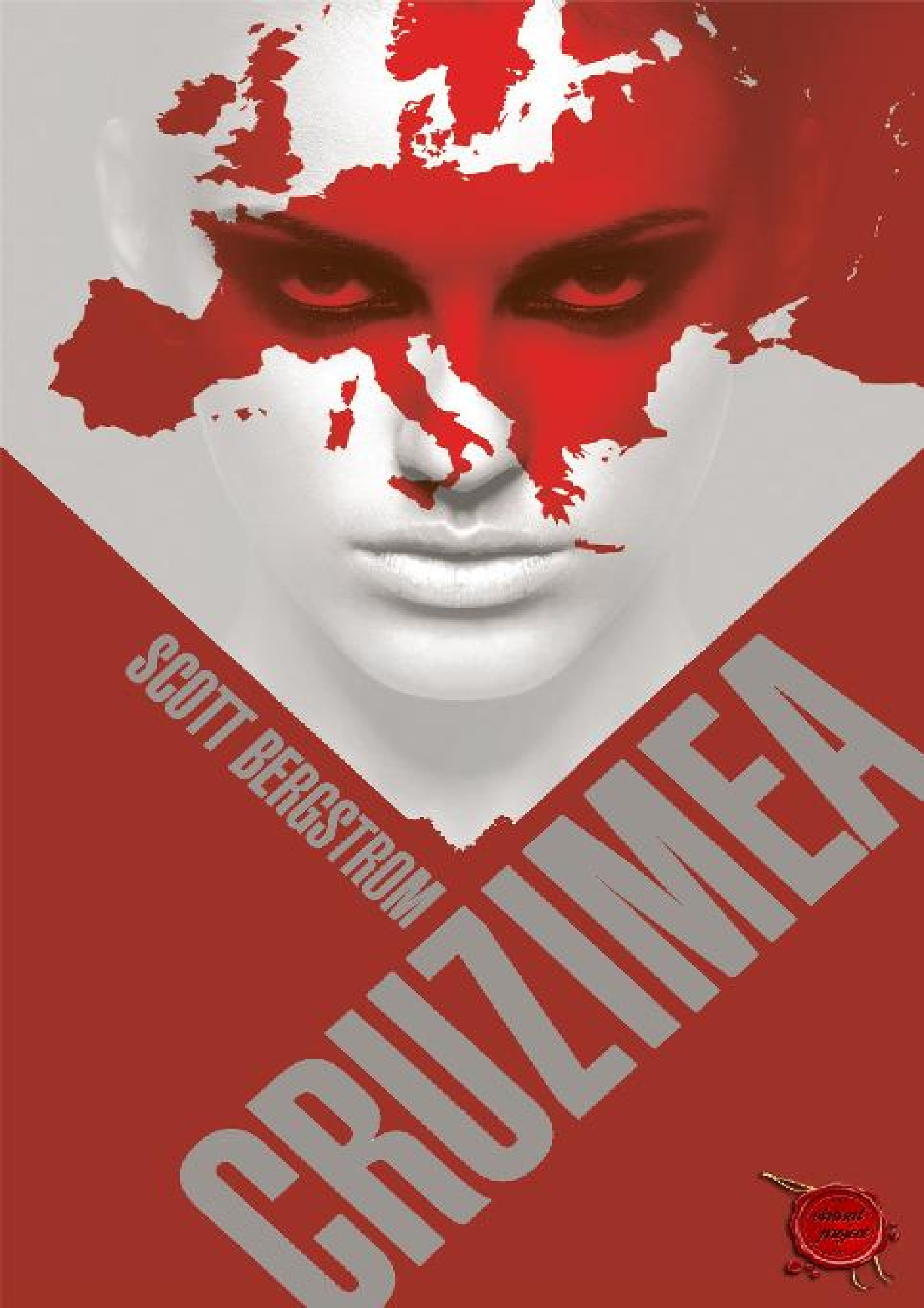
SCOTT BERGSTROM
CRIMEA

SCOTT BERGSTROM

Seria: The Cruelty

Volumul 1

CRUZIMEA

Original: *Cruelty* (2017)

Traducere din limba engleză:
MARIA DRĂGUȚ

virtual-project.eu

2017

Urâțenia adulților în ochii unui copil se datorează în parte faptului că, de obicei, copilul îi privește de jos în sus și perspectiva aceasta nu avantajează aproape pe nimeni.

GEORGE ORWELL

UNU

Băieții speră să urmeze momentul decapitării. Așteaptă cu sufletul la gură, nerăbdători precum șacalii, să cadă lama ghilotinei. Însă, dacă s-ar fi sinchisit să citească povestea, ar fi știut că vor rămâne cu buza umflată. Cartea se sfârșește pur și simplu. Precum un film care se încheie brusc înaintea ultimei scene. Sau precum viața, de fapt. Vezi vreodată lama ghilotinei năpustindu-se asupra ta?

Profesorul nostru, domnul Lawrence, citește cuvintele fără grabă, mângâindu-și smocul acela subțire de barbă de sub buza de jos în timp ce se plimbă. Ritmul înfundat al pașilor săi pe podeaua acoperită cu linoleum – călcâi-vârf, călcâi-vârf – îți dă senzația că încearcă să prindă frazele din urmă.

— „Ca și cum furia aceea oarbă mă purificase, ștergând orice urmă de speranță; pentru prima oară, în acea noapte încărcată de stele și semne, mi-am deschis inima în fața indiferenței benigne a lumii”.

Pașii se opresc lângă banca lui Luke Bontemp, iar domnul Lawrence îl lovește ușor în cap cu cotorul cărții. Luke trimite cuiva mesaje și încearcă să își ascundă telefonul sub sacoul uniformei.

— Ori îl închizi, ori ți-l confisc, spune domnul Lawrence.

Telefonul dispare în buzunarul băiatului.

— Ce crezi că vrea să ne spună Camus în această frază?

Luke afișează zâmbetul acela care l-a scos până acum din orice încurcătură. Bietul Luke. Un parazit frumos și prost. Am auzit că stră-stră-bunică-sa a făcut o avere colosală vânzând petrol nemților și oțel englezilor în timpul Primului Război Mondial și, de atunci, nimeni din familia lui nu a mai fost nevoit să muncească o singură zi. Nici el nu va avea nevoie de un job, așadar la ce bun să citească *Străinul*?

— „… indiferența benignă a lumii”, repetă domnul Lawrence. Ce semnifică, în opinia ta?

Luke își umple plămânii cu aer. Parcă îi aud mintea gonind nebunește precum un hamster într-o rotiță, pe sub coafura lui impecabilă.

— Benignă, răspunde Luke. O tumoare ori o chestie din asta poate fi benignă. Poate Camus vrea să ne spună ceva de genul că lumea e o tumoare.

Douăzeci și opt din cei douăzeci și nouă de copii din clasă izbucnesc în râs, inclusiv Luke. Eu sunt singura care nu râde. Am citit *Străinul* când aveam paisprezece ani. Dar am citit-o în original și, când domnul Lawrence ne-a dat o traducere în engleză pentru ora de literatură universală, n-am avut chef să o

citesc din nou. E despre un tip Meursault a cărui mamă moare. Pe urmă ucide un arab și e condamnat la moarte prin decapitare în piața publică. Și gata. Camus nu ne oferă decapitarea în sine.

Mă întorc iar spre fereastra în care ploaia continuă să răpăie; ritmul ei îi scufundă pe toți din clasă într-un soi de transă adormitoare. Dincolo de fereastră se zăresc siluetele clădirilor de pe Sixty-Third Street; contururile par mâzgălite și vagi prin șiroaiele de apă de pe geam și aduc mai degrabă cu niște fantome de clădiri.

Deși discuția se concentrează pe ultima parte a cărții, eu am fost întotdeauna fascinată de primele fraze ale romanului.

Aujourd'hui, maman est morte. Ou peut-être hier, je ne sais pas.

Înseamnă: „Astăzi a murit mama. Sau poate ieri, nu știu".

Dar eu știu. Știu exact când a murit mama mea. Astăzi se împlinesc zece ani. Aveam doar șapte ani și eram cu ea când s-a întâmplat. Amintirea acelui moment mă vizitează din când în când sub forma unor mici crâmpeie și instantanee individuale. Aproape niciodată nu reușesc să vizualizez întreaga scenă de la început până la sfârșit. Psihiatrul la care mă duceam spunea că este normal și că va fi mai ușor cu timpul. Nu a fost.

— Tu ce părere ai, Gwendolyn? întreabă domnul Lawrence.

Îi aud vocea. Ba chiar înțeleg și întrebarea. Dar mintea mi-e prea departe ca să formulez un răspuns. Mă aflu pe bancheta din spate a vechii Honda, cu ochii abia deschiși și fruntea lipită de geamul rece al portierei. Legănatul zdruncinat al mașinii pe drumul prăfuit de la periferia Algerului mă îmbie la somn. Deodată simt roțile încetinindu-și vibrațiile și aud oftatul speriat al mamei. Deschid ochii, privesc prin parbriz și văd flăcări.

— Gwendolyn Bloom! Gwendolyn Bloom este rugată să revină printre noi!

Mă desprind de trecut și mă întorc spre domnul Lawrence, care își ține palmele pâlnie la gură, imitând un megafon.

— Gwendolyn Bloom este rugată să revină printre noi! repetă el. Ce crezi tu că a vrut Camus să spună cu „indiferența benignă a lumii"?

Deși o parte din mintea mea a rămas în trecut, încep să formulez un răspuns amplu și corect sau cel puțin așa cred eu. Însă domnul Lawrence mă privește cu un mic zâmbet ironic. Abia după ce vorbesc aproape o jumătate de minut aud hohotele de râs ale tuturor.

— Și acum, în engleză, te rog, spune el arcuindu-și o sprânceană și privind prin clasă.

— Scuze, spun încet, jucându-mă nervos cu fusta uniformei și dându-mi după ureche părul vopsit roșu aprins. Ce am spus?

— Vorbeai în franceză, Gwendolyn.

— Scuze. Probabil mă gândeam la altceva.

— Trebuia să te gândești la indiferența benignă a lumii.

— Dumnezeule, ce snoabă încrezută, se aude vocea unei fete din spatele meu.

Vorbește din vârful limbii, dându-și ochii peste cap, pentru un efect mai dramatic.

Mă întorc și văd că e Astrid Foogle. Și ea are tot șaptesprezece ani, dar arată de cel puțin douăzeci și unu. Tatăl ei deține o companie aeriană.

— Ajunge, Astrid, intervine domnul Lawrence.

Mă întorc spre ea, pătrunzând-o cu privirea. Astrid Foogle – ai cărei cercei valorează mai mult decât orice obiect din apartamentul meu – mă consideră o snoabă încrezută?

Astrid însă continuă:

— Domnișoara Nas-pe-Sus apare din neant la începutul anului cu tot felul de ifose și acum, ce să vezi? Vorbește franțuzește, nu ca noi, americani proști. Dintr-o privire îți dai seama cât de sofisticată e! Regină de ghetou!

— Încetează, Astrid, îi taie vorba domnul Lawrence. Acum!

Câțiva încuviințează din cap, alții râd. Simt că tremur și obrajii îmi iau foc. Fiecare sinapsă a creierului meu încearcă să declanșeze o reacție, dar mă simt imobilizată. De ce furia trebuie să semene atât de bine cu umilința? Tipul de lângă Astrid, Connor Monroe se lasă pe spătarul scaunului, rânjind răutăcios.

— Stai că se pune pe smiorcăit.

O minciună, dar când a spus-o a devenit adevăr în mintea celorlalți.

lolololol gwenny bloom și-a ieșit din minți și a plâns la lit univ #snoabăîncrezută #justiție212[1]

Pe coridoare se aude soneria care îi ridică pe toți din bănci, precum un mecanism pavlovian. Domnul Lawrence flutură cartea în aer, într-o încercare nereușită de a restabili ordinea, strigând:

— Mâine reluăm discuția de unde a rămas! Domnișoară Bloom, spune întorcându-se spre mine, tu ești prima. Ai întreaga noapte la dispoziție să meditezi asupra indiferenței benigne a lumii, deci aștept un răspuns inteligent. Și în engleză, *por favor*.

Încuviințez și îmi adun lucrurile. Pe hol, Astrid Foogle e la vestiar, înconjurată, ca de obicei, de discipolele ei. Ține un monolog într-o franceză improvizată, imitându-mă, cu umerii aplecați în față și degetul arătător presat peste nas.

Privesc în podea cu tot respectul cuvenit și mă furișez pe lângă ele spre propriul meu dulap. Dar nu scap neobservată; în urma mea se lasă tăcerea, apoi aud tocurile încălțămintei sale – sunt pantofi Prada, sărăntoacă mică ce ești! – pășind repede spre mine, cu gașca imediat în spate.

— Hei, Gwenny, o mică întrebare pentru tine: cum spui „sinuciderea nu e niciodată o soluție” în franceză?

O ignor și merg mai departe, sperând că se va întâmpla ceva – mie sau ei – care să încheie brusc scena asta. Obrajii îmi ard, supărarea se transformă în furie sau ce o fi mai puternic decât furia. Pot doar să-mi imaginez cum arăt. Îmi încrucișez brațele tremurânde pe piept.

— Pe bune, continuă ea, cineva ca tine trebuie să se gândească din când în când să-și pună capăt zilelor. La o adică, ai toate motivele, corect? Prin urmare, *s'il vous plaît*, cum se traduce, Gwenny? *En français*?

Mă întorc pe călcâie și cuvintele îmi țâșnesc din gură:

— *Va te faire foutre*.

Astrid rămâne țintuită locului și pentru o fracțiune de secundă – chiar mai puțin – teama i se citește pe chip. Apoi își amintește că suntem în împărăția ei, înconjurate de vasalele sale și își recapătă stăpânirea de sine. Sprâncenele ei îngrijit pensate se arcuiesc.

— Astrid, tocmai te-a trimis în aia a mamei tale, spune zâmbind Chelsea Bunchman, una din prietenele ei.

Buzele fetei se deschid într-un „O” perfect prin care aud ieșind un mic oftat de indignare.

— Pocitanie ordinară, spune, făcând un pas înainte.

Văd palma ridicându-se, și totuși nu fac nimic. Strâng din dinți și îmi îndes capul în gât și gâtul între umeri. O palmă grea, dată cu sete de Astrid, încât îmi simt capul zburând într-o parte sub impact. O unghie îmi atinge obrazul și îl zgârie.

În jurul nostru se adună un mic grup. Văd rânjetele tâmpe ale lui Luke Bontemp și Connor Monroe și alte chipuri care ne privesc cu ochii mari, mai degrabă uluite decât încântate de scena la care sunt martori. În jurul meu și al lui Astrid s-a format un semicerc, de parcă am fi într-o arenă de lupte. Genul acesta de divertisment era cândva destul de popular. Îmi dau seama că Astrid nu m-a lovit cu pumnii sau cu picioarele, nu m-a tras de păr. Ci m-a pălmuit, foarte calm și deliberat. Clasa de sus pălmuiește clasa de jos.

În loc să îi răspund pe măsură – pe cine încerc eu să păcălesc? Gwendolyn Bloom nu ar pălmui niciodată pe cineva înapoi – închid ochii, simțind umilința precum vânturile pe care mi le amintesc din Sahara, fierbinți, aspre și lungi cât o veșnicie. O voce de adult împrăștie publicul și, când deschid

ochii, văd un profesor între două vârste al cărui nume nu îl cunosc, cu mâinile în buzunarele pantalonilor de culoarea nisipului. Privirea i se plimbă de la Astrid la mine și înapoi.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă pe Astrid.

— Mi-a spus să mă duc în p… nu pot spune unde, la origini, răspunde ea cu voce nevinovată și rănită.

— E adevărat?

Deschid gura să o dau de gol că m-a pălmuit, dar mă răzgândesc.

— E adevărat.

•

L'Étranger, titlul cărții pe care o studiem la literatură universală, e tradus de obicei *Străinul*. Care mai poate însemna veneticul, cel care vine dintr-o altă țară. Și asta sunt eu – o străină, o venetică, pripășită. Tehnic vorbind, am cetățenie americană. O dovedește pașaportul meu. Însă nu am fost născută aici. Înainte de începutul clasei a unsprezecea, în septembrie anul trecut, am locuit în Statele Unite doar un an și jumătate, imediat după moartea mamei. Noi doi – tata și cu mine – am venit la New York pentru postul lui de la Națiunile Unite, care nu e foarte departe de liceul meu, Danton Academy.

Nu ne-am fi putut permite nici într-o mie de ani un loc la Danton, însă tata e diplomat în Departamentul de Stat și, câteodată, unul dintre beneficiile diplomaților este învățământul privat. În unele țări, acea școală privată ar putea fi singura școală decentă pe o rază de o mie de kilometri și te poți trezi în clasă cu fiul sau fiica președintelui, ori a regelui, ori a unui dictator nebun. Mi s-a întâmplat o dată. Fiul nenorocit al unui dictator nenorocit stătea lângă mine la ora de mate. Purta pantofi făcuți special pentru el la Viena, care costau cinci mii de dolari perechea; în același timp, niște copii mureau de foame pe străzile aflate dincolo de zidurile stucate ale școlii.

Nici aici la Danton situația nu e cu mult diferită. Copiii de aici sunt tot progeniturile președinților, ale regilor și dictatorilor – doar că nu ai țărilor, ci ai companiilor. Cei mai mulți dintre colegii mei s-au născut bogați. De obicei, singura persoană săracă pe care o întâlnesc în timpul zilei este copilul unui imigrant, care le livrează cumpărăturile sau hainele de la curățătorie. Tatăl meu are un venit care ar putea fi considerat decent oriunde altundeva în lume, însă pentru puștii din Danton suntem săraci lipiți pământului.

Așteptând pe bancheta din fața biroului directoarei adjuncte, îmi caut de lucru cu fusta de la uniformă – Dumnezeule, urăsc fustele. O trag peste ștrampii negri până îi netezesc pliurile

mărunte. Uniformele au probabil menirea să ne facă să arătăm la fel, dar la încălțăminte nu există restricții. În felul acesta, bunăstarea și apartenența la un trib sunt etalate prin ce porți în picioare: pantofi cu toc înalt Prada și mocasini Gucci pentru cei din familiile dintotdeauna bogate versus balerini Louboutin și tenișI Miu Miu pentru noii bogătani. Eu fac parte din insignifiantul trib cu doi membri încălțați cu ghete Doc Marten. Ale mele sunt ponosite și roșii, iar ale celuilalt membru, fiul unui artist retras, care locuiește în centrul vechi al orașului și e tolerat deocamdată de ceilalți pentru că le furnizează regulat Adderall, sunt din piele neagră lucioasă.

Dacă aș apărea mâine cu Prada, situația nu s-ar schimba dramatic. Eu nu arăt ca Astrid Foogle sau ca vreuna dintre celelalte fete. Sunt prea înaltă și prea lată în talie. Am nasul prea borcănat și buzele prea mari. Totul este prea așa și prea pe dincolo. Tata și doctorul meu spun că nu e nimic în neregulă cu mine, că sunt de vină hormonii sau mușchii după toți anii de gimnastică. Oamenii sunt diferiți, nu acceptă standardele altora de frumusețe, bla bla bla. Dar e datoria lor să spună chestii din astea. Așa că eu îmi vopsesc părul acasă cu soluții cumpărate din drogherie, îmi încalț ghetele ponosite și pretind că nu îmi pasă.

În cele din urmă, apare și directoarea adjunctă, toată numai zâmbete binevoitoare și îngrijorare prefăcută. Doamna Wasserman plutește mereu într-un nor de parfum și veselie exagerată, de parcă în orice clipă o pasăre mică, albastră, de hârtie ar putea coborî din cer și s-ar așeza pe degetul ei.

— Cum ne simțim astăzi? întreabă în timp ce intrăm în biroul ei.

— Minunat! spun, prăbușindu-mă într-un fotoliu tapițat cu piele de culoarea sângelui. Pur și simplu extraordinar!

Doamna Wasseman își desface degetele în față, semn că trecem la discuții serioase.

— Mi-a ajuns la urechi că întâmpini anumite dificultăți cu una dintre colegele tale de clasă.

Cu greu mă abțin să nu dau ochii peste cap la auzul tonului ei ridicol de eufemistic. Realitatea e că nouăzeci și cinci la sută din elevii școlii mele sunt copii din familii foarte bogate și influente de albi[12]. Cei cinci la sută care nu sunt bogați, sunt aici fie cu bursă, fie pentru că părinții lor lucrează la Națiunile Unite. Marea majoritate urăște cele cinci procente, însă noi îi ajutăm pe cei precum doamna Wasserman să pretindă că Danton Academy mai e și altceva decât o pepinieră elitistă de scorpii.

Doamna Wasserman studiază un dosar.

— Ți se spune Gwen sau Gwendolyn?

— Gwendolyn, răspund. Doar tata mă strigă Gwen.

— Atunci Gwendolyn să fie, răspunde doamna Wasserman cu un zâmbet de miere. Și citesc bine aici că tu, Gwendolyn, ai atestate de excelență în – Dumnezeule mare – cinci limbi străine?

— Călătorim mult, răspund, ridicând din umeri.

— Văd asta. Moscova. Dubai. Cu toate acestea… e un talent extraordinar. Trebuie să fie destul de greu, spune ea urmărind cu degetul o linie din dosar, să ai un tată vitreg care lucrează pentru Departamentul de Stat. Un nou oraș la fiecare câțiva ani. O nouă țară.

— Îi puteți spune „tată”.

— Poftim?

— Nu e vitreg. M-a adoptat când s-a căsătorit cu mama mea. Aveam doi ani.

— Tată, da. Dacă dorești.

Doamna Wasserman dă din cap în timp ce scrie ceva pe hârtia din fața ei.

— Acum să ne întoarcem la motivul prezenței tale aici: Danton e un liceu serios, Gwendolyn, și nu tolerăm sub nicio formă comportamentul abuziv emoțional.

— Exact cum scrie și în Codul de Conduită al școlii.

— Asta include rostirea unor cuvinte jignitoare la adresa profesorilor sau a elevilor. Înseamnă că, atunci când ai rostit cuvinte rușinoase în franceză la adresa unei colege, ai încălcat o regulă de conduită.

— Astrid nu a înțeles niciun cuvânt până când nu i-a tradus Chelsea Bunchman.

— Ideea este că ai spus ceva urât, Gwendolyn. Fie că o spui în franceză ori în swahili, nu contează.

— Contează dacă ea nu a înțeles.

— Este doar o chestiune de semantică. Tu cunoști semnificația cuvântului „semantică”?

— Studiul înțelesului cuvintelor. Care pare să se aplice în cazul de față.

Îi văd mușchii feței încordându-se. Ia în mână un pix pe care îl ține atât de strâns între degete încât mi-e teamă că l-ar putea rupe.

— Înțeleg că se împlinesc azi niște ani de când mama ta nu mai este. Îmi pare rău, rostește ea cu blândețe.

Bag de seamă că se simte stânjenită, pentru că nu știe cum să procedeze cu mine. Să pedepsești o elevă pentru comportament neadecvat tocmai într-o zi în care comemorează moartea mamei ei? Doamna Wasserman tușește în pumn și continuă.

— Pedeapsa obișnuită pentru un astfel de limbaj este o zi de suspendare, dar în aceste împrejurări, sunt dispusă să trec cu vederea, dacă îi ceri scuze în scris domnișoarei Foogle.

— Doriți să-mi cer scuze față de Astrid?

— Da, draga mea.

Este soluția evidentă și cea mai simplă pentru a ieși din această situație. Mă îndrept de spate și încerc să schițez un zâmbet.

— Nu, mulțumesc, prefer să fiu penalizată.

•

Afară încă plouă mărunt, iar mai târziu s-ar putea să ningă. Luna lui martie e teribilă anul ăsta, fără nicio rază de soare sau măcar vreun semn de primăvară. Doar un cer de oțel și mirosul supei de gunoaie a New York-ului, scurgându-se prin canale. La colțul străzii, sunt aliniate niște SUV-uri, versiunea de autobuze școlare de la Danton Academy. Cei mai bogați elevi folosesc aceste mini limuzine private, care îi iau la sfârșitul zilei, pentru a nu suferi ofensa de a merge pe jos până acasă ori de a lua metroul.

Mă îndrept spre stația de metrou aflată la o depărtare de câteva străzi. Neavând umbrelă, îmi ridic gluga vechii jachete militare. Pe vremuri, cu mult timp înainte să mă nasc eu, a fost haina de locotenent a mamei. Am găsit-o într-o cutie acum câțiva ani, în timp ce împachetam ca să ne mutăm din Dubai la Moscova – sau oricum, undeva între ultimele două slujbe. Lui tata i-au dat lacrimile când m-a văzut îmbrăcată cu ea și, când am vrut să o dau jos, mi-a spus că îmi vine bine și o pot păstra.

Mama. Întreaga zi am evitat să mă gândesc la ea și aproape reușisem. Până la Literatură Universală. E greu să te gândești la altceva când îți petreci o oră vorbind despre justiția algeriană.

Picăturile de ploaie care îmi lovesc obrajii mă liniștesc. Un tip cu un keffiyeh negru cu verde în jurul gâtului se adăpostește sub copertina tonetei sale de pe Lexington, chiar în fața intrării de la metrou. Comand în arabă:

— Un kebab cu de toate și nu vă zgârciți la carnea de miel, îi spun vânzătorului.

Mijește ochii la mine cu un zâmbet surprins și mă întreb dacă a înțeles ce i-am spus. Araba mea e șubredă ca naiba și protocolară ca la televizor.

— Ești egipteancă? mă întreabă, așezând cu un clește bucăți de carne în lipie.

— Nu. Sunt… de pe aici.

Sunt asaltată de o gamă largă de întrebări pe tema „din ce țară vii?” Ochii îmi sunt de un căprui ciocolatiu, în vreme ce pielea e ca un văl palid și translucid tras peste altceva –

asemănătoare hârtiei de calc care acoperă oțelul, cum mi-a spus odată un băiat fumat într-un metrou în Moscova. Cât despre țara mea de origine, habar nu am care ar fi. Mama nu mai e lângă mine să o întreb, iar tatăl pe care îl numesc tată – pentru că e tatăl meu în sensul legal și în toate sensurile cu excepția unuia – spune că nu știe. Tatăl meu biologic nici măcar nu e trecut pe certificatul original de naștere din Landstuhl, spitalul militar american din Germania, unde am venit pe lume.

— Special pentru Cleopatra, spune bărbatul, aruncând deasupra niște ceapă și înecând toată amestecătura în sosul alb și amărui care îmi place atât de mult, încât l-aș mânca pe tot cu polonicul.

Intru la metrou și mă reped să înfulec kebabul. Abia acum îmi dau seama că eram ruptă de foame. Probabil e efectul palmei umilitoare. Aștept N sau Q, căci ambele duc în Queens. Dar niciunul nu vine. Aș vrea să mă urc în tren și să pun distanță între mine, insula asta și amintirile pe care le-a dezgropat Camus. Chiar în acea clipă, chemat parcă de gândul meu, trenul Q se oprește scârțâind din toți rărunchii în fața mea. Arunc în coșul de gunoi folia murdară de aluminiu cu care a fost împachetat kebabul și intru în el.

Cei mai mulți oameni urăsc metroul, dar eu nu. E un sentiment straniu și minunat să fii singur și în același timp înconjurat de o sută de indivizi într-un vagon. Scot o carte din rucsac și mă reazem de ușă, iar metroul prinde viteză în tunelul de sub râu, spre Queens. Acțiunea se petrece într-un viitor distopic și personajul principal e o adolescentă. Cartea nu prea mă interesează, pentru că sunt toate la fel. Biata adolescentă, nevoită să plece la război când ce vrea ea cu adevărat e să fugă cu băiatul acela frumos și să trăiască departe de lume, doar cu zmeură sălbatică și dragoste. Lumi de hârtie unde eroii sunt reali.

Însă pe măsură ce metroul se târăște scârțâind în beznă și legănându-se de parcă în orice clipă ar putea ieși de pe șine, mă trezesc deodată incapabilă să urmăresc povestea sau măcar să traduc simbolurile de pe pagină în cuvinte. Amintirile nu vor să-mi dea pace de data asta. Cer să fie recunoscute, la fel de insistente precum palma lui Astrid. Astăzi este ziua de naștere a tatălui meu. Cea mai nenorocită zi pentru o astfel de sărbătoare. Sau, mai bine spus, cea mai proastă zi pentru că e ziua lui de naștere. Așa s-a întâmplat în urmă cu zece ani. Ne întorceam de la petrecerea pe care prietenii săi de la muncă o dăduseră în cinstea lui, într-un restaurant din Alger.

Trebuie să mă gândesc la asta. Dacă încerci să îți reprimi amintirile, ți se face rău, corect? OK. Nu are niciun rost să

lupți împotriva lor. Întoarce-te acolo, îmi spun în gând. Retrăiește momentul acela, îmi impun. Fii măcar o dată în viață curajoasă. Mă întorc în urmă cu zece ani.

Mama scoate un geamăt când dăm colțul; sunetul mă trezește din somn. Am șapte ani. Privesc pe fereastră și văd foc. Disting chipurile luminate de flăcările care mistuie o mașină de pompieri. Sunt cam o duzină, douăzeci de bărbați. Cei mai mulți sunt tineri, au barbă și obrajii aprinși de strălucirea focului. Suntem din întâmplare martorii unui eveniment care nu ne privește. O altercație cu forțele de ordine care s-a sfârșit în favoarea mafioților. Însă oamenii sunt curioși de apariția noastră; aruncă priviri în interiorul mașinii prin parbriz, încercând să ne distingă trăsăturile și naționalitatea.

Mama strigă la tata să dea înapoi. Pornește în marșarier, privind peste umăr, și calcă pedala. Pentru o clipă, Honda se repede în spate, apoi se oprește brusc. Sunt oameni acolo, strigă tata. Treci peste ei, țipă mama drept răspuns.

Însă tata nu poate. Sau ar putea, dar nu mai are timp. O sticlă se lovește de acoperișul mașinii și lichidul se revarsă peste geamul din partea șoferului. Se numește cocktail Molotov, o sticlă plină cu benzină, prin gura căreia iese o cârpă arzând. Grenada săracului. Regula pe care o învață diplomații când au de-a face cu un cocktail Molotov aruncat în mașină este să continui să conduci, cât mai iute cu putință, până când ești în afara pericolului. O mașină nu arde chiar ca în filme. Nu explodează imediat. Are nevoie de timp. Și dacă vrei să mai trăiești, tot de timp ai nevoie.

Însă mulțimea se strânge în jur și se petrece ceva – ceva care încetinește mașina. Tata încearcă să repornească motorul, dar nu reușește, pornirea nu funcționează. Portiera din dreptul mamei se deschide și strigă la bărbatul care a deschis-o din afară. Nu țipă, doar strigă. Nu e deloc frumos să dai foc unei mașini și să deschizi cu forța o portieră, ce Dumnezeu? Și ar dori să discute cu șeful lor!

Tata se apleacă peste scaun să îmi desfacă centura de siguranță și nu văd ce se mai întâmplă. Mă trage la pieptul lui ca pe-o păpușă din cârpe. Îmi amintesc cât de aspre mi s-au părut gesturile lui, cât m-a durut când m-a tras printre scaunele din față. Mă strânge la piept ca într-o îmbrățișare de urs și iese prin aceeași portieră ca mama, cea care nu arde.

Asupra lui se revarsă o ploaie de bâte și ciomege. Simt forța loviturilor traversându-i întregul trup. Pe cele mai multe le încasează pentru mine. Câteva se opresc în picioarele care îmi ies de sub brațul tatii. Încerc să țip de durere însă nu pot, căci mă ține foarte strâns la pieptul său.

Nu se oprește din alergat până când nu scapă din mulțime; eu îi atârn peste umăr și se întoarce în jur dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg, se întoarce și aleargă cu spatele. Apoi asurzesc, din cauza bubuitului teribil pe care îl scoate pistolul lui. Parcă lumea se sfârșește la un metru de capul meu. Și tata trage și trage, fără încetare. Privirea mi se îngustează până când nu mai văd aproape nimic, apoi dispare cu totul când îmi pierd cunoștința.

Paisprezece înjunghieri în piept și gât. Asta e cauza oficială a morții mamei mele. Așa scrie în raportul din urma autopsiei și asta mi-a spus și tata când am crescut și am început să-i pun întrebări. Aveam nouă ani, poate zece, când am aflat. Însă au mai fost și alte cauze, firește. Lucruri care i s-au întâmplat după ce a fost trasă din mașină, înainte de a fi înjunghiată. Lucruri pe care tata mi-a spus că mi le va povesti mai încolo. Dar niciodată nu îl întreb și nici el nu aduce vorba despre ele. Probabil îi este mai ușor dacă nu trebuie să vorbească despre momentul acela; probabil îmi este și mie mai ușor, pentru că nu trebuie să aud vreodată.

Am ajuns în Queens și trenul țâșnește afară din tunel în lumina zilei. Se înclină după un colț și roțile urlă ca niște demoni, atât de puternic, încât abia îmi aud gândurile. Mă prind mai strâns de bara de deasupra capului, să nu cad în nas. Trupul mi se înclină odată cu vagonul. Apoi trenul încetinește și roțile gem pe șinele ude când ieșim în Queensboro Plaza, înconjurată de clădiri cenușii industriale, turnuri noi de apartamente și magazine cu vitrine puternic luminate, care fac reclamă la bilete de loterie, țigări și bere.

Când metroul se oprește, îmi pun rucsacul pe umăr și ies repede pe platformă, lăsând amintirile să se târască în urma mea. Urc scările câte două deodată, apoi câte trei, ca într-o cursă contra cronometru. Când ajung la nivelul solului, mă strecor cu abilitate prin șuvoiul de bătrâni care nu se grăbesc nicăieri, până când ies prin bariera rotativă.

Tipii de pe trotuarul din fața magazinelor fluieră și strigă lucruri deocheate în urma mea. Au un fetiș pentru fustele de uniformă de sub care se zăresc din când în când picioare de fată de șaptesprezece ani.

Încep să fug și nu mă mai opresc. Traversez în goană o stradă, și un taxi galben frânează brusc, claxonând. Fug până când furia oarbă mă purifică, eliberându-mă de orice speranță. Și pentru prima oară, în după-amiaza încărcată de stele și reclame luminoase, îmi deschid inima spre „indiferența benignă a lumii”.

DOI

Pentru o fracțiune de secundă, zbor prin aer deasupra solului; mă îndepărtez de el ca o săgeată care a țâșnit din arc, dar încă nu a ajuns la ținta sa. Aș vrea să rămân așa; să plutesc, desprinsă de pământ. Dar gravitația e de neînduplecat, îmi taie elanul cu brutalitate, fără niciun fel de politețe, ca un magnet mare și prost ce este. Însă eu sunt prea rapidă pentru ea, nu o las să mă doboare. Mâinile ating suprafața bârnei. Lemnul tare e acoperit cu un strat subțire de piele de căprioară. Dacă nu ești atent, îți poți rupe gâtul. Picioarele mi se arcuiesc la spate pe rând, deasupra trupului.

Când stai în mâini, centrul de greutate e toată șmecheria. Bârna are o lățime de zece centimetri, deci nu ai mare spațiu de manevră. Un centimetru sau doi sunt prea mult. Ei fac diferența dintre o medalie de aur la Jocurile Olimpice și aruncarea propriului trup precum o suliță în pământ cu toată forța. Gravitației nu prea îi pasă. Gravitația e de o indiferență benignă.

Fac o roată în aer și aterizez în picioare, oprindu-mă cât să îmi trag răsuflarea. Așez palmele pe marginea bârnei de lemn acoperită cu piele de căprioară și mă împing din nou în sus, ridicându-mă în mâini. Șovăi o clipă, iar piciorul stâng se zbate când simt că încep să cad. Apoi mă îndrept și îmi recapăt echilibrul.

Însă o undă de nesiguranță pornește din brațe, mi se oprește în piept și mă împinge ușor în față. Îmi trag șoldurile în spate ca să corectez poziția, dar exagerez și acum vârfurile picioarelor înclină prea mult în cealaltă direcție. Brațul drept începe să tremure și văd lumea în jurul meu aplecându-se într-o parte și răsturnându-se. Încerc să îmi rotesc picioarele pentru a-mi recâștiga echilibrul, dar e prea târziu. Pieptul lovește salteaua și coastele îmi zdrobesc plămânii, expulzând aerul din mine dintr-o singură suflare.

Un băiat care exersa la inele – un puști ucrainean din Brooklyn pe care l-am mai văzut la câteva antrenamente – coboară și vine iute spre mine.

— Te-ai accidentat? Ai stat în mâini poate prea încordată.

Mă ajută să mă ridic, apoi îmi întinde un prosop. Închid ochii și respir în bumbacul aspru.

— E bine, spune el, așezând o mână pe umărul care încă tremură.

Îi mulțumesc și mă îndepărtez, împleticindu-mă ca un bețiv. Îmi simt trupul sleit de puteri, ca și cum cineva mi-ar fi injectat Mr. Muscle în mușchi. Când ajung la vestiare, îmi arunc

prosopul peste cap și mă prăbușesc pe o bancă; țin coatele sprijinite pe genunchi, respirând atât de greu, încât aerul șuieră când intră și iese din plămâni, lăsându-mi un gust slab de sânge pe limbă. Deși pare aiurea, îmi place senzația – durerea, respirația șuierătoare și gustul slab de sânge, îmi amintește de faptul că am un corp, că eu sunt acel corp. Că sunt o ființă din carne și oase, nu doar din gânduri.

Las prosopul să cadă pe podea și îmi dau jos costumul de gimnastică. La duș, durează un minut până când apa se încălzește, dar acum intru imediat sub ploaia înghețată. Apa dură miroase a clor și a rugină și mă lovește cu putere, înțepându-mi pielea ca mii de ace dureroase.

•

Am început să fac gimnastică după moartea mamei. Aveam șapte ani și aproape două luni – nu am făcut altceva decât să zac în pat strânsă ghem în mine însămi, urlând din toți rărunchii într-o pernă îmbibată în lacrimi și muci. Tata mă mai ținea în brațe, firește, dar începea să plângă cu mine. Ne-am hrănit unul cu lacrimile celuilalt o vreme, până când am secat amândoi. Asta a fost chiar după mutarea din Alger la Washington.

Într-o sâmbătă, am ajuns la un magazin de electronice, să cumpărăm un nou telefon mobil, după ce tata și-l scăpase pe cel vechi în chiuveta de la baie în timp ce se bărbierea. Lângă magazinul respectiv era o sală de gimnastică. Am rămas în fața geamului, privind curioasă un băiat pe un cal cu mânere, învârtindu-se parcă sfidând gravitația, ca și cum el fusese absolvit de legea conform căreia orice lucru va ajunge în cele din urmă pe pământ. Deodată, a ieșit o doamnă asiatică – instructoarea. Am crezut c-o să ne trimită la plimbare. În schimb, ne-a poftit înăuntru să aruncăm o privire.

Astfel a luat naștere această nouă pasiune și, când am plecat spre următoarele slujbe ale tatii, am descoperit că cele mai multe țări aveau în capitală centre de antrenament pentru olimpici, unde de obicei staționam și noi cu ambasadele. Cei mai buni antrenori erau mereu dornici să ia sub aripa lor un nou elev american, mai ales dacă respectivul plătea în dolari americani. Nimeni nu m-a mințit vreodată că aș avea stofă de gimnastă olimpică. Toți spuneau că sunt prea înaltă și prea corpolentă, și fără pic de grație. Eram o forță brută lipsită de eleganță precum un lanț gros în locul unui bici suplu. Dar nu pentru olimpiade începusem și continuasem antrenamentele. Vânam acele fracțiuni de secundă petrecute în aer, acele momente în care păcăleam gravitația, ca să obțin acel drog numit libertate. Și ce dacă euforia provocată de lipsa oricărui gând dura doar o zecime de secundă? Și ce dacă animozitățile,

singurătatea și amintirile mă așteptau jos? Puteam întotdeauna să mă ridic la loc pe bârnă.

•

În oraș, ploaia s-a oprit și, în lumina stinsă a amurgului, străzile par curate. Pentru prima dată după luni întregi, pavajul sclipește și Manhattanul miroase a apă rece și curată în locul mirosului de gunoi și benzină. Traversez Third Avenue și intru pe Second, unde o iau la stânga. Mai întâi mă opresc la brutăria de pe colț, unde întârzii zece minute ca să aleg doar două brioșe: una de ciocolată cu glazură roșie și cealaltă de lămâie cu glazură roz. Vânzătorul mi le împachetează într-o cutie mică.

Nu foarte departe, luminile încă mai strălucesc în Papetăria lui Atzmon. Apăs soneria și zăresc o siluetă îndreptându-se târșâit spre camera din spate, apoi interfonul mă anunță că ușa e deschisă.

— Guten Abend, Rotschuhe! strigă Bela Atzmon din spatele magazinului.

Bună seara, Ghete Roșii, așa mă salută el, datorită ghetelor mele roșii. E de origine ungur, însă a învățat germana la școală.

Mă strecor printre rafturile din lemn negru, ticsite cu teancuri peste teancuri de hârtie de orice culoare și textură posibilă. Lustre de alamă cu abajururi verzi învăluie orice obiect într-o lumină caldă, de modă veche, lăsându-ți senzația că magazinul este neschimbat de un secol întreg. Eu aș vrea să rămână la fel și în următorul veac, dar cine mai scrie în ziua de astăzi scrisori?

Lângă intrare se găsește o vitrină din sticlă plină cu stilouri, din dosul căreia mă întâmpină Bela, privindu-mă peste ramele ochelarilor.

Se apropie de nouăzeci de ani, dacă nu cumva i-o fi împlinit deja, dar este încă solid și în putere. Este copil de fermieri, mi-a povestit odată, dintr-un sătuc uitat de lume.

— Astăzi e ziua, Ghete Roșii? mă întreabă el, cu accentul greoi precum untul de arahide.

Pe lângă magazinul de papetărie, Bela și soția lui Lili mai au și apartamentele de deasupra lui. Tata și cu mine locuim la etajul al patrulea, iar familia Atzmon la al cincilea. Ne-am împrietenit aproape imediat cum ne-am mutat aici și de cel puțin două ori pe săptămână suntem invitați la ei la cină. După masă, Bela întotdeauna îl poftește pe tata la un pahar de țuică ungurească de fructe, căreia îi spune palincă, și ne așezăm toți patru la povești. Politică. Religie.

Viața lor de dinainte – mai întâi în Ungaria, apoi în Israel unde au trăit vreme de trei decenii înainte să vină în State. Bela

își flutură în aer cel de-al cincilea sau al șaselea pahar de palincă, precum își mișcă un dirijor bagheta, pe măsură ce amintirile devin tot mai întunecate. Apoi Lili îl ceartă și el nu mai spune nimic. După o vreme, eu de obicei cobor în apartamentul nostru să îmi fac temele și, la plecare, Bela și Lili întotdeauna îmi strâng mâna și mă pupă pe obraz. Cam așa îmi imaginez că ar face niște bunici. Privindu-mă întotdeauna ca pe o comoară.

Îmi trebuie un minut să scotocesc prin buzunarele jachetei până să găsesc plicul pe care l-am pus acolo azi dimineață. Îl scot și îl golesc – zece bancnote de douăzeci de dolari pe care le împrăștii pe tejghea.

Bela pocnește din limbă, clătinându-și capul.

— Prea mult, micuțo. Nu ai văzut semnul din vitrină? Doar astăzi, cincizeci la sută reducere pentru orice fată cu ghete roșii!

— Nu e cinstit față de voi!

Bela ia banii și îmi returnează jumătate din ei.

— Dacă viața ar fi dreaptă cu mine, aș conduce acum un Bentley până la vila mea din Beverly Hills.

Dintr-un sertar de sub tejghea scoate o cutie de plastic elegantă.

— Dar atunci, eu aș fi în California și tu ai fi aici, plătind prețul întreg.

Așază cutia pe o bucată de catifea și o deschide. Stiloul negru ca abanosul, cu inscripția *Pentru tata, cu drag G* gravată într-o parte de-a lungul lui, sclipește de parcă ar fi ud. Îl ridic și îi scot capacul, răsucesc stiloul între degete și privesc vârful peniței argintii, care sclipește în lumina soarelui precum lama unui scalpel.

•

Urc în fugă cele trei rânduri de scări până la apartamentul nostru. Pe fiecare palier e un singur apartament, fiecare întinzându-se din fața clădirii până în spate. Intru și îl aud pe Miles Davis cântând ușor o melodie frumoasă și tristă, o trompetă singură într-o cameră învăluită în noapte, consolându-se singură: nu e chiar atât de rău, nu, nu e chiar atât de rău. Tata spune că se simte mai optimist gândindu-se că cineva, cândva a putut îndura tristețea cu o asemenea eleganță.

Îmi arunc ghetele și trec prin bucătărie, unde pe o măsuță într-un colț sunt câteva cutii de la restaurantul indian de la care ne place să comandăm.

— Tată? Ce e cu mâncarea indiană? Ai uitat că în seara asta avem spaghetti à la Gwendolyn?

În fiecare an, de când aveam opt ani, fac de ziua lui spaghetti. În primul an după ce mama a fost ucisă, era prea

trist ca să ieșim la restaurant și pe urmă a devenit un soi de tradiție.

Stă lungit pe canapea, aproape perfect întins, cu capul doar puțin ridicat ca să vadă ecranul laptopului care stă așezat pe piept. Așa e mai mereu când vine seara de la muncă: răpus, epuizat după o zi de lupte eroice împotriva rapoartelor și a comunicatelor. Job-ul său e de ofițer politic, titlu cu o rezonanță interesantă, dar din spusele lui, toată ziua nu face altceva decât să vânture niște hârtii și să meargă la ședințe. Hârtiile sunt documente strict secrete, cel puțin așa pretinde el, iar după întâlniri e trimis uneori a doua zi până în Nairobi sau Singapore. Cu toate astea, rămân tot niște hârtii și niște întâlniri, cât de interesante pot fi?

— Bună, fetițo!

Zâmbește, iar imaginea de pe ecranul laptopului i se reflectă în lentilele ochelarilor. În ultima vreme a slăbit și obrazul îi e lung și supt. Din cauza stresului, mi-a răspuns săptămâna trecută când i-am zis că îmi fac griji pentru el. *Stresul e secretul unei siluete zvelte*.

Mă așez pe podea, lângă canapea.

— La mulți ani, moșulică!

Mă privește peste ochelari cu o expresie de confuzie pe chip, de parcă ar fi uitat cu totul că astăzi e ziua lui. La fel ca în fiecare an. Întinde brațul și mă mângâie pe creștet.

— Îmi pare rău pentru mâncarea indiană. Doar că mi se luase de spaghetti. Am zis să încercăm ceva nou în seara asta.

— Mâncarea indiană nu e nouă.

— Deci – supă de varză furajeră de la restaurantul ăla vegan de hipsteri? N-am nimic împotrivă.

Zâmbesc, luându-i mâna din părul meu. Pe ecranul laptopului e un articol scris atât de mărunt, încât nu îl pot descifra și fotografia unui bărbat gras, ras în cap, cu ochii deschiși și cu un punct negru de mărimea unei monede de zece cenți în centrul frunții. Îmi trebuie o secundă să mă prind că acea gaură neagră a fost făcută de un glonț.

— Auu! Ce naiba e asta?

— Viktor Zoric, răspunde tata închizând laptopul. A fost împușcat de un polițist în urmă cu două zile în locuința sa din Belgrad, continuă el ridicându-se. Va fi în ziare mâine. *Șeful rețelei de criminali sârbi împușcat în timpul arestului*.

— Ce a făcut?

— Niște chestii foarte grave, răspunde în drum spre bucătărie.

— Ce chestii grave?

Mă ridic și mă îndrept spre el.

— Cele mai nasoale chestii.

— Nu asta am întrebat.

Scoate dopul unei sticle de vin ieftin, o adulmecă, apoi își toarnă în pahar.

— Nu contează. De ce nu te bucuri de vârsta ta, Gwen?

Iau paharul din mâna lui și sorb o înghițitură. Înțelegerea noastră e că pot bea un singur pahar cu vin la cină dacă și adulții beau.

— Deci așa, arestarea lui Viktor Zoric. Ai fost și tu implicat?

Tata scoate două farfurii și mi le întinde.

— Am învârtit și eu câteva hârtii și am scris un mic raport. De data asta, cineva chiar l-a citit.

Așez farfuriile una în fața celeilalte pe masă.

— Și chiar era criminal? Traficant de droguri? Ce era?

— Ajunge, Gwen!

— Citesc știrile. Sunt vag conștientă de faptul că lumea nu e numai lapte și miere.

— Chiar vrei să știi? Fie.

Îmi întinde un alt pahar cu vin.

— Crime, droguri, tot tacâmul. Dar domeniul principal de activitate al lui Viktor erau armele și traficul de carne vie. Proxenetism. Femei. Copii.

— Aha, înțeleg, și strâmb din nas.

— Erau expediați mai ales în Europa, dar și în Abu Dhabi, Shanghai. Și în Los Angeles. În containere de marfă pe vapoare. Așa i-a trimis în L.A.

— Îți mulțumesc pentru această imagine de groază care îmi va rămâne întipărită în minte multă vreme, spun umplând farfuriile cu orez și *vindaloo*[3].

— Erau puși într-un container de metal cu puțină mâncare și apă, și o găleată în care să își facă nevoile. Când i-au găsit tipii de la Controlul de Frontieră erau morți. Paisprezece fete din Rusia și Ucraina.

— Iisuse! Îmi ajunge, gata. Nu e un subiect de conversație tocmai potrivit la cină!

— Ai vrut să-ți povestesc, m-am conformat. Amână cât poți clipa asta, Gwen, și mă invită să iau loc. Vei descoperi cât de tâmpită e lumea asta.

În timp ce mă așez, îmi toarnă vin în pahar cu o înfloritură a brațului, precum un ospătar într-un restaurant cu ștaif.

— *Votre vin, mademoiselle*.

— Vai, *merçi*, răspund, repezindu-mă să înfulec *vindaloo*-ul.

Câteva minute mâncăm fără să scoatem o vorbă și în cameră nu se aud decât mestecatul nostru, zgomotul frigiderului și forfota orașului care intră pe ferestre. Orașul e mereu prezent, amintindu-ne prin claxoane, sirene, strigăte și fluierături că și

atunci când ești singur, ești singur într-un stup în care zumzăie alte milioane de albine.

— Azi la școală s-a întâmplat ceva și o să te rog să semnezi o hârtie.

Ridică sprâncenele, ștergându-și sosul din jurul gurii cu un șervețel. Întind brațul spre jacheta care atârnă pe un taburet de lângă ușă și scot hârtia de suspendare de la doamna Wasserman.

Tata despăturește foaia și o studiază câteva clipe.

— Ce naiba e asta, Gwen?

— E doar o zi de suspendare.

— Doar o zi? Păi e destul de serioasă treaba.

— Știu, oftez adânc. Îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Astrid Foogle mi-a spus niște lucruri. Eu am înjurat-o în franceză și un profesor ne-a auzit și… acum sunt suspendată. Poți semna hârtia fără să mai discutăm, te rog?

— Ce anume ți-a spus Astrid Foogle?

— Tată, niște chestii nu tocmai plăcute, OK? Acum putem abandona subiectul? Te rog?

— Ce nu-mi place mie e că de data asta ai mușcat momeala. Nu muști momeala, nu ai probleme.

Simt cum mă învăluie un soi de ceață electromagnetică și privesc într-o parte, prinzându-mă cu mâinile de muchia scaunului. Mă mănâncă limba să-i povestesc despre palma pe care mi-a tras-o Astrid, dar pe urmă ar fi dezamăgit că nu i-am răspuns la fel sau că măcar nu am dat-o în gât.

— Gwen, știi bine că nu e prima dată când se întâmplă. A mai fost și puștiul acela în Dubai, îți amintești? Cum îl chema? Și fata aia din Moscova, Sveta. Aceeași poveste.

— Fir-ar să fie, semnează și gata!

Cuvintele îmi țâșnesc înainte să le pot opri. Mă ridic în picioare cu un nod în gât. Mă întorc și mă îndrept spre camera mea. Tata se ridică, strigându-mă, dar îi trântesc ușa în nas.

Bate politicos la ușă, apoi mă întreabă dacă mă simt bine.

— Sigur, îi răspund. Perfect.

— Ce te supără?

De data asta nu răspund. Îi văd umbrele tălpilor în spațiul îngust de sub ușă cât întârzie o clipă, neștiind dacă să îmi acorde spațiu sau să insiste până va primi un răspuns. În cele din urmă, se îndepărtează.

Ce mă supără? Mă supără orașul ăsta pe care îl urăsc. Liceul pe care îl urăsc și toată lumea de acolo. Job-ul tatii și tot ce înseamnă el. Sunt tineri de vârsta mea care și-au petrecut întreaga viață în aceeași casă. Care au avut aceeași prieteni de

la grădiniță. Au un câine și o curte și o minge de tenis pe acoperiș, care a sărit acolo când aveau zece ani.

Scotocesc în sertarul noptierei după flaconul de Lorazepam și adun în gură saliva cu care înghit una din pastilele minuscule. E un sedativ pentru anxietate pe care îl iau de ani întregi. La nevoie, scrie pe etichetă. Dar în curând voi epuiza stocul, căci nevoia a fost mult mai mare de când ne-am mutat la New York. Își va face efectul cam în douăzeci de minute, învăluindu-mă într-o pătură moale și caldă și îmi va spune că Astrid Foogle, palma pe care mi-a ars-o și umilința nu contează atât de mult pe cât cred eu. E ca și cum cel mai bun prieten al tău ar veni sub formă de pilulă.

Alături de flaconul cu pastile e celălalt sedativ al meu, un pachet de cărți de joc. Scot cărțile din cutia deteriorată și încep să le amestec iar și iar. Ritmul concret, matematic al hârtiei laminate pe pielea degetelor și a palmelor are un efect relaxant straniu, puțin obsesiv-compulsiv. Am prins obiceiul ăsta după ce i-am urmărit pe borfașii din Venezuela jecmănind turiștii cu înșelătorii cărora le ziceau „jocuri”. De-a lungul anilor am învățat tot soiul de șmecherii cu care mă delectez în așteptarea căldurii mângâietoare a Lorazepamului.

Prin fereastră aud șuieratul unor sirene și voci groase precum cele de la mașinile de pompieri. Undeva, ceva arde. Strâng cărțile, le împrăștii din nou și aud șuieratul unei frâne de autobuz și un claxon de taxi. Un bețiv urlă pe stradă că cineva i-a luat banii și Iisus se întoarce pe pământ. Iisuse, cât aș vrea să scap de aici. Alung gândul din minte și amestec cărțile, degetele mele creând și re-creând de fiecare dată o lume plastifiată și ordonată de posibilități și probabilități, un nou univers de câștigători și învinși.

•

E aproape miezul nopții când mă trezesc – dracii să-l ia de Lorazepam; ziua de naștere a tatii e acum pe sfârșite. Mă dau jos din pat și deschid ușa. Stă pe canapea cu ochelarii pe nas și laptopul deschis. Mă strecor în bucătărie și scot din frigider cutia de la cofetărie. Înăuntru, glazura roșie de pe brioșă a alunecat într-o parte și arată ca naiba. Pe asta mi-o opresc eu. Scotocesc în sertare până găsesc chibrituri și o lumânare de tort în forma unui 5, adusă de la Moscova cu un motiv, acolo mi-am sărbătorit cei cincisprezece ani. Inexplicabil, tatii îi place să adune flecușteț cu valoare sentimentală. Stau în pragul bucătăriei, ținând în mâini farfuria cu cele două brioșe, până când ridică privirea și dă cu ochii de mine. Închide laptopul și își ascunde ochelarii în buzunar.

— Îmi pare rău că ți-am stricat aniversarea, spun așezându-mă pe marginea canapelei, alături de el.

— N-ai de gând să cânți?

— În niciun caz. Pune-ți o dorință!

Se gândește un moment, apoi suflă în lumânare. Cu gesturi delicate, ridică brioșa de pe farfurie și ia o mușcătură.

— Lămâie. Ți-ai amintit!

Zăresc o carte lăsată pe canapea, pe jumătate acoperită de laptop.

— Ce citești?

Cu mâna liberă o ridică și mi-o arată. 1984 de George Orwell, o carte broșată veche, deteriorată și murdară.

— Nu o citesc, vreau să o împrumut unui prieten. Ai citit-o?

— Nu.

— Ar trebui. Viitor distopic. Dar se poate vorbi și de prezent distopic.

Cadoul. Înșfac rucsacul de pe podea și scotocesc prin el până dau de cutie.

— Anul ăsta ți-am cumpărat ceva.

Ia cadoul din mâna mea, cercetează îndeaproape cutia și își încrețește nasul.

— E o… undiță de pescuit?

— Încetează!

— Nu. O mașină nouă?

— Încetează! Deschide-l și gata!

Tata ridică puțin capacul și aruncă o privire înăuntru pe furiș, ca și cum obiectul l-ar putea mușca. Apoi rămâne cu gura căscată.

— Gwendolyn Bloom, ce ispravă ai făcut? întreabă pe un ton parcă furios.

Lasă cutia să îi cadă în poală și ridică stiloul cu delicatețe, de parcă ar ține între degete un pui de găină. Scot un carnet din rucsac și i-l întind.

— Hai, încearcă-l!

Așază penița pe hârtie și mâzgălește iute, parcă iscălind, dar până când cerneala să ajungă în vârf, penița lasă în urmă doar o crestătură dezordonată și uscată. Apoi albastrul regal începe să curgă elegant. *Îmi place foarte tare*! Scrie tata.

— Pe bune? Ești sigur?

— Îmi place la nebunie! Mă face să mă simt ca un… adevărat aristocrat, spune cu un accent englezesc teribil.

Izbucnesc în râs și mă cuprinde cu un braț. Îmi sprijin capul de umărul lui, îi ascult bătăile inimii, la intervale rare și regulate. Dacă dai deoparte casa din suburbii, dacă dai deoparte mulțimea de prieteni care oricum te trădează, ce mai rămâne? O familie formată doar din doi membri, tot o familie rămâne. E de ajuns. Chiar dacă e un clișeu patetic, o să spun

asta cu voce tare. Înainte să deschid gura însă, tata mi-o ia înainte.

— O să-l iau cu mine mâine în delegație. O să fiu cel mai *dandy* de la întâlnire.

Mâine? Mă ridic, retrăgându-mă din îmbrățișare.

— Unde pleci?

Se trage înapoi rușinat, gest pe care îl face întotdeauna când uită ceva.

— Aveam de gând să îți spun, dar ai adormit. Trebuie să plec mâine la Paris.

Cobor umerii, dezamăgită.

— Doar pentru două zile! Zbor mâine dimineață, am o întâlnire mâine seară și poimâine sunt acasă până la ora de culcare.

TREI

Întotdeauna când pleacă, tata îmi lasă același bilet:

Nu mânca porcării. Îți las patruzeci de dolari pentru cazuri de urgență. Du-te la Bela și Lili dacă ai nevoie de ceva.

Doar că, de data asta, e scris cu cerneala elegantă albastru regal a stiloului pe care i l-am dăruit. Mă reazem de spătarul banchetei din metroul 6 care se îndreaptă spre centrul comercial al orașului. Întorc biletul pe partea cealaltă, unde am notat adresa magazinului de discuri vechi din St. Mark's Place.

Tata și cu mine avem gusturi diametral opuse în materie de muzică. Însă jazz-ul face excepție. Uneori, când suntem în străinătate, mă mai ia cu el prin cluburi și ascult absorbită și câte două concerte, ținându-mă de nas din cauza fumului de țigară. Ba chiar ne-am făcut un soi de obicei din a căuta în orașele străine cele mai înghesuite și mai bizare baruri de concerte și cele mai obscure formații locale. Păcat că pick-up-ul lui vechi a ajuns în New York făcut țăndări. Într-o zi, când voi fi bogată, îi voi cumpăra unul mai bun.

E aproape amiază și deja mi-am pierdut întreaga dimineață mâncând restul de *vindaloo* în fața televizorului. Dar am de gând să profit la maxim de orele rămase din această zi specială fără școală, chiar în mijlocul săptămânii. Cobor la Astor Place și mă îndrept spre St. Mark's. Câteva bărulețe de hipsteri, saloane de tatuaje, un restaurant mexican cu un manechin care poartă sombrero și stă în fața intrării. Poate că ar trebui să îmi fac un tatuaj.

Tata mi-a povestit că în urmă cu un secol, familia lui s-a stabilit aici într-o casă închiriată, unde locuiau doisprezece oameni într-o cameră sau ceva de genul ăsta. Așa trăiau pe vremea aceea cei mai mulți dintre evreii proaspăt debarcați în State, mi-a explicat el. Familia lui era din Lituania, și Blumental a devenit Blum pe Ellis Island, iar la puțin timp după aceea, Bloom. Tehnic vorbind, ei nu sunt strămoșii mei, dar eu zic că totuși contează.

Tata era singurul copil și ambii lui părinți au murit înainte ca eu să mă nasc. Un accident de mașină în San Diego, orașul unde a crescut. Singurele rude adevărate, de sânge, de ADN sunt mătușa și verișoara mea. Sora mamei e căsătorită cu un rabin în Texas. I-am întâlnit doar o dată pe ea și pe soțul ei, imediat după ce mama a fost ucisă, și nici măcar nu îmi aduc aminte cum arătau.

Deasupra ușii de la intrare e un clopoțel care sună când pășesc în magazinul de discuri. Un tip ras în cap și cu o pereche de cercei în urechi își ridică privirea din spatele

tejghelei. Locul miroase bine, a praf, a vinil și a clor. Șiruri lungi de rafturi scunde încărcate cu tot felul de cutii se întind dintr-o parte în cealaltă a magazinului.

Iau câteva discuri din diverse cutii: Bitches Brew de Miles Davis, Ellington la Newport Jazz Festival. Apoi văd niște mâini frunzărind discurile din cutia de lângă mine și ridic privirea de-a lungul lor, până dau de un trup și un chip.

Hainele sunt cele care mă șochează. Sunt obișnuită cu el în uniforma de la Danton, cămașă albă și cravată în dungi. Astăzi poartă un pulover roșu pe gât și o pereche de pantaloni călcați la dungă, de parcă tocmai a ieșit dintr-un catalog de-al lui Ralph Lauren. Pielea îi e netedă și ciocolatie, cu o strălucire caldă interioară, de parcă ar avea un foc în piept. La Danton e foarte retras, mănâncă singur și nu vorbește aproape cu nimeni. Numele lui real e Terrance, dar ceilalți îl strigă Bursierul, pentru că umblă vorba că are bursă integrală asigurată în domeniul computerelor.

— Salutare, spun.

Terrance ridică privirea.

— Salutare.

— Terrance, corect?

— Mda.

— Eu sunt Gwendolyn.

— Știu.

Pentru o clipă, se lasă o tăcere îngrozitoare. O tăcere atât de îngrozitoare, încât îmi aduc aminte că tocmai ăsta e motivul pentru care niciodată nu vorbesc cu băieții. Deodată, Terrance începe să zâmbească.

— N-ar trebui să fii la școală?

— Dar tu?

— Am trei zile de suspendare, fiindcă mi-am modificat absențele, răspunde el. Oamenii ăștia nu au niciun fel de simț al ironiei. Tu?

— O zi de suspendare, răspund. Pentru că am trimis-o pe Astrid Foogle în mă-sa.

Ridică sprâncenele, sincer impresionat.

— Curajoasă! Ce-ți cumperi?

Cobor privirea spre albumul pe care îl țin în mână și bag de seamă că palmele îmi tremură.

— Sonny Rollins. Mă uitam să văd ce mai e.

— Sonny e cool. Charlie Parker e mai fain.

— Normal că e, răspund. Dar oricine știe asta. Mai încearcă.

— Eu sunt genul care ascultă Coltrane, spune el ridicând din umeri.

— Și eu sunt genul care ascultă Coltrane, și zâmbesc fără să vreau.

Terrance izbucnește în râs și mă înroșesc precum puloverul lui.

— Scuze, n-am vrut să…, apoi vocea i se pierde. Deci așa, îți place muzica jazz. Probabil că suntem singurii.

Fac un gest care sugerează că suntem singurii clienți din magazin.

— La Danton, vreau să spun.

Terrance privește spre vârful pantofilor, ajustându-și rucsacul.

— Eu, ă-ă… pierd vremea pe aici, spune el. Dacă vrei să… nu știu dacă programul îți…

— Mi-ar face plăcere, izbucnesc înainte să apuc să gândesc.

•

Afară, descoperim că soarele a dispărut, făcând loc câtorva nori purpurii ce par să înghită tot cerul, târându-se pe deasupra clădirilor. Niciunul dintre noi nu trebuie să fie undeva anume și asta e bine, pentru că amândoi părem mulțumiți să fim aici. Ne plimbăm încă două străzi de-a lungul pieței St. Mark. Oare astăzi orașul ăsta e neobișnuit de pustiu ori eu n-am mai privit nici în stânga, nici în dreapta?

Vorbim despre muzica preferată, despre cărțile care ne plac și despre colegii de la Danton, pe care îi urâm. Terrance îmi spune că avea impresia că sunt „grecoaică ori ceva”. Nu, îi răspund. Am pașaport american, dar sunt doar odraslă de diplomat, la fel ca ceilalți. Cool, zice el.

La un moment dat, traversăm Avenue A și ajungem în Tompkins Square Park. Ne plimbăm de-a lungul unei alei pietruite pe sub o boltă de crengi golașe. Într-o parte, un cerșetor doarme între niște foi de carton; are mâinile murdare, pantofii soioși și hainele zdrențuite care dau pe dinafară precum un sandviș prea plin.

— Și zi… ai o bursă la Danton? întreb.

— Poftim? rostește, mijind ochii spre mine.

— Porecla ta. Ceilalți îți spun Bursierul.

— Îmi spun Bursierul pentru că sunt negru. Drept urmare…

— Drept urmare ce?

— Drept urmare cum altfel aș putea intra la Danton?

Dă din cap. La adresa lor. Poate și la adresa mea.

— Eu pentru ei exist doar atunci când au nevoie de niște iarbă. Dar să se mai ducă la dracu’. Viața mea nu e filmul lor.

Îl ating cu mâna fără să vreau.

— Atunci, fă-ți propriul film! Poți avea ce rol poftești.

Pe buze îi trece un zâmbet fugar, parcă i-ar plăcea ideea.

— Tu ce rol joci în filmul tău?

— Filmul meu? Ridic din umeri. Nu prea am unul, cred. Sunt doar niște scene la întâmplare, editate împreună.

— Chiar și așa, tot tu ești personajul principal.

— Personajul principal?

— Da, erou. Să fii cea mai tare, să salvezi lumea, ca și cum te-ai născut pentru asta.

Lovește aerul cu pumnii, în glumă.

E un soi de compliment și ăsta: eu, salvând lumea. Gwendolyn Bloom, născută să fie supererou. Schițez un zâmbet timid.

— Sigur.

Dar Terrance s-a oprit și privește spre doi băieți care stau lângă țarcul pentru câini. Au așezat o cutie de carton și împart câte trei cărți. E un joc de cartier, care, de fapt, nu e un joc propriu-zis, dar arată ca și cum ar fi și asta e marea șmecherie. Unul din băieți amestecă trei cărți și strigă: „Găsește dama, găsește dama!” spre cei care aleargă prin parc și spre corporatiștii ieșiți în pauza de masă.

Jocul era pe vremuri foarte popular prin New York, îmi povestea tata, însă probabil nu mai e, pentru că Terrance spune că nu l-a văzut niciodată. Însă eu l-am observat în multe orașe din jurul lumii și îmi plăcea să îi privesc pe cartofori păcălind turiștii. Cu ajutorul unor filmulețe de pe YouTube am învățat trucul, exersându-l pe tata, pentru banii de la Monopoly.

În timp ce unul dintre jucători face cărțile, celălalt strigă în gura mare cum câștigă. Are un pachet gras de bancnote în mână și pare să se îmbogățească văzând cu ochii.

— Vrei să încerci? mă întreabă Terrance.

— E o înșelătorie. Nu poți câștiga.

— Celălalt tip câștigă.

— Pentru că e complicele lui, are rolul de momeală. Lucrează împreună.

Dar Terrance nu cedează în fața argumentelor mele și le face jocul. Scoate o bancnotă de douăzeci de dolari și o așază pe cutia de carton. „Crupierul” o ia și îi arată cărțile, o damă și doi valeți, ușor îndoite pe axa longitudinală pentru a fi mai ușor de manevrat. Pe urmă, băiatul întoarce cărțile cu fața în jos, schimbându-le mereu pozițiile și strecurând dama în stânga, în dreapta și în mijloc.

La început e ușor, tocmai asta e ideea. Însă șmecheria, trucul, esența înșelătoriei este să ridici dama împreună cu o altă carte într-o mână, apoi să-i dai drumul celei de-a doua, inducându-l în eroare pe spectator, care crede că tocmai ai așezat dama. Cel care face cărțile este atât de iute în mișcări, încât nici nu îi observă bine mișcările. Terrance urmărește cartea greșită. Când băiatul se oprește, pune degetul pe cartea din stânga. Hoțul zâmbește în colțul buzelor și întoarce cartea. Valet de treflă.

Încă o bancnotă de douăzeci de dolari iese din buzunarul lui Terrance, însă de data asta băiatul îl provoacă la dublu sau nimic. Așadar două bancnote de douăzeci de dolari ies din buzunar și, o rundă mai târziu, patru.

— Cum ai știut? Mă întreabă când ne îndepărtăm în cele din urmă.

— YouTube, un pachet de cărți și mult timp. Trei mii de încercări mai târziu și eram la fel de bună ca tipii ăștia.

— Atunci ar trebui să ne facem o afacere, noi doi!

•

Ne adâncim în Tompkins, trecem pe lângă terenul aglomerat de baschet și pe lângă un afiș printat, lipit de un stâlp, cu un porc de guineea dat dispărut, pe nume Otto. Găsim o bancă relativ curată sub niște copaci scheletici și ne așezăm.

— Tatăl tău lucrează la Departamentul de Stat sau mama ta? întreabă Terrance.

— Tata.

— Mama ta unde lucrează?

Pe moment, mă gândesc la o minciună. De obicei primesc numai răspunsuri tâmpite când spun adevărul. De data asta, dintr-un motiv inexplicabil, răspund sincer.

— Mama a murit. Acum zece ani.

— Și mama, răspunde el. Acum opt ani. Într-un accident pe mare.

Deschid gura să încep cu părerile de rău, dar mă oprește, așezându-și mâna peste a mea.

— Nu trebuie să spui nimic, dacă nu simți nevoia.

— Mulțumesc.

Gândul că mamele noastre sunt moarte plutește liniștit pentru o clipă în aer. Fără vorbe inutile. Fără patetism.

— Unde vrei să mergi mai departe? Întreabă el.

— Mă simt bine aici.

— Nu. Mă refer la colegiu.

— Nu m-am gândit foarte bine. La Universitatea Soare și Liniște. Dar tu?

— La Harvard. Tatăl meu are o catedră acolo, deci…

— O catedră?

— Nu e chiar o catedră. E mai mult o disciplină a facultății. Catedra Mutai pentru Studiul Unei Chestii Economice. Nu îmi amintesc numele întreg.

De undeva din fundul buzunarului, aud telefonul sunând. Arunc o privire pe furiș și văd numărul tatii. Dar în loc să îi răspund, închid soneria. O să-l sun mai târziu; nu e nevoie să întrerup momentul și să destram vraja. Ceasul telefonului arată 2:42 p.m. Unde a zburat timpul? Vântul șfichiuiește printre

stinghiile băncii de lemn. Ridic gulerul tunicii și îmi încrucișez brațele pe piept.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă Terrance.

— Mi-e frig.

— Vrei să plecăm?

— Nu.

Terrance își pune un braț în jurul meu și se apropie. Mușchii mi se crispează. Îi simt căldura trupului pătrunzând prin haina lui și a mea până în măduva oaselor. Ar trebui oare să zic ceva? Nu, îmi spun în gând, taci din gură și lasă lucrurile să vină de la sine. Capul mi se apleacă într-o parte, odihnindu-se pe umărul jachetei lui de piele întoarsă. Miroase a săpun din acela scump, de care găsești în hotelurile luxoase.

— Și după colegiu? întreb. Ce vei face?

— Tata spune să fac orice, numai să nu mă apuc de fonduri de investiții, cum a făcut el, explică Terrance, plimbându-și mâna de-a lungul brațului meu. Dar probabil că asta voi face, nu știu. Îmi place să scriu coduri, îmi place precizia mentală. Acolo găsesc eu frumusețea. Matematica e o artă. Sună ciudat asta… că matematica e o artă?

— Matematica muzicii, spun, râzând ușor.

— Poftim?

— Matematica muzicii. Sună stupid, însă așa mi se pare muzica lui Dizzy și a lui Charlie Parker sau Coltrane, sau alții. Sună haotic însă nu e. E calcul matematic.

— Matematica muzicii, repetă el. Îmi place.

Brațul i se strânge în jurul meu și eu mă strecor câțiva centimetri mai aproape de el, apoi alți câțiva centimetri.

Un strop mare de ploaie îmi cade pe genunchi, pe urmă încă unul pe mână. Încep să cadă și să se spargă peste tot în jurul meu, întunecând pavajul ca niște picături de vopsea cafenie. Amândoi știm că ar trebui să ne ridicăm și să ne adăpostim, căci într-o clipă se va transforma într-un potop; dar niciunul dintre noi nu îndrăznește să facă vreo mișcare. Un mormăit înfundat de tunet se preface într-o pocnitură aprigă de bici. Un nor purpuriu de deasupra clădirilor din depărtare scapără o lumină albă, aprins parcă din interior.

— Zeii uneltesc împotriva noastră, spun.

— Ar trebui să plecăm.

•

Traversăm în fugă parcul, cerul deschizându-se deasupra noastră; perdele de ploaie se revarsă în bătaia vântului ca niște fantome furioase. Dacă aș crede în Dumnezeu, mai că aș vedea-o ca pe o pedeapsă pentru aceste ceasuri plăcute, furate în compania unui băiat interesant și atât de neobișnuit. Traversăm Avenue A să ne adăpostim sub copertina intrării

unui bloc. Dar e un spațiu atât de mic, încât suntem nevoiți să ne rezemăm de ușa din oțel negru, ferindu-ne de picăturile de ploaie care ricoșează.

— Tremuri, spune Terrance. Vino aici.

Nu bag de seamă și nici nu simt frigul, dar mă duc lângă el. Mă lipește de pieptul lui, prinzându-mă în brațe.

— Stai să pricep, e Catedra Mutai pentru Studiul Unei Chestii Economice…

Terrance izbucnește în râs și îi simt pieptul tresărind sub obraz.

— Pe hârtie se cheamă Catedra Terrance Mutai al Treilea.

— A treia catedră?

— Nu, pe tatăl meu îl cheamă Terrance Mutai al Treilea. Asta înseamnă că eu sunt Terrance al Patrulea.

Acum e rândul meu să izbucnesc în râs. Sper că nu mă crede prost crescută.

— Numele tău conține un număr? Ești de sânge albastru ori ceva?

— Nu, sunt doar un snob cu fițe.

— Ah, asta nu e o problemă, răspund. Și eu la fel.

Deodată, spre marea mea tristețe și în ciuda tuturor șanselor statistice aplicabile în timpul unei furtuni în New York, un taxi oprește la curbă și din el coboară o femeie. Aș fi stat așa cum eram întreaga zi, poate întreaga săptămână, dar înainte să apuc să protestez, Terrance mă trage de mână pe bancheta din spate a taxiului.

•

Îl instruiește pe șofer să meargă spre nord pe First Avenue spre adresa mea.

— Apoi mergem mai departe, spune el, la intersecția dintre Seventy-Second și Fifth, la Madisonian.

Nu sunt de mult timp în oraș, dar am locuit aici suficient, încât să recunosc una din cele mai distinse clădiri de apartamente din întreaga insulă a Manhattanului. Aici chiar și cei mai bogați trăiesc în blocuri ca al meu, în apartamente prea înghesuite, cu ferestre care dau spre străzi prea gălăgioase. Cartierul lui Terrance e rezervat celor putred de bogați. Chiar și cei mai fițoși snobi de la Danton ar privi cu invidie adresa asta.

Taxiul gonește înainte și străzile sclipesc întunecat în ploaie. Terrance și cu mine ne strângem ghem în spate, cu aerul condiționat suflându-ne în față. Bag de seamă că degetele îmi sunt amorțite și roșii. Terrance îmi ia palmele și le încălzește între ale lui.

Intrăm pe strada mea și îi spun șoferului unde să mă lase. Când oprește, bag mâna în buzunar să scot banii, însă Terrance

îmi spune că face el cinste. Mă întorc să îmi iau la revedere și dau nas în nas cu el. Sărutul se încheie înainte să îmi dau seama ce se întâmplă, un sărut cast pe buze; doar o clipă. Oare ce mutră oi fi făcut? Terrance izbucnește în râs:

— Pe curând!

Mintea începe să descompună și să analizeze fiecare secundă a ultimelor ceasuri, în timp ce intru pe ușa principală a blocului și urc scările până la etajul întâi, etajul al doilea, etajul al treilea, etajul al patrulea, Terrance al patrulea. Încui ușa în urma mea, două yale și un lanț. Terrance chiar s-a aplecat și m-a sărutat sau am visat? Dumnezeule mare, ce-o fi însemnând asta?

Timp de câteva ore mă lupt cu temele. Mâine avem test la matematică și, deși am lipsit doar o zi, sunt în urmă. E o treabă anevoioasă, îngreunată de mintea mea care zboară constant în urmă precum o fantomă, la senzația mâinilor lui mângâindu-le pe ale mele pe bancheta din spate a taxiului; mâinile lui cu degete subțiri și lungi, mâini demne de un aristocrat cu un număr atașat la nume. Ăsta a fost cel mai important moment, nu-i așa? Nu sărutul. Ci felul în care îmi masa mâinile. Dumnezeule, Terrance este singurul lucru benefic pe care l-am găsit în orașul ăsta.

Cumva reușesc să termin temele și la ora unsprezece îmi fac un sandviș, îmi torn restul de vin de aseară într-un pahar de plastic și deschid televizorul la telenovela mexicană pe care o urmăresc ca să-mi mențin spaniola la zi.

Doi iubiți clandestini la o mare petrecere – ea într-o rochie de seară, el într-un costum elegant – se înțeleg să se întâlnească în *cobertizo*. Cabană? Baracă? Nu, nu în lumea asta elevată. E o casă elegantă la malul lacului, decorată luxos cu ceasornice din alamă, fotolii confortabile din piele și un șoim împăiat pe o poliță. E primejdioasă o asemenea întâlnire, încuviințează amândoi, iar în apropiere se aud ecourile petrecerii. Mă iubești? întreabă el. Și, Emilio, răspunde ea, *siempre, siempre*.

Vinul îmi încălzește trupul și mintea e învăluită într-un nor pufos. Mă întind mai bine pe canapea, capul mi se afundă într-o perniță decorativă și, pentru a opta mia oară în această seară, gândurile îmi fug spre Tompkins Square, la cum ploaia arăta ca stropii de vopsea pe trotuar. Terrance e bogat – trebuie să fie, dacă locuiește acolo unde locuiește. Și ce-i cu asta? Ce avere mă strângea la piept atât de plăcut, sub intrarea aceea când ne-am adăpostit de ploaie?

Nu știu, dar nu măsori îmbrățișările în bani.

Gândindu-mă la toate astea îmi simt pleoapele coborând și alunec pe spate, cufundându-mă în căldura vinului și a

somnului. Telenovela continuă, acum a început o ceartă. Emilio cu cineva – tatăl ei? Altcineva bate la ușă, însă Emilio și cu tipul acela continuă să pălăvrăgească, ignorând bătăile. Răspunde odată, Emilio!

Mă trezesc brusc. Bătăile în ușă nu sunt de la televizor, ci de la ușa apartamentului meu; ferme și imperative. Deschide repede, spun ele. Mă apropii de ușă, ametită, dar precaută, și trag cu ochiul prin vizor. E Bela, îmbrăcat cu un halat de casă. În spatele lui sunt două persoane care poartă niște costume de duzină. Una dintre ele e o femeie, cu părul de un blond murdar, prins la spate într-o coadă. E drăguță, observ, atletică, undeva la patruzeci de ani. Lângă ea stă un bărbat care se apropie de treizeci de ani. Are o față mare și roșcovană și părul negru îi e tuns scurt, milităreşte.

Descui cele două yale și deschid ușa atât cât îmi permite lanțul.

Bela își frânge mâinile. Nu e cuprins de agitație, ci de un alt sentiment.

— Oamenii aceștia… vor să stea de vorbă cu tine.

— Poți, te rog, să deschizi, Gwendolyn? Spune femeia.

Închid ușa, desfac lanțul, apoi deschid din nou. Femeia face un pas în față și îmi arată un portofel în care se vede o legitimație și un buletin cu fotografia ei.

— Bună, Gwendolyn. Sunt Agent Special Kavanaugh și acesta e Agentul Special Mazlow. Suntem de la Biroul de Securitate Diplomatică.

Acum este rândul bărbatului să îmi arate legitimația și buletinul, însă nu e nevoie. Îi cunosc deja – nu pe ei în mod special, dar am idee cu ce se ocupă și ce înseamnă dacă apar la ușa ta. Știu ce urmează să îmi spună înainte ca măcar să deschidă gurile.

— Tata, spun cu o voce joasă, aproape șoptind. Ce s-a întâmplat cu tata?

Agentul Kavanaugh așază ușor o mână pe umărul meu.

— Vrem să vii cu noi, bine? Poți face asta, Gwendolyn?

Îi iau mâna de pe umăr.

— Ce s-a întâmplat cu tata, repet acum mai tare, aproape țipând. E în viață?

— Gwendolyn, răspunde agentul Kavanaugh. Tatăl tău a dispărut.

PATRU

Kavanaugh și Mazlow stau de o parte și de alta a mea într-un lift care miroase a dezinfectant. Butonul pentru etajul al șaselea se aprinde. Alături e scris Biroul Pentru Securitate Diplomatică.

Atunci când l-am vizitat pe tata în clădirea asta mohorâtă din beton – unde își are Departamentul de Stat birourile de lucru – la intrarea principală am trecut printr-un detector de metale și am fost nevoită să port o legitimație roșie pe care scria Vizitator. Dar acum e complet altă poveste. Când am coborât din SUV-ul uriaș cu sirenele și girofarurile pe care Kavanaugh și Mazlow le folosiseră ca să ne aducă până aici, paznicii ne-au făcut un semn cu mâna că putem intra.

Sunt condusă într-o mică sală de conferințe. În mijloc, câteva mese de diverse forme și culori au fost așezate laolaltă, iar de-a lungul pereților sunt aliniate mai multe scaune jerpelite.

— Stai liniștită, mă instruiește Kavanaugh. Mazlow e pe hol în fața ușii, dacă ai nevoie de ceva.

Se face nevăzută și rămân singură în cameră. Ce bine ar fi fost să îl lase pe Bela să vină cu mine. Neoanele de deasupra capului bâzâie și clipesc, aruncând o lumină bolnăvicioasă în jur. Singura fereastră din cameră e acoperită cu niște jaluzele închise. Ridic una din fâșiile de metal și constat că fereastra dă într-un hol. Drept în față, se vede încăperea de vizavi, înăuntru e Kavanaugh împreună cu alți șase sau șapte indivizi, adunați cu toții în jurul unui panou alb pe care au scris un soi de cronologie a evenimentelor:

> 20:37 Bloom la Café Durbin. SMS către Echipajul Paris: totul în regulă.
>
> 20:42 Bloom telefon fiică. Fiica nu răspunde. Bloom nu lasă mesaj.
>
> 20:55 Bloom telefon Feras. Confirmă întâlnire.
>
> 21:22 Bloom încheie întâlnire Feras la Café Durbin. SMS către Echipajul Paris: totul în regulă.
>
> 21:32 Telefon offline/mort.

Kavanaugh vorbește cu doi bărbați pe care îi recunosc. Unul e Joey Diaz, ofițer politic, la fel ca tata. E un negru chipeș și solid, prieten de-al tatii de ani buni. Au fost împreună staționați în Dubai, și Joey cu soția și cei doi copii ai lor și-au

petrecut doi ani la rând Ziua Recunoștinței și Crăciunul la noi acasă. Și pe celălalt tip l-am mai văzut. Îl cheamă Chase Carlisle și e șeful tatii. Nu știu despre el decât ce am aflat din povestirile tatii, că e dintr-o familie veche de sudiști și că are relații cu toată lumea din Washington.

Carlisle are în jur de cincizeci – cincizeci și cinci de ani, cred, piele roșcovană și mereu poartă costumul standard obosit, încheiat greoi peste burta de om aflat la o vârstă respectabilă. Părul însă e la fel cum mi-l aminteam, tuns scurt deasupra urechilor, vopsit într-un cafeniu perfect. În timp ce Kavanaugh le vorbește, Carlisle întoarce deodată privirea în direcția mea și instinctiv mă dau în spate, lăsând jaluzeaua să cadă la loc.

O clipă mai târziu, Diaz și Carlisle intră pe ușa camerei în care mă aflu. Joey mă strânge în brațe.

— Totul se va rezolva, Gwendolyn, nu te speria.

— Ia loc, Gwendolyn, spune Carlisle, cu accentul său sudist moale și plăcut.

— Mulțumesc, dar prefer să rămân în picioare, răspund, încercând să par cât mai calmă.

— Gwendolyn, spune Joey, așezându-și mâinile pe umerii mei și privindu-mă drept în ochi. Tatăl tău a dispărut la scurt timp după ce s-a întâlnit cu un coleg de-al nostru la Paris, cineva pe care noi…

— Vezi că pui prost problema, Joey, îl oprește iute Carlisle. Sugerezi că a fost răpit, ori noi nu avem nicio dovadă care să susțină ipoteza asta.

Mă las să cad într-un scaun, apucându-mă cu mâinile de cotiere.

Carlisle mă privește intens, parcă ar încerca să își întipărească în minte reacția mea.

— Tot ce știm până acum este că a dispărut. Asta e tot ce avem. O fi fost răpit? Puțin probabil. Însă există și alte motive pentru care ar fi putut dispărea fără urmă.

Îmi simt obrajii contractându-se ca un pumn, ochii mi se închid și buzele mi se deschid, dezvelindu-mi dinții. Îmi acopăr fața cu mâinile. De-a lungul anilor, m-am pregătit pentru eventualitatea în care ar ajunge în spital sau chiar ar muri din cauza slujbei lui, însă asta… Mintea mea o ia razna, imaginându-și o mie de scenarii și torturi. Două lacrimi îmi scapă de sub pleoape, alunecând pe lângă nas și pe bărbie. Mă lupt să ridic privirea.

— Explicați-mi în detaliu ce faceți pentru a-l găsi.

Chipul lui Carlisle e impenetrabil.

— Ai asigurarea noastră că Statul face tot ce îi stă în putință. Biroul FBI de la Paris cercetează deja zona. La fel și poliția

franceză, locală și federală…

— Plecați de la premisa că a fost răpit, corect? îl întrerup. Vreau să spun, tratați cazul ca pe o răpire, nu-i așa? Ca și cum a fost răpit!

— Firește, răspunde Carlisle. Da. Absolut. Chiar în acest moment INTCOM caută ceea ce noi numim „trăncăneală" – convorbiri interceptate – despre un diplomat american dispărut. Însă până în acest moment nu au descoperit nimic. Ceea ce e un lucru bun.

— Ce este INTCOM? întreb, tamponându-mi ochii cu un șervețel.

— Interceptarea comunicațiilor. Se ocupă de interceptări telefonice, orice gen de comunicație electronică.

Carlisle se așază pe un scaun și își consultă carnețelul.

— Gwendolyn, tatăl tău îți povestește vreodată despre ce muncește? La ce cazuri lucrează? Poate ți-a menționat anumite probleme de la serviciu?

— Nu, răspund. Adică, nimic în afară de necazurile obișnuite. Și în ultimele câteva zile a fost trist. S-au împlinit niște ani de la moartea mamei. Însă niciodată nu îmi povestea mare lucru despre munca lui. Doar că citește o grămadă de hârtii și scrie niște rapoarte.

Carlisle încuviințează din cap și scrie ceva în carnețel.

— Ți-a vorbit vreodată despre, știu și eu, o dorință de a se pensiona? De a se retrage din Departamentul de Stat și de a se muta în străinătate?

Joey lovește cu palma peste masă.

— Ajunge, Chase!

Carlisle îl fulgeră cu privirea pe Joey, apoi se întoarce la mine.

— Gwendolyn, știm că tatăl tău te-a sunat ieri după prânz, dar nu ți-a lăsat niciun mesaj. Ai mai primit vreun semn de la el de atunci? Un e-mail, poate. Sau ceva pe vreo pagină de socializare?

— Nu. Absolut nimic.

— Mulțumesc! Ne ajută.

Chase așază pixul pe masă și își încrucișează mâinile în fața lui.

— Știu că trebuie să fie foarte greu pentru tine. Ai vreo rudă cu care poți sta zilele astea?

— Am o mătușă și un unchi în Texas. Georgina și Robert Kaplan. El e rabin, nu știu unde. Într-o suburbie din Dallas, cred.

— Nu ai pe nimeni în oraș?

— Sunt sigură că pot sta cu Bela și Lili. Familia Atzmon. Niște prieteni de-ai noștri care locuiesc în aceeași clădire, la

etajul cinci.

— Atunci rămâi la familia Atzmon pentru perioada următoare, zice Carlisle ridicându-se. Probabil e cel mai bine dacă vei sta cu ei în noaptea asta. Vom lua legătura cu tine imediat cum avem vești.

Deschid gura să spun ceva, dar Carlisle dispare deja pe ușă.

•

Ștergătoarele execută un tango alert pe geamul parbrizului; mătură ploaia, se retrag, se avântă din nou și iar se retrag. Încerc să mă las hipnotizată de mișcarea ritmică, sperând să mă pierd în ea. SUV-ul împrumutat de Joey din garaj se strecoară pe Third Avenue prin traficul de la trei dimineața. Acum nu se deranjează cu girofarurile ori sirena; parcă simte cât de recunoscătoare sunt că mă aflu aici cu unul din prietenii tatii, cel puțin așa cred, care chiar mă poate ajuta concret.

— Ce mai fac copiii tăi? întreb. Cristina e cea mai mare, nu?

— Da, luna viitoare împlinește doisprezece ani. Și Oscar tocmai a făcut nouă.

— Oscar. Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta.

Pare o conversație banală, dar de fapt e un test.

— Trebuie să ne întâlnim cu toții când se întoarce tata, spun, urmărind îndeaproape chipul lui Joey să îi văd reacția.

Capul i se dă imperceptibil pe spate și îl aud inspirând ușor.

— Sigur, spune cu un zâmbet care nu e sincer.

— Tata nu se mai întoarce, așa-i, Joey?

— Sunt sigur că se întoarce.

Dar cuvintele sunt șovăielnice și goale, cum îi spui unui pacient bolnav de cancer că se va însănătoși curând.

Îmi simt obrajii contractându-se din nou. Mă întorc, rezemându-mi fruntea de geamul mașinii, pe care se preling firicele de ploaie.

— Ce s-a întâmplat cu el, Joey? Te rog, spune-mi! Adevărul. Cred că am dreptul ăsta.

Joey bate ușor cu degetele în volan.

— Tatăl tău a fost la o întâlnire cu un om de contact de-al nostru, un tip cu care noi colaborăm. Întâlnirea a avut loc într-o cafenea. După întâlnire, ne-a trimis un text să ne spună că e bine. Dar câteva minute mai târziu, telefonul lui fie a fost închis, fie a murit. Nu există niciun incident în zonă, niciun semn de violență. Asta e tot ce știm sigur până acum.

Îmi amintesc de orele de pe panoul alb din biroul pe care l-am văzut vizavi de camera în care am stat o vreme.

— Întâlnirea a fost cu cineva pe nume Feras? L-am văzut scris pe panou.

— Da. Am trimis pe cineva care va lua legătura cu el. Dar nu știm dacă și ce rol a jucat în dispariția tatălui tău.

— Alaltăieri seara am văzut pe laptopul tatii fotografia unui tip, rus sau sârb, nu îmi amintesc. Viktor Zoric. Are vreo legătură cu Feras?

— Puțin probabil. Dar sigur vom face și acolo cercetări.

Îmi apăs ochii cu podul palmelor și Joey întinde brațul, strângându-mi ușor umărul.

— Nu înțeleg, Joey, spun cu o voce spartă, care abia se aude. Tata plimbă niște hârtii de colo-colo. Ce ar avea cineva cu un simplu funcționar ca el?

Câteva minute se scurg într-o tăcere apăsătoare.

— Cred că îmi trebuie o cafea, rostește Joey în cele din urmă. Hai, îți fac cinste cu o Cola sau ce vrei să bei.

Fără veste, SUV-ul virează la dreapta, tăind două benzi. Mașinile claxonează cu furie în spatele nostru. Joey trage pe colț, în fața unui bar mic, oprește motorul și coboară din mașină, făcându-mi semn să îl urmez.

Stropi de ploaie mari și reci mă biciuiesc, prelingându-se pe obraji și pe gât, pe sub gulerul cămășii. Ridic gluga peste cap, în timp se Joey mă trage de braț de parcă aș fi un prizonier.

— În mașină nu se poate vorbi în siguranță, îmi spune. Radioul. Nu e niciodată stins. Înțelegi?

Ne oprim sub copertina unui magazin non-stop și rămânem în picioare în fața rafturilor din lemn pe care sunt înșirate banane, portocale, mere și găleți cu flori ieftine, împachetate în celofan. Nu e nimeni pe stradă la ora asta. Joey mă apucă de umeri.

— Tatăl tău, începe el. Ce ocupație are?

— E ofițer politic în cadrul Departamentului de Stat, e diplomat.

— Mai încearcă, Gwendolyn. Ce ocupație are tatăl tău? Ce meserie are?

— Ce întrebări sunt astea, Joey? Unde vrei să ajungi?

Pentru o clipă, Joey rămâne tăcut, abia respirând.

— Gwendolyn, tatăl tău nu lucrează pentru Departamentul de Stat, nu a lucrat niciodată. Asta se numește „acoperire oficială”.

Se oprește un moment, țintuindu-mă cu privirea, până când înțeleg sensul cuvintelor sale. Dacă tata nu lucrează pentru Departamentul de Stat, atunci nu mai rămâne decât o singură posibilitate. Deschid gura, dar sunetele nu vor să iasă.

— E spion, îngaim în cele din urmă. Lucrează pentru CIA.

Joey îmi zâmbește trist.

— Să nu uiți, tu singură ai ajuns la concluzia asta, da? Eu nu ți-am spus niciodată.

Singurul lucru care mă șochează este că nu sunt șocată. E ca și cum aș fi aflat răspunsul la o ghicitoare pe care am auzit-o

demult și am uitat-o sau ca finalul unei glume pe care îl intuisem deja. O parte din mine știuse dintotdeauna sau, cel puțin, din vremea în care locuiam în Egipt sau poate chiar mai devreme, din Venezuela. Când aveam zece sau unsprezece ani, nu aveam idee ce reprezintă literele din acronim, dar știam că tata nu avea un job ca toată lumea. Niciun alt părinte nu conducea o oră ca să își ducă copilul la școală, pe o altă rută în fiecare zi. Niciunul din ceilalți părinți nu avea întâlniri de afaceri la ora trei dimineața.

— Și tu? întreb. Și tu ești spion? Dar Chase Carlisle?

— Nu contează ce suntem noi.

— Deci răspunsul este da.

— Ești liberă să crezi ce vrei, doar să păstrezi concluziile pentru tine.

Mă întorc, incapabilă să îl mai privesc. Un cuplu de bătrâni se apropie încet de noi, strânși împreună sub o umbrelă. Aștept să treacă pe lângă noi.

— Așadar, în toate posturile din străinătate, el spiona?

— Era ofițer politic al Departamentului de Stat, un diplomat cu o slujbă de birou. Oficial, asta a fost întotdeauna.

— Dar neoficial?

— Neoficial a fost un patriot, cel mai bun cu care am lucrat vreodată, răspunde Joey.

•

Bela și Lili Atzmon au mai făcut asta înainte. Sau, cel puțin, așa mi se pare când Joey le prezintă varianta oficială – dispariția la Paris, circumstanțe neelucidate. Stau în picioare unul lângă celălalt, încuviințează din cap fără emoție la primirea veștilor, ca niște doctori la o consultație, îmbrăcați în halatele lor de casă ca în halate de laborator.

Există, mi se explică după plecarea lui Joey, un ritual care se respectă atunci când un tată dispare. Lili construiește ceva care aduce cu un cuib – un cerc din pături și perne pe canapeaua din sufrageria lor, cu mine în centru, precum un pui de pasăre părăsit. Ceaiul e pregătit, un ceai liniștitor din plante.

După o oră am terminat de plâns, mi-au secat toate izvoarele. Pleoapele mă ustură, nasul e roșu și umflat, ochii privesc în gol, degetele explorează absent ochiurile unei pături croșetate, adunându-le ca într-o plasă. Bela stă în fotoliul lui cu un pahar de palincă într-o mână, în timp ce Lili s-a așezat lângă mine, pe un colț al canapelei.

— Vă pricepeți de minune la consolat.

Lili zâmbește, aranjându-mi mai bine pătura în jurul umerilor.

— Prin locurile din care venim noi, tații mai dispar uneori, spune ea.

Tata m-a mințit. De fapt, tata nu a făcut altceva decât să mintă de când mă știu. Îmi amintesc toate momentele în care se întorcea acasă din Khartoum sau Islamabad – dar oare chiar acolo fusese plecat? – și îl întrebam cum a fost întâlnirea, sau cum a decurs cina oficială, sau cum a fost primită prezentarea pe care o pregătise. „S-a murit de plictiseală", îmi răspundea, dându-și ochii peste cap, într-un gest comic. Naiba să-l ia, îmi spun în gând. Naiba să îl ia și pe el, și minciunile pe care mi le-a turnat ani întregi! Anii în care a mințit unica persoană din lumea asta pe care nu ar fi trebuit să o mintă.

Gândurile îmi zboară la cronologia de pe panoul din biroul tatii, apoi la conversația cu Joey de pe stradă. Știu că nu ar trebui să suflu o vorbă despre asta. Că ar trebui să rămână un secret. Dar Bela și Lili cunosc lumea și ei sunt tot ce mai am acum. Buzele mi se deschid parcă din voință proprie.

— Tata nu e diplomat.

Bela ridică o mână.

— Firește, dragă copilă. Nici nu e nevoie să o spui.

Îl privesc mai atent.

— V-a mărturisit el?

— Nu a fost nevoie, răspunde el ridicând din umeri. La fel cum nu a fost nevoie să îi mărturisesc nici eu lui. Spionii se miros unii pe alții de la o poștă. Precum câinii.

Mă privește cu o sclipire curioasă în ochi, un amestec de părere de rău și ironie.

— Tu… ai lucrat pentru CIA? întreb uluită.

Bela izbucnește într-un râs sincer.

— Slavă Domnului, nu. Altceva.

Nu mai e nevoie să zică nimic. A petrecut treizeci de ani în Israel.

— Mossad[41], spun în șoaptă.

Bela nu răspunde.

Așadar, bătrânul și blajinul vânzător de papetărie a făcut cândva parte dintr-una din cele mai curajoase și puternice organizații de spionaj din lume. Firește. De ce nu? De ce să nu tragem astăzi cortina aparențelor de pe toată lumea?

Bela își drege glasul.

— Tatăl tău a făcut o înțelegere cu Lili și cu mine. Trebuie să te ajutăm.

— Știu. Să stați cu ochii pe mine cât e el plecat.

— Nu. Un alt fel de înțelegere.

Se apleacă în față, așezându-și palmele pe genunchi.

— Serviciile clandestine, ale lui și ale mele, pot fi crude cu familiile celor care le execută. Așadar, în situația în care se întâmplă… ce s-a întâmplat acum, voia ca noi să avem grijă ca interesele tale să fie respectate.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să nu ți se împuie capul cu prostii.

Îmi simt ochii umplându-se de lacrimi, dar mă lupt să le controlez. Nu există decât o singură întrebare importantă în acest moment.

— Fii sincer cu mine, Bela! Vreau adevărul!

— Vrei să știi dacă e mort.

Încuviințez.

— Dacă intenția lor – intenția lor imediată – ar fi fost să îl ucidă, am fi aflat deja. I-am fi descoperit trupul pe undeva. Îmi pare rău că trebuie să fiu brutal de sincer.

— Crezi că l-ar putea elibera cei care îl țin acum?

— Dacă cei care l-au răpit primesc bani, sau favoruri, sau ce pretind ei, atunci există o șansă.

— Și dacă nu? întreb, privindu-l.

Bela dă din cap.

•

În fotografie, Bela e tânăr, slab ca un țâr, dar chipeș, în ciuda costumului lălâu. Tocmai a fost eliberat din pușcărie, îmi spune Lili, și a scăpat ca prin urechile acului de plutonul de execuție. Plutonul de execuție? Îmi povestește despre revoluția din 1956, despre trupele sovietice și despre masacrele de pe străzile Budapestei. La acea vreme, Lili era studentă la biologie și Bela era un tânăr profesor de chimie, proaspăt ieșit de pe băncile școlii. Doi ani mai târziu a fost trimis la închisoare, îmi povestește Lili, și era să moară de tuberculoză.

Le sunt profund recunoscătoare pentru această diversiune. Sunt niște adevărați maeștri, Bela și Lili. Diversiunea e o artă și ei știu că un joc de cărți sau un film slab nu mi-ar putea niciodată distrage atenția de la furtuna devastatoare din minte. Deci îmi servesc tragedia și necazurile altcuiva, aproape și în același timp îndepărtate de ale mele, astfel încât să le pot absorbi fără să mă simt vinovată.

Lili îmi umple din nou cana cu ceai, în vreme ce Bela cască și deschide un alt album.

Oameni în jurul unei piscine. Bărbați cu piepturi păroase și femei în costume de baie de modă veche, cu sticle de bere ridicate spre cameră.

— Tel Aviv, spune Bela. 1973. Ăștia suntem noi, firește.

Arată cu vârful degetului spre un bărbat și o femeie, apoi spre un bărbat îndesat, cu început de chelie și cu zâmbet viclean, care ține un trabuc între degetul mare și arătător.

— Tipul ăsta mi-a fost ca un frate. Până la urmă a ajuns șeful meu.

— Sunt prietenii tăi spioni? întreb.

— Toți, răspunde el.

Lili închide albumul.

— Ajunge, spune ea. Fără povești de război în seara asta, Belacik. Fata trebuie să se odihnească.

— Nu cred că pot să adorm.

— Bineînțeles că nu poți, răspunde Lili, împrăștiind pernele și păturile pe canapea într-o formă care aduce cu un pat. Dar trebuie să încerci.

Pleacă la culcare și câteva minute mai târziu lacrimile încep din nou să curgă, un firicel domol și subțire pe care la început abia îl observ. Știu că, dacă nu fac nimic, lacrimile se vor înteți. Bag mâna în rucsac și scot cartea pe care o citeam.

O deschid acolo unde am rămas, dar îmi dau seama imediat că nu am nicio șansă. E imposibil să urmăresc un fir narativ. Literele se împrăștie precum gândacii și apoi se rearanjează formând adevărul, acoperind întreaga pagină cu singurul lucru care trebuie rostit în seara asta: tata este mort și tu ești singură pe lume, tata este mort și tu ești singură pe lume.

Închid cartea cu putere, închid ochii și să mor eu, dacă aș avea un pistol în mână acum, mi-aș băga țeava în gură și mi-aș zbura creierii cât ai zice pește. Nu mai suport. Pur și simplu nu mai pot. Acoperișul de deasupra capului meu se prăbușește. Pentru prima dată de când aveam șapte ani, îmi împreunez mâinile și mă rog unui Dumnezeu care știu că nu mă aude.

CINCI

Pentru a doua oară în ultimele douăsprezece ore, mă trezește un bocănit imperativ și insistent în ușă. Sar de pe canapea, cât pe ce să cad cu nasul în măsuța de cafea și rămân agățată cu un picior într-una din păturile croșetate ale lui Lili. Bătaia asta atât de insistentă nu poate însemna decât două lucruri: tata e mort sau e în viață.

Bela vine târșâindu-și picioarele, își leagă furios halatul și deschide ușa. Bărbatul din prag este foarte tânăr, cu păr roșcovan și un obraz palid plin de pistrui. Se prezintă drept Agentul Special Fowler și ne arată legitimația și insigna. Indiferent că erau vești bune sau proaste, îl așteptam pe Joey sau pe Carlisle. Ce caută aici acest agent Fowler?

Bărbatul despăturește un document gros, cu scrisul mărunt și înghesuit, și îl ține ridicat în fața mea.

— Acesta este un mandat de percheziție pentru locuința lui William și a lui Gwendolyn Bloom.

Îi împing într-o parte și îi aud în spatele meu pe Bela și Fowler discutând în contradictoriu, în timp ce mă îndrept spre etajul de mai jos. Pe holul de la etajul al patrulea, un alt agent mă prinde de brațe pe la spate, în timp ce încerc să intru în apartamentul nostru. Prin ușă, zăresc patru indivizi cu geci de fâș pe spatele cărora scrie Biroul de Securitate Diplomatică. Scot sertarele dulapurilor și înghesuie hârtii în cutii de carton.

Aud o voce care strigă din interior, o voce cu un accent molcom și elegant de sudist.

— Fă și fotografii. Fiecare detaliu este esențial.

Carlisle, cu mâinile adâncite în buzunarele pantalonilor, apare în pragul holului împreună cu Joey Diaz și dă cu ochii de mine.

— E în regulă, Mike, rostește el spre agentul de la ușă, clătinând din cap. Las-o să intre!

Când agentul îmi dă drumul, alerg înăuntru și mă opresc țintuită locului când văd cutii așezate pe masa de la bucătărie, în care sunt caietele mele de școală și jurnalul.

— Nu aveți niciun drept! strig spre Carlisle, smulgând jurnalul din cutie.

Carlisle vine lângă mine și îmi ia jurnalul din brațe.

— Îmi pare foarte rău, Gwendolyn. Știu cât de traumatizant trebuie să fie, dar mă tem că este necesar.

— Dar de ce faceți percheziție în apartamentul nostru, dacă tatăl meu este victima?

— Păi, asta încercăm și noi să stabilim, răspunde Carlisle. Aș vrea să știi că tatăl tău îmi este bun prieten și mă doare că

trebuie să fac asta.

— Și de ce o faci?

Carlisle mă ia de braț și mă conduce în sufragerie. Mă poftește să iau loc pe canapea și ne așezăm amândoi.

— Gwendolyn, trebuie să te întreb ceva: crezi că tatăl tău ar fi putut avea un motiv ca să ne părăsească?

— Să ne părăsească?

— Ți-a vorbit vreodată despre dezertare? Despre fuga în altă țară?

Rămân ca tâmpită cu gura căscată.

— Du-te dracului, Chase!

— Există niște bănuieli vizavi de tatăl tău. Nu din partea mea sau a lui Joey. De la Washington. Răspunde-mi, te rog, la întrebare, și mă privește fix. Ți-a vorbit vreodată tatăl tău despre dezertare?

Mă ridic și ies din casă. Pe palier mă așteaptă Bela, care mă conduce în apartamentul lor.

— Fasciști, șoptește.

•

Două ore mai târziu, stau singură în apartamentul meu și fac inventarul lucrurilor confiscate și al celor rămase. Au dispărut toate hârtiile tatii și multe dintre hârtiile mele, toate fotografiile, toate computerele, chiar și televizorul și routerul. Hainele mele par toate la locul lor, deși se vede că au umblat prin sertare. Cărțile par intacte, dar au fost scoase de pe rafturi și stivuite în grămezi strâmbe pe podea. Furia îmi fierbe în sânge și, deși agenții au purtat mănuși de cauciuc, acum mi se pare că toate lucrurile sunt pângărite, ca și cum ar fi mânjit totul cu acuzațiile lor de dezertare și de trădare.

Dar furia asta clocotitoare e neputincioasă. Știu asta. Ticăloșii de la Securitatea Diplomatică au mandate de percheziție și pistoale la brâu și își declară autoritatea asupra vieții mele prin cuvintele imprimate pe spatele gecilor de fâș, în timp ce eu nu sunt decât o copilă plângăcioasă, care își strigă crizele de nervi în urechi surde și nepăsătoare. Cum au neobrăzarea să îl acuze pe tatăl meu? Cum îndrăznesc să își bage mâinile de cauciuc în lucrurile mele?

Dar puterea nu are nevoie de permisiune, ea se impune și atât.

Cu toate astea, voi reface tot ce au desfăcut, voi reinstaura o oarecare ordine în lumea mea. Voi începe de aici, din dormitorul meu, cu cărțile mele. Mâinile îmi tremură atât de tare când iau câteva, încât abia reușesc să le așez din nou pe raft. Pe coperți sunt eroinele lumilor de hârtie care mi-au ținut companie în Paris, Dubai, Moscova, New York. Dacă ar fi

reale, aceste fete curajoase s-ar uita la mine cu un amestec de milă și mustrare în priviri.

Dar eroii nu se plimbă printre noi. Curajul nu există. Există doar niște diplomați care scriu rapoarte. Doar niște indivizi precum Chase Carlisle, care îți spun că tatăl tău e un dezertor. Doar agenți de securitate care își flutură mandatele de percheziție și își bagă labele în viața ta. Și doar eu, o fată oarecare care-și stinge furia clocotitoare din sânge ordonându-și cărțile în bibliotecă, așa cum ar trebui să facă orice copil cuminte.

Când armonia e restabilită în apartament – pernele sunt înapoi pe canapea, inelul care cândva înconjura suportul televizorului e șters de praf, urmele de pantofi de pe covorul de la IKEA sunt frecate cu bicarbonat și prosoape de hârtie care mi s-au rupt în mâini – mă duc la baie, mă aplec peste vasul closetului și vomit. O vreme, rămân întinsă pe podeaua din baie, sprijinită cu spatele de perete, cuprinsă de frisoane și cu mintea repetând obsesiv singurul adevăr care contează: *Tata e mort și tu ai rămas singură pe lume.*

•

De fiecare dată când sună telefonul simt că un curent electric trece prin mine. Lili răspunde în locul meu și îi urmăresc expresia feței în așteptarea vreunui semn. Însă de fiecare dată pune receptorul jos, dând din cap.

— Nimic nou.

Ai crede că aceste non-vești devin mai suportabile după trei zile, dar nu e așa.

Lili spune că am nevoie de somn. Și are dreptate. Nu am dormit mai mult de câteva ore din noaptea de dinaintea dispariției tatii. Epuizarea a atins un stadiu halucinogenic, cu rotocoale purpurii și roz care umplu realitatea ca niște năluci. Lili mă duce de mână acasă la mine și mă bagă în patul meu. Durerea și teama se estompează sub mângâierea ei și se ascund în ceața unei doze triple de sedative.

După șaisprezece ore de somn, mă trezesc încă epuizată. E aproape amiază, așa că mă dau jos din pat în ciuda oboselii, fac un duș și iau o pastilă. Trag un scaun lângă fereastră și privesc lumea, încercând să nu mă gândesc la nimic și să nu simt nimic. Astăzi vreau să fie liniște. Să nu aud nimic. Dar nu se poate.

Interfonul apartamentului mă trezește din amorțeală cu țârâitul lui strident. Cineva e pe trotuarul de dedesubt și strigă la mine să îmi mișc fundul să văd ce vor. Izbucnesc într-un hohot de râs. Ce idee demodată, să îmi ceară cineva permisiunea de a da buzna în viața mea! De ce nu și-a făcut loc cu forța, la fel ca ceilalți?

Îmi mișc cu greu picioarele până la interfon și apăs butonul:

— Da?

— O caut pe… Gwendolyn Bloom. Tu ești?

E o voce de femeie pe care nu o recunosc.

— Eu sunt Gwendolyn. Dumneavoastră cine sunteți?

O pauză, în care aud doar sunetele străzii pârâind în difuzor.

— Sunt Georgina Kaplan, spune vocea. Mătușa ta.

Am nevoie de câteva secunde să procesez ideea, ca și cum nu aș înțelege bine semnificația cuvintelor. Mătușa mea. Sora mamei. Apăs butonul de acces, apoi aștept să îi deschid ușa apartamentului. Nu am mai văzut-o pe mătușa mea de când aveam, cât, șapte ani, imediat după ce mama a fost ucisă? Și de ce a venit acum?

O aud cum urcă șovăitor scările, tocurile lovesc podeaua din gresie mozaicată, apoi își face apariția pe hol, în fața mea. O femeie drăguță și cu o alură sportivă, cam de cincizeci de ani. Părul vopsit castaniu, bine coafat se potrivește cu manichiura franțuzească impecabilă. Îmi zâmbește, dezvelindu-și dinții foarte albi.

— Vai, Gwenny, de când nu te-am mai văzut!

Când mă îmbrățișează, simt fermitatea mușchilor lucrați cinci zile pe săptămână. Hainele păstrează aroma parfumului de ieri și mirosul de avion, de cafea și de plastic.

— Gwen, Gwenny, îmi pare atât de rău pentru tatăl tău, spune ea, cu accentul texan rotund și dulce ca o piersică. Atât de rău!

Mă ține la pieptul ei minute în șir, apoi își așază palmele pe umerii mei și îmi studiază chipul, în timp ce eu îl studiez pe al ei. Riduri fine formează mici evantaie în jurul ochilor și al buzelor, singura fisură a unui obraz elegant machiat, profesional, în tonuri pământii.

— Ești foarte drăguță, Gwenny, semeni cu mama ta, spune ea. Scuze, îți pot spune Gwenny sau acum preferi, Gwendolyn?

— Gwendolyn.

— Atunci, așa o să-ți spun. Bărbatul de la telefon, domnul Carlisle, mi-a povestit că ești în grija unor vecini.

— Da. Bela și Lili.

— Sunt sigură că fac o treabă minunată, o treabă excelentă, dar domnul Carlisle mi-a sugerat că poate ar fi mai bine dacă ai fi cu familia ta. În cazul în care situația tatălui tău durează mai mult decât câteva zile, înțelegi?

Georgina prinde o șuviță din părul meu și o învârte în jurul degetului.

— Ce nuanță drăguță de roșu!

— Vedeți, eu vă sunt recunoscătoare că ați bătut atâta drum, spun, trăgându-mă într-o parte. Dar sunt sigură că e nevoie de dumneavoastră în Texas. Chiar nu e nevoie să…

— Ah, nu e nicio problemă. Serios!

Își țuguie buzele într-un soi de zâmbet îmbufnat.

— Robert pleacă într-o excursie călare, cu cei de la sinagogă, și o ia pe Amber cu el. Eu nu pot să sufăr caii.

— Chiar nu e nevoie, insist. Tata se poate întoarce în orice moment.

Mă trage la pieptul ei, într-o îmbrățișare mustind de tristețe și compasiune, din genul acelora rezervate pentru înmormântări.

— Sigur că se întoarce, scumpa mea.

•

Pentru restul zilei, ne evităm reciproc. Sau mai degrabă eu o evit, ascunzându-mă în camera mea, în timp ce ea păstrează o distanță respectuoasă și răbdătoare. Femeia nu are nicio vină. Nu îi pot reproșa nimic. Doar că ăsta e apartamentul meu, unde îmi rezolv căcaturile și care, după cum probabil ai auzit, Georgina, e al dracului de important acum. Urăsc prezența ei aici. Cât de penibil e să ai un musafir care să te audă plângând. Dimineață, încerc din nou să o evit, dar apoi, cu o clipă înainte să ies pe ușă, mă oprește.

— Stai puțin! spune, bătând cu palma locul de lângă ea pe canapea.

Îmi stă pe vârful limbii să o refuz, dar nu sunt îndreptățită să fiu nepoliticoasă. A bătut atâta drum pentru mine. Merită măcar o conversație. Îmi scot jacheta și mă așez pe un fotoliu față în față cu ea.

— Școala, începe ea.

— Ce-i cu ea?

— Ți-ar mai putea distrage gândurile. Când crezi că ai vrea să te întorci la școală?

Nu-mi place să recunosc, însă are dreptate.

— Peste câteva zile. Pe la sfârșitul săptămânii.

— Mă bucur că ești de acord.

Apoi Georgina trage adânc aer în piept, ca și cum ar mai avea ceva pe suflet.

— Uite, Gwendolyn, începe în cele din urmă. Dacă sună prematur, îmi cer iertare. Dar dacă situația… situația cu tatăl tău… ar putea dura mai mult de… să zicem, câteva săptămâni…

— Vă puteți întoarce în Texas oricând doriți, i-o tai scurt.

— Tocmai asta este. Mă gândeam că ai putea veni cu mine. Pentru o vreme. Până când se întoarce tatăl tău.

Mă uit la ea încercând să îmi temperez furia, rezistând dorinței tot mai aprige de a o invita să mă lase naibii în pace.

— Uitați, eu vă sunt recunoscătoare că ați venit până aici. Chiar sunt. Dar v-ar plăcea să aveți un om străin în casă? La drept vorbind, eu sunt o străină.

— Nu e adevărat, Gwendolyn. Faci parte din familie. Îmi pare rău, dar indiferent de ce crezi tu despre noi, aici este lucrarea lui Dumnezeu.

— Nu vreau să fiu o povară pentru nimeni.

Georgina își drege glasul, apăsându-și palmele pe genunchi.

— Povară? Draga mea, nu ai putea niciodată să fii o povară. Știu că nu e New York sau Paris, dar dă-i o șansă, cred că o să-ți placă acolo. Și oricum, va fi doar pentru o vreme.

Vine lângă mine și se așază pe jos, cu picioarele sub ea. Apoi trage poșeta Louis Vuitton – veritabilă, nu o imitație chinezească – în poală și scoate telefonul. Deschide galeria de fotografii și întoarce ecranul spre mine. Se vede o casă de suburbii în mijlocul unei peluze incredibil de verde, cu un Cadillac SUV de mărimea unui vapor parcat pe aleea din față.

— Vei avea camera ta, se înțelege – avem suficient spațiu în casă. Vei împărți baia cu Amber, dar ea e curată, nu îți face griji.

Îmi arată următoarea fotografie. O fată drăguță cu păr negru și creț într-un costum de majoretă, stând în vârful unei piramide de fete.

— Ea e Amber, îmi explică Georgina. E căpitanul echipei de majorete, dar e și foarte bună la învățătură. Conduce grupul de studiu al Torei de la școală. Te poți duce cu ea, dacă vrei.

— Nu sunt religioasă.

— Atunci doar ca să socializezi. Să știi că noi suntem reformați, foarte relaxați. Nici măcar nu trebuie să vii cu noi la sinagogă, dacă nu vrei.

Pune deoparte telefonul și bagă mâna din nou în poșetă, căutând altceva.

— Vei fi liberă să fii tu însăți acolo. Să fii cine dorești să fii.

Aș minți dacă aș spune că ideea nu e interesantă, măcar cât de cât. Viața pare ușoară acolo. Vreme frumoasă, oameni prietenoși și spațiu. Georgina scoate o fotografie din geantă și o așază pe genunchii mei. O fotografie alb-negru veche și ponosită, cu o bătrână înconjurată de familia ei numeroasă, răsfirată pe un balcon al unei case dărăpănate. Cel mai probabil sunt copii și nepoți. Unii stau așezați, alții stau în picioare și cu toții privesc solemn spre aparatul de fotografiat. Data din josul pozei indică 1940.

Georgina bate ușor cu unghia ei perfectă pe chipul bătrânei.

— Alona Feingold – stră-stră-bunica ta – Dumnezeule, oare spun bine? Am căutat-o online. Născută în 1882 la Odessa. Asta e în Ucraina sau poate Rusia acum, nu mai știu care și cum sunt. În fine, a venit în America în 1913 cu soțul și cei cinci copii ai lor. Asta e Alona bătrână cu copii și nepoții ei în casa lor din Fenton, Missouri. Pun pariu că erau singurii evrei din oraș.

În poala unui bărbat tânăr stă un copilaș al cărui chip îmi este vag familiar dintr-o fotografie de-a mea la vârsta aceea. Fetița are cam doi sau trei ani și e îmbrăcată într-o rochie albă curată.

— Asta e bunica ta, Sarah. Nu ai cunoscut-o pe Sarah pentru că a murit când tu de-abia te născuseși. O femeie fantastică. Și foarte încăpățânată.

Respirația îmi tremură și încerc să o stăpânesc, de teamă să nu mă audă Georgina.

Până acum fusesem doar teoretic conștientă că aveam o mătușă, o bunică, o verișoară și o familie. Câteva tușe ale unui tablou. Dar acum, erau aici, oameni reali în toate detaliile.

— Nu am mai văzut până acum fotografii cu ei, spun dându-mi o șuviță de păr pe după ureche.

— Mama ta nu era foarte sentimentală față de familia ei, răspunde Georgina. Din vina noastră probabil, a mea și a bunicii tale. Eram prea conservatoare pentru ea. Și nu a stat mult pe gânduri, la optsprezece ani s-a înrolat în armată fără să ceară voia nimănui. A fost o adevărată nenorocire pentru bunica ta – o fată bună, din familie evreiască, să se facă soldat! Mama ta a fost întotdeauna cea mai curajoasă din familie. Exploratorul neînfricat! Dar sunt sigură că și tu ești la fel, nu-i așa? întreabă întinzând brațul să îmi atingă obrazul. Fără teamă. Mereu pregătită pentru ceva extraordinar.

Habar n-are cât se înșală.

— Gena aventurii nu s-a transmis la mine.

•

Compasiunea siropoasă a doamnei Wasserman este într-o formă de zile mari când ne privește pe mine și pe Georgina din spatele biroului ei. E un actor pe o scenă, ațintindu-și privirea încărcată de durere tocmai până la balcon. Profesorii, ne spune ea, au fost informați că tatăl meu a fost dat dispărut în timpul unei călătorii de afaceri în Europa.

Dar micuța bârfitoare din ea se ghicește în glas, o sete implicită pentru detalii picante, violente sau deșănțate. Însă nici eu, nici Georgina nu îi aruncăm nicio firimitură și ghicesc dezamăgirea doamnei Wasserman. Cu toate astea, își ține buzele într-o pantomimă kabuki, așezându-și mâinile peste ale mele, în timp ce mă asigură că Danton va fi, ca întotdeauna un

sprijin pentru mine în această perioadă de grele încercări emoționale.

Ies din biroul doamnei Wasserman și mă îndrept spre vestiarul meu; îmi este limpede că vestea dispariției tatălui meu s-a extins mai departe de corpul profesoral. Conversațiile se încheie brusc când trec și toate privirile se opresc asupra mea.

În spate, aud șușoteli. Zvonuri de comploturi și crime? E foarte posibil ca statutul meu să mai fi crescut cu câteva puncte. Măcar acum sunt cel puțin interesantă.

Terrance vine la mine. Pe chipul lui se citesc îngrijorarea și empatia, ca și cum cuiva drag lui i s-ar fi întâmplat un necaz. Îmi vine să îl întreb ce a pățit, când îmi dau seama că starea lui are legătură cu mine.

— Bună! spune el, stând în fața mea, lângă vestiarul deschis. Am auzit despre tatăl tău. Că a fost răpit ori ceva. Tu ești bine, Gwen?

Ceva frumos și cald flutură în stomacul meu la auzul vocii lui, dar îl alung în următoarea secundă, încolțită de un sentiment de vinovăție.

— Nu a fost răpit. Doar a dispărut.

Îmi aud vocea rece și înțepată, deși intenția mea nu fusese asta.

— Ai nevoie de ceva? Te pot ajuta?

— Sunt bine, spun închizând dulapul. Scuze, trebuie să plec.

•

Mă îndrept spre clasă și mă întreb: oare lucrurile ar fi luat o altă întorsătură dacă aș fi răspuns apelului tatii când eram cu Terrance în parc? Poate că nu. Sau poate că da. E numai vina ta, Gwen. Dar m-am întors la școală în primul rând tocmai pentru a evita gânduri ca astea și, în mare parte a timpului, funcționează. Trec opt zile fără să primesc vreo veste, opt zile de nimic, în care îndur tortura propriilor speculații, în lipsa veștilor. Spre norocul meu, matematicii nu îi pasă de necazurile mele, nici civilizației Chinei antice. Teoremele și evenimentele petrecute acum o mie de ani sunt singurele care îmi provoacă un soi de plăcere. După sfârșitul ultimei ore, iau metroul până în centru, la biroul tatii, unde mă așteaptă aceleași rahaturi ca ieri și alaltăieri. Singura diferență e că pot sta să îmi fac temele într-o cameră de conferințe între interogatorii. De ce ai scris pe 23 aprilie despre refugiații din Siria în jurnalul tău? De ce a plătit tatăl tău șaptezeci și nouă de dolari la o florărie pe 12 iunie?

Dar îmi este tot mai clar cu fiecare zi care trece și cu fiecare întrebare inutilă, că tipii ăștia se învârtesc în jurul cozii, fără să știe ce caută. Devine tot mai evident că nu au altceva mai bun

de făcut decât să umble după indicii în jurnalul unei eleve de liceu și în niște extrase vechi de cont.

Uneori mă mai întâlnesc cu Joey Diaz și, când ne vedem, mă strânge de umăr și îmi spune:

— E un maraton, nu o cursă de viteză.

Pe Carlisle îl văd și mai rar. Întotdeauna e o variațiune pe aceeași temă a propoziției „Nici astăzi nu avem vreo veste”, rostită pe un ton brusc, polițienesc, în timp ce amestecă în cafea cu un pix.

Astfel se scurge încă o săptămână. De luni până vineri mă duc la școală, apoi în clădirea din centru. Acolo nici măcar nu se mai chinuie să mă interogheze. Învăț în camera de conferințe, cu legitimația de VIZITATOR bălăngănindu-mi-se de gât și singurul om cu care vorbesc e un agent care bagă capul înăuntru și mă întreabă dacă vreau cafea.

Treptat, îmi dau seama că legitimația are dreptate. Nu sunt decât un vizitator care se întâmplă să fie acolo, nicidecum subiectul unei investigații, nici măcar un obiect de interes. Privirile automat compătimitoare pe care le primeam de la toată lumea s-au transformat într-o atitudine de toleranță politicoasă. Într-o zi, când mă întâlnesc pe coridor cu Carlisle și îl întreb dacă a mai aflat ceva, mă întreabă:

— În legătură cu ce?

În fiecare seară mă întorc în apartament unde Georgina mă așteaptă cu cina și o recapitulare a aventurilor ei de peste zi în oraș. În fiecare seară caut un motiv să o urăsc pe această intrusă, această băgăreață și nu găsesc niciunul.

Adevărul e că s-a purtat ireproșabil cu mine. Cu tandrețe. Cu generozitate. Și asta e partea cea mai surprinzătoare: dragostea ei e plină de generozitate. Teoretic, noi două nu avem nimic în comun în afară de câteva gene, însă Georgina nu gândește așa. Mă ajută la algebră și cu ocazia asta aflu că a absolvit un colegiu de matematică. Îmi povestește o glumă deocheată pe care a auzit-o la coafor și chicotește. Mă ține în brațe când mă copleșește tristețea, șoptindu-mi în ureche că totul va fi bine, va fi bine, până când rămân fără lacrimi. Și stând în brațele ei îmi dau seama că va trebui să revizuiesc concluzia la care am ajuns în prima noapte pe canapeaua lui Bela și a lui Lili, adevărul acela pe care l-am repetat precum o mantră fermecată de o mie de ori pe zi: tata e mort și sunt singură pe lume.

Pentru că ultima parte nu e chiar adevărată.

•

În timp ce mă joc cu legitimația de VIZITATOR și mă lupt cu un capitol despre dinastia Zhou din manualul de istorie, Chase Carlisle intră în camera de conferințe. Astăzi e

schimbat. Nu mă mai privește de parcă ar vrea să scape de mine cât mai repede. Nu îmi mai vorbește cu tonul acela repezit, polițienesc. Ba chiar îmi zâmbește cald, ca un om în carne și oase și mă întreabă de sănătatea mea și a Georginei. Când îi spun că amândouă suntem bine, îmi zâmbește din nou prietenos, ca și cum îl interesează răspunsul meu. Apoi se așează.

— Gwendolyn, trebuie să stăm de vorbă în legătură cu tatăl tău.

Îmi strâng mâinile în pumn pe sub masă.

— Aveți vești!

O afirmație, nu o întrebare.

Carlisle trage adânc aer în piept, așezându-și palmele pe masă.

— Nu avem.

— Ce nu aveți?

— Noutăți.

— Păi și atunci…, spun clipind tâmp.

— Gwendolyn, timp de douăzeci de zile cei de la NSA au monitorizat toate comunicațiile tuturor surselor posibile: teroriști, suspecți de terorism, infractori, posibili infractori – ale fiecăruia. Niciunul nu menționează numele tatălui tău sau ceva legat de el.

Buzele îmi tremură.

— Căutați mai bine!

— Serviciile secrete franceze, poliția franceză, FBI-ul nostru au scotocit fiecare centimetru din Paris. L-am interogat pe bărbatul cu care s-a întâlnit tatăl tău acolo. Am interogat toate contactele acelui bărbat, de la fratele său până la tipul care îi aduce poșta.

— Și?

Carlisle își întoarce mâinile cu palmele în sus.

— Nimic.

— Nimic, repet în șoaptă.

— Nu avem nicio dovadă, Gwendolyn – niciuna – că tatăl tău a fost răpit. Dacă ar fi, am răscoli tot pământul să îl găsim. Dar în momentul acesta, toate indiciile ne îndreptățesc să credem că… a plecat.

Bâzâitul neoanelor de deasupra noastră e asurzitor. Îmi mușc buza de jos și îmi simt fața expandându-se într-o versiune lăbărțată cu care sunt deja familiarizată. Îmi impun să respir rar. Număr până la zece în gând și deschid ochii.

— Dar nici pentru ipoteza asta nu aveți dovezi, zic. Că a plecat pur și simplu. Nu știți asta. Nu aveți nicio dovadă.

— Nu, răspunde Carlisle, privindu-mă cu ochi mari și triști. Dar asemenea cazuri – situații în care oamenii pur și simplu se

fac nevăzuți – rareori ne furnizează vreun indiciu.

— Atunci continuați să căutați! izbucnesc vorbele într-un șuvoi furios.

Carlisle încuviințează din cap.

— Vom continua, îți promit. Însă, adaugă el împreunându-și mâinile ca într-o rugăciune, la un alt nivel.

— Ce vrea să însemne asta „la un alt nivel”?

— Interpolul este o rețea internațională de poliție.

— Știu ce rahat înseamnă Interpolul.

— Interpolul a intrat în alertă. Pașapoartele lui – atât cel diplomatic, cât și cel civil – au fost date în urmărire. Agenții vamali au fotografia lui și datele biometrice, în cazul în care călătorește sub o altă identitate.

Privirea îmi coboară spre palmele care au început deodată să tremure în spasme violente.

— Cu alte cuvinte… un afiș cu „persoană dispărută” pe un stâlp de telefon. Asta faceți. Asta e cea mai bună soluție pe care ați găsit-o.

— E o chestiune de resurse. Resurse umane. Ne confruntăm zilele astea cu atâtea primejdii în lume, încât nu ne putem permite să…

— Nu vă puteți permite să vă salvați propriul agent, șuier cuvintele, împingându-mi scaunul în spate.

Carlisle abordează o expresie rănită.

— Din păcate, fără o infracțiune, singura noastră soluție e să îl așteptăm să iasă la suprafață de unul singur. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să mai dureze o vreme.

Se apleacă în față, așteptând să îmi întorc privirea spre el.

— Între timp…

— Naiba să vă ia!

Îmi încrucișez brațele pe piept, strângând cu putere.

— Între timp, există mătușa ta Georgina. Am sunat-o astăzi și i-am explicat situația. Amândoi suntem de acord că ar trebui să te întorci cu ea în Texas. E asta situația ideală? Nu. Dar pentru moment… Gwendolyn, trebuie să înțelegi că e cea mai bună opțiune.

Scoate un mănunchi gros de hârtii împăturite în trei și îl desface pe masă dinaintea mea.

— Ce e asta?

— Este un ordin judecătoresc. Prin care mătușa ta și soțul ei sunt custozii tăi temporari. Până când împlinești optsprezece ani sau până când se întoarce tatăl tău. Ori, adaugă el tușind și încruntându-se, e declarat mort. Din punct de vedere legal.

Mă ridic să plec. Să se ducă dracului și el, și Georgina, și ordinele lor judecătorești.

— Îmi cunosc drepturile. Nu puteți face cum vreți voi. Sunt… audieri. Avocați. Referitor la avocați…

Mă prinde din urmă la ușă, înșfăcând clanța înainte să apuc să întind mâna.

— Este un ordin emis în regim de urgență. Avocații guvernamentali s-au întâlnit cu judecătorul în biroul lui în această dimineață. Prezența ta nu a fost solicitată, îmi spune privindu-mă trist.

— Lasă-mă să ies!

— Nu mai ai cu ce să îl ajuți pe tatăl tău aici în New York, încearcă el să mă facă să gândesc rațional. Gwendolyn, tu ești încă un copil. Unul inteligent, fără îndoială, dar, în fața legii, încă un copil.

Îl împing într-o parte și mă reped în hol, apăsând întruna butonul liftului care se mișcă prea încet. Mă întorc, crezând că ar putea veni în urma mea, dar m-am înșelat. A rămas în pragul ușii, cu mâinile în buzunare, privindu-mă cu o expresie care ar putea sugera milă omenească.

•

Acasă, o găsesc pe Georgina stând pe canapea, cu o valiză goală deschisă alături.

— E doar pentru o vreme, spune ea ca și cum ar fi convinsă de asta. Până când se întoarce acasă.

— Cum ați putut face una ca asta? fierb de furie. Să semnați rahatul ăla de ordin judecătoresc. În timp ce eu eram la școală!

— Îmi pare rău, Gwendolyn. Chiar îmi pare!

Își îngustează ochii gata să izbucnească în lacrimi ca și cum ea ar fi cea rănită în toată povestea asta.

— E pentru binele tău. Singura soluție. Și tu știi asta, în adâncul inimii.

Izbucnesc din nou în plâns. Și din nou vine lângă mine, mă strânge în brațe, ca și cum ar avea tot dreptul din lume să mă țină în brațe. Dar are dreptate. Are. Și eu știu că are. Sau așa cred. Poate.

— Când? o întreb, cu fața îngropată în umărul ei.

— Weekendul ăsta, îmi răspunde ea blând în șoaptă. Duminică dimineața.

Când mi s-au terminat lacrimile și am terminat și de suflat mucii într-un șervețel de hârtie, își așază mâinile pe umerii mei.

— Am o idee. Hai să ieșim la cină în oraș, fac cinste și mă gândeam că nu am văzut niciodată un spectacol pe Broadway!

— Biletele costă două sute de dolari sau pe acolo.

— Atunci luăm cina și mergem la un film. O seară doar pentru noi, fetele!

Zâmbetul ei e al dracului de strălucitor.

•

La restaurantul asiatic cu pretenții, aflat la câteva străzi de noi, pe care l-a ales Georgina, comand supă și un Sprite, în vreme ce ea comandă găluște cu brânză și crabi, și niște tăiței prăjiți, și un cocktail Cosmopolitan.

— Toate doamnele beau Cosmopolitan în New York, îmi spune ea.

Poate în 1997, îmi vine să îi spun. Dar e un gând răutăcios. Femeia e drăguță cu mine și își dă toată silința. Așa încât aleg să îi răspund:

— Ah, într-adevăr. Să știți că… apreciez ce faceți pentru mine, spun, atingându-i mâna.

Georgina pune paharul pe masă și mă privește clipind. Văd că ochii îi sunt umezi. Vrea să vin cu ea, poate doar pentru o scurtă vreme, dar poate pentru totdeauna. Nu o deranjează. Georgina, Amber și bunul rabin nu au nicio problemă să mă primească în sânul familiei lor. Oameni cu sufletul mare.

Terminăm de mâncat și mergem la un film. O comedie. Partea a doua a unei părți întâi pe care niciuna din noi nu a văzut-o, dar tocmai începea, aveau bilete și de ce să ne mai ascundem după deget, filmul nu contează oricum. Floricelele de porumb sunt calde și publicul nu e foarte gălăgios. Râdem puțin, ba chiar reușesc să mă pierd în acțiune preț de câteva clipe, din când în când. Fata urâtă nu e chiar urâtă până la urmă. Vezi ce poate face o nouă garderobă și un prieten gay și plin de vervă? De data asta, va pune mâna și pe jobul viselor ei, și pe bărbatul vieții ei. Pur și simplu știu asta.

Până la ora zece suntem înapoi în apartament și Georgina bea un pahar cu vin alb, în timp ce frunzărește *New York Post*, țâțâind și scuturându-și capul la citirea unor lucruri care, spune ea, nu se întâmplă în Texas în vecii vecilor. Îi zic că mă duc să citesc în cameră la mine și o pup pe obraz când mă ridic. Tresare puțin la gestul meu, apoi zâmbește. Închid ușa dormitorului în urma mea și îmi îngrop fața în pernă. Naiba să te ia, tată! Pentru că îmi faci una ca asta. Pentru că ai plecat într-o misiune în care ai fost răpit. Pentru că ai ținut departe de mine singura familie pe care o mai aveam, care astăzi înseamnă pentru mine doar niște fotografii și niște străini. Și pentru că m-ai pus să aleg.

Dar avea motivele lui. Trebuie să le fi avut. Nu-i așa, tată? Caut fotografia pe care o țin mereu pe noptieră, cu mine, tata și mama, când aveam cam cinci ani. Eram în vacanță undeva, poate Creta, chiar înainte să plecăm la postul din Algeria. Mama poartă un costum de baie și o pălărie de paie cu boruri largi. Tata are niște bermude largi și pielea îi e înroșită de

soare. Dar și asta lipsește, a fost confiscată în timpul uneia din percheziţiile lui Carlisle. Unde ai dispărut, ticălosule?

ȘASE

Bela mă întâmpină la ușă cu un deget apăsat peste buze.

— Lili doarme, îmi șoptește poftindu-mă înăuntru.

În apartament este prea cald și în aer încă mai plutește aroma condimentelor de la cina de mai devreme.

— Mătușa ta știe că ești aici? întreabă el.

— E în pat, răspund. O fi băut prea mult.

Bela se întoarce spre un cărucior de aluminiu tras lângă perete, unde toarnă dintr-o sticlă în două pahare.

— Atunci e rândul tău, îmi zice el. Și să nu îmi spui că ești prea tânără. Eu am început să beau palincă de la nouă ani.

Iau paharul din mâna lui și ciocnim.

— Pentru tatăl tău, toastează Bela.

— Pentru tata, spun și iau o înghițitură.

Aroma iute de fructe îmi arde esofagul, aproape sufocându-mă.

— Ei bine? întreabă el, așezându-se într-un fotoliu.

— Ei bine ce? îl privesc.

— Nu ești în apele tale în seara asta. Ești mai întoarsă pe dos decât de obicei. Ia spune!

Mă ghemuiesc în fotoliu cu genunchii la bărbie.

— Au renunțat să îl mai caute, Bela. Cel puțin oficial. Ipoteza lor e că pur și simplu… a dat bir cu fugiții. A lăsat în urmă totul și s-a dus în lumea lui.

Bela ia o dușcă de palincă și rămâne dus pe gânduri.

— Asta e genul de porcărie de care i-am promis tatălui tău că te voi proteja.

— N-au indicii. Nu au martori. Nu mai au ce face. Așa spun ei.

Bela se apleacă spre mine, atingându-mi genunchii.

— Și tu îi crezi?

Întrebarea e mai grea decât aș vrea să recunosc.

— Nu.

— De acord cu tine. Ei au fost cei care l-au lăsat în urmă, Ghete Roșii. CIA își tratează oamenii ca pe niște obiecte. Am lucrat cu ei și am lucrat și împotriva lor, am observat cruzimea de care sunt capabili. Cu propriii mei ochi am văzut-o.

— De ce? De ce ar face una ca asta? întreb și simt un nod în gât care mă sugrumă.

— Nu am idee. Dar toată lumea știe că își abandonează propriii agenți, atunci când o operațiune scapă de sub control. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul.

Mă ridic în picioare și încep să mă plimb în jurul camerei, inventariind cu privirea toate flecușteţele din vitrină, milieurile

de macrame, micile comori din lumea în care Bela și Lili au trăit, dar pe care au lăsat-o în urmă.

Mă opresc o clipă și mai iau o înghițitură de palincă. Acum alunecă mai ușor.

— Chase Carlisle a obținut ordin judecătoresc. Sunt în custodia Georginei până la optsprezece ani.

— Și? O să-ți placă în Texas. Asculți rap toată ziua, te duci la școală, poate îți faci și un prieten din echipa de fotbal a liceului.

Scot un hohot scurt de râs.

— Faci ce fac toți adolescenții, spune Bela, zâmbind și umplându-mi din nou paharul. Pentru mine, viața voastră e un mister. Eu, când eram de vârsta voastră, trăiam în plin război.

— Și eu mă simt acum în mijlocul unui război.

— Te cred, răspunde Bela, înclinându-și capul. Și probabil ești îngrozită și te simți neputincioasă.

— Dar ce pot face? Am doar șaptesprezece ani, Bela. Sunt un copil. Teoretic.

Bela pășește spre mine, așezându-și o mână pe umărul meu, ca un bunic.

— Știu cât te doare inima și cât de teamă îți este. Am simțit-o pe pielea mea. Războiul meu a început când aveam treisprezece ani.

— Treisprezece?

— Vrei să îți povestesc despre războiul meu, despre fărâmă mea din el?

E ceva în expresia chipului său – sprâncenele arcuite și zâmbetul abia schițat – care îmi sugerează că are ce să îmi spună, ceva din care să învăț.

— Vreau!

Se întoarce în fotoliul lui și face semn spre canapea. Mă conformez și mă așez în fața sa.

— Eu și cu fratele meu eram în pădure, adunam lemne, începe el. De acolo vedeam coliba scundă în care se ascundea familia noastră. Părinții noștri și cele două surori erau în grădina pe care o încropisem. Culegeau morcovi, cartofi. Trebuie să fi fost toamna.

Bela înghite, apoi oftează din greu, contemplând îndurerat amintirea. Privesc spre paharul cu palincă din mână, dându-i răgaz. Parfumul rachiului îmi pătrunde în nări, dulce și intoxicant.

— În momentul acela a sosit camionul germanilor. Opt soldați. Nu, șase. Și un ofițer într-o haină de piele frumoasă, chipeș ca un star de cinema.

Se oprește din nou, privind într-o parte câteva clipe, înainte de a continua.

— Părinții și surorile mele au luat-o la să fugă, însă… ofițerul acela era un adevărat maestru la tras. Patru gloanțe au fost suficiente.

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, de data asta pentru el, nu pentru mine. Clipesc, încercând să le opresc.

— Îmi pare rău, Bela. Nu știam. Ce s-a întâmplat pe urmă cu tine?

Pe buze îi apare un zâmbet subțire precum un tăiș de pumnal, încărcat cu tristețe, părere de rău și mândrie, toate deodată.

— Cu mine? Ce ne mai rămânea de făcut, Ghete Roșii? Eu și fratele meu ne-am luat armele și am plecat la război.

— Erai doar un copil.

— Nu și după ziua aia, spune, arătând cu degetul spre burtă. Știi frica pe care o simți chiar aici în stomac?

— Da?

— E doar un sentiment. Atât și nimic mai mult. A avea curaj înseamnă să ignori tocmai frica asta.

Dă pe gât restul de palincă și se ridică.

— Vino!

Îl urmez până la o vitrină cu uși de sticlă, plină cu cărți vechi și prăfuite, cele mai multe dintre ele în ebraică, altele în maghiară.

— Tatăl tău mi-a dat ceva, spune el, deschizând larg ușile vitrinei. În dimineața în care a plecat la Paris. Să rămână la mine până când se întoarce el.

— De ce?

— De teamă ca apartamentul să nu fie percheziționat, mă gândesc.

Trage din raft o singură carte și mi-o întinde.

Este exemplarul din *1984* pe care mi-l arătase în seara aniversării lui. Îl întorc în mâini.

— De ce nu mi-ai spus despre asta înainte?

— Ah, pentru că sunt sigur că nu e pentru tine, Ghete Roșii.

— Dar pentru cine altcineva?

— Planurile tatălui tău, oricare ar fi ele, sunt o treabă de oameni mari, îmi răspunde ridicând din umeri.

O răsfoiesc, dar nu e decât o vechitură banală, cu coperțile îndoite și ferfenițite și cu paginile îngălbenite. Pe interiorul primei coperte sunt scrise cu cerneală albastră un nume și un număr de telefon de New York.

— Ai idee cine e Peter Kagan?

— Probabil fostul proprietar al cărții. Înainte de tatăl tău.

Se îndreaptă din nou spre cărucior și toarnă un alt pahar cu palincă.

— Pot lua cartea cu mine? întreb, privind-o atent.

— Cum ți-am spus, nu cred că-ți este destinată.

Dă pe gât tot paharul dintr-o singură înghițitură.

— Păi, mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă în seara asta, dar trebuie să mergem la somn. Ghete Roșii, îmi faci un serviciu?

— Da, răspund privindu-l nedumerită.

— Când pleci, încuie ușa în urma ta.

•

Mă opresc pe hol, în fața ușii apartamentului nostru. Dar nu intru, ci mă așez pe scările care coboară spre etajul al treilea și scot cartea din buzunarul jachetei mele militare. Un volum broșat și vechi, cu colțurile roase de la mii de citiri, cu literele șterse. O răsfoiesc din nou, mai atentă de data asta, însă nu văd nimic, nicio notă pe marginea paginii, niciun pasaj subliniat. Doar pe ultima pagină, cea goală de la sfârșit, găsesc ceva. Acolo, cineva a scris cu un stilou 14/12/95. O dată pe care nu o recunosc.

Singurele detalii care fac cartea unică sunt data aceea, numele și numărul de telefon. Mă întorc la prima copertă și cercetez din nou scrisul. Caligrafia e obișnuită, cu litere mari, scrise în cerneală albastră, care nu ar spune nimănui nimic. Deodată privesc cu atenție scrisul și de data asta înțeleg. Nu caligrafia în sine e specială, ci cât de proaspătă și intensă e culoarea elegantă a cernelii albastre. Ah, tată! Chiar ți-a plăcut stiloul de la mine. Gândul mă face să zâmbesc trist. Pentru câteva momente învârt în minte numele de Peter Kagan, dar nu l-am auzit niciodată pe tata menționându-l. Scot telefonul și formez numărul scris dedesubt.

Sună o dată, apoi se aude o voce de bărbat.

— Restaurantul Eleventh Street.

Șovăi o clipă, ascultând acordurile mexicane dintr-un radio și zgomotele dintr-o bucătărie în fundal.

— Bună seara. E… Peter Kagan acolo?

— Peter cine? întreabă tipul.

— Peter Kagan, rostesc rar.

— N-am auzit niciodată de el. Ați greșit numărul.

— Nu închideți, spun fără să stau pe gânduri, ce adresă aveți?

Îmi dă adresa unei intersecții din Queens și închid.

Dacă numărul a aparținut cândva unui Peter Kagan, acum e realocat. Asta dacă nu cumva cele două indicii, numărul de telefon și numele, doar pare că au legătură unul cu celălalt. Ceasul telefonului arată 11:20. Nu e târziu. Nu foarte târziu. Mă ridic în picioare, balansându-mă în capul scărilor.

Apoi o iau la fugă, coborând câte trei odată.

•

Iau trenul 6 până la Grand Central, de unde îl iau pe 7 spre Queens. În douăzeci de minute ajung în stația din Court Square, unde harta îmi spune că trebuie să cobor.

Mă îndrept spre stradă și îmi fac drum spre restaurantul care se află la o distanță de doar câteva blocuri.

Printre service-urile auto și magazinele industriale cu obloanele trase, restaurantul e ușor de reperat. Intrarea e puternic luminată și pare a fi singurul semn de viață din împrejurimi. Înăuntru e cald și miroase a grăsime încinsă.

— Cafea, îi spun tipului de la casă. La pachet. Slabă și dulce.

Își șterge palmele de șorț și îmi toarnă un pahar, garnisindu-l cu frișcă și tone de zahăr. Mă așez într-unul din cele patru separeuri și privesc afară pe singura fereastră.

Din câte se pare, nu e nimic în jur care ar putea oferi vreun indiciu. Însă tata trebuie să fi ales locul acesta dintr-un motiv anume. Dintr-odată îmi trece prin minte gândul că poate nu locul e important în el însuși, ci să fie descoperit de altcineva, poate chiar privit din acest unghi.

Îmi las mintea să exploreze o vreme, rătăcesc de-a lungul străzii în fața restaurantului, trec pe lângă un garaj de taxiuri, un magazin închis de import-export, o clădire cu camere de depozitare temporară și un magazin care vinde echipament industrial la mâna a doua. Privirea mi se întoarce spre clădirea cu camerele de depozitare. Un loc unde oamenii păstrează lucrurile pentru care nu au spațiu – sau pe care nu vor să le țină în casă. Dar am nevoie de o cheie ca să intru. O cheie care să descuie un lacăt. Scot cartea și citesc ultima pagină. 14/12/95. Nu e o dată, e o combinație.

Clopoțelul de deasupra ușii clincăne încet când ies în strada înghețată și mă îndrept spre depozit. Clădirea e cufundată în beznă, dar la intrare se vede o lumină. Urc scările și intru. Un bărbat uscățiv într-un maiou, acoperit cu tatuaje din vârful degetelor până la umeri, ridică ochii dintr-o revistă și mă privește din spatele biroului său.

— Așa?

— Aveți… aveți un container pentru William Bloom? întreb.

Scaunul scârțâie când bărbatul se întoarce spre un computer, unde tastează greoi numele.

— N-am nimic pe numele William Bloom.

— Aha, mulțumesc.

Mă întorc să ies, dar mă opresc cu mâna pe clanța ușii. Sigur că tata nu și-ar fi folosit numele real pentru ceva secret. Și acum, când știu că asta era ocupația lui de fiecare zi, un permis de conducere fals ori chiar un pașaport, ceva suficient de

credibil, încât să îi facă rost de un container de depozitare nu ar fi chiar greu de procurat.

— Încercați Peter Kagan, mă întorc spre bărbat.

— Poftim?

— Peter Kagan.

Altă încercare la tastatură cu încetinitorul.

— Numele Kagan, prenumele Peter, containerul 213, răspunde în cele din urmă.

Îmi simt stomacul în gât.

— Credeți că… știți dumneavoastră, aș putea arunca o privire? întreb. Sunt fiica lui. Am cheia.

— Doar cu card se poate intra și singurul nume cu drept de acces e Peter Kagan.

Scot o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunar și o ascund sub tejghea. Niciodată nu am mai dat mită cuiva, dar știu că așa se face, să te prefaci că șpaga nu e șpagă.

— Poate se găsește… ă-ă… vreo taxă pe care să o plătesc, încerc cu glas stins.

Asta e o frază pe care am auzit-o o dată din gura tatii, vorbind cu un polițist care ne oprise pe o stradă în Moscova. Împăturesc bancnota în două și o țin ridicată.

Bărbatul se ridică și pocnește cu palmele pe birou.

— Afară!

•

Trec strada, însă abia apuc să fac câțiva pași în direcția gării când mă opresc. Răspunsul, sau măcar cea mai bună șansă de a găsi un răspuns, se află în containerul 213 din curtea din spatele meu. Așadar, ce caut eu la gară? Dacă ăsta e un fel de război – și este un război – mă poate face pe mine un paznic să depun armele?

Teama pe care o ai aici, în stomac. E doar un sentiment. Doar atât. Deci în loc să mă duc acasă, întorc capul și ciulesc urechile. Singurele sunete pe care le aud sunt niște sirene îndepărtate, îndreptându-se către un apel îndepărtat. Și când privesc în jur, văd că în umbrele nopții din New York, e ușor pentru o fată să se ascundă. Cadre de ușă, mașini parcate, maldăre de cutii. Numai ascunzători la tot pasul. Unul din lucrurile pe care le poți face bine în orașul ăsta e să te ascunzi. Poate cel mai bine. Așadar, mă întorc și arunc o privire. Doar atât, o privire.

Depozitul se află la intersecția unui bulevard mare și aglomerat cu o stradă lăturalnică atât de liniștită, încât nici măcar nu are semafor, ci doar un semn de stop. Un tomberon se reazemă într-o rână de zidul depozitului, rablagit și aplecat periculos, asemenea unui vas pe punctul de a se scufunda. Deasupra lui se zărește o conductă legată de perete cu sârme și

deasupra conductei, o fereastră. De pe partea cealaltă a străzii pare destul de simplu, dar, când traversez și mă uit mai îndeaproape, văd că e imposibil să te cațeri. Inelele din fier sunt mâncate de rugină și zidul se macină acolo unde șuruburile țin sârmele înfipte în ciment. Iar fereastra pare să fie zidită, imposibil de deschis.

Aș putea fi prinsă cu ușurință sau aș putea cădea și să-mi frâng gâtul și mai ușor. Dar îmi ignor teama, care nu e decât un *sentiment*, și în fața ochilor îmi apare imaginea unui Bela de treisprezece ani cu o pușcă în mână și a fetelor curajoase care trăiesc în rafturile bibliotecii mele.

Mă cațăr pe container și testez puțin conducta, după care mă agăț de ea cu toată greutatea. E înțepenită bine în zid. Mă rog zeilor gravitației, aceeași care mă ajută și când mă antrenez în sală, să mă aibă în paza lor.

Conducta în sine are cam același diametru ca bârna și, chiar dacă e verticală, mi se pare familiară. Mă ridic deasupra, lipindu-mi trupul de cărămizi, însă când ajung la trei metri deasupra containerului simt un joc ușor al sârmelor, de parcă ar vrea să iasă din zid. Mă prind cu toată puterea și îmi mișc picioarele pe conducta în sine, strângând-o între ghete. Cățăratul direct pe țeavă e mai dificil, însă ajung la fereastră în mai puțin de treizeci de secunde.

Mă țin strâns de conductă, îmi balansez picioarele până la tocul ferestrei și trag un șut în geam, dar nu se întâmplă nimic. Mai lovesc o dată, cu mai multă putere și, de data asta, gheata îmi dispare prin geam. Pentru o clipă rămân agățată fără să fac o mișcare, așteptând ca alarma să se declanșeze și portarul să iasă în fugă din clădire, dar singurele sunete sunt cele ale mașinilor de pe bulevardul din apropiere.

Îmi simt inima cum bate cu putere. E mai greu decât mă așteptam să sparg restul geamului și să îmi arunc picioarele înăuntru. Fragmente de sticlă încă agățate în ramă îmi taie blugii și îmi înțeapă pielea. Îmi acopăr fața cu brațele când mă strecor în depozit, protejată de mânecile groase ale jachetei militare. Când picioarele ating podeaua, simt un firicel ud prelingându-se de pe frunte în jos, de-a lungul nasului. Înăuntru e o beznă aproape perfectă, dar examinând picătura de lichid între degete îmi dau seama din vâscozitate că e sânge.

Simt că îmi tremură palmele. De fapt, îmi tremură și brațele. Chiar și genunchii par pe punctul de a ceda, așa încât mă sprijin câteva clipe de zid. Liniștește-te, îmi spun în gând. Nu fi găină. E doar o picătură de sânge. Doar puțină teamă.

Dar asta nu e teamă, ci opusul ei. Este precum amețeala care m-a cuprins odată după ce am fumat o țigară la Moscova și mi-a plăcut. E precum euforia pe care am simțit-o după ce m-a

sărutat Terrance. E ca zumzetul din urechi după ce șterpeleam șampania de la petrecerile din ambasade. E toate astea laolaltă, împreună și deodată. E mult mai mult. E ca și cum ceva nou s-ar fi strecurat în mine și s-ar fi cuibărit acolo, în burta mea, încercându-mi mâinile și picioarele, să vadă dacă i se potrivesc.

Această nouă stare, care o fi ea, trebuie să fi ajuns la concluzia că i se potrivește de minune trupul meu, pentru că într-o clipă frisoanele și amețeala dispar. Într-o clipă a pus stăpânire pe mine și mă conduce de-a lungul coridorului. E foarte întuneric, fără aproape nicio sursă de lumină, însă un fel de instinct – nu al meu, ci al stării aceleia noi care mă stăpânește – mă îndeamnă să folosesc mica lanternă pe care o țin la breloc. Întunericul e cel mai bun prieten al tău, îmi spune. Mediul cel mai propice. În câteva clipe încep să văd precum orbii, cu mâinile. De-a lungul pereților din bolțari sunt aliniate uși din metal neted și fiecare ușă este însemnată cu o bandă din plastic, pe care e scris în relief numărul. Descifrez 217, apoi 215 și ajung la 213. Pipăi după încuietoare și o găsesc. E din oțel gros și foarte rece la atingere. Precaută, îmi aprind lanterna, îngustând fasciculul cu mâna până nu mai rămâne decât un singur punct luminos. Cu degetul mare al celeilalte mâini, rotesc cele șase rotițe ale încuietorii, astfel încât să apară 141295. Cu o mică smucitură, încuietoarea alunecă într-o parte.

Mă opresc și ciulesc urechile, atentă să nu fac zgomot în timp ce scot lacătul și deschid ușa. Mirosul dinăuntru îmi invadează nările. Este familiar, ca mirosul tuturor caselor în care am locuit, acea combinație misterioasă de miresme pe care le emană o familie și pe care o aplică asemenea unei monograme, pe fiecare lucru pe care îl deține.

Închid ușa în urma mea și, convinsă că acum sunt invizibilă pentru toți ceilalți din clădire, plimb lumina lanternei peste lucrurile care cândva mi-au decorat viața: un vechi șifonier de când eram copil, împreună cu cadrul de pat din același set și un armoar de la mobila de dormitor a părinților mei. Ce ciudat e să intri pe ascuns într-o clădire străină și să îți vezi acolo propriile amintiri!

Dar ce o fi vrut tata să găsesc aici? Fasciculul lanternei se plimbă șovăitor în jurul unei cutii pe care scrie JUCĂRII cu litere fade de cariocă, răsfirate pe o latură. O deschid și arunc o privire înăuntru. O Barbie de colecție, pe care am tuns-o când aveam cinci ani. O păpușă cu părul auriu și ochi albaștri care, când tragi de o sforicică, spune în arabă: „Bună!” Piese de Lego descompuse, mașini de jucărie și o felicitare sclipicioasă

de Hanuka confecționată de mine pentru părinți, care îmi lasă pe degete urme de paiete strălucitoare.

Închid cutia și deschid alta, dar tot ce găsesc în ea sunt facturi de la finanțe, casete video și mâncare pentru peștișorii care au trăit doar o săptămână. În următoarea cutie, printre poantele de balet și hârtii de școală, descopăr un album de fotografii.

Nu o face, îmi spun în gând. Nu. Dar o fac. Mă așez pe o altă cutie și deschid albumul. O fotografie polaroid cu mama, în pantaloni militari și haina pe care o port acum, din care îmi zâmbește larg dintr-o vreme când eu încă nu eram născută. În josul fotografiei e imprimat cuvântul Bosnia. În următorul buzunar mic, de plastic e o fotografie cu mine, bebeluș, înfășată ca un burrito, în brațele mamei. Mama poartă o cămașă de spital și zâmbește fericită. Cine a făcut această fotografie? Tata nu apăruse încă în viața ei. O fi fost tatăl meu biologic, al cărui nume nici măcar nu e trecut în certificatul meu de naștere? Puțin probabil. Mângâi obrazul mamei cu degetul mare, îi mângâi părul. Simt un nod în gât și albumul îmi alunecă de pe genunchi pe podea.

Colțul alb al unei fotografii iese din album în timpul căderii. O scot și descopăr că nu e deloc o fotografie. Un plic lipit, alb, țeapăn și nou. Mă ridic în picioare și îl desfac. Înăuntru e o singură foaie. O cercetez în lumina lanternei. Nu e o scrisoare, nu e cu „Dragă Gwen, dacă citești asta înseamnă că am fost răpit și iată ce trebuie să faci”. Nu. Doar o înșiruire de numere separate prin spații 0130513 1192381 3271822, la nesfârșit, compact, înghesuit, acoperind ambele pagini. Ferească Dumnezeu să facă tata ceva simplu. Să te ferească Cel de Sus să spună el ceva clar. Pentru toată harababura asta prin care trec din cauza lui, nu ar putea și el să fie mai precis? Și de unde să știu eu dacă asta căutam? Pentru că e ascuns printre lucrurile lui cele mai de preț? De ce nu? E un motiv la fel de bun ca altele.

Astea – toate astea, toate – încep să îmi dea sentimentul unui joc, ca acelea de la petreceri unde oamenii se costumează în gangsteri și femei ușoare și inventează indicii ca să pretindă că descoperă cine e presupusul criminal. Desfac foaia în poală și o privesc îndeaproape, studiind numerele. Toate îmi par aleatorii, ca un soi de cod. Ca un cod. Pentru că e un cod.

Închid ochii. Bela avea dreptate, asta cu siguranță nu era pentru mine. Dar pentru cine altcineva? Nu știu care e mesajul sau unde ar trebui să ajungă, dar tatăl meu asta ascundea aici. Trebuie să fie asta. Te rog, Doamne, ăsta să fie! Împăturesc hârtia și o îndes în buzunarul interior al cămășii.

De pe coridor, se aude mormăitul unui motor de lift și clinchetul ușilor deschise la un alt etaj. Mă strecor afară din cameră, o încui din nou și mă îndrept orbecăind spre semnul de ieșire de incendiu. Când ajung la ușa care duce spre scări, ușa liftului se deschide și iese tipul cu tatuaje de jos, cu o bâtă de baseball în mână.

Mă furișez și o zbughesc pe scări în jos, până la primul etaj. Pentru o clipă, nu îmi dau seama unde mă aflu, apoi realizez că sunt în apropierea recepției. Mă apropii cu precauție, în caz că ar mai fi altcineva acolo – dar nu aud nimic. Ies în cameră și deschid ușa din față, repezindu-mă în noapte spre stația de tren.

ȘAPTE

Interiorul liftului care duce spre apartamentul lui Terrance arată precum un ou Fabergé, cu inox și oglinzi, și chiar cu o banchetă mică, tapițată cu catifea pe latura din spate. Când ajunge la Penthouse-ul B, ușile nu se deschid într-un hol obișnuit, ci într-un foaier cu lambriu de lemn și podea din marmură neagră. Se văd doar două uși, una foarte sofisticată și alta mai simplă, pe care scrie PERSONAL.

Cea sofisticată se deschide și un Terrance adormit pășește în prag, îmbrăcat doar în boxeri și un tricou.

— Salut, mormăie.

— Salutare. Ușierul vostru e un tâmpit.

Terrance clipește nedumerit.

— E două noaptea, deci… mi se pare normal.

Îmi face semn să intru și îl urmez de-a lungul unui coridor întunecat. Primul lucru pe care îl remarc la apartament este că e învăluit într-o tăcere aproape completă. Undeva se aude bătaia unui ceas, dar asta e tot. Nu îmi amintesc niciun moment de când ne-am mutat în New York să nu fi auzit sirene sau claxoane sau strigăte.

— Tatăl tău e acasă? întreb încet.

— Nu. E în Dubai cred, spune frecându-și ochii cu podul palmei. Sau Shanghai. Oricum, nu trebuie să vorbești în șoaptă.

Mă apropii de ferestrele care se întind din apropierea podelei până în tavan. Prin ele văd golul întunecat din Central Park, înconjurat de luminile orașului, ferestre îndepărtate din care răzbate o lumină aurie, plutind în beznă precum o constelație mică și ordonată.

Dispare deodată când Terrance aprinde o lumină.

— Te rog, ia loc, spune, arătându-mi o canapea din piele crem. Te pot servi cu ceva… Cola sau cafea?

— Nu. Mulțumesc, dar nu.

— L-au găsit pe tatăl tău? E bine?

Mă așez pe canapea și scot din buzunar foaia cu înșiruirea de numere pe care i-o întind.

— Am intrat pe furiș într-o cameră de depozit și am găsit foaia asta într-un album cu fotografii. E un cod, Terrance.

Mijește ochii obosiți spre mine.

— Stai o clipă. Întoarce-te la ce ai spus mai devreme. Ai intrat pe furiș într-o cameră de depozit?

— E camera tatălui meu, deci teoretic e a mea. N-are importanță! Asta, spun, împungând cu degetul foaia, e un cod, corect? Un cod secret?

Terrance privește cu atenție coala, mușcându-și buza de jos. Apoi râde încet.

— E o… nu știu. Poate, rostește după un moment. Vino cu mine!

Îl urmez într-o cameră aflată în capătul îndepărtat al coridorului lung. Dormitorul lui e mai mare decât întregul meu apartament. Dulapul antic arată de parcă ar fi fost furat direct din Versailles, iar patul imens are un capăt capitonat într-un bleu pal sub câteva postere cu figurine japoneze prinse în perete cu piuneze. În centrul camerei se află un birou superb din sticlă pe care stau două monitoare enorme, ce par să plutească peste suprafața blatului.

Mă așez la marginea patului în vreme ce Terrance măsoară camera în lung și în lat, studiind foaia pe care o ține în mână.

— Toate seturile conțin șapte cifre.

— Am observat și eu asta, răspund. M-am uitat peste el în tren până aici. Prima cifră a fiecărui set este între zero și trei. Niciodată mai mare de trei.

Deodată se oprește.

— Un cifru de carte, rostește. Ar putea fi. E posibil.

— Un ce?

— Un cifru de carte.

Înșfacă un roman science fiction de pe birou și se așază alături de mine.

— Așadar, codurile există de când… cam de când au fost inventate cărțile. Chestia e că, oricât de avansată ar fi tehnologia, un cifru de carte e destul de greu de spart.

Deschide cartea și alege la întâmplare o pagină.

— Să zicem că vrei să scrii un mesaj cuiva și prima literă a primului cuvânt este M. Pe urmă găsești un M pe pagină și… scrie cum îți spun eu.

Iau un pix și o foaie de pe birou.

Terrance plimbă degetul în lungul paginii, apoi în lat, numărând în șoaptă.

— Pagina doi-unu-unu, al paisprezecelea rând de sus, al douăzeci și șaptelea caracter din stânga paginii. Ai notat? întreabă ridicând privirea spre mine.

— Da, spun privind cifrele scrise. Îmi ia doar câteva secunde să înțeleg. Deci… setul de numere ar fi 211, 14, 27.

— Exact!

Terrance închide cartea și se ridică, arborând un zâmbet de tocilar. Zâmbetul unui om deștept, care savurează plăcerea de a gândi.

— Trebuie să urmezi același procedeu pentru fiecare literă. Îți ia al dracului de mult timp.

— Dar e sigur.

— Îhî. Dacă e cu adevărat un cod de carte, răspunde el. Problema e că persoana care primește mesajul trebuie nu doar să aibă aceeași carte, ci aceeași ediție, aceeași paginație, totul. Altfel numerele nu indică aceleași litere.

Îndată ce Terrance rostește cuvintele, totul îmi este limpede. Scot copia *1984* din buzunar și el mi-o ia din mână de parcă ar fi cine știe ce relicvă, ținând-o cu grijă în palme.

Parcurgem fiecare set de cifre; eu citesc numerele cu voce tare și Terrance notează rezultatele în carnetul lui. Suntem în mijlocul nopții și munca noastră e migăloasă, dar amândoi vibrăm de nerăbdare. Când terminăm peste două ore, coloanele de litere din fața noastră nu au niciun sens. Par să fie puse la întâmplare, la fel de enigmatice cum erau și în formă de cifre. Vreme de câteva minute, rămânem amândoi muți, conștienți de respirația celuilalt.

— E aproape cinci dimineața, rostește Terrance.

Mă uit la ecranul telefonului.

— Iisuse!

Terrance se așază în fața computerului, privindu-mă.

— Ar trebui să pleci, îmi spune. Eu o să continui să mă joc cu astea.

— Terrance… nu am cuvinte să îți spun cât înseamnă pentru mine.

— Vii la școală mâine?

Școală. Ultima mea zi la Danton. Să îi spun acum?

— Cred că da.

— Ne întâlnim la prânz. În restaurantul cu copertină portocalie.

Se uită la mine în timp ce îmi îmbrac haina.

— Orice ar fi, îi dau de cap.

Mă aplec peste birou și îl sărut cast pe cap, chiar deasupra urechii.

— Mulțumesc!

•

Georgina mă așteaptă, neagră de supărare. Pe bună dreptate. Când mă vede intrând pe ușă scoate un soi de oftat de ușurare amestecat cu un țipăt.

— Ai idee, Gwendolyn, ai tu cea mai mică idee prin ce am trecut și ce gânduri mi-au trecut prin cap? strigă, privindu-mă cu ochii roșii de oboseală și lacrimi. Am vrut să sun la poliție, dar l-am trezit pe Bela și el mi-a spus să stau liniștită. Că ești fată mare și știi ce faci. Și ce Doamne iartă-mă ai făcut, apropo?

— Îmi pare rău. Am fost acasă la un prieten.

— Ah, acasă la un prieten, la un prieten acasă. Deci la un băiat.

— Da.

Își flutură brațele în aer.

— Porcăria asta pe care mi-ai făcut-o, să nu se mai repete! Ne-am înțeles?

— Evident că nu se va mai repeta, din moment ce plecăm sâmbătă. Doar că… trebuia să îl văd.

Clocotește o clipă, apoi rămâne tăcută, ștergându-și ochii.

— Vino încoace, spune în șoaptă.

Mă strânge în brațe și eu mă cuibăresc la pieptul ei. E o senzație plăcută, aproape maternă. Mă simt bine. Dar sunt pierdută. Acum eu ce să fac? Expediția mea de detectiv a scos la iveală o cheie. Cheia rezolvării acestui coșmar care nu se mai termină.

— De ce nu te duci tu să te culci? sugerează Georgina. Sun la școală să le spun că nu te simți bine.

— Nu, mă simt bine, îi răspund.

•

Cumva reușesc să stau la ore până la prânz. Apoi mă reped pe ușă afară și alerg după colț la restaurantul cu copertină portocalie. Înăuntru e plin cu puști de la Danton care se întorc să mă privească în momentul în care mă strecor spre canapeaua din spate, unde mă așteaptă Terrance. Când mă așez pe scaun, față în față cu el, mă aștept să aud un oftat colectiv și telefoanele făcând sute de poze.

#snobicuplați

Terrance îmi întinde peste masă un dosar și îl deschid discret, aruncând o privire înăuntru. Trei foi de hârtie: seturile originale de numere, pagina pe care am scris literele și o foaie nouă cu șapte rânduri, fiecare cuprinzând câte douăzeci și unu de caractere.

— La început, literele păreau aleatorii, începe Terrance cu glas scăzut. Dar… aici, uite, spune arătându-mi cea de-a doua foaie. Primele două caractere erau CH. Dacă sari în față douăzeci și două de caractere, dai din nou de CH. Douăzeci și două de caractere mai târziu, avem LI.

— Nu pricep, zic privindu-l. Ce e asta?

— Dacă spargi seturile în șiruri de douăzeci și două de caractere, fiecare șir începe fie cu CH fie cu LI. Ce înseamnă acele litere?

Rămân pe gânduri o clipă, luând cele două grupuri de litere izolat. O luminiță slabă mi se aprinde în memorie. Numere de mașini. Europene. În colțul fiecărui număr de mașină, un cod de două litere indică țara de înregistrare a mașinii. FR pentru Franța, SK pentru Slovacia.

— CH pentru Elveția și LI pentru Liechtenstein.

— Și ce au aceste două țări?

— Bănci, răspund. Spălare de bani.

Terrance zâmbește, umflându-se în pene, apoi bate cu degetul în dosar.

— Astea sunt conturi bancare, Gwen, îmi șoptește. Transcrie literele de după CH și LI înapoi în cifre, 1 pentru A, 2 pentru B și așa mai departe – sunt conturi bancare.

Îmi simt sângele înghețând în vene.

— Ești sigur?

— Absolut. Fără nicio îndoială!

Aruncă o privire în jur să se asigure că nu e nimeni prea aproape de noi.

— Așadar, cele cinci conturi din Elveția sunt într-o bancă super privată din Zürich. Ceva foarte serios, fondată în urmă cu trei sute de ani. Condusă de membrii aceleiași familii. Cele două din Liechtenstein, aceeași situație.

— Ale cui sunt?

— Nu știu, răspunde ridicând din umeri. Asta e tot ce am putut obține.

— Ești un geniu, Terrance. Doamne, asta… nu știu cum să îți mulțumesc.

Chipul lui devine serios.

— Trebuie să știu, Gwen. Ce ai de gând să faci cu informația?

Apare un ospătar cu un șorț soios, un carnețel și un ciot de creion.

— Nimic pentru mine, mulțumesc.

Mă uit la Terrance cu gura căscată și nu știu ce să îi spun.

— Terrance, îmi pare rău, e tot ce reușesc să rostesc.

Ies din restaurant și trag adânc aer în piept. Gata școala pe ziua de astăzi; am învățat destul. Mă îndrept spre casă, atingând din când în când buzunarul în care am ascuns hârtiile pe care mi le-a dat Terrance, să fiu sigură că nu se volatilizează. Asta, mi se pare mie, nu e doar o piesă din puzzle, ci întregul puzzle. Acesta e motivul pentru care a dispărut. Și pentru care Carlisle a scotocit întregul apartament.

Eu și Terrance suntem singurii oameni care dețin informația asta. Singurii care pot face ceva cu ea. Soluția evidentă și poate cea corectă e să mă duc la Carlisle, în ciuda a ceea ce trebuie să cred că e dorința tatălui meu. Să mă duc la Carlisle și să scap. Să plec spre Texas, cu speranța că totul se va rezolva și să mă prefac că nu am aflat nimic. Dar asta nu se va întâmpla. Nu are cum. E vorba despre tatăl meu. Singurul meu tată. Cu așa ceva nu te joci.

Ajung în fața blocului, scot cheile și mă îndrept spre scări. Dar știu că Georgina mă așteaptă sus, cu zâmbetul ei strălucitor și îmbrățișări calde și o oală plină cu dragoste

maternă, caldă și inepuizabilă. În schimb, apăs soneria de la ușa papetăriei.

•

Bela se reazemă de spătarul scaunului din spatele vitrinei încărcate cu hârtii și un registru vechi de contabilitate – pagini verzi, intrări scrise de mână, coloane de numere. Studiază numerele pe care mi le-a dat Terrance, privirea mutându-i-se de la o pagină la cealaltă și înapoi.

— Nu ar fi trebuit să-ți dau cartea.

— Dar mi-ai dat-o. Deci ce părere ai?

— Foarte isteț, răspunde Bela. Prietenul tău Terrance ar trebui să-și câștige pâinea făcând asta.

— Nu. Despre numerele de conturi. De asta a dispărut tata, corect? Nu a plecat pur și simplu. Cineva l-a răpit pentru că voia conturile.

— Orice e posibil, firește, răspunde el.

— Deci tu crezi că a fost răpit?

— Am spus că e posibil.

Mă ridic de pe scaun și mă plimb prin depozitul ticsit al magazinului.

— Îl pot găsi, Bela. Știu unde a dispărut. Știu cu cine s-a întâlnit. Îi pot da de urmă. Mă duc la război cum ai plecat tu.

— Mmm…, mormăie lăsând foile să cadă pe birou. Nu e așa ușor.

— Nu. Dar trebuie să încerc. Nu am încotro!

Bela tușește ușor.

— Știi ce e violența, Ghete Roșii?

— Mi-a furat mama, îi spun țintuindu-l cu privirea. Eram acolo.

— Dar ești tu însăți capabilă de violență?

Mă măsoară din priviri. Și nu sunt privirile bătrânului și blajinului vânzător de mărunțișuri, ci ale lui Bela spionul, Bela soldatul, Bela supraviețuitorul.

— După ce familia mea a fost ucisă, am pus mâna pe o armă, îmi spune el. Un revolver rusesc, vechi și ruginit. Câteva zile mai târziu, am dat nas în nas cu un ofițer german pe un drum lăturalnic din sat. Un ofițer cu o haină din piele fină, chipeș ca un actor de cinema.

Cu aceleași cuvinte îl descrisese și pe ofițerul care îi ucisese părinții și surorile. Mă opresc locului și ciulesc urechile.

— Neamțul ăsta era cu prostituata satului, înghesuind-o într-un zid. Era suficient de întuneric, încât să mă pot apropia.

Își ridică o mână pătată de vârstă, întinzându-și arătătorul într-o parte a capului, chiar în spatele urechii.

— L-am împușcat. Drept aici. De la mai puțin de zece centimetri distanță. Amândoi au căzut, și el, și prostituata.

Glonțul a trecut prin el și a ucis-o și pe ea.

— Era… era același ofițer care îți împușcase familia?

Bela flutură mâna peste față și face o grimasă.

— Eh, cine știe. Jumătate din cap i s-a făcut praf. Dar eu încă mă gândesc la prostituată. Și în ziua de astăzi.

Apoi rămâne tăcut, dar continuă să mă studieze, măsurându-mi reacția. La prima vedere e o poveste de groază, menită să șocheze și să înspăimânte. Dar dând la o parte coaja de deasupra, sensul e altul: uneori trebuie să înfăptuim astfel de acte de cruzime.

— Și se va ajunge la asta, să știi. Dacă pleci în căutarea tatălui tău.

Bela se apleacă în față, așezându-și o mână pe umărul meu.

— Asta înseamnă războiul. Gloanțe și greșeli cu care trebuie să trăiești până la sfârșitul vieții.

— Mulțumesc, spun dând din cap.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai povestit. Și pentru sfat.

— Sfat? Râde el ușor, rezemându-și capul de spătarul scaunului. Și eu care am crezut că te făceam să înțelegi de ce e mai bine să pleci în Texas.

E o lume înspăimântătoare cea pe care mi-a înfățișat-o. Însă dacă nimeni nu are de gând să acționeze pentru mine, atunci am de ales: să rămân copil și să nu fac nimic sau să devin adult și să fac ce e de făcut. Asta, mi se pare, e diferența dintre un copil și un adult, dintre o fetiță vânată de lupi și o fată care vânează lupii. Ne privim în ochi o vreme.

— Desigur, acum vremurile s-au schimbat, spune el. Ai o alternativă. Dar teoretic…

— Da? întreb cu voce abia auzită.

— Teoretic, să te duci singură ar fi sinucidere curată. Ar fi un act nebunesc. Ai nevoie de ajutor.

Aștept să continue, apoi îl presez.

— Da?

— Dacă ai avea un prieten… să zicem cineva cu legături în lumea aceea. În lumea serviciilor secrete. Cineva care ar putea da câteva telefoane, aranja ceva ajutoare…

Oftează și alungă cu palma gândul, de parcă ar fi o muscă.

— Chiar și așa, mai bine pleci în Texas și uiți de toate. Bela oricum e un prost bătrân și sclerozat.

Cobor privirea și așez apăsat palmele pe genunchi.

— Mă duc, Bela. Trebuie să încerc!

Bela trage adânc aer în piept, închizând pleoapele.

— Asta e hotărârea ta?

— Da.

Îndes hârtiile și cartea în buzunarul hainei.

— Telefoanele alea. O să le dai?

— Îți promit. Multă lume îi e datoare lui Bela. Și în Israel asemenea datorii sunt o treabă foarte serioasă.

Se ridică din scaun și pare dintr-odată mult mai tânăr, mult mai înalt decât trupul lui împuținat de ani. Îmi face semn să mă ridic.

Ne îmbrățișăm, dar nu sentimental, ca un bunic cu o nepoată. E o îmbrățișare între camarazi.

•

Vreme de douăzeci de minute, aștept în laboratorul de informatică de la biblioteca publică, să am acces la o tastatură soioasă și o conexiune la internet. Îmi petrec cele douăzeci de minute validând cea mai trăsnită idee pe care am avut-o vreodată. Socotelile sunt pesimiste. Curajul pe care nu îl am, plus promisiunea unui bătrân că mă va ajuta nu sunt egale cu reușita. Este egal cu zero.

Dar iată-mă acum în fața unui computer, logându-mă pe site-ul Air France cu o mână care parcă e controlată de altcineva. Și zborul: JFK – CDG 8:37 p.m. Cu toate călătoriile de-a lungul anilor, am la dispoziție mai mult de 120.000 mile, mult mai multe decât am nevoie pentru un bilet dus până în Paris. Cursorul de deasupra butonului CUMPĂRĂ vibrează în armonie perfectă cu tremuratul mâinii mele. În cele din urmă apăs butonul și trei secunde mai târziu, de undeva din haină, telefonul meu scoate un clinchet ușor, când primesc biletul de îmbarcare.

Ies iute din bibliotecă și mă grăbesc să ajung acasă, chiar în momentul în care aș veni în mod obișnuit de la școală. Georgina mă îmbrățișează și mă întreabă cum a fost ultima zi la Danton. Bine, îi răspund. Sunt tristă că plec.

— Îți vei face prieteni noi cât ai clipi, îmi răspunde ea, îmbrățișându-mă strâns.

Mă desprind și mă așez la masa din bucătărie, apoi desenez cu degetul un cerc pe lemnul ros.

— Apropo de prieteni, unii dintre cei de aici vor să dea o mică petrecere de rămas-bun, dormim la unul din ei.

Georgina se așază pe scaunul din fața mea.

— Dar și noaptea trecută ai fost plecată.

— E ultima ocazie de a-i vedea.

Clipește, apoi încleștează fălcile.

— Și unde e petrecerea?

— La casa din oraș a lui Margaret Sarperstein.

— Părinții lui Margaret vor fi acasă?

— Din păcate, da, mint dând ochii peste cap. Maică-sa e, gen, superstrictă.

Georgina îmi mai pune câteva întrebări, dar o asigur că nu vor fi băutură, droguri și băieți. Bag de seamă că tot nu îi convine, dar în cele din urmă se dă bătută. Cum mă poate împiedica să mă duc la propria mea petrecere de bun-rămas?

Mă retrag în cameră să îmi pun cele necesare în rucsac. Nu lucrurile pe care aș vrea să le iau cu mine, ci doar cele de care voi avea nevoie. Sunt strictă precum un soldat, luându-mi doar un singur schimb de haine, împreună cu lista numerelor de cont, pașaportul civil și un pachet de cărți de joc. Cu hainele de pe mine și cu ghetele din picioare, sunt gata de plecare. Georgina mă așteaptă în sufragerie, cu palmele împreunate și privirea neîncrezătoare.

— Să fii înapoi acasă până mâine la prânz, Gwendolyn!

— Așa voi face. Și mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru tot. Mulțumesc!

— Ești binevenită, Gwendolyn, răspunde ea închizând ochii. Distracție plăcută!

•

Chestia aceea din mine care și-a făcut simțită prezența pentru prima oară în coridorul depozitului din Queens crește și crește cu fiecare pas de-a lungul bulevardului, și la stânga pe Seventy-Second Street. Se extinde în interiorul meu, trăgându-mi pielea și trupul întins precum un costum de scafandru. Mă împinge înainte. Tu ești eroina acestei povestiri, îmi spune. Primul stop este la o mică filială de bancă, unde îmi golesc întregul cont de economii, puțin peste cinci sute de dolari. Mi-i pun în buzunar și merg de-a lungul străzii spre ușa impozantă a blocului în care locuiește Terrance. Portarul îl sună și, o clipă mai târziu, mă aflu la ușa apartamentului său. Mă așteaptă, când ușile liftului se deschid.

— Vrei să intri? mă invită el.

— Nu, răspund. Doar trebuie să… uite, îmi promiți ceva?

Terrance își dă capul într-o parte, privindu-mă.

— Ești bine?

— Promite-mi doar.

— Bine, îți promit. Ce naiba se întâmplă, Gwendolyn?

Îi povestesc planul meu, adăugând că cineva ar putea sau nu ar putea să îmi aranjeze un soi de ajutor acolo unde ajung, în Paris. Când termin, văd sprâncenele lui Terrance ridicându-se într-o asemenea expresie de surpriză tâmpă, încât aș izbucni în râs, dacă astăzi ar fi o zi ca oricare alta. Îi întind cartea, împreună cu foaia pe care e scris codul original.

— Ai grijă de asta pentru mine. Ascunde-o.

— Gwendolyn, nu!

Asta e tot ce îi vine în minte când ia cartea și foaia. Apoi găsește cuvintele și încearcă să mă convingă să mă răzgândesc. Ne petrecem multă vreme întorcând situația pe toate fețele. Terrance se folosește de rațiune și de fapte, o întreagă orchestră. Dar toate se lovesc de scutul meu de încăpățânare.

— Niciun argument nu te va face să te răzgândești, așa-i?

— Nu, îi răspund. Și mai e ceva. Am nevoie de bani, Terrance. Cash.

Rămâne tăcut o secundă apoi scoate niște bancnote prinse cu o clamă argintie. Un teanc mic, poate o sută de dolari în total, pe care mi-i îndeasă în buzunarul hainei.

— Nu, am nevoie de mai mult.

Urăsc să spun asta și văd strâmbătura abia schițată, de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie. Scot un râs jenat și dau să plec.

— Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să…

Mâna lui Terrance mă înhață de braț.

— Nu. Așteaptă!

Se retrage mai bine de un minut în apartament și se întoarce cu o cutie de cafea.

— Sunt aici cam două mii, cred. E tot ce am. Tata are mai mult, dar sunt într-un seif.

Arunc o privire sub capacul de plastic. Cutia e plină cu bancnote amestecate: de douăzeci, cincizeci și o sută de dolari.

— Pușculița mea secretă.

Închid ochii și respirația îmi tremură de recunoștință.

— Îmi salvezi viața. Știi asta?

— Sau te ajut să ți-o pierzi, răspunde el apucându-mă de umeri.

Mă privește adânc, cu trăsăturile încordate, implorându-mă din priviri, atât de serios.

— Pot merge cu tine, rostește.

Pentru o clipă, chiar îl cred, însă e o idee ridicolă. Nu e decât un puști bleg, crescut în puf, care ar rezista cam cinci secunde fugar. Ceea ce, dacă stau bine și mă gândesc, sunt și eu, mai puțin partea cu crescutul în puf.

— Frumos din partea ta.

— Vorbesc serios. Te pot ajuta!

Îmi așez palmele ușor pe pieptul lui. Un psihiatru ar spune că încerc subconștient să îl împing departe de mine, însă adevărul este că vreau doar să îl ating.

— Nu, am nevoie de tine să rămâi aici, îi răspund. Dacă am nevoie de un tocilar bun la computere sau de ceva normal și bun la care să mă gândesc.

Încep să râd încet. Altfel aș plânge. De ce nu își poate lumea continua hora nebună de una singură, să mă lase pe mine aici cu el? Îmi cobor obrazul pe pieptul lui și rămân nemișcată. Din

ziua în care ne-am adăpostit de ploaie nu am mai fost atât de aproape.

— Trebuie să plec, Terrance.

— Știu.

Dar niciunul nu face vreo mișcare. Când mă desprind în cele din urmă, cămașa îi e udă de lacrimile mele. Se apleacă și mă sărută pe obraz, dar îmi întorc capul și îl sărut pe gură. Un sărut cast, mut și tandru, cu buzele închise. Dar se pune.

•

Când ies din nou în stradă observ că vântul s-a întețit, împingându-mă de-a lungul străzii. Îmi îndes în buzunarele jachetei conținutul cutiei de cafea de la Terrance și arunc cutia într-un coș de gunoi. Două mii șase sute cincizeci și șapte de dolari, atât era în ea. Fac semn unui taxi și îi spun șoferului să mă ducă la aeroportul JFK. În timp ce mă fac cât mai mică pe bancheta din spate, îmi scot pașaportul civil. Cel diplomatic pe care îl am, fiind copilul unui ofițer politic, e încă în apartament – prea periculos să fie folosit acum și cel mai probabil dat sub urmărire la câteva zile după ce a fost dat și al tatii. Dar care sunt șansele să îmi pună sub urmărire și pașaportul civil? Carlisle crede că acum sunt în drum spre Texas. Nu ar vrea să mă împiedice să plec în Cabo cu noua mea familie, nu-i așa? Când ajung la JFK, mai am o oră și jumătate până la decolare. Cumpăr dintr-un magazin o șapcă din aceea cum purtau pe vremuri șoferii de taxi și băieții care vindeau ziare și îmi îndes sub ea părul roșcat.

La poartă, totul pare învăluit într-o tăcere ireală. Abia aud murmurul pasagerilor și anunțurile gălăgioase în difuzoare, anunțându-i pe cei de la *business class*, grupul unu, grupul doi, grupul trei.

Mulțimea mă înconjoară precum șuvoaiele unui fluviu care curge spre avion. Dar eu rezist, rămân în urmă. Șansele de succes ale acestei călătorii sunt aproape nule și singura speranță pe care o am este ajutorul improbabil și enigmatic pe care Bela va putea sau nu va putea să mi-l aranjeze. Însă Bela nu e decât un bătrân nebun. A spus-o el însuși. Iar eu sunt o fetiță care nu știe pe ce lume trăiește. Rahatul ăsta dement în care m-am băgat o dovedește.

Stewardesa de la poartă cheamă pasagerii tuturor claselor și, zece minute mai târziu, în zona de îmbarcare nu am mai rămas decât noi două.

Ridică sprâncenele întrebător spre mine: rămâi aici sau urci în avion?

OPT

PARIS

Aeroportul arată ca un spital, e prea rece și miroase a aer curățat chimic. Coborâm din avion și mergem ca o coloană de refugiați prin coridorul care duce spre ghișeele de control al pașapoartelor. Tremur din cauza frigului aproape arctic, sau poate pentru că sunt epuizată, sau poate sunt doar speriată. Rândul abia se urnește și încerc să ghicesc la care vameș voi nimeri. Bătrâna prietenoasă de la ghișeul acela sau cea care își urăște jobul și pe toată lumea din cauza asta? Totul depinde de ofițerul vamal. Care dintre ei va zâmbi spre tânăra americană cu părul roșu și îi va face semn să treacă mai departe și care va decide că urăște tinerele americane și părul lor roșu, deci va săpa mai adânc în povestea ei?

Sunt dirijată spre un agent acru și rigid, care se uită la mine cu indiferența cuiva care a făcut același lucru în ultimii cincizeci de ani. Împing pașaportul albastru prin ghișeu și îl salut în franceză. Îmi răspunde în engleză, cerându-mi să îmi scot șapca să mă vadă mai bine.

— Cu ce ocazie în Franța, domnișoară? mă întreabă agentul cu vocalele franțuzești, chinuite să se muleze pe cuvintele englezești.

— Ca turist.

— Pentru cât timp?

— O săptămână.

— Și unde veți sta?

— La o pensiune numită Hotel Colette.

Îmi amintesc numele de când tata și cu mine am locuit aici. Arăta ca o cocină.

— Și ce aveți de gând să vedeți?

— Louvre, turnul Eiffel, centrul Pompidou.

Dar se pare că ceva nu îi sună tocmai bine, ceva suspect de exact în răspunsul meu, care îl face să mă fixeze cu privirea câteva clipe. Încerc să nu înghit prea zgomotos ori să zâmbesc prea nervos.

Vameșul frunzărește paginile pașaportului meu, examinând fiecare ștampilă.

— Văd că ați mai fost în Franța de trei ori până acum, spune el.

— Așa e, răspund.

— Și nu ați văzut până acum Louvre sau turnul Eiffel?

Zâmbesc, simțind colțurile buzelor tremurând de frică.

— Dar merită revizitate, nu?

Brațele bărbatului se agită și ștampila cade pe pașaportul meu ca un ciocan.

— Aveți dreptate, spune el. Bine ați venit în Franța!

O ușă electrică e glisată într-o parte, scoțându-i pe pasageri din zona de pașapoarte în sala de primire a terminalului. Familii nerăbdătoare și șoferi plictisiți scanează călătorii, încercând să îi recunoască. Un soldat francez în uniformă, tânăr, suplu și chipeș trece în goană pe lângă mine și se lasă îmbrățișat de mama sa, al cărei rimel se prelinge în lacrimi pe obraji. Un tată într-un costum șifonat ia în brațe un bebeluș și îl pupă, apoi se uită chiorâș spre soția lui, care îi răspunde cu o privire pe măsură. Dar cei mai mulți dintre pasageri trec pe lângă grupurile de oameni în drum spre metrou sau taxiuri. Mă arunc în mijlocul lor, sperând să mă fac nevăzută.

Într-un colț al privirii zăresc o femeie într-o geacă de piele cu o eșarfă portocalie legată lejer în jurul gâtului. Are undeva spre patruzeci de ani, aș spune, foarte drăguță, cu o coamă neîmblânzită de păr prins în clame în vârful capului. Scrutează mulțimea, pășind cu repeziciune pe lângă marginea ei, zâmbind expectativ, ca și cum persoana pe care o caută e undeva printre noi. Ridic privirea spre semne, încercând să găsesc drumul spre metrou, dar, când mă uit din nou în urmă, o văd privindu-mă țintă.

Mă confundă cu cineva, îmi spun în gând. Arăt ca o cunoștință de-a ei. Mare scofală. Continuă să mergi. Dar pe urmă îi simt mâna pe umăr, întorcându-mă hotărât cu fața spre ea. În loc să își dea seama cu surpriză că nu sunt persoana pe care o așteaptă, îmi zâmbește fericită și îmi aplică două pupături pe obraji înainte să mă tragă la pieptul ei într-o îmbrățișare.

Pe sub jacheta elegantă din piele, îi simt mușchii puternici și încordați. Mă strânge zdravăn și în nări îmi pătrunde o adiere de parfum foarte scump, franțuzesc. Își apropie buzele de urechea mea și îmi șoptește în engleză:

— Sunt o prietenă de-a lui Bela Atzmon, înțelegi?

Mă dă în spate, parcă măsurându-mă din cap până în picioare, încă ținându-mă cu fermitate de umeri.

— *Comme tu as grandi*! *Je n'en reviens pas*! *Tu es presque une adulte*! Spune cu o voce suficient de ridicată, încât să fie auzită de cei din jur, apoi mă îmbrățișează din nou și își reia șoapta în engleză. Lângă standul de ziare sunt doi bărbați, polițiști. Nu te uita spre ei. Zâmbește ca și cum am fi rude care nu s-au văzut de ani întregi.

— Sunt aici pentru mine? îi șoptesc înapoi.

— Nu vrem să știm, îmi răspunde.

Pornim încet și mă ține strâns de braț, ca și cum ar fi o mătușă care mi-a dus dorul.

— Nu ai bagaje? mă întreabă în șoaptă.

— Nu, am plecat doar cu ce aveam pe mine.

— Atunci să ieșim de aici.

Mă ghidează, ținându-mă de braț, pe ușă afară și traversăm zona de sosiri până în parcare. Soarele de dimineață e ascuns în spatele norilor groși și neliniștiți de ploaie. Dar pentru ochii mei nedormiți, tot e prea lumină și trebuie să îmi încrețesc pleoapele când mă uit la ea. Ce se întâmplă și de ce urc în mașină alături de ea?

Parcarea e ticsită, șiruri lângă șiruri de Citroën-uri și Fiat-uri micuțe, însă nu e multă lume în jur.

— Cum v-ați dat seama cine sunt? întreb.

— Culoarea părului sare nițel în ochi.

Se oprește să descuie portiera din dreapta a unui vechi Volkswagen break.

— Urcă! Repejor!

— Stați, răspund. Nu… nici măcar nu știu cum vă cheamă.

— Mi se spune Yael și tu îmi poți spune pe nume, zice și se așază pe scaunul șoferului.

Cuvintele sunt alese cu grijă: „mi se spune”. Nu „eu sunt Yael”. Nu „mă cheamă Yael”. Deși nu mă simt în largul meu, urc pe scaunul din dreapta. Femeia întinde mâna cu cheia spre contact, dar o opresc.

— Doar o clipă. Putem vorbi, te rog, un minut?

Își retrage brațul și mă privește cu răceală.

— Ce vrei să știi?

— Pentru început… cine ești?

— Yael, ți-am spus.

— Atunci, ce ești? Detectiv particular? Spion?

Privirea ei alunecă pe chipul meu, alegându-și cuvintele.

— Sunt cineva căreia i se cer din când în când servicii.

— Un răspuns foarte vag.

— Adevărat. Așa e.

— Yael e… un nume israelian?

— Ar fi o problemă?

— Nu, răspund. Bineînțeles că nu.

Femeia căreia i se spune Yael pornește motorul, trecem în goană prin parcare și ieșim pe autostradă. Conduce cu viteză, dar e stăpână pe mașină, accelerând ca să intre în spatele unui camion uriaș, încărcat cu niște conducte groase de metal, apoi micșorând viteza când îl depășește, agilă ca un iepure. Îi observ privirea sărind într-o parte și în cealaltă de la șoseaua din față la oglinda retrovizoare, un gest pe care îl făcea și tata. Sub înfățișarea pariziană șic, dincolo de franceza ei impecabilă

se ghicește ceva dur, ceva care s-a format în ani de zile petrecuți pe străzile unor orașe mult mai nemiloase decât Parisul. Prea multă stăpânire de sine lipsită de emoții, prea multă dexteritate, pentru cineva care uneori, după cum declară, face „din când în când servicii”. Femeia care își spune Yael nu e un simplu executant. Undeva în jacheta ei elegantă, nu am nicio îndoială, e ascuns un pistol.

— Deci… de ce faci asta? întreb. Adică, de ce îi pasă Israelului de ce i se poate întâmpla unui american?

Yael nu răspunde și încep să mă întreb dacă are de gând să îmi dea o explicație. Tocmai când sunt pe punctul de a insista, începe să vorbească.

— Bărbatul acesta, tatăl tău… agenția lui și a mea au colaborat în trecut. Are informații pe care noi nu dorim să le împărtășească. El este, pentru guvernul meu, mai important decât se pare că este pentru al vostru.

Acum e cât se poate de limpede și de lipsit de sentimentalism. Nu are nimic de-a face cu favorurile pe care unii i le datorează lui Bela.

— Va să zică totul e strict profesional.

— Ca întotdeauna.

Ia o altă curbă și observ că am intrat în suburbiile Parisului care nu apar în niciun ghid turistic. Aici sunt blocuri de beton și locuințe sociale. Clădirile se înalță de o parte și de cealaltă a străzii ca niște pereți de canion.

— Va trebui să îmi povestești totul, îmi spune Yael. Apoi agenția mea se va pune pe treabă. Adică va aduna date – potrivind piese din puzzle ici și colo. Între timp, eu te voi învăța cum să supraviețuiești.

— Colectarea de date, cât va dura?

— Poate dura o lună sau se poate încheia mâine.

— O lună… Yael, e prea mult, îi spun. Nu putem sta cu mâinile în sân.

— Așteptarea e nouăzeci la sută din profesia mea.

— Și zece la sută?

— Teroare pură, răspunde ea, măsurându-mă din ochi și zâmbind.

Mașina încetinește în traficul aglomerat de la sfârșitul dimineții și intră pe o stradă lăturalnică, abia înaintând. Această zonă comercială de periferie nu e tocmai visul parizienilor, acela cu acordeoniști și acoperișuri de cupru înverzite. Acesta e Parisul băcăniilor, al restaurantelor asiatice ieftine și al curățătoriilor chimice. Parisul prozaic. Parisul mai puțin elegant. Trotuarele sunt aglomerate cu precupețe și mame împingând cărucioare. Yael găsește în cele din urmă un loc de parcare și mergem amândouă pe jos de-a lungul unei

alte străzi înainte să ne oprim sub o marchiză verde pe care scrie STUDIO MARIE, ACADEMIE DE DANSE.

— Cine e Marie?

— Cred că eu, răspunde ea.

— Sunteți profesoară de dans?

— Uneori, rostește deschizând ușa de la intrare.

Înăuntru miroase plăcut a transpirație și a efort, ca într-o sală de gimnastică. Oglinzi din podea până în tavan și bare de balet decorează pereții. Pășesc în jurul camerei, bătând un Do în pianul vechi din colț.

— Lasă pianul în pace!

Yael se îndreaptă spre partea din spate a camerei și deschide o altă ușă. În mersul ei se ghicește un soi de forță plină de grație, ca a unei feline.

— Vino cu mine!

Urcăm niște scări înguste până la etajul de deasupra unde intrăm într-o cameră spațioasă, asemănătoare în formă și dimensiuni cu studioul de la parter, dar cu tavanul mai înalt și cu ferestrele acoperite cu jaluzele. Yael trage într-o parte un paravan care împarte camera în două, dezvăluind o zonă unde saltele groase acoperă podeaua și un manechin din cauciuc, de antrenament, cu înfățișare fioroasă – o față executată grosolan, înțepenită într-o încruntătură cu dinții dezveliți – stă de strajă într-un colț.

— Ce e aici? întreb.

— Casa mea, răspunde ea. Și, pentru moment, și a ta.

— Nu, mă refer la zona aceea. Arată ca un studio de arte marțiale.

Yael ia o sticlă cu apă dintr-unul din vestiarele de metal aliniate de-a lungul peretelui și o deschide.

— Aici predau Krav Maga. Ai auzit de sportul ăsta?

Dau din cap în semn că nu.

— În limba ebraică înseamnă „luptă de mână”. Vei învăța de la cel mai bun profesor din Paris.

— O să mă înveți să mă lupt?

— O să încerc.

Yael soarbe apa fără grabă, iscodindu-mă cu privirea, încercând parcă să afle de ce sunt capabilă.

— Bela i-a povestit omului său de legătură că ești gimnastă.

— E doar un hobby.

— Chiar și așa. Înseamnă că ai echilibru și forță. Îți cunoști propriul trup și care îi sunt abilitățile.

— Stai, îmi pare rău. Nu știu ce ți s-a spus, dar eu nu sunt o luptătoare. Când Bela mi-a spus că cineva mă va ajuta…

— Ai crezut că vorbește despre cineva care o să facă totul pentru tine? întreabă Yael pe un ton repezit. Eu sunt singurul

ajutor pe care îl primești și asta nu e doar operațiunea mea, vom lucra împreună.

— Dar ai spus că localizarea tatălui meu e o prioritate.

— Da. Și una atât de importantă, încât i-au dat cazul unei profesoare de dans, răspunde ea dând din cap. Cineva din guvernul țării mele i-a spus altcuiva: de ce o plătim noi pe Yael în Paris? Și uite-așa ne-am pricopsit una cu alta.

•

Într-un colț al unei cămăruțe goale, pe un pat încropit dintr-o saltea, încerc să dorm. Sau poate chiar mă prinde somnul, dar e somnul ăla agitat când adormi, te trezești, iar adormi, și nu ești niciodată sigur ce e real și ce e vis. Aud pe fereastră forfota New York-ului, ba nu, a Parisului – motoare mici, sirene abia ghicite. Dincolo de ușa camerei mele, o aud pe Georgina vorbind la telefon în franceză.

Deodată mă trezesc. Gwendolyn Bloom, copil egoist și lipsit de inimă, ce-ai făcut?

Când am urcat în avion, mi-am închis telefonul și l-am îngropat sub un maldăr de șervețele umede în coșul de gunoi al toaletei chiar după ce am decolat. Câte mesaje ale Georginei m-or aștepta, fiecare tot mai îngrijorat decât cel dinainte? De acum trebuie să fi luat legătura cu poliția. Își face procese de conștiință. Dacă m-ar fi lăsat să rămân câteva zile în plus. Dacă mi-ar fi povestit mai multe despre familia ei. Biata Georgina. I-am răsplătit dragostea, omorând-o. Micul meu război a făcut prima victimă.

Împing sentimentele pentru Georgina, mustrările de conștiință și îndoielile într-un colț ascuns al minții. Voi fi necruțătoare, îmi spun în gând. Voi fi neînfricată. Mă forțez să mă ridic și să ies în studio.

Curios, Yael a așternut pe podea o folie de plastic în mijlocul căreia a așezat un scaun.

— Cât timp am dormit? întreb.

— Nouăzeci de minute.

— Ce e asta?

— Ia loc, îmi spune, înclinând capul spre scaun.

Îmi amintește de scena unui interogatoriu dintr-un film.

— Și ce e cu folia de plastic? Să nu stropești podeaua cu sânge?

— Pentru părul tău. Nu poți umbla cu părul ăsta.

— Umblu cum am eu chef.

— Câți oameni își vor aminti de fata cu părul roșu aprins, pe care au văzut-o în tren sau într-o cafenea, sau punând întrebări ciudate despre tatăl ei? mă chestionează ea, vârându-și mâinile într-o pereche de mănuși de cauciuc. Răspunsul este: fiecare dintre ei. Acum ia loc!

Mă conformez și Yael se pune pe treabă. Înmoaie o pensulă într-un castron de plastic într-o parte și trece la atac, șuviță cu șuviță. Degetele ei împing și trag și îmi întorc capul în orice poziție îi este la îndemână. O aud murmurând ceva în ebraică, sunete care sună ca un blestem lung și complicat.

— Ai mai făcut asta până acum? o întreb.

— Am lucrat sub acoperire trei luni într-un coafor din Beirut.

Încerc să mi-o imaginez pe Yael, sporovăind veselă cu soția vreunui conducător de celulă Hezbollah, în vreme ce îi pune bigudiurile, pescuind vreo bârfă despre prietenii soțului ei, veniți în vizită din Damasc: Mai spuneți-mi o dată, unde locuiți?

— Totuși, poate ar fi mai bine să apelăm la o profesionistă? îi sugerez. Cum ar fi cineva care a făcut asta mai mult de trei luni de zile?

— Și când o să apară poliția să întrebe dacă a văzut în ultima vreme vreo puștoaică, una cu părul roșu? Ar trebui să o împușcăm, răspunde Yael, împingându-mi barba în piept, dezvelindu-mi ceafa.

— Pe cine să împușcăm?

— Pe coafeză.

— Glumești!

Răspunsul ei întârzie un moment.

— Firește, rostește în cele din urmă.

Un ceas de bucătărie de modă veche numără secundele care trec. Simt în nări miros de vopsea și pielea capului arzând. O întreb pe Yael dacă e sigură că totul e în regulă. Îmi răspunde că habar n-are, să îmi țin gura și să aștept. Când timer-ul sună în cele din urmă, îmi clătește părul în chiuveta de la bucătărie. Dar se pare că încă nu a terminat. Mă împinge înapoi pe scaun și începe să lucreze cu foarfecele. Văd vârfurile șuvițelor căzând pe podea. Acum sunt un șaten închis, cu o nuanță de castaniu. Yael îmi spală din nou părul și mi se permite în cele din urmă să mă duc la baie să admir capodopera lui Yael în oglindă. La început, imaginea mă șochează.

Părul meu e mai scurt, mai stilat și mai matur, ca al unei franțuzoaice. La naiba, Yael e chiar bunicică.

Însă ce mă șochează cel mai mult este propriul meu chip. Cu frizura asta nouă, îl văd într-un context nou, cum l-ar vedea un străin. Dumnezeule, ce mi-au făcut ultimele săptămâni? E posibil ca un tânăr de șaptesprezece ani să arate bătrân? Obrajii sunt mai lipsiți de rotunjime decât îmi amintesc, scofâlciți și lipsiți de culoare. Obosită. Înlocuirea hranei cu groază face ravagii în corpul omenesc.

Ieșind din baie, Yael mă duce spre un perete alb lipsit de ornamente și mă pune să stau dreaptă. Ridică o cameră digitală spre mine.

— Vei primi o nouă identitate, îmi explică. Nu zâmbi, doar privește spre cameră.

Blițul se aprinde o dată, de două ori și pe urmă a treia oară, ca să fim sigure. Coboară camera și începe să se joace cu un computer de pe un birou. Văd imaginea mea apărând pe ecran ca o fotografie de arest.

— Mi s-a spus că vorbești câteva limbi. Pe care o vorbești cel mai bine?

— Engleza, răspund.

— Evident.

— Apoi spaniola și rusa.

— Vorbești fluent? Poți trece drept spanioloaică ori rusoaică?

— Așa mi s-a spus.

— Trebuie să fii sigură. Viața ta ar putea depinde de asta.

— Sunt sigură, spun, deși nu sunt deloc sigură.

•

În acea după-amiază, în bucătărie, mă așez pe scaun în timp ce Yael pregătește ceaiul. Când este gata, îmi pune o ceașcă dinainte și se așază pe scaunul de lângă mine. E atât de aproape, încât îi simt căldura trupului.

Ceaiul e o chestie mentolată, pe care o găsești la tot pasul în Orientul Mijlociu și îmi amintește de perioada pe care am petrecut-o cu tata la Cairo. Poate că asta e chiar intenția lui Yael, să mă facă să mă simt relaxată și în largul meu, o șmecherie psihologică menită să mă convingă să mă deschid față de ea. Sau poate că pur și simplu îi place să bea ceai de mentă.

— Ia-o de la început, cu ziua în care tatăl tău a dispărut, spune ea cu vocea blândă a unui psihiatru, vocea pe care mi-o amintesc de la doctorii și psihiatrii pe care i-am vizitat după moartea mamei. Nu omite nimic! Indiferent cât de lipsit de importanță ți se pare.

Având-o atât de aproape de mine, pot vorbi în șoaptă. Încep cu ziua tatii, când mi-a spus că trebuie să plece la Paris. Îi povestesc despre agenți, Kavanaugh și Mazlow și despre cronologia pe care am văzut-o, prin geamul biroului, pe panou. Feras. Café Durbin. Chase Carlisle și Joey Diaz.

În timp ce mă ascultă, Yael nu trădează aproape nicio emoție, întrerupându-mă din când, în când ca să-mi pună o întrebare sau să-mi ceară să repet ceva. La care etaj am fost dusă. Titlul poziției lui Carlisle. Ce altceva am mai văzut în

cameră. Răspunzându-i, o văd pe Yael închizând ochii, nu doar ascultându-mi povestea, ci trăgând anumite concluzii.

Merg mai departe, șirul întâmplărilor se scurge din mine precum un șuvoi de apă murdară dintr-o cadă. E o ușurare să mă pot descărca. Abia după ce se isprăvește, doar după ce îi povestesc despre codul descifrat și conturile bancare, doar după ce Yael se ridică să facă ceai, îmi dau seama de greșeala pe care am făcut-o.

Dorința tatii fusese ca acel cod să rămână un secret. Iar eu am vorbit despre existența lui cu Terrance și cu această femeie căreia i se spune Yael și pe care am cunoscut-o cu abia câteva ore în urmă. Expresia chipului nu i s-a schimbat când i-am povestit despre conturi, ca și cum aceste noi detalii erau la fel de importante ca toate celelalte lucruri pe care i le povestisem. Dar, până la urmă, nici nu era de așteptat. Femeia este o profesionistă.

Împinge o ceașcă de ceai proaspăt în fața mea și o ridică pe a ei la nivelul buzelor, suflând ușor și stârnind mici rotocoale de abur.

— Cartea pe care ai folosit-o să spargi codul era o ediție comună, disponibilă? Una pe care cineva o poate găsi ușor?

— Era o ediție veche, broșată. Din anii șaptezeci, cred. Am lăsat-o în grija unui prieten, împreună cu foaia pe care era scris codul.

— Care e numele prietenului tău?

— Nu are importanță. Nu vreau să îl implic.

— E deja implicat. Numele lui, Gwendolyn.

Privesc în jos, cuprinsă de rușine, și îi rostesc numele.

— Și conturile bancare, spune ea. Cine le are?

— Doar eu.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Le am în rucsac.

Încuviințează și soarbe gânditoare din ceai.

— Adu-mi-le!

Tonul e poruncitor, sigură pe sine și pe puterea ei asupra acțiunilor mele, ca și cum ideea unui refuz din partea mea nici măcar nu intră în calcul. Simt cum mă cuprinde o panică disperată. Ce relevanță ar putea avea numerele de cont? Dar e o întrebare prostească, iar răspunsul este evident: Numerele de cont sunt tocmai ceea ce caută. Deschid gura să spun ceva, însă nu îmi recunosc vocea. E a unei fetițe, o voce pițigăiată, slabă și îngrozită.

— De ce… de ce vrei să le vezi?

— Gwendolyn, rostește ea aplecându-se în față și privindu-mă țintă în ochi, asta nu e o rugăminte.

Și dacă refuz? Dacă o iau la fugă? M-ar ucide probabil înainte să ajung în stradă și ar termina cu mine. Precum un robot fără voință proprie, pășesc spre cămăruța unde mi-am încropit patul și scot hârtia împăturită din carnetul în care am ascuns-o. Bani. Totul e despre bani. Întotdeauna și pretutindeni este vorba despre bani. Ei bine, să se spele pe cap cu ei, îl voi căuta de una singură pe tata.

Yael apare în cadrul ușii, puternică, înaltă și întinde mâna:

— Și acest băiat, Terrance, pe care l-ai menționat, ai încredere absolută în el?

— Da.

— Ești convinsă?

— Da, la naiba!

Ia hârtia și o desface, o cercetează vreme de câteva clipe. Apoi scoate o brichetă din buzunar și o aprinde chiar lângă muchia foii. Flacăra clipește șovăitor o secundă și Yael ridică pagina vertical, lăsând flama să urce.

— Ce naiba faci cu ea? încep să țip.

— Tatăl tău nu s-a chinuit atât să o ascundă, pentru ca tu să o lași să cadă în mâinile celor care l-au capturat.

Flăcările înghit cu totul hârtia și Yael o lasă să cadă într-un coș de gunoi, unde e mistuită într-o clipă.

— Documentul ăsta îți face mai mult rău, Gwendolyn.

Cuvintele îmi țâșnesc pe buze ca o învinuire:

— Atunci ce vrei de la mine?

— Ce, credeai că aceste conturi?

— Da, am crezut că vrei…

— Nu, Gwendolyn. Nu îmi pasă nici cât negru sub unghie de bani.

Un fior rece de ușurare mă străbate. Lumea, în ultima lună, m-a sleit de orice speranță pe care o mai aveam, dar acum am dovada că încrederea mea în unul dintre locuitorii ei nu a fost în zadar.

— Așadar, spune ea. Ale cui conturi sunt astea?

— Nu știu.

Yael scutură coșul de gunoi, să fie sigură că flăcările sunt stinse, apoi ridică privirea spre mine.

— Păcat. Ar fi fost o informație utilă, mai ales că indivizii sunt pe urmele tale.

— Tata… nu a furat conturile, îi răspund. N-ar fura niciodată.

— Aha, rostește ea, ca și cum ar fi irelevant ce ar face sau nu ar face el.

Se apropie de mine, cu o mână îmi cuprinde încheietura, iar pe cealaltă o așază pe umărul meu.

— Gwendolyn, ascultă ce-ți spun, și să nu uiți niciodată: oricine îți cere aceste numere de cont îți este dușman.

NOUĂ

La ordinul lui Yael, mă schimb într-o pereche de colanți și un tricou. Pășesc cu tălpile goale spre centrul saltelei, unde mă așteaptă. S-a schimbat la rândul ei într-o pereche de pantaloni de trening și un maiou. Trupul ei pare să fie alcătuit doar din mușchi încordați și supli, fără pic de grăsime. Începe cu câteva mișcări de stretching, îndoindu-se de la mijloc și așezându-și palmele pe podea. Eu o imit.

— Spre deosebire de karate sau kung-fu, nu există onoare în Krav Maga, nu în versiunea pe care o predau eu, îmi explică Yael. Asta e luptă de stradă. Ne folosim de dinți sau de unghii – de orice ne e la îndemână. Nu există limite. Nu există reguli.

Cade pe saltea, cu picioarele într-un V mare, și își coboară fruntea pe podea în față. Execut aceeași mișcare și simt tensiunea orelor lungi de zbor risipindu-se.

— Cei mai mulți dintre dușmanii tăi vor fi luptători experimentați, însă neantrenați. De aceea ești aici cu mine.

Yael sare în picioare și se duce spre unul din dulapurile de metal.

— Cât timp așteptăm o misiune de la maimuțele de la birouri, te vom antrena. O să te învăț noțiunile de bază. Nu avem răgaz să te facem expertă.

Încuviințez din cap.

— Trebuie doar să mă lupt mai bine decât oponentul meu.

— Nu oponentul. Dușmanul.

Se întoarce, cu un cuțit de cauciuc galben.

— Ăsta nu e un sport. Nu vei sparge scânduri cu fruntea. Ce vei învăța aici e exact ce folosim în Israel ca să o transformăm pe fiica delicată a unui dentist într-un agent care poate ucide un bărbat cu un deget.

Îmi întinde cuțitul, cu mânerul spre mine. Îl prind, șovăitor. Știu că e inofensiv, dar tot am o senzație ciudată. Nu am mai folosit niciodată o astfel de armă, nu am mai ținut-o în mână. Yael face un pas în urmă și îmi spune:

— Acum înjunghie-mă!

— Să te înjunghii? clipesc, neînțelegând.

— Pentru asta sunt cuțitele, se repede ea la mine. Înjunghie-mă!

Mă reped cu lama spre ea.

Yael îl împinge într-o parte cu antebrațul.

— Din nou!

O altă împunsătură, de data asta cu ceva mai multă forță, dar ea mi-l respinge cu încheietura mâinii.

— Din nou!

O a treia tentativă, mai adâncă, de data asta îmi folosesc mușchii.

Acum, în loc să mă respingă, Yael îmi prinde încheietura mâinii și îmi răsucește brațul, îndoindu-l, astfel încât vârful tăișului e îndreptat spre pieptul meu. Gem, simțind durerea în umăr și încheietură, dar continui să opun rezistență. Deodată piciorul lui Yael țâșnește înainte și îmi zboară picioarele de sub mine. Într-o fracțiune de secundă sunt la podea, privind în sus spre ochii ei care mă străpung. Cuțitul pe care îl țineam în mână înainte se află acum în palma ei.

Îmi prind umărul drept și încerc să masez durerea pulsândă.

— Chiar a durut.

— Asta am și vrut.

Mă aștept ca Yael să mă ajute să mă ridic sau să îmi spună ceva încurajator. „Bună încercare” sau „data viitoare va fi mai bine”. În schimb, femeia mă încercuiește, picioarele ei de dansatoare pășind tăcut pe podea.

— Ai de gând să stai acolo ca un copil sau să te ridici și să înveți?

— Sunt gata, spun luptându-mă să mă ridic. Învață-mă!

— Ești sigură? Pentru că eu văd doar o puștoaică leneșă, spune pășind la stânga, apoi spre dreapta – un dans grațios spre următoarea mișcare violentă pe care o are în minte. Îți dau un cuțit și în cinci secunde ești la podea, miorlăind.

— Sunt gata.

— Ce-ai spus? urlă ea.

— Învață-mă! strig.

O văd repezindu-se spre mine, sărind în stânga mea. Dar reflexele mele de gimnastă s-au deșteptat și îmi ridic brațul să o blochez. În acea clipă, brațul ei mă lovește în partea dreaptă și lumea devine deodată o bulă strălucitoare și mută. Nu mai simt decât durerea brută și rinichiul mi s-a strâns sub coaste.

Când deschid pleoapele, Yael stă în picioare la marginea saltelei; chipul ei e luminat de strălucirea albastră a ecranului de telefon, în timp ce își citește emailurile.

— Jalnic în draci, îmi spune, întorcându-mi spatele, cu atenția captată de telefon. Dar la ce altceva mă puteam aștepta?

Durerea din rinichi e împinsă într-o parte de accesul de furie, atât de puternic, încât mă orbește. Ia uitați-vă la femela alfa cum stă cu spatele la mine, de parcă aș fi o amenințare prea nesemnificativă, încât să se deranjeze să mă privească. Estimez distanța dintre noi, înălțimea tavanului și fac un salt spre ea, apoi al doilea și al treilea. Un salt lung, curat. Palmele ating salteaua exact acolo unde vreau și umerii îmi tremură cu toată forța pe care o mai am în mine, propulsându-mă în aer.

Picioarele mi se arcuiesc împreună și asta chiar ar putea fi cea mai strânsă voltă pe care am executat-o vreodată.

Simt unul din picioarele lui Yael tăind aerul acolo unde trupul meu va fi într-o fracțiune de secundă. Dar s-a grăbit. Mă întorc precum un titirez și picioarele mele găsesc pieptul ei. Cădem amândouă la podea, eu deasupra ei.

E un atac mârșav, de bravadă, dar să dea naiba dacă nu i-am arătat eu ei cine sunt. Am lăsat-o fără aer și cu puțin noroc, fără îngâmfarea aia enervantă. Yael are nevoie de câteva momente ca să-și recapete suflul și să se tragă de sub mine. Se ridică, ținându-și capul cu o mână. Mă ridic și rămân în fața ei. Spumegă de furie, cu obrajii roșii ca o sfeclă.

Mă doare tot corpul de la marea lovitură, dar n-am de gând să mă dau de gol.

— Încă mai sunt jalnică?

— Ești subtilă ca un tractor, îmi șuieră printre dinți, străpungându-mă cu privirea.

E primul lucru auzit din gura ei care sună ca un compliment și acum, în ochii ei, observ că mă privește altfel. Reevaluează fetița cu care s-a pricopsit, schimbând-o.

— Ești bine-venită, spune ea.

O privesc cu un zâmbet furios.

— Pentru ce?

— Pentru prima lecție de Krav Maga, răspunde. Despre cum să fii lovit și să te ridici. Nu a fost chiar atât de greu cum credeai, nu-i așa?

Într-un fel, are dreptate. Durerea cauzată de loviturile ei e acolo, dar atât. În câteva minute mi-am revenit și durerea s-a atenuat. A durut mult mai puțin decât umilința pe care aș fi simțit-o dându-mă bătută. Gândul îmi zboară la Astrid Foogle în holul de la Danton și la palma pe care mi-a tras-o. Nu a fost nici pe departe la fel de puternică sau de măiestrită precum loviturile lui Yael, și cu toate astea m-a durut mult mai mult. Durerea simțită de la palma lui Astrid, îmi dau acum seama, nu a venit din lovitura în sine, ci din semnificația ei – ea este puternică și eu nu. Ecoul durerii cauzate de loviturile lui Yael sunt cumva diferite, cumva mai puțin semnificative, pentru că, ridicându-mă și ripostând, am eliminat toxina umilinței.

— Ești mândră de tine? mă întreabă Yael, împingându-mi o sticlă cu apă.

Răsuflu epuizată, iau o înghițitură și încuviințez din cap. În ochii ei ghicesc că îmi pregătește ceva.

— Îți împrumut niște adidași, mergem la alergat. Începem cu zece kilometri.

•

Gonim pe străzile ude, strecurându-ne printre mașinile care abia se mișcă, ocolind pietonii opriți să privească uimiți două nebune alergând prin ploaie, ude până la piele. Yael e întotdeauna cu un pas înaintea mea. Întotdeauna. Oricât aș încerca, nu pot ajunge lângă ea. Yael nu e un instructor blând, nu scapă niciun cuvânt de încurajare, doar comenzi să țin pasul și înjurături birjărești și enervate, pe care nu le înțeleg.

Pasul îi e lung și egal și, deși are de două ori vârsta mea, m-a lăsat acum cu cel puțin zece pași în urmă. Doi oameni de afaceri în costume pășesc unul alături de celălalt pe trotuar. Yael nu se oprește, nu încetinește în timp ce trece în forță printre ei.

— *Putain*! strigă unul, iar celălalt scuipă o flegmă galben-albicioasă cât pe ce să mă atingă.

— *J't'emmerde*! îi răspunde ea peste umăr.

Iau calea cea mai pașnică ocolindu-i pe la marginea trotuarului, agățând cu șoldul oglinda retrovizoare a unei Toyota parcate.

Yael se întoarce, alergând cu spatele, și mă caută cu privirea în urma ei.

— *C'est inacceptable*! răcnește spre mine. *Allez, bouge toi*!

Mormăi și mă conformez cu ultimele resurse de energie pe care le mai am. Adevărata energie s-a terminat de mult, acum funcționez pe determinare pură și acidă.

Cotește stânga intrând într-un parc, folosindu-se de o bancă pentru a se lansa peste un gard înalt până la brâu. O urmez, dar adidasul îmi alunecă în momentul în care ating bârnele din lemn ud ale băncii și saltul peste gard nu e foarte acrobatic. Piciorul mi se răsucește când ating pământul în cealaltă parte și cad cu toată puterea pe dalele de piatră.

Încerc să mă împing în sus, dar glezna îmi pulsează dureros, refuzând să îmi preia greutatea. Cumva reușesc să mă ridic pe un picior, țopăi până lângă un pui de brad fusiform, de trunchiul căruia mă agăț ca să mă sprijin.

Yael apare deodată lângă mine.

— Glezna? întreabă ea.

Înclin capul și îngenunchează lângă mine, examinându-mă. Degetele ei sunt precum gheața când îmi împinge în jos șoseta și pipăie cu mare grijă pielea.

— Cred că mi-am luxat-o, spun.

— Doar ți-ai torsionat-o, răspunde ea, fără pic de compasiune în voce. Hai, mergi și o să-ți treacă!

Își încolăcește un braț pe sub al meu și pe spate, ridicându-mă, cu glezna accidentată între noi. Pășesc cu delicatețe, dar am senzația că cineva îmi zgârie osul cu o andrea.

— Nu ai nimic, spune ea. Forțează-te!

O împing într-o parte, furioasă.

— E atât de greu să fii puțin mai înțelegătoare? șuier printre dinți.

— Înțelegătoare? întreabă Yael, privindu-mă neîndurător. Crezi că atacatorii tăi vor fi „puțin mai înțelegători”? Crezi că vor spune „biata fetiță, s-o lăsăm să își tragă sufletul”?

Țopăi spre un țarc de joacă ruginit de la marginea parcului și mă apuc de barele de metal. Scrâșnesc din dinți și mă lupt să îmi înghit un val de lacrimi iscate de oboseală și de teroarea la gândul încurcăturii în care m-am băgat venind aici.

Yael se mișcă în spatele meu. O simt stând în picioare fără un cuvânt, parcă pe punctul de a-mi secera și piciorul cel bun, urlându-mi să nu mă mai smiorcăi. În schimb, își așază cu blândețe o mână pe umărul meu și mă uimește că e chiar capabilă să atingă fără să provoace durere.

— Hai să mergem!

Mă prinde de subsuoară și trebuie să mă sprijin de ea ca să nu cad. Ajunse în stradă, Yael oprește un taxi și urcăm pe bancheta din spate. În spațiul închis, mirosul transpirației noastre îmi invadează nările.

•

Aseară am adormit în jurul orei șase, în strigătele lui Yael un deux, trois, un deux, trois la lecția de dans de la parter. Acum, unsprezece ore mai târziu, stau pe marginea saltelei și testez podeaua cu vârful picioarelor, așteptând în orice clipă să simt durerea ascuțită ca de andrele din gleznă. Dar andrelele par să fi dispărut, făcând loc unei pulsații calde și înfundate care ticăie precum un metronom sub pachetele de gheață pe care Yael mi le-a legat în jurul piciorului cu o fașă. Dau la o parte bandajul și descopăr că umflătura s-a retras mult peste noapte – Yael a avut dreptate. Nu era luxație, ci doar entorsă. Se va umfla în pene și pe urmă va tăbărî pe mine.

Orbecăi șchiopătând prin întuneric spre bucătărie, cerul parizian printre lamele jaluzelelor, zărindu-se albastru palid în lumina zorilor. Pe măsură ce mă apropii, mirosul de șuncă prăjită devine tot mai puternic și mă întreb dacă asta o fi o iluzie olfactivă. Dar când intru pe ușa bucătăriei, dau cu ochii de Yael, stând deasupra aragazului cu o spatulă în mână.

— Ce-ți face glezna? întreabă ea tare peste șunca sfârâind în tigaie.

— Mai bine. Mulțumesc.

Câteva clipe rămân privind-o, ca și cum ideea de a o vedea făcând ceva atât de domestic și amabil, mai ales pentru mine, ar fi de neconceput.

— Așază-te înainte să cazi, îmi spune ea. Mănânci cușer?

În timp ce mintea mea încețoșată încearcă să deslușească întrebarea, pășesc șchiopătând spre masă și mă prăbușesc într-un scaun.

— Cușer? Nu. Îmi lipsește gena credincioasă.

— Și mie. Și chiar dacă am păcătui acum, Dumnezeu are destule motive să mă trimită în iad fără să mai ia în calcul ce am mâncat la micul dejun.

Râcâie tigaia cu spatula.

— Atunci să fie ochiuri cu șuncă. Un adevărat mic dejun american pentru adolescenta mea americancă.

Câteva momente o privesc cu precauție, întrebându-mă dacă nu o fi vreo capcană. Poate cea de-a doua lecție de Krav Maga e să primești niște șuncă sfârâind în poală și să zâmbești senin.

O baghetă lungă e așezată pe masă și rup o bucată. E de ieri. De azi nu are cum să fie. Dar nu e prea uscată.

— Deci nu e decât o entorsă. Încercai doar să scapi de o tură prin parc.

Dar nu mușc momeala. Nu îi merge astăzi cu mine.

— Și care e povestea ta? Ai fost vreodată căsătorită?

— De ce vrei să știi?

— Pe planeta de unde vin eu, oamenii vorbesc chestii din astea. Se cheamă că încerci să cunoști pe cineva.

Yael înțeapă cu o furculiță șunca.

— Tu nu mai ești pe planeta aceea. Se vor agăța de fiecare vorbă a ta. Îi vor vâna pe cei pe care îi iubești. Dacă trebuie să spui ceva, spune doar minciuni.

Închid ochii și îmi frec fruntea, dorind ca Yael cea bună de acum câteva minute să revină, căci e mult prea devreme pentru rahatul ăsta „spionolozofic”.

— Am fost căsătorită, răspunde ea brusc. O dată. Pentru un an.

— Și?

— O femeie în profesia asta – am eu o vorbă, că o femeie are nevoie de un bărbat ca… oare cum să spun?

— Cum are nevoie un pește de o bicicletă, ofer eu un răspuns.

Yael împinge niște șuncă pe farfurie și mă privește nedumerită:

— Poftim? Asta n-are nicio noimă. Voiam să spun că o femeie are nevoie de un bărbat cum ar avea nevoie de o eșarfă Hermès. E drăguță să o porți, dar, dacă o pierzi, mare pagubă, e doar o eșarfă.

— Cu alte cuvinte, bărbați de care te poți oricând debarasa, spun eu. Dacă pierzi unul, iei altul.

— Nu doar bărbați. Orice.

Așază o farfurie sub nasul meu. Ouăle, înnegrite și tari ca pielea tăbăcită. Șunca bleagă, abia prăjită.

— E natura acestei profesii. E imposibil să ai încredere în cineva.

— O perspectivă… foarte paranoică, răspund. Nu vreau să cred așa ceva.

— Serios? La o adică, ăsta este motivul pentru care te afli aici.

Se așază în fața propriei farfurii și începe să mănânce.

— La un moment dat, vei fi trădată și la un moment dat, vei trăda. Îți promit.

— Nu, îți promit eu ceva: nu te voi trăda niciodată.

Îmi așez furculița pe masă, privind-o, și Yael mă privește înapoi.

— Ce faci tu pentru mine… înseamnă foarte mult.

— Cuvintele astea sună întotdeauna frumos când le auzi, răspunde ea, ștergându-și grăsimea de șuncă de pe obraz cu dosul palmei. Îți garantez că cineva i-a spus același lucru și tatălui tău.

— Păi și dacă te-aș putea trăda, de ce te mai obosești să mă ajuți?

— Pentru că interesele noastre coincid pentru moment. Mâine… cine știe?

Rupe o bucată din baghetă și mă străpunge cu privirea.

— Ai face bine să mănânci, ne așteaptă o zi lungă.

•

Încă o dată sunt chemată în centrul saltelei de antrenament. Cel mai bine îți amintești ce ai învățat când te apropii de capătul puterilor, îmi spune Yael, așa încât purcedem spre capătul puterilor mele. Pășește în jurul meu, ținând în mână un pistol din cauciuc galben tare, verișorul cuțitului cu care ne-am jucat ieri.

— Dacă lupți deja corp la corp și atacatorul tău scoate un cuțit, fugi dacă poți. Dar dacă are un pistol, continuă să lupți și să îl dezarmezi. Știi de ce?

— Pentru că un cuțit e folositor doar în raza brațului, pe când gloanțele zboară prin aer.

— Corect, răspunde Yael. Te rog, ia pistolul!

Îmi întinde arma, apoi se întinde pe saltea cu fața în sus.

— Vino! Îngenunchează deasupra mea!

Execut ordinul, încălecând-o. O poziție ciudată și prea intimă.

— Acum îndreaptă pistolul spre capul meu.

O clipă, șovăi. Apoi Yael îmi mișcă mâinile, așezând vârful țevii la câțiva centimetri de nasul ei.

— Par a fi într-o situație fără ieșire, spune ea. Sunt la pământ, dușmanul e deasupra mea cu un pistol îndreptat spre mine. O poziție cu totul în defavoarea mea, nu?

— Și acum tu îmi vei arăta că nu e deloc așa, răspund zâmbind strâmb.

Yael lovește cu palma latura pistolului, împingând țeava într-o parte și întorcând-o în mâna mea. În aceeași secundă, coapsele ei sar în sus și mă răstoarnă pe o parte. Contraatacul se sfârșește la o jumătate de secundă după ce a început. La fel ca ieri cu pumnalul, eu sunt cu spatele la pământ și Yael ține în mână arma.

Inversăm pozițiile, cu mine la podea, și îmi explică, desfăcând tehnica mutare cu mutare și refăcând-o pe urmă într-o mișcare fluidă. Odată ce prind șmecheria, e surprinzător de simplu. Palmă, întoarcere, săritură. Palmă, întoarcere, săritură. Repet din nou și din nou, și iarăși mușchii încep să își amintească secvența de mișcări, fără a se deranja să întrebe creierul. Gesturile devin reflexe. Automate. Și îmi dau seama că tocmai asta e și ideea. Asta dorește Yael să facă antrenându-mă. Vrea să îmi schimbe instinctele de a țipa sau de a face pe mine de frică sau de a mă repezi cu capul înainte, cu reflexe mai bune și mai folositoare.

Palmă, întoarcere, săritură.

Până terminăm cu fiecare variantă a exercițiului încă o dată și încă o dată, sunt acoperită de transpirație, a mea și a lui Yael. Sunt obișnuită cu propriul miros după un antrenament, dar acum îl simt și pe al ei. Cu pistolul în mână, stau deasupra ei, triumfătoare și mă umflu în pene.

Dar îmi simte mulțumirea de sine.

— Crezi că ai câștigat? mă întreabă.

Ridic din umeri și ea îmi răspunde lovind cu piciorul în glezna răsucită. Trupul mi se contorsionează la pământ și fără veste pistolul e din nou în mâna ei cu vârful țevii împungându-mi tâmpla.

— Ești moartă, îmi spune ea cu severitate. Moartă pentru că nu ai terminat ce ai început. Vrei ca inamicul tău să câștige?

— Firește că nu!

— Deci nu doar îi iei pistolul. Îl folosești. Dacă nu e nevoie să îți ucizi inamicul, îl poți răni. Împușcă-l în picior sau, dacă îi iei cuțitul, taie-i tendonul lui Ahile.

Întoarce pistolul în mână și mi-l întinde. Apoi exersăm de încă o mie de ori.

•

Ne antrenăm din momentul în care mă trezesc până când mă prăbușesc pe patul meu improvizat, dormind înainte să pun capul pe pernă. Vreme de trei săptămâni învăț cum să lovesc,

folosind puterea întregului corp, nu a brațului. Unde să lovesc, în testicule, în gât, în stomac și în rinichi. Punctele de presiune între buza de sus și nas, între degetul mare și arătător. Toate astea – împreună cu loviturile de genunchi, de picioare, blocajele și strânsorile – îmi sunt băgate pe gât cu forța prin repetiții nenumărate, astfel încât să mi se imprime în memoria musculară, adânc în fibra mea.

Cei zece ani de gimnastică m-au ținut suplă și agilă și efortul la care mă supune Yael este ușor de îndurat. Până la sfârșitul celei de-a treia săptămâni, sunt capabilă să pătrund pe frecvența gândurilor lui Yael, prevăzându-i următoarea mișcare. Ea spune că totul este la nivel fizic, că un luptător antrenat poate vedea pupilele inamicului dilatându-se cu o fracțiune de secundă înainte să atace, însă mie mi se pare că totul e mai mult mistic, precum abilitatea de a vedea o clipă în viitor.

Mușchii îmi urlă de încordare și într-o seară număr paisprezece răni pe corp. Opt pe gambe, câte două pe fiecare braț, una pe obraz și una, în mod misterios, căci nu am nicio idee cum a ajuns acolo – pe partea de sus a labei piciorului stâng. Pielea de pe monturile degetelor sângerează în fiecare zi și se vindecă în fiecare noapte, transformându-se în cruste maronii care se crapă la loc dimineața. În oglindă, după duș, abia îmi recunosc trupul. Devine încordat, furios, cu mușchi la umeri, de-a lungul brațelor și spatelui. Trupul unui boxer.

Yael încheie pregătirea de fiecare zi înfrângându-mă. Cu brutalitate. Lipsită de milă. Începe antrenamentul de a doua zi explicându-mi replica atacului din seara precedentă. În mod inexplicabil, nu mă tem de înfrângeri. Teama a fost stoarsă din mine picătură cu picătură. Cuvintele lui Yael din prima zi – că cea mai importantă lecție din Krav Maga este cum să te ridici de fiecare dată – mi s-au întipărit în minte.

Însă pe măsură ce teama îmi părăsește trupul, e înlocuită de altceva. O stare febrilă, hipnotizantă, care trezește acel ceva pe care l-am descoperit în mine însămi în Queens mai demult. Se pare că se hrănește cu învățăturile lui Yael. De fapt, se pare că tânjea tocmai după asta. Cred, sau așa mi-ar plăcea că cred, că acel ceva uneori o sperie cu adevărat pe Yael. Câteodată mă bate cu atâta îndârjire, încât mă întreb dacă ea chiar mă învață să lupt ori îmi amintește că rămâne șeful de necontestat.

Lucrurile continuă astfel până într-o după-amiază la sfârșitul celei de-a treia săptămâni, când, acoperită de transpirație și cu fiecare mușchi arzând, mă întorc spre Yael la timp să prind o sacoșă de cumpărături pe care mi-o aruncă.

Înăuntru e o geacă șic de motociclist din piele și o pereche de blugi negri.

— Ce e asta? întreb.

— Mergem la plimbare, răspunde ea.

Dă pe gât o sticlă de apă, apoi se șterge la gură cu antebrațul.

— Au sunat băieții din Tel Aviv, continuă ea netulburată. L-au găsit pe Feras.

ZECE

Multă vreme călătorim într-un metrou ticsit cu oameni, îndreptându-se către Gare du Nord și suburbii. Bărbați africani în geci lungi și groase și pantaloni largi, vorbind un dialect francez și propria limbă nativă. Arăboaice în burka din cap până în picioare, împingând cărucioare grele cu sacoșe de cumpărături atârnând.

Când m-am mutat la Paris cu tata, aveam unsprezece ani, eram prea mică să explorez orașul de una singură. Am stat în cea mai mare parte a timpului în suburbiile din vest, ieșind din cartier doar în zona Boulogne-Billancourt unde era școala, care se afla chiar mai la vest. Parisul pe care eu și cu tata îl exploram la sfârșitul săptămânii era restrâns la zonele mai elegante din arondismentele al șaptelea și al optulea și foarte rar în afara lor.

Yael și cu mine coborâm în stația Pigalle. În urmă cu un secol, artiștii își făceau veacul pe aici, bând absint. Astăzi însă e un cartier turistic de sex-shop-uri și cafenele mult prea scumpe. Câteva fete cam de vârsta mea stau în picioare în fața intrării luminate cu neoane a unui club de striptease, îmbrăcate în lenjerie cu paiete și ciorapi plasă, împingând pliante publicitare în mâinile fiecărui bărbat care trece pe acolo, invitându-i înăuntru pentru o băutură, care costă doar zece euro. Vorbesc franceză și engleză, dar accentul lor vine de la mare depărtare. Înalte și delicate, cu pielea rozie din cauza frigului, ne privesc cu ură. Acesta, sunt convinsă, nu este Parisul în care visau să ajungă. Cu siguranță nu e Parisul pe care l-am cunoscut înainte. Când trecem pe lângă ele, un bărbat cu părul tuns foarte scurt și un sacou din piele de crocodil ne măsoară cu privirea, suge dintr-o țigară și urlă în rusește spre fete să se miște mai cu viață.

Yael merge fără să se oprească și eu o urmez la câțiva pași. După vreo douăzeci de minute de mers, trecem hotarul într-un alt Paris, la fel de necunoscut mie. Aici nu mai sunt sex-shop-urile ieftine, nici turiști americani chicotind la stripteuzele înghețate din scaunele cafenelelor, sorbind espresso și plescăindu-și buzele la cât de obraznice și de ne-americane sunt toate. Acesta e Parisul tunisienilor care spală ceștile de cafea ale turiștilor, Parisul senegalezilor care le vând mici magneți cu Mona Lisa, întinși pe păturile răsfirate la cotul Senei. Copertinele magazinelor sunt decolorate și roase, clădirile de care sunt prinse sunt scorojite și vechi, trecute mult de decadența șic spre paragină. Măcelari arabi și agenții de turism oferă cele mai bune prețuri la zborurile spre Algeria.

Tonete în care se vând carduri SIM și ziare în limbi cu alfabet exotic. Locul se cheamă Goutte d'Or, îmi explică Yael. Picătura de aur.

Noaptea se pregătește să coboare când ajungem într-un părculeț trapezoidal. În aer e o burniță fină, aproape imaterială. Yael culege un ziar dintr-un coș de gunoi și usucă o porțiune de pe o bancă.

— Vom aștepta aici un minut, rostește ea.

— Unde ne aflăm? întreb, așezându-mă lângă ea.

— Șșșt. Așteaptă să se obișnuiască puțin cu noi înainte să vorbim. Suntem doar două femei care stau de vorbă într-un parc. Folosește răgazul ăsta ca să înregistrezi fiecare detaliu.

Rămânem tăcute o vreme, apoi văd ce dorea Yael să observ. Direct peste stradă, chiar în colț, se găsește un restaurant micuț, pe a cărui siglă scrie CAFÉ DURBIN.

Respirația mi se oprește în gât. Aerul deodată devine prea rece și îmi încolăcesc brațele strâns în jurul pieptului.

— Acela e locul? întreb în franceză cu glas șoptit.

— Da, răspunde Yael, așezându-mi blând o mână pe picior.

De aici pot vedea înăuntru. E ponosită și înghesuită, dar atmosfera e animată și fiecare masă minusculă e înconjurată de câte doi sau trei oameni, bând cafea, sau ceai sau vin roșu. Încerc să mi-l imaginez pe tata acolo, intrând în cafenea, uitându-se împrejur după Feras. Încerc să ignor tremurul din stomac. Rămâi atentă și prezentă, îmi spun, e singura cale de a-l aduce înapoi.

— Ce înseamnă Feras în arabă? întreabă încet Yael.

— E un prenume, răspund. Dar cred că în unele zone mai înseamnă și „leu".

— Exact, rostește ea privind din nou în jur și aplecându-se mai aproape de mine. În acest caz, Feras nu e un prenume cum am crezut eu, ci un cod pe care americanii îl folosesc pentru el.

— De unde știi cum îl numesc americanii.

— Chiar și spionii aliați se mai vorbesc pe la spate. Atunci când nu sunt aliați.

Yael tace când o bătrână cu o eșarfă pe cap trece pe lângă noi.

— Băieții din Tel Aviv au căutat în baza lor de date și au găsit în jur de o sută de informatori în toată lumea cu prenumele Feras și niciunul dintre ei în Paris. Cu toate astea, ca nume de cod, Feras e atribuit unui singur individ: Hamid Tannous. Locuiește nu foarte departe de aici, undeva în arondismentul al nouăsprezecelea.

— E spion american? întreb.

— Informator. Dar e și al nostru. Vorbește cu oricine îl plătește. Toată lumea în Tel Aviv e de părere că el e omul pe

care îl căutăm.

— Și cum luăm legătura cu el?

— Există un protocol. El e cumva un client fidel de-al nostru.

— Păi, hai să-l contactăm.

Yael se întoarce spre mine, zâmbind cu aceeași expresie pe care o folosește înainte de a-mi secera picioarele de sub mine.

— Antrenamentul e gata, Gwendolyn, spune ea. Acum e momentul pentru un test real.

•

Traversăm un pod din cadre de metal, trecând în arondismentul nouăsprezece. Sub noi, trenurile se strecoară alene pe șine precum șerpii într-un șanț cu apă. Cartierul în sine e vechi și dărăpănat, un colț uitat sau ignorat al Parisului. Un bărbat într-o cămașă lungă și albă și sandale, cu o geacă de schi aruncată peste umeri, stă în fața unui magazin de reparații calculatoare, fumând o țigară. Ne dorește o seară bună în arabă când trecem pe lângă el.

O luăm la stânga pe Rue Marx Dormoy, apoi la dreapta, și apoi din nou la stânga. Yael pare să cunoască împrejurimile de parcă a trăit acolo toată viața. Mașinile de pe stradă formează un canion îngust cu pereții clădirilor, reverberând muzica pop arăbească din magazinele de la parter. Arome de carne la grătar, ardei iuți și fum de narghilea dansează prin aer în rotocoale mici și fuioare încâlcite.

Yael se oprește în fața ușii unei prăvălii înghesuite, unde se vând ziare, țigări și cartele de metrou. Îmi aruncă o privire.

— Să nu scoți o vorbă, ne-am înțeles?

Încuviințez din cap și o urmez pe Yael înăuntru. Un bărbat îndesat, cu mustață, stă în spatele tejghelei, în timp ce un bărbat tânăr răscolește o ladă cu sucuri și două femei cu capetele acoperite răsfoiesc niște reviste dintr-un raft.

— Un pachet de Sobranie, spune ea în franceză, înclinând capul spre standul de țigări din spatele tejghelei.

— Negre sau aurii? întreabă vânzătorul.

— Aurii, răspunde.

Își mijește ochii spre ea câteva clipe care par să dureze o veșnicie.

— Nu mai avem, răspunde în cele din urmă. Și nu cred că o să mai primim.

— Mare păcat. Le cumpăr pentru un prieten care are mare nevoie de ele.

Bărbatul aranjează niște hârtii de pe tejghea, fără să își dezlipească privirea de la Yael.

— Atunci prietenul tău ar trebui să revină mâine, după-amiază. Am putea face rost de ceva.

— O oră anume mâine după-amiază?

— După-amiază, replică el scuturând din umeri.

— Ești sigur?

— Greu de spus, în perioada asta. Cred că nu se mai produc.

Yael îi mulțumește și iese, cu mine în urma ei. Afară, grăbesc pasul și ajung lângă ea.

— Acum spune-mi ce-ai înțeles, zice ea când ne oprim pe trotuar.

— Țigările, Sobraniile aurii. Vorbeai despre Feras. El a spus că Feras ar putea fi plecat, însă crede că ar putea lua legătura cu el și ar trebui să revii mâine după-amiază.

— Foarte aproape. Aceasta a fost procedura noastră de a-i spune că vrem să intrăm în contact cu el.

— Și acum ce facem? Așteptăm pur și simplu?

— O să ne întoarcem curând, spune și zâmbește. Între timp… îți fac cinste cu cina.

•

Luăm metroul înapoi pe o altă linie și când ieșim nu știu unde suntem.

Ușile metroului se deschid într-un loc numit Place Monge și Yael mă apucă de braț.

— Hai! spune și mă împinge prin ușile care sunt pe punctul de a se închide. Sărbătorim prima ta noapte pe teren.

O nouă Yael? O versiune mai umană a bătăușei nemiloase pe care am cunoscut-o în ultimele săptămâni? Motivele ei îmi dau o stare de neliniște, dar ideea de a sărbători mi se pare interesantă. Încercarea de a intra în contact cu Feras e primul progres real. Asta îmi dă o stare de ușurare, aproape euforică. De când a dispărut tata am simțit doar neputință, frustrare și teamă, iar și acum simt altceva. Bucurie? Da, exact asta e. Viața asta clandestină poate mi se potrivește.

Urcăm treptele spre ieșirea din stația de metrou într-un cartier pe care nu îl cunosc. E o variantă mai sărăcăcioasă a Brooklyn-ului, cu oameni peste tot, străzi mărginite de baruri, buticuri și restaurante cu mâncare indiană și asiatică scrise de mână pe meniurile de la intrări.

Yael mă conduce într-un bistro nu foarte mare. E plin-ochi, vibrează de râsete, clinchete de pahare și sfârâitul unui grătar. În foaierul minuscul o mulțime de oameni așteaptă o masă, însă ospătarul o recunoaște pe Yael și ne face semn cu mâna să intrăm. Suntem așezate la o masă îngustă, acoperită cu hârtie cafenie grosolană.

— Nepoata mea a sosit din Belgia, îi spune ea chelnerului.

— Excelent! Bun venit! îmi zice el.

Un bărbat chipeș, marocan sau poate algerian, îmi face cu ochiul când îmi întinde un meniu.

— Ai grijă de mătușa ta să nu intre în bucluc în seara asta.

Yael comandă pentru amândouă biftec și cartofi prăjiți, un pahar din vinul roșu al casei și o sticlă de apă minerală pentru mine. Când chelnerul se îndepărtează, Yael se apleacă peste masă.

— Tu nu bei vin. Prima regulă a misiunii pe teren este că trebuie să rămâi conștientă de orice e în jurul tău. Se numește stare de alertă tactică.

Scanează o vreme încăperea, apoi se întoarce spre mine.

— Masa de la ora șase, direct în spatele tău. Ce culoare e cămașa bărbatului?

Îmi masez tâmplele. Sperasem ca în seara asta să o lăsăm mai moale cu antrenamentul, dar în mod evident Yael e de altă părere.

— Albastră?

— A fost o întrebare capcană. La masa aceea sunt două femei.

— Uite, am putea să facem asta mâine? Am avut o zi lungă.

Apar băuturile și Yael ridică paharul.

— Pentru tine și tatăl tău!

— Și pentru tine!

Ciocnim paharele și Yael ia o înghițitură.

— Ia spune-mi, ai un iubit la New York?

— Am crezut că nu discutăm chestiuni personale.

— Eu nu discut chestiuni personale. Așa că spune-mi… iubit?

Îmi rotesc privirea în jur. Dumnezeule, toată lumea din cameră pare atât de fericită în seara asta.

— Mai degrabă un prieten aș zice.

— Dar ai vrea să fie mai mult.

— Sincer, nu am avut timp să mă gândesc. Toate astea s-au întâmplat imediat după ce l-am cunoscut.

— Lucrurile vor reveni la normal, îmi răspunde ea.

— Atunci, poate.

E un gând stupid, ideea că toate vor reveni pe făgașul lor, dar îi zâmbesc, prefăcându-mă că o cred.

— Și tu? întreb, să schimb subiectul. Trebuie să-mi spui ceva la schimb.

— Nicio șansă.

— Atunci povestește-mi… nu știu, ultima dată când ai fost îndrăgostită. Un episod complet încheiat. Nu dezvălui nicio mare taină cu asta.

Yael râde ca pentru sine, cu un ton nițel trist.

— Viața îmi dovedește că nimic nu e cu totul încheiat.

Ia o sorbitură de vin și oftează.

— Bine. Dar te avertizez că e lacrimogen și patetic.

— Îmi plac la nebunie poveștile lacrimogene și patetice.

Își ferește privirea dusă pe gânduri.

— În urmă cu zece ani… ba nu, mai mult. Una din primele mele misiuni, imediat după încheierea perioadei de instruire. Filam pe cineva împreună cu un alt agent. Eram la Budapesta. Ai fost acolo?

— La Budapesta? Nu.

— Unul dintre orașele perfecte ale lumii. E greu să nu te îndrăgostești acolo, spune ea, cu privirea ațintită spre fața de masă de hârtie și cu paharul de vin legănându-se melancolic între degete. Petreceam împreună multe ceasuri în mașini parcate sau privind afară din apartamente întunecate. Și s-a întâmplat, împotriva tuturor regulilor. M-am îndrăgostit de tipul cu care lucram.

— Și s-a întâmplat ceva?

— Nu. Nu mai mult de un sărut.

— De ce nu?

— În primul rând, era însurat. Și lucra pentru un alt stat. O combinație foarte nefericită.

Buzele îi schițează un zâmbet, dar ochii îi sunt triști, ca și cum amintirea îi provoacă deopotrivă tristețe și bucurie.

— Poate într-o zi vă veți reîntâlni, spun optimistă. Cine știe?

— Cine știe? repetă ea pe un ton care neagă probabilitatea.

Chelnerul apare cu un platou pe care e așezat biftecul nostru, o halcă de vacă enormă, cu suprafața neagră și încă sfârâind. Taie carnea în felii subțiri și sângele năvălește, formând bălțoace roșii pe farfurie. Instant, vegetarianismul mi se pare mai tentant ca oricând. Dar Yael se repede spre farfurie și n-am altă soluție decât să iau o înghițitură, de probă. E delicioasă.

Când termină de înfulecat, Yael se lasă pe spătarul scaunului, mângâindu-și burta.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spune ea și se ridică de la masă.

Chelnerul își face din nou apariția și îi umple paharul cu vin. Trag discret paharul mai aproape de mine și sorb o înghițitură. E un vin ieftin și are gust de cireșe trecute și pământ; se potrivește perfect cu biftecul. Dau pe gât și restul și îi fac semn chelnerului să mai toarne unul. Îmi zâmbește și îl umple din nou.

— *Soyez prudente*, îmi spune el.

Să fiu cu băgare de seamă. Beau până la nivelul la care îl lăsase Yael și pun paharul la locul lui chiar în clipa în care își face apariția.

Plătește consumația și ieșim. Vinul m-a încălzit și știu că în scurt timp mă va cuprinde o toropeală. Străzile sunt încă

aglomerate, cum par întotdeauna la Paris – perechi îmbrățișate, prieteni mergând în grupuri înghesuite. Intră și ies pe uși, restaurantele și cafenelele sunt toate pline. Cum ar fi, mă întreb, să vin aici când viața m-ar apăsa mai puțin? M-aș simți ca într-un colț de rai mai întunecat și mai interesant, probabil.

— Te simți bine după vin? mă întreabă Yael. Sper că nu ți se învârtește capul. Trebuie să fii mereu în alertă tactică.

— Da, mint. Mă simt bine. Cum ți-ai dat…?

— Chelnerul mi-a spus. Chiar și aliații se spionează unii pe alții.

Repet în gând continuarea frazei: atunci când nu sunt aliați. Yael își așază o mână pe brațul meu și mă oprește.

— Vezica mea e cât a unui șoarece. Hai să intrăm aici să mă duc la toaletă. Din nou.

Am ieșit din zona pitorească în care parcă se amestecau Parisul cu Brooklynul. Aici barurile și restaurantele sunt mai gălăgioase și mai dubioase. Cârciuma în fața căreia ne aflăm se cheamă, după semnul luminat cu neoane, LE CHÈVRE MAIGRE. Capra slăbănoagă. Prin ușă se aude o muzică metal franțuzească de proastă calitate.

— Hai să găsim o cafenea pe undeva, îi spun.

În ciuda protestului meu, mă trage înăuntru. Un public cu înfățișare ciudată e adunat pentru recital. Motocicliști cu haine de piele, țipi rași în cap și tatuați. Trupurile se scutură violent, bete și furioase pe lume. Sunt strânși laolaltă în jurul unei scene mici, unde o trupă bate cu putere în instrumente. E greu să distingi chipurile și detaliile prin fumul greu de țigări și jointuri, dar zăresc câteva femei.

— Te mai poți ține! îi strig lui Yael peste muzică.

— Nu face mofturi! îmi răspunde ea. Așteaptă la bar!

Dispare pe coridor și eu îmi încrucișez brațele pe piept, încercând să mă ascund într-un colț. În câteva secunde câțiva bărbați încep să-mi dea târcoale. Un tip cu părul blond, tuns scurt, și cu o geacă de blugi își face loc cu coatele printre ei.

— Ai ieșit cu mămica prin baruri în seara asta? întreabă în franțuzește.

Respirația îi miroase a bere și a țigări.

Îl ignor, dar e o masă de carne impresionantă lângă mine și e destul de dificil să mă prefac că nu e acolo. E mai greu cu cel puțin patruzeci de kilograme decât mine și unde naiba a dispărut Yael?

Tipul își așază brațele pe zid, de o parte și de alta a capului meu. E înalt și solid, cu o față grasă și rozalie care mă duce cu gândul la un porc oribil. Mă strecor pe sub brațul lui și o iau pe coridorul întunecat spre toalete, în căutarea lui Yael.

— Unde pleci prințesă mică? strigă în urma mea. Afară, să te distrezi cu poponarii?

Împing ușa de la toaletă femeilor. O cocină înghesuită, cu pereții vopsiți în negru și un singur bec atârnând deasupra unei chiuvete mizerabile. Ghetele îmi alunecă pe o mâzgă dubioasă de pe podea când mă îndrept spre singura cabină, strigând-o pe Yael. Dar cabina e goală. Ies din toaletă și dau cu ochii de porc, așteptându-mă la capătul coridorului. Fie ies trecând prin el, fie pe ușa de fier din spate, care probabil dă într-o alee ori într-o curte interioară. Aleg varianta a doua și mă strecor prin ușă în aerul rece al nopții. O strig pe Yael, dar nu primesc niciun răspuns. Tot ce am reușit să fac a fost să ies dintr-o cârciumă întunecată plină de oameni într-o curte întunecată pustie.

Locul e plin cu pungi de gunoi, sticle sparte și mormane de lăzi de lemn. Deasupra e cerul și aud zgomote de mașini la mică distanță. Înconjur clădirea, căutând o ieșire, dar nu dau decât de uși de metal încuiate, care duc probabil în celelalte baruri și restaurante, și două uși înalte de lemn, închise cu un lanț. Prin ele aud oameni râzând și strigând în stradă.

— Se pare că mămica te-a lăsat în urmă.

Când mă întorc pe călcâie, dau cu ochii de porc în fața ușii închise a barului. O panică înghețată pare să mă ridice de la pământ și pentru o clipă am senzația că plutesc în aer, legată de lume doar prin teamă. Aș vrea să îi strig să stea departe de mine, dar când deschid gura îmi dau seama că nu sunt în stare să formulez o frază articulată.

Pășește spre mine fără grabă, doar o siluetă în bezna sub care e cufundată curtea, dar o siluetă sigură pe sine. În mersul lui e o ușoară îngâmfare care vine din încrederea în propriile forțe. Abia când ajunge cam la un metru de mine reușesc să îmi stăpânesc nervii îndeajuns cât să fac un pas în spate. Aud pârâitul sticlei sparte sub talpa ghetelor.

Umbra făcută de obrazul lui se lățește într-un zâmbet când înaintează spre mine. Mai fac un pas în urmă, dar spatele mi se lovește de grămada de lăzi stivuite lângă zid.

Brațul îi sare înainte și îmi astupă gura, în timp ce brațul celălalt mi se încolăcește în jurul taliei. Un țipăt reușește să îmi scape din gât, dar mâna lui peste gura mea îl estompează, transformându-l într-un behăit slab. Mă trage în față, lipindu-mă de el.

Strâng pleoapele și în urechi aud doar un bubuit ca o apă căzând de la mare înălțime, mugetul propriului meu sânge gonind prin vene. Mâna i se mută de pe mijloc, urcând de-a lungul spatelui, în vreme ce degetele celeilalte mâini se

strecoară în gura mea, încercând să o deschidă. Are un gust sărat și murdar.

Deodată, ființa aceea stranie din interiorul meu deschide ochii din nou. Își întinde picioarele în picioarele mele și brațele în brațele mele. Eu mă transform într-un simplu înveliș.

Maxilarul mi se închide cu putere, dinții tăind în carnea degetelor până când ajung la os. Un țipăt baritonal umple aerul și degetele individului ies afară din gura mea, aproape smulgându-mi dinții din față.

Un gust de metal mi se plimbă pe limbă și îl scuip pe porc cu propriul lui sânge. Se dă împiedicat un pas în spate, își privește degetele, parcă vrând să verifice că sunt toate la locul lor. Îmi arunc întreaga greutate în pumnul care țâșnește înainte, îndreptat spre beregata lui. Dar animalul face o mișcare și îl nimeresc în umăr.

Lovitura nu pare să îl deconcerteze și încearcă să îmi trimită o ghiulea de pumn care se arcuiește în aer pe lângă trupul lui, în direcția capului meu. Dar e o lovitură înceată și neîndemânatică și îi prind pumnul în aer. Cotul celuilalt braț țâșnește spre obrazul lui și îi aruncă țeasta într-o parte. Dar înainte să îmi pot continua atacul, individul se năpustește înainte, umărul lui lovindu-mă în stomac și strivindu-mă de grămada de lăzi. Își folosește greutatea impresionantă și mă împinge la pământ.

Lovitura mea de cot a avut un impact destul de serios, căci văd un firicel de sânge prelingându-i-se dintr-un colț al gurii, dar zâmbește, imobilizându-mi brațele în timp ce mă apasă cu trupul. Bagă mâna în partea din spate a centurii și scoate un pumnal mic, lama unui triunghi subțire de oțel sclipind în întuneric. Îl plimbă prin fața ochilor mei, dându-mi răgaz să îl observ mai bine. Asta a văzut și mama mea. O lamă de pumnal sclipind, cu o clipă înainte să o ucidă.

Însă trupul meu știe ce să facă și o face fără să îmi ceară voie. Picioarele mi se încolăcesc, cuprinzându-le pe ale lui; mâna împinge cuțitul într-o parte, în secunda în care coapsele mele lovesc în sus, aruncându-l de pe mine. Aud cuțitul zăngănind lângă noi.

Sar în picioare chiar în clipa în care individul dă să se ridice. Brațul se arcuiește în aer, transformându-se într-o secure cu tăișul neascuțit care îl lovește cu putere în gât. Impactul e atât de puternic, încât simt cartilagiul moale al traheii îndoindu-se și pârâind sub muchia palmei. Se prăbușește în genunchi, apăsându-și fruntea de ciment, în timp ce încearcă tușind să tragă aer în piept.

Dar cea din interiorul meu nu a terminat încă. Zăresc cuțitul, zăcând printre cioburile de sticlă. Îl înșfac și îl țin relaxat în

palmă. Călcâiele porcului zac acolo, atât de expuse, atât de vulnerabile. Îmi amintesc îndemnul lui Yael de a sfârși întotdeauna ce am început.

Mă apropii de el și apuc partea din spate a ghetelor sale de lucru. Pielea se rupe cu ușurință când trec cu lama peste ea, dar mă opresc la un milimetru de pielea tendonului, incapabilă să-mi duc la capăt intenția.

— Fă-o!

Vocea vine din celălalt capăt al curții. Nu e o șoaptă, ci un ordin clar și răspicat. Ridic privirea, în timp ce Yael iese din spatele unei stive de lăzi și pășește în lumina slabă din dreptul unei uși.

Scot un geamăt înfuriat. Nu încape nicio îndoială că a fost acolo în tot acest timp. A văzut întreaga scenă. Furia clocotește în mine. Dar piciorul bărbatului se zbate în mâna mea. Și-a mai revenit și acum mă străpunge cu privirea, dezgolindu-și dinții și ochii îngustați. Oare ce văd pe chipul lui, ură sau teamă?

Vocea lui Yael se aude iar:

— Fă-o!

Și o fac.

UNSPREZECE

O tăietură lungă de vreo cinci centimetri se cască pe braț în dreptul cotului. O fi de la cioburile de sticlă pe care am căzut când m-a împins porcul sau poate e de la altceva. Yael tamponează locul cu o bucată de tifon îmbibat în alcool. Îmi arde pielea.

— N-o să te iert niciodată pentru asta, îi spun cu toată convingerea.

— Mare supărare, răspunde ea.

Am senzația că mă sufoc de căldură în bucătăria lui Yael. Sunt lac de transpirație și nu mă pot opri din tremurat.

— Mi-ai întins o cursă.

— Da, răspunde ea. Trebuia să fiu sigură.

— Să fii sigură de ce?

— Că ești capabilă. La nevoie.

Dă într-o parte pansamentul.

— Dacă vei fi cu mine pe teren, nu îmi pot permite să te văd leșinată când o să fim la ananghie. Trebuie să îți cos rana.

— Avea de gând să mă violeze, Yael.

— Ah, da, e posibil.

Yael scotocește prin trusa de prim ajutor împrăștiată pe masă – bandaje, foarfece, pensete, leucoplast.

— Oricum, m-aș fi băgat, dacă nu te-ai fi descurcat.

Furia clocotește cu o asemenea intensitate în mintea mea, încât abia sunt capabilă să formulez idei individuale.

— Și ideea e că te-ai descurcat, continuă ea, încercând să-mi țină brațul cu o mână, în cealaltă având un ac. Stai locului!

— Nu pot!

Îmi apasă brațul pe masă și începe. Prima împunsătură a acului și trecerea ței prin pielea de pe buza rănii doare mai rău decât m-am așteptat, dar nu atât de rău ca toate celelalte. Îmi simt vocea tremurând.

— Ideea e, Yael. Ideea e că nu a fost un exercițiu, OK? Individul ăla m-a atacat cu un rahat de cuțit.

— Nu a fost exercițiu? Firește că nu a fost, răspunde ea, cu obrajii îmbujorându-i-se din cauza efortului de a-mi ține brațul nemișcat în timp ce mă împunge din nou cu acul.

— Eu ți-am spus, ăsta nu e sport. Tipul nu își dădea examenul pentru centura verde.

Urmăresc cu privirea acul în timp ce pătrunde în piele și iese, înăuntru și în afară.

— Niciodată nu îl voi putea uita, Yael. Chipul lui. Felul în care cuțitul… Au!

— Scuze, spune ștergând sângele cu un șervețel. Dar neapărat să ții minte cum l-ai învins.

— Da, lăsându-l nenorocit pe viață.

— Făcând ce trebuia să faci.

Așază acul pe masă și înnoadă copcile.

— Gata. O să te doară ca naiba; pe urmă o să te mănânce ca naiba. Încearcă să reziști tentației de a te scărpina.

— Deci nu ai nici cea mai mică mustrare de conștiință.

Yael așază cu degete delicate o bucată mare de bandaj adeziv peste rană.

— Justiția nu e un fel de noțiune abstractă, Gwendolyn. Ce ai făcut tu în seara asta e justiție pură. Urâtă și nemiloasă.

•

În ciuda oricăror pronosticuri, dorm bine. Dar noaptea întreagă îmi e populată cu vise stranii care vin și pleacă, coșmaruri viu colorate prin care eu par să trec doar, fără să simt vreo teamă. Dimineață, deschid ochii și rămân cu privirea ațintită în tavanul de deasupra saltelei mele, încercând să mi le amintesc. În bucătărie o găsesc pe Yael trează deja, citind Vogue în franceză la masă și bând cafea. Când mă vede, se ridică și îmi umple o cană.

— Ai dormit bine? mă întreabă.

— Am avut niște vise tâmpite.

— Era de așteptat. Mintea ta încearcă să se acomodeze cu noua ta persoană.

Deschide un sertar de sub blatul mobilei și scoate o broșură cu coperțile vișinii și o aruncă pe masă în fața mea.

— Apropo de victorie.

— Ce e asta?

— Spune-i cadou de absolvire. A venit în urmă cu câteva zile, dar l-am păstrat pentru acum.

Întorc broșura cu fața în sus și văd scris Rossiskaya Federatsiya gravat în litere chirilice, urmat de Russian Federation în litere romane. E un pașaport cu o înfățișare cât se poate de reală. Îl deschid și tresar speriată când dau cu ochii de fotografia mea.

Deși chipul e al meu, numele nu e. Sofia Timurovna Kozlovskaia, scrie acolo. Data nașterii, scrisă cu fonturile oficiale, mă declară de douăzeci de ani.

— Cine e?

— Tu ești, răspunde Yael. Întoarce pagina!

Întorc pagina și văd o viză cu aspect oficial, cu sigla Uniunii Europene, completată cu ștampila holografică argintie.

— O viză de muncă, spune ea. Te poți stabili oriunde din Irlanda până în Grecia fără probleme.

— Dar cine e… – întorc la pagina precedentă – Sofia Timurovna Kozlovskaia?

— Sofia cea reală a fost o dansatoare la bară care a murit de supradoză de heroină în München acum doi ani. Ceea ce ții în mână nu e un pașaport fals. E pașaportul ei, doar că are fotografia ta.

— Cum ai făcut rost de el?

— Să spunem că polițistul care a găsit-o e plătit și să zicem că un prieten de-al nostru îi face pașaportul să dispară dintre lucrurile ei. Eu nu lucrez în branșa asta, deci nu știu. Ideea e că tu ai acolo aur curat. Oricine în profesia mea ar ucide pentru un pașaport atât de sigur.

Arunc pașaportul femeii moarte pe masă. Mi se pare atât de sinistru, parcă am jefuit morminte.

Yael deschide sertarul din nou și scoate un teanc gros de hârtii împăturite la jumătate. Îl așază pe masă alături de pașaport.

— Datele Sofiei, spune ea. Certificatul de naștere, foile matricole, o biografie a părinților ei, informații privitoare la orașul unde a crescut. Cât despre restul vieții ei, pentru asta va trebui să îți folosești imaginația.

— Ce vrei să spui?

— Prima regulă a unei identități false. Să pretinzi că ești nativ, atunci când poți. A doua regulă: credibilitatea poveștii tale stă în detalii. Studiază documentele astea și completează spațiile rămase goale. Care e culoarea ei preferată? Ce prieteni a avut în copilărie? Câți ani avea când o mașină i-a lovit câinele?

Deschid pachetul și cercetez documentele. Iau certificatul de deces al tatălui ei: ciroză, când Sofia avea doar paisprezece ani. Cartea de muncă a tatălui ei: o fabrică de cauciuc la marginea orașului Armavir din sudul Rusiei. Foile matricole: note mari la germană, note mici la matematică. Informațiile sunt foarte reale, dureros de specifice.

— În dimineața asta îți vei scrie biografia, apoi o vei memora.

— Dar Sofia nu are un certificat de deces?

— S-a pierdut, ca să vezi! E Rusia. Chestii din astea se mai întâmplă.

— Dacă cineva începe să sape mai adânc?

— Nicio poveste nu e perfectă, se așază ea pe scaun lângă mine. Deci inventeaz-o! Improvizează!

Închid ochii… noua mea persoană.

— Hai, la treabă! spune Yael, luându-mi mâna și strângând-o cu putere. Fă-ți viața, Sofia!

•

Respirația îmi pulsează pe fereastră într-un cerc de abur care se extinde și se retrage apoi, iar se extinde și se retrage. Cu degetul, desenez în interior un cap mic. Yael scoate un fel de mârâit care mă avertizează să mă opresc și mă conformez. După cum am fost instruită, stau cu un ochi atentă la ce se întâmplă în față și cu unul pe oglinda retrovizoare a micului Volkswagen la ce se petrece în spate. Mi s-a ordonat să nu scot un cuvânt decât dacă observ ceva ieșit din comun. Dar acum orice mi se pare ieșit din comun și mă întreb dacă îmi voi da seama când va veni momentul. Un arab își ițește capul dintr-un magazin de DVD-uri și se uită în jur, apoi se trage din nou înăuntru. O femeie într-o burka trece prin fața magazinului, împingând un cărucior de rufe gol, revine într-un minut din direcția opusă, cu căruciorul tot gol. E ceva obișnuit? Respirația lui Yael e calmă, egală, de parcă ar dormi, dar e antrenată să facă asta. Chipul îi este concentrat în timp ce stă cu privirea ațintită spre propria oglindă retrovizoare prin care poate vedea magazinul de la jumătatea străzii din spatele nostru.

Suntem cam de o oră aici. Soarele e invizibil în spatele norilor cenușii și amorfi. Trebuie să îmi mijesc ochii spre ceas și văd că e abia cinci după-amiaza.

Îmi simt gura uscată și încărcată; o întreb dacă ar trebui să ne luăm niște cafea sau ceva.

— Nu, răspunde ea, am arăta dubios, două femei bând cafea într-o mașină.

— Mai dubios decât două femei stând într-o mașină fără să facă nimic? întreb.

— Hai să facem un mic test, spune Yael. Unde te-ai născut?

— La Novokubansk.

— Cum îl chema pe tatăl tău și ce profesie avea?

— Timur Naumovici Kozlovschi. Maistru la o fabrică de cauciuc.

— Și înainte de asta?

— Locotenent în Spetsnaz.

— Și ce e Spetsnaz?

— Forțele speciale rusești.

Continuăm cu testul în ritmul lent al ștergătoarelor de parbriz măturând geamul la fiecare câteva secunde. Închid ochii, încercând să vizualizez în memorie toate faptele, numele și locurile. Deodată o aud pe Yael, șoptindu-mi printre dinți:

— Uite!

Deschid iute ochii și mă întorc. Uite unde? Urmăresc direcția privirii furișe a lui Yael până dau de un bărbat uscățiv și palid, îmbrăcat în blugi și cu o bluză de trening Adidas, stând în picioare sub copertina magazinului vizavi de băcănie.

Are o coamă de păr bogat și negru, care are nevoie de un frizer și o încercare dezlânată de barbă.

Yael pornește motorul, iese din locul de parcare și execută profesionist o întoarcere în U pe strada îngustă. Privirea bărbatului ne urmărește manevra, deși încearcă să-și ascundă interesul. Trupul i se încordează de parcă ar aștepta ca în orice clipă cineva să îl lovească. Mă uit și eu la el. Nu arată precum monstrul pe care am încercat să mi-l imaginez, bărbatul care l-a răpit pe tata. Feras leul. Dar cu atât mai bine, îmi va fi mai ușor să-mi înfig mâinile în beregata lui când va veni momentul.

Yael încetinește, își coboară geamul și îi vorbește în arabă. Îmi ia câteva clipe să înțeleg ce spune, căci sună atât de ciudat.

— Aici era pe vremuri un magazin care vindea articole pentru pictură. Știți unde s-a mutat?

Bărbatul ne aruncă o privire dezorientată, ca și cum l-am fi confundat cu altcineva; apoi face un pas șovăitor în față. Îl văd mai bine acum. După înfățișare nu are mai mult de douăzeci și cinci de ani și fruntea îi e plină de coșuri roșii.

— Magazinul pe care îl căutați s-a închis anul trecut în martie, răspunde el.

— Martie? întreabă Yael. Sunteți sigur că nu în aprilie?

— Da. În martie.

Yael scanează strada în față și în urmă.

— Treci în mașină, Hamid! spune ea.

De pe bancheta din spate, îl văd cum tremură – de frig, dar și de altceva. Pustulele de pe frunte arată acum precum niște răni înroșite, cauzate parcă de un soi de boală.

— Unde e tipul celălalt? întreabă el. Eu nu vorbesc decât cu el. Jean-Marc, așa își spune.

— Relaxează-te, amice. Jean-Marc e în vacanță, și eu îi țin locul, răspunde Yael, așezând o mână liniștitoare pe antebrațul lui.

Bărbatul se smucește într-o parte.

— Putem discuta în altă parte? Sunt vânat, spune el, schimbând din arabă în franțuzește.

— Ne plimbăm puțin cu mașina. Ești în siguranță cu noi.

— În siguranță? Mă ascund numai prin subsoluri de… cât?… vreo două luni, cred. Și de ce sunteți două? Jean-Marc întotdeauna venea singur.

Yael zâmbește blând în timp ce se bagă în traficul aglomerat al serii pe un bulevard important. E expresia cea mai caldă pe care am văzut-o până acum pe chipul ei.

— Ea e doar o ucenică, Hamid. Nu ai de ce să-ți faci griji, OK? De ce ai fost nevoit să te ascunzi în subsoluri? îl întreabă cu o voce maternă.

— Aveți niște mâncare? Nici nu mai știu când am mâncat ultima dată.

— Pot opri să îți iau ceva, răspunde Yael. Sau pot să-ți dau bani.

Hamid dă din cap în semn că nu.

— E prea periculos. Uite ce e, să lăsăm mâncarea. Trebuie să mă ajutați să plec. În seara asta. În momentul ăsta.

— De ce e prea periculos, Hamid?

Bărbatul o privește, îngustând ochii.

— Pentru că mă vânează. Aceiași tipi. Aceiași tipi care au făcut… și cealaltă treabă. De fiecare dată când încerc să ies afară, ei sunt acolo. Era cât pe ce să nu ies în seara asta. Încă un minut și ai fi găsit un cadavru așteptându-te. Sunt sigur de asta!

— Cineva te vânează pentru ce i-ai făcut americanului? întreabă Yael. Ăsta e motivul, Hamid?

— Nu am făcut nimic nimănui. Trebuie să mă scoateți din Franța. Vreau să mă întorc acasă!

— S-ar putea să găsim o cale, răspunde ea, ca și cum s-ar gândi și la varianta asta. Dar mai întâi trebuie să știu ce s-a întâmplat cu americanul.

— Nu știu. Am băut o cafea, am făcut câțiva pași împreună și pe urmă duba…

— Duba?

— Da, pe stradă. Era oprită și lângă ea erau doi bărbați, nu știu cum li se spune, din ăia care repară toaletele.

— Instalatori, îl ajut.

Yael îmi aruncă o privire, avertizându-mă să-mi țin gura.

— Da, doi instalatori. Duceau o țeavă lungă și ne-au blocat calea. La un moment dat au ieșit alți doi din dubă. Unul a înfipt o seringă în gâtul americanului și celălalt s-a repezit la mine. Erau foarte pricepuți. Profesioniști.

— Interesant că tu ai scăpat și americanul nu, spune Yael.

— Am scăpat? Am fugit, dar a tras după mine. Glonțul m-a nimerit în umăr.

Își trage geaca și cămașa într-o parte. Pe umăr, o rană oribilă, grosolan cusută, pielea purpurie începe să bată în verde.

La un semafor, o motocicletă oprește zgomotos în dreapta noastră, cu motorul mârâind. Sunt două persoane pe motocicletă, îmbrăcate în geci strâmte de piele neagră și căști închise. Cel din spate întoarce capul spre noi și își ridică viziera. Nu arată rău, din câte pot vedea, și îmi face cu ochiul seducător înainte de a întoarce privirea.

Yael se apleacă spre Hamid, aruncând o privire mai îndeaproape spre rană.

— Ai fost la doctor să te coasă?

— Pentru răni de glonț, un doctor ar chema poliția. M-am dus la un veterinar care știam că acceptă cash. M-a cusut ca pe un sac de cartofi și mi-a dat niște antibiotice de câini. Arată infectată?

— Nu, minte ea.

Lumina se face verde și pornim mai departe. Suntem undeva pe străzile industriale din spatele gării de nord. Aerul miroase a ulei și a pește.

— Instalatorii ăia, ce-mi poți spune despre ei?

— Erau germani, răspunde el. Asta e tot ce știu.

— Germani? Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că vorbeau germana… cum altfel?

Motocicleta a revenit, ambalând motorul pe urmele noastre, apropiindu-se tot mai mult. La un alt semafor, Yael oprește încet. Motocicleta apare iar în dreapta noastră.

Straniu cât de pustii sunt aici străzile în timpul serii. Întorc capul spre motocicletă. Individul din spate se uită spre noi, ochii sunt invizibili de data asta în geamul reflectorizant al vizierei. Trage geanta de curier în față și o deschide. Apoi mâinile sale înmănușate se ivesc ținând un obiect scurt și gros cu o mică deschizătură la un capăt pe care o îndreaptă spre geamul lui Hamid. Mintea mea are nevoie de o secundă ca să realizeze că este un pistol, și când înțeleg ce se întâmplă, lumea erupe într-o minge portocalie de foc și sticlă explodând.

•

Sunt lipită de podeaua mașinii. Nu aud nimic și e aproape întuneric, dar simt vibrațiile pietrei cubice în timp ce gonim pe străzile Parisului. Vântul biciuiește în jurul meu într-o tornadă mută și peste tot în jur sunt fragmente de sticlă adunate în cusăturile scaunelor, sclipind în lumina felinarelor precum o puzderie de diamante.

Văd o mână acoperită cu cerneală neagră, întinzându-se printre locurile din față și apucându-mă de geacă. Mă trage în sus și sunt față în față cu Yael al cărei chip e, de asemenea, stropit cu cerneală neagră și a cărei gură pare să strige cuvinte pe care nu le aud. Îmi ia mâna și o duce până la Hamid, la pieptul lui care e sursa cernelii negre. Trei – nu, cinci – găuri, fiecare cu diametrul cât o monedă de un cent, au scuipat cerneala afară și au împrăștiat-o peste tot. Simt că leșin când îmi dau seama ce e de fapt, dar îmi fac curaj și apăs cu putere peste cât de multe găuri pot acoperi cu mâinile. Însă gestul meu stârnește și mai mult sânge în celelalte găuri. Încerc să le acopăr și pe acelea, dar în zadar. Ochii lui Hamid sunt încă deschiși și foarte plini de viață, dar de fiecare dată când îi

închide ca să clipească sunt convinsă că nu îi va deschide din nou.

Gonim de-a lungul străzilor înguste și întortocheate ale cartierului industrial pustiu, mașinile sunt parcate pe ambele laturi ale carosabilului, atât de aproape, încât le-aș putea atinge. Motocicleta e tot pe urmele noastre la zece – cincisprezece metri în spate, lumina farului sărind pe parbrizul din spate precum o fantomă încăpățânată.

Yael ia din scurt o curbă la stânga și mă rostogolesc într-o parte, desprinzându-mi mâinile de pieptul lui Hamid. Motocicleta abia încetinește când ia curba. Auzul pare să îmi revină căci aud două motoare urlând într-un duet de operă dementă cu vocea de tenor a Volkswagenului și țipătul de soprană al motocicletei. Mă ridic anevoie, înfigându-mă bine pe picioare de data asta, astfel încât la următoarea curbă să nu îl mai scap pe Hamid. Îl simt abia respirând, în agonie, cu pleoapele tot mai grele acum.

Încă o curbă din scurt la stânga. Roțile scârțâie. Apoi una la dreapta și încă una la dreapta. Dar motocicleta nu se dă bătută. De fapt, câștigă teren. De data asta, o atacă pe Yael, venind pe partea stângă a mașinii, cel din spate îndreptând pistolul spre ea. Încerc să strig, să o avertizez, dar chiar în clipa în care deschid gura, o altă flacără portocalie țâșnește de pe țeava pistolului într-o lungă succesiune de împușcături incredibil de zgomotoase, de parcă însuși universul ar fi sfâșiat. Bordul din fața lui Yael explodează, fragmente sărind în aer de parcă ar fi confetti. Yael trage de volan în stânga și motocicleta sare într-o parte pe trotuar, prea iute și agilă pentru ea. Deodată, dispare din câmpul vizual.

M-aș fi așteptat la o explozie, dar nu e niciuna. Doar o grămadă de metal și carne pe ciment, neașteptat și fatal. Câteva piese din motocicletă se rostogolesc pe stradă în urma noastră, incapabile parcă să renunțe la cursă. La jumătatea străzii ne oprim. Totul e neașteptat de tăcut și nemișcat în jur. Dar Yael nu are timp. Iese din mașină în secunda în care s-a oprit, șchiopătând spre rămășițele din spatele nostru, evident rănită, dar nu atât de rănită, încât să stea locului. Îmi țin mâinile apăsate pe rănile lui Hamid, însă reușesc să întorc capul cât să o văd îndreptându-se șchiopătând spre suportul de ciment al unui felinar. Motocicleta și tipul care o conducea sunt strânși grămadă la piciorul lui precum un maldăr de gunoaie. Trupul pasagerului zace în mijlocul străzii.

Yael ține un pistol în mână. L-o fi luat de la unul din urmăritorii noștri? Sau îl avea în geacă? Închid strâns pleoapele, incapabilă să mă uit, însă nu aud arma descărcându-se. E vizibil chiar și de aici că nu e nevoie.

O aud șchiopătând înapoi la mașină, pantoful târându-se de-a lungul trotuarului.

— Oprește-te, spune ea, aplecându-se în mașină și ținând lejer pistolul în mână.

Mă uit la Hamid. Acum e complet nemișcat, cu gura căscată și ochii închiși. Îmi desprind cu greu palmele de trupul lui lipsit de viață. Simt respirația oprindu-mi-se în gât.

Glasul lui Yael e lipsit de sentimentalism, ca și cum ar discuta afaceri.

— Să nu te aud că plângi, că nu avem timp.

Se ține strâns de mașină să nu cadă și apasă cu o mână într-o parte. Sângele se scurge printre degete.

Sar iute de pe bancheta din spate și încerc să îmi strecor un braț sub al ei să o sprijin, dar mă împinge și aruncă arma la pământ.

— Ești rănită. Chem o ambulanță.

— O ambulanță? Și cum vei explica prezența a trei bărbați morți și a unei israelience rănite?

— Atunci te duc la spital.

— Mașina e făcută ferfeniță. Direcția e dusă.

Își strânge pleoapele de durere.

— Am un număr de telefon pentru cazuri din astea. Ambasada va trimite pe cineva. Să vedem dacă ajung aici înaintea polițiștilor.

— Rămân cu tine!

— Vei sfârși într-o închisoare de-a francezilor. N-o să-l mai găsești pe tatăl tău.

Pentru o clipă, rămân cu privirea ațintită asupra ei.

— Să-l găsesc pe tata? strig la ea. Hamid a murit, Yael. Singura mea speranță de a-l mai găsi a murit.

Mă apucă de braț și strânge cu putere, pe de o parte de durere, pe de altă parte, ca să mă facă să înțeleg.

— Și sunt sigură că mama lui Hamid va fi foarte supărată, dar în ceea ce te privește, acum ai ceva mai bun. Nu vezi?

Adevărul este că nu văd. Dar pe urmă, mă întorc spre trupurile împrăștiate pe stradă în spatele meu și îmi dau seama că are dreptate. Oamenii care îl voiau pe Hamid mort sunt mai valoroși decât Hamid. Sau ar fi dacă n-ar mai fi rămas din ei niște leșuri împrăștiate printre resturile motocicletei lor. Yael răspunde întrebării mele înainte ca eu să o formulez.

— Tipii au acte la ei, Gwendolyn. Pașapoarte, buletine. Au telefoane mobile cu numele și numerele și fotografiile celor cu care lucrau. Începe de acolo.

Îi simt trupul scuturându-se lângă mine și o ajut să se așeze în scaunul mașinii. Înjură în evreiește și scoate un țipăt ușor.

— Nu mă mișc de aici până nu vine cineva să te ajute.

Yael întinde mâna și mă prinde de bărbie, apoi îmi întoarce fața spre ea. Îi simt respirația fierbinte și umedă printre dinții dezveliți.

— Rahat mic și sentimental ce ești. Fie toate astea – Hamid, sângele, blestematul de glonț pe care îl am în coastă – înseamnă ceva, fie au fost în zadar. Vei fi puternică, Gwendolyn și vei continua de una singură sau nu vei fi nimic. Ce alegi?

Își slăbește strânsoarea și mă dau câțiva pași în spate. Pentru câteva clipe lungi se aud doar sunetele nopții pariziene și respirația greoaie a lui Yael. Apoi iau o decizie.

•

Piciorul stâng al motociclistului e încă presat în baza de ciment a felinarului, laolaltă cu blocul motor și roata din spate a motocicletei. Încep să caut în buzunarele blugilor și găsesc un portmoneu burdușit, apoi mă mut spre geacă. Trunchiul bărbatului nu mai are structură, nu mai are coaste, e doar un morman de carne caldă. Îi găsesc telefonul și pașaportul, și le vâr în buzunarul gecii mele. Trupul pasagerului, cel cu pistolul, zace în mijlocul străzii la o distanță de treizeci de metri. E ceva mai întreg, însă e inimaginabil de contorsionat. Impactul i-a aruncat încălțămintea din picioare, dar geanta de curier îi e încă agățată de umăr. Acolo îi găsesc pașaportul, împreună cu câteva cartușe pentru pistol, o sticlă de Pepsi și un măr. Nu găsesc portmoneul sau telefonul tipului.

În depărtare se aude vaietul prelung al sirenelor poliției franceze. Întorc privirea spre Yael care s-a ridicat din nou în picioare, privindu-mă, apăsându-se cu ambele mâini într-o parte. Se reazemă de portiera mașinii, așteptând probabil să plec ca să se prăbușească.

La două străzi depărtare, sirenele se aud mai puternic, dar străzile sunt încă pustii. Singurul vehicul pe care îl văd este o dubă albă de marfă ce trece în goană pe lângă mine în direcția din care am venit.

DOISPREZECE

BERLIN

Conectare la Serverele Tor:
Svaneke.gcqtor01.BigBertha (Slovenia)
Anonymousprox.altnet01.Rhymer (Japonia)
SoixanteDix26.fortef07.Carre (Canada)
Unnamed.Unnamed01.Alterform (Thailanda)
«Felicitări! Acum sunteți conectată la Tor Anonymous Chat!»
«Intrați în Modul Privat / Protejat»
<Utilizatorul Anonim Roșu este acum conectat>

Utilizator Anonim Tocilarul: iisuse unde naiba ai fost?
Utilizator Anonim Roșu: am nevoie de un prieten
Utilizator Anonim Tocilarul: sunt aici oricând ai nevoie
Utilizator Anonim Roșu: poți vorbi?
Utilizator Anonim Tocilarul: da. tu?
Utilizator Anonim Roșu: da
Utilizator Anonim Tocilarul: unde ești?
Utilizator Anonim Roșu: europa
Utilizator Anonim Tocilarul: poți fi ceva mai specifică?
Utilizator Anonim Roșu: nu
Utilizator Anonim Roșu: îmi pare rău
Utilizator Anonim Tocilarul: ești în siguranță?
Utilizator Anonim Roșu: nu știu
Utilizator Anonim Tocilarul: polițiștii au venit aici
Utilizator Anonim Roșu: ?????
Utilizator Anonim Tocilarul: a doua zi după ce ai plecat
Utilizator Anonim Roșu: polițiști obișnuiți?
Utilizator Anonim Tocilarul: din ceilalți, federali
Utilizator Anonim Roșu: ai vorbit cu ei?
Utilizator Anonim Tocilarul: doar nu-s nebun!!!
Utilizator Anonim Tocilarul: tata a sunat un avocat
Utilizator Anonim Tocilarul: avocatul le-a spus polițiștilor să plimbe ursul
Utilizator Anonim Tocilarul: tata a spus că îi dă în judecată
Utilizator Anonim Tocilarul: lol
Utilizator Anonim Tocilarul: corect? niște nenorociți
Utilizator Anonim Tocilarul: sunt tist
Utilizator Anonim Tocilarul: pardon, trist
Utilizator Anonim Tocilarul: cum merge? te-ai mai apropiat?
Utilizator Anonim Roșu: nu știu

Utilizator Anonim Tocilarul: vreau să te ajut
Utilizator Anonim Roșu: bine că ești aici cu mine
Utilizator Anonim Tocilarul: sunt. mereu
Utilizator Anonim Roșu: mi-ai salvat viața
Utilizator Anonim Tocilarul: cum?
Utilizator Anonim Roșu: ai vorbit cu mine
Utilizator Anonim Tocilarul: vreau să te ajut mai mult
Utilizator Anonim Roșu: și eu aș vrea
Utilizator Anonim Roșu: dar e periculos
Utilizator Anonim Roșu: mi-ai salvat viața
Utilizator Anonim Tocilarul: trebuie să plec
Utilizator Anonim Tocilarul: G așteaptă
Utilizator Anonim Roșu: îmi pare rău. pa

«Utilizatorul Anonim Roșu s-a deconectat.»

Utilizator Anonim Tocilarul: mi-e dor de tine

TREISPREZECE

Sunt numai bărbați aici, vorbesc pe Skype cu familiile de acasă, se uită la filme porno sau se joacă. Eu sunt singura femeie din Internet Café și privirile furișe pe care le simt ațintite asupra mea mă fac conștientă de asta în fiecare secundă petrecută acolo.

— *Fünf Euro, zwanzig*, îmi spune puștiul plictisit din spatele tejghelei.

Plătesc și ies în stradă. În New York e după-amiază, dar aici e noapte. E noapte adâncă. Ploaia nu pare să se mai oprească. A plouat la Paris și acum, în Berlin, umple aerul întunecat cu cristale înghețate care îmi înțeapă pielea obrajilor. Îmi croiesc drum de-a lungul străzii, ținându-mă aproape de clădiri și departe de lumina galbenă și stridentă a felinarelor. Trec pe lângă barurile dubioase, sex-shop-urile sinistre și pe lângă polițistul ciudat din colț, care caută pe cineva pe care să îl pocnească; mă strâng cât mai mult, cu ochii în pământ, aproape invizibilă.

E a doua noapte petrecută pe străzile Berlinului. Am bani la mine, însă trei pensiuni la rând mi-au cerut pașaportul și nu știu cât de sigure sunt cu adevărat actele Sofiei. La Internet Café am căutat pe paginile de web știri de la Paris. Tot ce am găsit a fost un singur articol despre două trupuri ale unor persoane neidentificate, găsite în stradă, aparent victimele unui accident de motocicletă. Niciun cuvânt despre Yael. Niciun cuvânt despre Hamid. Nici măcar despre mașina ciuruită nu se menționează. Asta poate să însemne fie că a reușit să scape cu bine, fie exact opusul, a fost capturată și poate au fost implicate serviciile secrete franceze. Cât timp va trece până când vor face legătura între Yael și mine, apoi între mine și această Sofia? Cât timp va trece până când îi vor anunța pe americani?

Câțiva cerșetori stau în fața intrării de la Zoologischer Garten Bahnhof – Grădina Zoologică Bahnhof. E și stația de tren care se cheamă așa, dar și Grădina Zoologică în sine. Unul dintre ei a găsit o pizza abandonată, așa că mă ignoră când trec pe lângă ei, prin ușile gării. Înăuntru miroase a pișat proaspăt și încă fierbinte, dar măcar adăpostul meu nu e în ploaie, e bine luminat și relativ sigur. Mi-am petrecut noaptea trecută aici – prima din Berlin – și polițiștii m-au lăsat în pace, pentru că nu arăt ca ceilalți cerșetori înșirați pe banchete și podele. Sunt rezonabil de curată și hainele îmi sunt rezonabil de noi, dar de pe acum trebuie să mă fi remarcat bântuind pe aici și nu pot risca să mă ducă la poliție pe motiv de vagabondaj, să afle

cine sunt cu adevărat. Ceea ce, dacă tot veni vorba, ar fi o chestiune interesantă.

Cu toate astea, Berlinul e un oraș bun pentru o fată care se ascunde, indiferent cine este ea. E ieftin, întunecat și îndeajuns de pestriț ca națiuni și limbi, încât să te pierzi în el. Dintre limbile pe care le vorbesc, germana – pe care am învățat-o când tata avea un post în Viena – e cea mai slabă și nici nu poate fi vorba să trec drept nemțoaică. Dar se pare că mulți dintre tineri vorbesc engleza și nu e nevoie să forez prea adânc ca să găsesc vorbitori de rusă peste tot. Așa că încerc să îmi exersez germana școlărească și ruginită cu accent rusesc, stropșind vocalele cu un chip încruntat. E ușor atât timp cât îmi amintesc să o fac. Nimănui nu îi pasă prea mult de pronunție și gramatică în Berlinul refugiaților și al proscrișilor.

Locul meu preferat din gară este un mic restaurant arăbesc la parter. E deschis până la trei dimineața și turcul care lucrează la casă nu m-a trimis afară noaptea trecută când am adormit pe una din canapele, deși tot ce am cumpărat de la el a fost un kebab și o sticlă de Cola. Spre norocul meu, e din nou de tură în seara asta și chiar îmi zâmbește drept salut când intru, primul zâmbet pe care îl primesc de când am sosit în Berlin. O stivă de carne pentru kebab de mărimea și forma unui picior de pian se învârte pe un grătar vertical și vânzătorul rade expert o grămadă mare pe care mi-o îndeasă într-o lipie. Aruncă deasupra ceapă tăiată și castravete, apoi îneacă toată amestecătura aia în sos de iaurt iute. Practic, este același lucru ca kebaburile pe care le înfulecam cu pasiune în New York și, după părerea mea, niciun împărat sau papă nu a mâncat vreodată mai bine.

Plătesc prețul umflat din cauza poziției localului – cinci euro – și mă așez comod într-o banchetă ferită, aproape de spatele restaurantului. Mâncarea e caldă și delicioasă și ține loc de pat, plapumă și un pupic de noapte bună. Grăsimea mi se scurge pe barbă și pe gât, dar îmi este atât de foame, încât nu mă chinui să o șterg până nu termin. Un grup de microbiști beți intră îmbrăcați în tricouri albastru cu alb, cântând și declamând, dar sunt atât de obosită, încât adorm oricum, rezemându-mă cu capul de masă.

•

Am fugit de la Paris – Doamne, cum am fugit. La metrou și înapoi în studioul de dans, apoi am plecat de tot. Fiecare bărbat de pe stradă mi se părea polițist și fiecare motociclist un ucigaș. Am luat tot ce am putut de la Yael. Rucsacul, hainele, noul pașaport, niște mâncare pentru călătorie. Am lăsat în urmă rămășițele vechii mele identități – jacheta militară și vechiul pașaport.

Am vomitat de două ori, o dată la ieșirea din metrou, apoi în toaleta unei cafenele înghesuite și murdare în apropiere de Gare du Nord. Acolo am spălat sângele de pe pașapoartele și telefonul mobil pe care le luasem. Ucigașii lui Hamid erau nemți. Berlinezi, mai specific – Gunther Fess și Lukas Kappel. De aici și destinația mea. Am folosit banii găsiți în portmoneu ca să-mi cumpăr un bilet în expresul de noapte Paris-Berlin.

Ucigașii erau aproape frumoși, dacă îi judeci după fotografiile din pașapoarte, și nu după cadavrele lor. Niște tipi atletici undeva în jur de douăzeci de ani, arătau puțin precum agenții de bursă juniori, cu un aer vag tâmpit de care se învârtesc prin pub-urile care se vor irlandeze de pe Third Avenue.

Telefonul pe care l-am luat de la Gunther, tipul care conducea motocicleta, este un model de iPhone mai nou. Nu avea setat niciun cont de e-mail, nicio aplicație socială și toate sms-urile fuseseră șterse. Un telefon de serviciu, după toate aparențele, curățat de orice detaliu incriminator. Aproape orice detaliu. Toate folderele, cu excepția fotografiilor: cei doi ucigași la distracție. Prietenii lor. Petrecerile din cluburi. O mulțime de femei. O mulțime de sticle. Multe rânduri de cocaină pe mese.

•

Vânzătorul turc mă trezește fără tragere de inimă și arată spre ușă.

— *Tut mir Leid, Kumpel*, spune el.

Îi pare rău, dar trebuie să închidă.

Răspund că nu e nicio problemă și mă îndrept spre intrarea în stație. Polițiștii par ocupați să dea afară pe toată lumea care a mai rămas înăuntru, așa că îmi țin ochii în podea, îmi ridic rucsacul pe umăr și mă duc spre ieșire. Firește că ploaia nu a încetat. Ploaie din aceea mocănească și ticăloasă, care parcă intenționat își schimbă cursul, ca să mi se strecoare sub guler. Instinctiv, îmi ridic umerii, rugându-mă la zei ca vântul să îmi aducă un fes ori un ziar. Dau colțul gării și pășesc de-a lungul perimetrului grădinii zoologice. Între gardul de fier și trotuar cresc câteva tufe de gard viu. Arunc o privire în jur să găsesc o porțiune uscată pe care să mă cuibăresc să dorm. Cele mai multe locuri sunt deja luate, dar la un moment dat văd un arțar solid cu o creangă groasă și joasă, numai bună. Îmi fac drum prin tufișuri și, când să mă așez, aud o voce feminină mârâind spre mine:

— *Raus hier*!

Întinde-o de aici!

Mă uit în jur și văd doi ochi privindu-mă chiorâș de sub o bucată de pânză de cort purtată pe post de glugă. O mână

uscătivă iese de dedesubt și îmi face semn să plec de acolo, apoi se întoarce la locul ei, strângând o valiză la piept. Mă uit mai îndeaproape și îmi dau seama că valiza e, de fapt, un copil de trei sau patru ani, cu părul negru ieșind de sub marginea unui prosop murdar, folosit pe post de păturică. Mama copilului ridică privirea spre mine și, în lumina slabă, recunosc expresia de teamă din ochii ei.

— Caut doar un loc în care să dorm, îi spun.

— Nu aici, drogato, nu vreau să intru în belele.

Fără zgomot, dau să plec, dar în ciuda oricărei rațiuni, bag mâna în buzunar și scot teancul gros de bani pe care i-am strâns, o amestecătură de dolari cu euro. Îi întind spre femeie, dar ochii ei albi mă privesc înapoi cu suspiciune.

— Te rog, spun, ia-i!

Dar femeia pare să se teamă de o capcană pe care i-aș întinde-o și stă nemișcată, privindu-mă. Așez banii și mă îndepărtez.

Știu că nu există o soluție bună și că va trebui să dau o șansă pașaportului Sofiei într-un motel până la urmă. Mă mai plimb o vreme, imaginându-mi unde și cum și ce voi face dacă funcționarul de la recepție sună la poliție. Mă întorc spre stația de metrou și observ un pasaj subteran. Mă strecor dedesubt, ușurată să scap de ploaie, și mă reazem de un perete, cu gândurile mele.

O femeie într-o fustă scurtă, albastră, și picioarele goale intră din capătul îndepărtat, cu părul blond și nespălat, prins la spate într-o coadă. Își așază o țigară între buze când se oprește în fața mea, pipăindu-și buzunarele gecii de piele.

— *Hast du Feuer*? întreabă ea, apoi continuă în rusește, bănuind parcă ceva. *Spichki*?

Dacă am chibrituri.

— Nu fumez, îi răspund tot în rusește.

— Atunci nu ai cum să o ajuți pe Marina, rostește ea și pleacă mai departe.

Dar înainte să ajungă la capătul pasajului, o mașină intră și se oprește în fața ei. Femeia se îndoaie în față, aplecându-se în mașină prin parbrizul deschis.

Mă desprind de zid și o iau în direcția opusă. Deodată un țipăt ascuțit străbate pasajul. Un țipăt ascuțit, mai degrabă enervat decât înspăimântat. Mă întorc și o văd pe femeie agitându-se să își elibereze brațul din mașină, sprijinindu-se cu cealaltă mână de portieră pentru mai multă forță.

Fără să stau pe gânduri, mă reped spre ea. Când ajung la mașină, apuc mâna șoferului, trăgându-i în spate degetul mare înfipt în mâneca femeii. O trag și îmi strecor brațul stâng în mașină, împingând podul palmei în față, pocnindu-l pe bărbat

în obraz. Tipul scoate un țipăt și mă trezesc deodată aruncată în spate împreună cu femeia. Aterizăm îmbrățișate pe trotuar.

Cauciucurile mașinii scârțâie chiar când sunt pe punctul de a sări înapoi în picioare, dar mașina a plecat deja ca vântul prin pasaj, mugetul motorului făcând pereții să vibreze.

— Ești OK? o întreb în rusește, ridicându-mă.

— Sunt bine.

Caută ceva pe jos, apoi apucă o punguță de plastic între degetul mare și arătător și o ridică în fața ochilor, inspectând conținutul.

— Spune-mi și mie… cât de disperată crede că sunt? O felație pentru *ein wenig Gras*? Ce ratat nesimțit!

O iau de braț și o ajut să se ridice.

Îndeasă punguța de iarbă în buzunarul gecii și mă privește îndeaproape.

— Ia spune, boboaco, cum te cheamă?

— Mi se spune Sofia.

•

Afacerea pe care o fac cu Marina în pasajul de lângă Grădina Zoologică este una cât se poate de simplă: douăzeci de euro pe noapte pentru un loc pe canapeaua ei până rămân fără bani sau ea își pierde răbdarea. Luăm împreună metroul până la apartamentul ei, undeva în est, spre centrul Berlinului. Aranjamentul nostru e primejdios. Dar nici nu implică un pașaport. Și aș minți dacă aș spune că prezența Marinei nu îmi aduce o oarecare mângâiere. E greu să îi ghicești vârsta, dar e cu siguranță mai mare decât mine, cam cu cinci ani aș spune. Deși am trăit peste tot în lume, viața mea a fost una destul de cocoloșită, iar străzile Berlinului îmi sunt complet necunoscute. Acesta e teritoriul Marinei, ea știe mersul straniu al lucrurilor, gravitația locului și dacă doi plus doi fac sau nu patru.

— Boboaco, spune ea din partea cealaltă a vagonului gol, în vreme ce își scoate ceva de sub unghie cu o cheie. De unde ești?

— Rusia, răspund.

— Ei nu mai spune! exclamă ea dând ochii peste cap.

Deci ea e convinsă că sunt rusoaică. Prima regulă a infiltrării: dă-te localnic, dacă poți.

— Din sud, continui. Armavir se cheamă. La Marea Neagră.

— Pe lângă Sochi?

— Cam șase – șapte ore cu autobuzul.

A doua regulă a infiltrării: credibilitatea poveștii tale stă în detalii.

— Cu un picior în Turcia. Asta explică totul.

— Ce explică?

— Prima oară când te-am văzut am zis: Sofia asta trebuie să fie evreică. Și e OK. N-am nicio treabă cu jidanii.

Marina se apleacă în față.

— Dar acum mă gândesc, fata asta e musulmană. Deci să nu-mi aduci rahat jihadist în casă, ne-am înțeles?

— Nu sunt musulmană.

— Zic așa în general. Orice rahat ai în viața ta – religios, politic, organizație pe urmele tale – toată lumea pare să fie băgată în câte un război sfânt. Pe mine să nu mă bagi în așa ceva.

Se ridică, ținându-se de bara de sus și traversează vagonul, să mă străpungă mai bine cu privirea.

— Prea mulți refugiați în ultima vreme, ceea ce înseamnă prea mulți sticleți. Prea mulți sticleți înseamnă necazuri pentru Marina.

— Am înțeles. Fără drame, fără polițiști.

— Așa să faci, boboaco. Încă două-trei luni și voi fi chelneriță. Și ai idee ce bani învârtesc chelneriței?

— Dar… acum ce faci?

— Mă fut pe bani, răspunde ea.

Cuvintele mă uluiesc și Marina rânjește când mă vede crispându-mă.

— Vreo problemă?

— Nu, răspund, absolut niciuna.

Dar simte problema în vocea mea.

— Marina face cu trupul ei ce poftește, ai înțeles? Allah sau Iisus sau cine dracu' vrei tu nu are niciun cuvânt de spus.

Rămâne tăcută o clipă, întrebându-se dacă merit efortul, apoi întoarce privirea spre fereastră.

— Am ajuns.

Ne mutăm într-un troleu care trece prin centrul unui bulevard larg. Felinarele luminează clădirile cenușii, dezvăluindu-le gloria decadentă a epocii comuniste.

— Nu arată cu mult mai bine în lumina zilei, spune Marina, citindu-mi gândurile. *Gnily zubie*.

Dinți putreziți.

Alte ruine ale aceluiași trecut se perindă prin fața ochilor noștri înainte ca Marina să mă tragă de mânecă să coborâm. O urmez printre clădirile masive de ciment și îmi dau seama că singura cale de a le deosebi este prin felul în care își poartă decadența. Niște urechi clăpăuge aici, o prelată acolo. Pe unul scrie cu GRAFITTI RAUS AUSLÄNDER – STRĂINII AFARĂ DIN ȚARĂ – chiar lângă intrare.

Ușa de acces în bloc nu e încuiată. Trebuie doar să știi o șmecherie cu mânerul: îl împingi și îl ridici, apoi îl învârți. Liftul e defect, spune Marina, și așa a fost dintotdeauna. O

urmez pe scări până la etajul șase unde locuiește. Într-unul din apartamentele învecinate se aude un televizor dat tare și pe coridor plutește miasma toxică de heroină sau cocaină sau moarte.

Încuie ușa în urma noastră și îmi face turul de onoare al casei. Bucătăria minusculă, baia miniaturală, apoi sufrageria unde se găsește o canapea tapițată, cu o scobitură în mijloc și un scaun rotativ antic. După sufragerie e un dormitor mic, cu două paturi de o singură persoană, de o parte și de cealaltă a unei ferestre. Cel din dreapta e făcut neîndemânatic cu o pernă decorativă cu Hello Kitty aruncată peste lenjerie.

— Ăsta e al Marinei, spune ea.

Cel din stânga e făcut milităreșteși are un crucifix ortodox atârnând deasupra capului.

— Ăsta e al Lyubei, colega mea de apartament. Ea face videochat.

— Videochat?

Marina încuviințează din cap.

— E și profesoară de pian.

•

Mă prăbușesc cu toată puterea pe canapea, moartă de epuizare și deși am nevoie de un duș, și deși ar trebui să mă spăl pe dinți – Iisuse, cât timp a trecut de la Paris? – pur și simplu nu mă pot mișca, nici măcar nu îmi pot scoate geaca. Închid ochii, dar tot ce văd e un caleidoscop de culori, forme, chipuri și lucruri. Încerc să îmi închid și urechile, să ignor zgomotul orașului de afară, dar Berlinul refuză să fie redus la tăcere. În privința asta este exact ca New York, mereu prezent, cerșindu-ți atenția chiar și atunci când încerci să dormi, făcându-și simțită prezența prin vuietul îndepărtat al sirenelor, torsul motoarelor și bâzâitul becurilor de pe stradă.

Și, exact în clipa în care orașul chiar dispare, exact în secunda în care lumea se cufundă în tăcere, se aude păcănitul unei brichete și nările îmi sunt invadate de mirosul greoi de marijuana. Deschid ochii și o văd pe Marina, îmbrăcată acum într-un tricou jerpelit. E ghemuită într-un fotoliu, cu picioarele goale strânse la piept, ținând leneș într-o mână pipa cafenie de ceramică pentru iarbă. Mă privește curioasă, cum ai urmări un animal la grădina zoologică.

Ne privim așa una pe cealaltă cam un minut, cred. În cele din urmă, aprinde din nou pipa și inhalează.

— De obicei nu întreb, spune ea cu vocea gâtuită, apoi aruncă aerul afară. Dar nu arăți ca fetele care fug de acasă.

Sunt prea obosită să înțeleg și Marina începe să râdă, văzând expresia nedumerită de pe chipul meu, apoi arată cu brațul spre camera ei și, de fapt, spre întregul Berlin.

— Cum ai ajuns pe canapeaua Marinei? întreabă ea. Te-a bătut tăticu'? Te-a lăsat iubitu' gravidă și trebuie să te măriți cu el? Că te pot ajuta cu asta.

— Nu. Caut pe cineva, atât.

— Pe aici e multă lume, spune ea scuturând umerii.

— Și tu? întreb. Cum ai sfârșit aici?

Marina scutură pipa peste o scrumieră de plastic.

— Marina nu „sfârșește" nicăieri, boboaco. Marina face alegeri. Tatăl ei fuge în lume, mama se recăsătorește cu un șofer de autobuz căruia îi plac fetițele, deci pfff.

Pocnește degetele, lepădându-se de vechea ei viață.

— Ura și la gară, spre Berlin. Anul ăsta în iulie s-au făcut patru ani.

— Felicitări, spun, șovăitor, mai mult întrebător.

Marina își umple din nou pipa, apăsând grijuliu iarba înăuntru cu capătul brichetei.

— Oricum, Marina are nevoie doar de Marina. Așa cum și Sofia are nevoie doar de Sofia.

Împinge pipa spre mine.

— Vrei un fum?

— Nu, mulțumesc.

— Treaba ta, răspunde, vârându-și pipa în gură. Chiar, câți ani ai?

— Douăzeci și doi.

Începe să râdă, tușind un nor de fum spre tavan.

— Douăzeci și doi pe dracu'.

— Tu câți ani ai?

— Șaptespe, răspunde ea, ștergându-se la gură cu tricoul.

•

Stau cu ochii închiși până când Marina crede că am adormit și se duce în patul său. Pentru o vreme, încerc să-mi imaginez viața ei, cum e să te culci cu bărbați pentru bani ca și cum nu ar fi mare lucru. Viața ca o bătălie nesfârșită împotriva tuturor, din care câștigi o mână de iarbă. Dar în vreme ce mă gândesc la cum e să fii în pielea Marinei, mă întreb dacă nu cumva are dreptate. Dacă e adevărat că Sofia nu are nevoie decât de Sofia, atunci ce caut eu aici? Naivă să continui misiunea mea eroică și inutilă de a-l găsi pe tata, care nici măcar nu e tatăl meu biologic. Un tată care își minte fiica nici măcar biologică întreaga ei viață. Un tată care mi-a ucis mama, pentru că a refuzat să fie contabil ori poștaș, ca ceilalți bărbați.

Legătura asta cu el este pură fantezie. Imaginația unui copil. Și, la fel ca Marina și Sofia, Gwendolyn e prea mare pentru povești. Maturizează-te, Gwendolyn! Vezi-ți de viața ta! Copiii își îngroapă părinții. Așa e lumea. Ai mai făcut-o o dată.

Zorii se revarsă peste Berlin. Lumina – albastrul pastel și galbenul luptându-se pentru supremație – îmi gâdilă pleoapele. Mă întorc și îmi îngrop fața în perna canapelei, însă camioanele trec furioase pe bulevard. Livrările de ștrudele de la prima oră sau ce mai livrează mașinile prin Berlin. Și undeva, în cealaltă cameră, un ceas ticăie.

•

Când mă trezesc, Marina e plecată, iar în locul ei este altcineva, probabil Lyuba. O blondă firavă, ghemuită în același fotoliu în care stătuse și Marina, fumând o țigară și citind dintr-o Biblie. O face atât de melancolic, poetic, cu un picior lăsat peste un braț al fotoliului și cu mâna cu țigara întinsă leneș peste celălalt braț. Deschid telefonul, e ora trei după-amiaza.

— Unde e Marina? o întreb.

— Habar n-am.

— Pe mine mă cheamă Sofia.

— Te-am întrebat eu cum te cheamă?

— Te superi dacă fac un duș?

— Chiar te rog. Pute de aici.

În baie, trebuie să mă aplec sub sârma de rufe improvizată care traversează încăperea, plină cu chiloți și sutiene prinse cu agrafe de hârtie la uscat. Dar chiuveta și dușul sunt surprinzător și spectaculos de curate. Șterpelesc puțină pastă de dinți și mă spăl cu degetul. Apoi fac un duș, lăsând apa să spele teroarea, epuizarea și teama în mici vârtejuri de apă murdară.

Când termin, mă îmbrac și îi spun lui Lyuba că plec. Nu dă niciun semn că m-ar fi auzit.

Afară ploaia s-a oprit și chiar se vede o urmă palidă de soare pe cer. Cumva, în timpul zilei cartierul e mai puțin opresiv decât în timpul nopții, iar blocurile de beton au o simetrie ordonată în ciuda stării de decrepitudine în care se găsesc. O bătrână într-o rochie largă în dungi udă cu furtunul trotuarul din fața unei farmacii și mă străpunge cu o privire supărată când trec, de parcă ar enerva-o la culme ideea de a împărți lumea cu cei tineri. Găsesc o cafenea ascunsă într-un colț și dau un euro pe o cafea și un cârnat în foietaj, probabil făcut de ieri. Aluatul e rece, gras și groaznic, dar sunt calorii ieftine și asta e tot ce contează. Stau o vreme cu cafeaua în mâini, privind spre masa din melamină ieftină, ca și cum toate faptele, datele și ipotezele ar sta răsfirate pe blatul ei. Dar nu am pe cine să întreb și nicio carte nu îmi poate oferi un răspuns. Nici măcar nu știu de unde să încep.

Începe cu motivul pentru care te afli la Berlin, îmi spune o voce, începe cu cei doi bărbați care l-au omorât pe Hamid. E

logic că nu trimiți un novice la Paris pentru o astfel de treabă. Folosești pe cineva care a mai făcut din astea înainte.

Deschid iPhone-ul și trec din nou în revistă fotografiile. Iată-le: Gunther, pocnindu-l pe Lukas în stomac. Lukas aplecat peste o linie de coca, în vreme ce Gunther dă pe gât o halbă de bere. Lukas, pocnindu-l pe Gunther în stomac. Lumea bărbaților în plin dezmăț: bere, droguri și pumni. Însă nu sunt întrutotul asemănători. Gunther este mai suplu decât Lukas și mai blond. Și hainele lor sunt diferite. Lukas prefera, cel puțin în noaptea din fotografii, un maiou mulat pe corp, în vreme ce Gunther e îmbrăcat cu o cămașă largă în dungi, cu mânecile suflecate, un bărbat respectabil.

Deodată îmi sare în ochi ce au în comun Gunther și Lukas. Tatuajul. Pe interiorul antebrațului. Un contur grosolan al Europei, botul Spaniei împungând o Mediterană invizibilă, cizma Italiei balansându-se și coapsa alungită a Greciei și a Balcanilor. Și în jurul Europei, o cobră încolăcită, la fel de grosolan conturată, având capul ridicat acolo unde ar trebui să fie Norvegia, Suedia și Finlanda.

Două fete gălăgioase intră în cafenea, tulburându-mi gândurile. Una dintre ele este o roșcată elegantă cu pantofi impecabili – varianta nemțească a lui Astrid Foogle. Cealaltă are părul blond tuns scurt și tenișii rozalii. Comandă cafea și cornuri cu ciocolată, apoi se așază la o masă în centrul încăperii. Roșcata îi dezvăluie celeilalte oarece noutăți secrete și scandaloase care o fac pe blondă să exclame „*Doch*!”

Astrid Foogle. Oare și-o fi găsit un nou inamic? Și, domnule Lawrence, mai întreabă-mă acum despre indiferența benignă a lumii, deșteptule. Acum am un răspuns mai bine documentat.

Mă ridic să plec exact în momentul în care femeia de la tejghea începe să debaraseze vitrina, scoțând o tavă cu prăjituri și cornuri ca să facă loc unei tranșe proaspete.

— Cât costă? întreb, făcând semn cu capul spre cele vechi.

— Aveam de gând să le arunc, îmi răspunde ea.

— Vă dau trei euro pentru toate.

Își pune mâinile în șolduri, sugându-și o măsea.

— Cinci euro, răspunde ea.

•

Dau într-o parte o scrumieră, un teanc de reviste și o colecție de sticle de lichior de pe masa din bucătărie și așez cutia cu prăjituri în centru. Lyuba se apropie ca o pisică neîncrezătoare și ia șovăitor o prăjitură, cu ochii mereu la mine. O întreb dacă Marina s-a întors și încuviințează din cap. Iau o prăjitură fragilă și fărâmicioasă cu o umplutură care seamănă cu zmeura și o învelesc cu un șervețel.

Marina e în pat, cu picioarele încrucișate sub ea și un teanc de fițuici în poală.

— Nu mă deranja, studiez.

Așez tarta pe pat dinaintea ei, ca un cadou.

— Ce studiezi?

— Rețete de cocktailuri.

Ridică plăcinta și își încrețește nasul.

— Ce e asta?

— M-am gândit că s-ar putea să îți fie foame, răspund.

— I-ai adus și lui Lyuba?

— Evident.

— Nu ar trebui să faci asta. Acum o să aștepte să îi aduci în fiecare zi și, când n-o să-i aduci, o să te urască.

Dă într-o parte șervețelul și mănâncă.

— Deja mă urăște.

— Lyuba e de la Moscova. Acolo sunt crescute să fie afurisite.

Peste lobul urechii drepte are un bandaj grosolan, prins cu scotch. Sângele a pătruns prin tifon, colorându-l cafeniu.

— Ce s-a întâmplat cu urechea ta? întreb.

— Leo, răspunde ea ștergându-se la gură cu mâneca.

— Leo.

— Leo e *sutenyer*-ul nostru. Mi-a smuls cercelul.

— *Sutenyer*? silabisesc cuvântul.

— Marina se fute pe bani, Lyuba face videochat, *sutenyer*-ul ia un procent, răspunde ea mijind ochii spre mine. Ce fel de rusoaică ești tu dacă nu știi asta?

Ah, pește adică.

— În Armavir i se spune altfel, îngaim zâmbind jenată.

— Oricum, Leo e băiat bun, ne apără de clienții răi.

— Dacă e un băiat așa de bun, de ce l-ai lăsat să-ți facă asta?

— Nu e vorba de „lăsat”, boboaco. Dacă n-ar fi el, ar putea fi altul, mai rău.

Ridică resemnată din umeri.

— Lumea aparține bărbaților. E a lor. Noi suntem ale lor. Copacii, stâncile, cerul – ale lor.

— Și povestea cu „Marina nu are nevoie decât de Marina” a fost doar o bravadă?

— O dorință. Pentru zile mai bune.

Așază teancul de fițuici pe pat. Urc lângă ea și scot iPhone-ul, derulând prin fotografii până o găsesc pe cea în care se văd tatuajele de pe brațele celor doi ucigași.

— Am nevoie de o favoare, Marina. Vreau să te uiți la ceva.

Ia telefonul din mâna mea și studiază fotografia.

— Salonul VIP din Rau Klub. Îmi dau seama după canapelele portocalii.

— Tatuajul pe care îl au amândoi. Ce semnificație are?

— Criminali. Mafia.

— Ești sigură că fotografia e făcută în Rau Klub?

— Bineînțeles. Uneori lucrez acolo. Visul meu, cel mai mare vis al meu, e să ajung chelneriță acolo. Faci și o mie de euro într-o seară bună.

— Poți lucra acolo în seara asta? Aș vrea să arunc o privire.

— Adică să te iau acolo. Care nici măcar nu știi ce e ăla un pește.

Mă măsoară atent cu ochii îngustați.

— De mafioți trebuie să fugi, boboacă naivă. Nu să îi cauți.

— Doar să arunc o privire. Te rog!

Își clatină capul, oftează, apoi tace îndelung.

— Numai o privire. Un gest dacă faci, și Marina a dispărut, ne-am înțeles?

PAISPREZECE

Înainte să vezi Rau Klub, îl auzi. Bubuitul muzicii house bate aerul ca o rafală de tun îndepărtată. Ca să ajungi acolo, te dai jos din U-Bahn la ultima stație, într-o pustietate sinistră și mergi pe jos cam un kilometru, de-a lungul unei șosele străjuite de fabrici părăsite.

E un drum întunecat, dar popular, plin cu tineri îndreptându-se cu toții în aceeași direcție, ca într-un soi de pelerinaj. În jur aud vorbindu-se cel mai mult germană, firește, însă mai auzi și frânturi de rusă și turcă, dar nicio vorbă în engleză. Acum, fie turiștii nu au auzit de Rau Klub, fie e prea tare pentru gustul lor. Din când în când se mai strecoară pe lângă noi câte un Mercedes ori un BMW, șoferul apăsând pe claxon să elibereze drumul, puștii mijind ochii spre parbriz să-i zărească pe cei dinăuntru.

Marina merge desculță, cu pantofii într-o mână.

— Să nu bei nimic, îmi spune ea. Aici sunt numai draci împielițați. Ai să vezi.

Pășește cu delicatețe, ocolind o baltă dubioasă cu un lichid maroniu. Carcasa de zombie a clubului este o clădire din cărămidă masivă în care a fost cândva o fabrică, găurile unde au fost cândva ferestrele pulsează roz și albastru, roz și albastru. Ne croim drum spre intrare, traversând o curte invadată de ierburi și pășind peste sticle și bucăți sfărâmicioase de tencuială.

— Ai grijă la ace, îmi strigă Marina.

Dârdâi de frig în rochia minusculă pe care mi-a împrumutat-o, cu spatele aproape complet gol și abia pot păși în pantofii ieftini pe care m-a pus să-i cumpăr, cu tocuri din plastic de prost gust. Dar Marina spune că arăt *hot* și nu pare deloc surprinsă când bodyguard-ul de la ușă ne zărește în șirul lung de vreo două sute de puști înghețați de frig și ne face semn să trecem în față.

Luminile lovesc trupurile celor care dansează la parter, străpungând fumul gros dinăuntru. Ritmul de mitralieră al difuzoarelor mă apasă în piept. Am mai fost în cluburi înainte, în Moscova, furișându-mă împreună cu copiii celorlalți diplomați, dar era pentru distracție. Acum sunt aici să muncesc, iar atmosfera din Rau Klub aduce cu o versiune futuristică și distopică a petrecerii de pe Titanic, după plecarea bărcilor de salvare.

Urc în urma Marinei pe o scară lată de metal și văd cât de mare este clubul. Nu știu ce se fabrica aici pe vremuri, dar trebuie să fi fost ceva imens. Cisterne ruginite se ridică de-a

lungul unui zid și o încrengătură de conducte se întinde peste tavan. Peste tot se văd trupuri de oameni înghesuite laolaltă la o singură masă, zvârcolindu-se. Muzica atinge un crescendo și, la un semn, o mie de fluiere de poliție șuieră deodată și în aer răsar bastoane fosforescente, agitându-se frenetic, parcă semnalizând un avion de salvare ce trece pe deasupra tuturor.

Un alt bodyguard așteaptă în capul scărilor, un tip masiv, cu o beretă pe cap, care o salută pe Marina în rusește. Se dă într-o parte și ne face semn să intrăm.

În fața ochilor noștri se deschide o altă încăpere, mai puțin aglomerată decât cea de la parter. Zâmbete fosforescente roz și albastre, ca într-un desen animat cu motani Cheshire, cu ochii sclipitori urmărindu-ne la fiecare pas. Bărbați tolăniți pe banchete, acompaniați de femei în fuste scurte cu zâmbete de complezență. *Oh, ești cel mai inteligent și cel mai chipeș și bogat bărbat din lume*!

Deodată se aude o detunătură și sar speriată, dar în loc de țipete, aud triluri de râs de la o tablă din spate, unde un bărbat într-o cămașă cu butoni și cravată lărgită în jurul gâtului își stropește haremul de șase adolescente cu șampanie cumpărată cu vreun bonus de la serviciu.

Marina comandă două limonade la bar. Niciodată să nu bei alcool în timpul serviciului, îmi spune ea, doar te prefaci că bei. Îmi amintesc de discursul lui Yael despre vigilența tactică. Nu sunt foarte diferite primejdiile la care se expune o prostituată de cele ale unui spion. Cele două băuturi ne costă treizeci de euro. Treizeci de euro pentru două limonade. Dar măcar prețurile au mai triat mulțimea și Marina ne poate găsi două scaune libere la bar.

— Întâi studiază mulțimea! Nu te grăbi să faci prima mutare!

Ridică privirea și zâmbește spre unii dintre bărbați care trec pe lângă noi.

— Apoi alege-ți prada! Eu îi iau portmoneul, tu ceasul.

Spune asta cu un ton atât de sec, încât mă întreb dacă glumește.

Un puști într-o geacă de piele, semănând vag cu un actor faimos bea votcă împreună cu frații lui și cântă într-o germană bâlbâită de băutură. Marina înclină capul spre el.

— Fotbalist, joacă la München. El plătește bine, dar tovarășii lui sunt niște tâmpiți. Ai noroc dacă te plătesc.

— Îi cunoști?

— Pe ei în persoană, nu. Dar înveți repede să citești speciile.

— Dar acela?

Arăt spre un tip cam de șaizeci de ani cu părul argintiu până la umeri. E îmbrăcat în blugi roșii și cu o cămașă albă cu

model oriental; stă de vorbă cu o negresă superbă cam de douăzeci și cinci de ani, ocupată să culeagă o măslină dintr-un pahar de martini de parcă ar avea pe ea un fir de păr.

Marina mijește ochii și încuviințează din cap.

— Bună afacere. Îi place să ofere bijuterii. Rahatul ăla sclipitor din jurul gâtului negresei nu e din sticlă.

Se apleacă spre mine, secretos.

— Tot ce trebuie să faci e să îl asculți plângând ca un copil despre cum trec anii peste el și cum copiii lui sunt cu toții niște drogați, și cum nimic nu contează până la urmă.

Clubul acesta e o lume fascinantă și Marina e un ghid bine documentat. Mai trecem în revistă câțiva – omul de afaceri străin care stă de vorbă cu un tip tinerel și drăguț, papagalii în costume și ochelari de soare, cu frezele atent gelate.

În capul scărilor apar patru bărbați și bodyguardul rus sare să dea cât mai repede funia într-o parte. Râsul lor umple încăperea cu hohote ascuțite, care îți zgârie urechile. Râsete de bătăuși. Se înghiontesc și își dau pumni unii altora la fiecare treaptă, îmbrâncindu-se și împiedicându-se, traversează camera până la o masă pe care scrie REZERVIERT. Toată lumea din cameră se uită la ei înainte de a-și feri iute privirea. Pantaloni de trening. Cămăși din mătase, cu nasturii desfăcuți. Adidași Puma.

Marina îmi dă un ghiont.

— Vezi tatuajele?

Mă uit la brațele lor, acolo unde mânecile sunt suflecate. Tatuajele sunt aceleași ca în fotografiile lui Gunther și Lukas.

— Ăștia ce specie sunt? o întreb.

— *Schlägertypen*, mormăie ea.

Specia asasinilor.

— Asta înseamnă bani și durere. Întâi primești una și pe urmă cealaltă.

Îmi simt stomacul contractându-se de teamă, dar e timpul să mă apuc de muncă. Împing scaunul în spate și mă ridic. Marina mă apucă de încheietura mâinii.

— Ai spus că arunci doar o privire. Nu fi tâmpită!

— Mă duc până la toaletă, îi răspund zâmbind.

Simt privirile Marinei în timp ce traversez camera, protectoare, dar întrebându-se cât de mult merit să mă protejeze. Pentru plăcerea băieților, îmi ondulez coapsele la fiecare pas, dar mă simt ca o puștoaică de cinci ani cu pantofii mamei, așa că renunț după o vreme. E îndeajuns, pentru că am fost remarcată. Când trec pe lângă separeul lor, îndreptându-mă spre toaleta din capătul îndepărtat, îl aud pe unul dintre ei remarcând:

— *Feine schlampe*.

Înseamnă ce curvă/cățea/ târfă mișto, dar aș prinde înțelesul și dacă nu aș vorbi germană. Tonul este îndeajuns de elocvent. Îmi continui drumul, ignorându-i – intenționat – și dispar în toaletă.

La chiuvete, două blonde trag pe nas un rând de coca. Altele două pierd vremea la oglinzi, certându-se între ele în timp ce își aranjează fustele, își saltă sânii în sutiene și își aruncă una alteia priviri ucigătoare. Pe un taburet lângă perete stă o femeie în vârstă, grasă și umflată, întinzându-le clientelor prosoape. Stă cu privirea ațintită în gol în fața ei, oarbă la tot ce se petrece în jur.

Teama și adrenalina se ridică în mine și broboane de transpirație încep să mi se adune pe frunte. Femeia în vârstă îmi întinde un prosop și las să cadă o monedă de un euro în coșulețul de lângă ea. Îmi șterg fruntea și mă uit în oglindă, exersând diverse variante de zâmbete pentru băieți.

Începe spectacolul. Îmi adun curajul și ies în forță, înapoi spre Marina. Unul din cei patru bătăuși se ridică și mă urmează. Marina își dă ochii peste cap când îl vede și își trage poșeta în poală. Când mă așez din nou, tipul ne cuprinde pe fiecare pe după umeri cu câte un braț.

— *Was gent ab*? ne întreabă.

Ce fac fetele?

— *Verpiss dish*, rânjesc batjocoritor, cu accentul meu rusesc cât mai pronunțat.

Plimbă ursul!

Arată bine, are în jur de douăzeci de ani, cu părul întunecat și zburlit și o urmă de barbă. Probabil e Don Juan-ul grupului, trimis să ne farmece. Se întoarce spre Marina.

— Prietena ta m-a trimis la plimbare. Nu ți se pare că e nițel cam nepoliticos din partea ei?

Marina se desprinde de sub brațul lui.

— Eu am plecat de aici, îmi spune ea în rusește, arcuindu-și sprâncenele.

Dacă ești isteață, vii după mine.

Sunt îngrozită să rămân singură, dar tot ce pot face e să zâmbesc în urma ei, privind-o cum se îndepărtează. Tipul se trântește pe scaun, iar brațul îi alunecă în jos pe brațul meu până îmi atinge mâna.

— Așa, să stăm de vorbă. Cum te cheamă, fetițo?

— Mi se spune Sofia.

— Mie mi se spune Christian.

•

Prietenii lui Christian sunt mai mult sau mai puțin ce intuiam, cretini din aceia periculoși. Fiecare rundă succesivă de bere și shot-uri de votcă – trei de fiecare în prima oră îi

inspiră să atingă culmi tot mai înalte de cretinism, ca și cum ar exista un soi de competiție între ei. Mișcările idioate despre fotbal și mașini alternează cu reprize improvizate de lupte. Dar între ele, prind frânturi de conversație. O cunoștință de-a lor a murit. Astăzi a avut loc o înmormântare. Ba nu, două. Palmele încep să îmi transpire.

Christian încearcă să facă conversație de complezență.

— Dar tu, ce mai spui, fetițo?

Mă întreabă care e anotimpul meu preferat, culoarea mea preferată, sucul preferat și animalul de companie din copilărie. Îi răspund cât de bine pot, umplând golurile din viața Sofiei exact așa cum m-a învățat Yael. Toamna, albastrul, Fanta, un iepure pe nume Alioșa. Câte avem în comun! îmi spune el.

Dar în cea mai mare parte a timpului, mă tratează ca pe o piesă de mobilier. Ceva care face parte din decor. Suport mâna care mă mângâie din când în când pe picior, întrebările libidinoase – „Ia spune, Sofia, toate rusoaicele sunt curve în Germania?" – dar altfel sunt ca orice fată din club, chiar rusoaică, una care nu înțelege mare lucru din conversația lor.

Deodată începe o melodie pe care nu am mai auzit-o până acum și se aude un oftat colectiv. Băieții se agită, apoi se ridică. Ciocnesc paharele și comandă un alt rând de shot-uri. „Acesta era cântecul lor. Gunther adora piesa. Lukas o ura cu patimă".

Simt un fior cum mă cuprinde dintre umeri spre brațe, până în vârful degetelor. Teoria mea s-a dovedit a fi corectă. Urmează poteca până la izvor și vei găsi și restul turmei adăpându-se. Încerc să mă liniștesc, forțându-mă să par cât mai relaxată.

— Cine sunt Gunther și Lukas? întreb.

Christian trage adânc aer în piept, odihnindu-și palma pe coapsa mea.

— Tovarășii noștri, răspunde el.

— Ah, da?

— Au murit săptămâna trecută. Într-un accident de motocicletă.

— Îmi pare rău. Aici, în Berlin?

— În Paris.

Închid ochii, auzind în urechi sângele năvălind. Întind brațul după paharul de limonadă și o dau pe gât dintr-o înghițitură. Întind din nou brațul și iau un pahar cu apă al cuiva, îl beau și pe acela. Acum ce fac, Yael?

— Ce s-a întâmplat? întreabă Christian.

— Nimic, îi răspund. Hai să dansăm!

Coborâm scările până la ringul de dans de la parter și mă rog din tot sufletul să nu îmi vadă genunchii și palmele

tremurând. Fiecare fibră a corpului meu îmi spune să o iau la fugă spre ieșire, creierul meu de șopârlă cu instincte evoluționare îmi strigă că aici mă pândesc primejdii, focuri și prădători. Dar Christian e cartea mea de intrare în grupul ucigașilor lui Hamid. În grupul celor care l-au luat ostatic pe tatăl meu. Vei fi puternică, Gwendolyn.

În hala de la parter este prea multă lume. Când traversezi camera ai senzația că treci prin gelatină. Cu fiecare pas, cu fiecare respirație lupți să nu te sufoci. Îl conduc de mână spre ringul de dans. Vom dansa împreună îndeajuns de mult timp cât să-l conving să ne retragem undeva doar noi doi. Apoi o să-l torturez sau o să mă culc cu el până când obțin informațiile de care am nevoie. Oricare din soluții, rezultatul va fi același.

— Uite, îmi spune Christian. Uite ce e, îmi pare rău… nu îmi place să dansez. Nu mă pricep. Și trebuie să mă întorc la prietenii mei. Înmormântările… înțelegi.

În sinea mea îmi vine să îl pocnesc. Dar Sofia zâmbește.

— Ce număr de telefon ai? Poate ne mai întâlnim, îți trimit un SMS.

Scoate un râs nervos de băiat timid și îmi spune numărul. Îi trimit un text cu un singur cuvânt: Sofia.

Își verifică telefonul.

— L-am primit.

•

Mă întorc în apartamentul Marinei cu U-Bahn-ul, depănând în minte scena de la Rau Klub și gândindu-mă la ce urmează. În geamul metroului îmi surprind chipul, pereții tunelului aleargă în spatele imaginii. Neonul intermitent din vagon îi dă o paloare teribilă tenului meu și sub pomeții obrajilor se văd umbre adânci. Ochii mi s-au înfundat în orbite și mușchii mandibulei tresar când dinții mușcă adânc în buza de jos.

Ceva curios se petrece în stomacul și în capul meu: teroarea pe care am trăit-o din clipa în care am aflat că tata a fost răpit se… ce? Transformă? Termenul mi se pare nepotrivit. Ideea pe care vreau să o sugerez este aceea a tipului care se transformă într-o „gânganie înspăimântătoare” în nuvela lui Kafka. Metamorfozează? Caut cuvântul pe telefon.

> (A se) Metamorfoza. Verb. 1. A căpăta o altă înfățișare, a-și schimba semnificativ caracterul, uneori prin mijloace supranaturale, de obicei mai plăcută sau grotescă.

Asta este. Teroarea se metamorfozează în ființa aceea din interiorul meu pe care am descoperit-o pentru întâia dată în

New York, ființa aceea pe care Yael a antrenat-o și a cizelat-o. Acea entitate este reversul, punctul contrastant, răcnetul drept răspuns la întrebarea care vine din teroare. Teroarea întreabă: Ce voi deveni eu? Ființa răspunde: Asta.

Furia îmi întunecă mintea și cum furia este oxigenul pe care îl respiră ființa din interiorul meu, în seara asta e pusă pe fapte mari. Du-l pe Christian undeva, neapărat, îmi spune ea mie, leagă-l de pat și chinuie-l cu un clește și o brichetă până când obții informația de care ai nevoie. Însă în felul acesta nu voi obține nimic, o știu. Am învățat-o de la tata, în timp ce urmăream împreună emisiuni despre torturarea teroriștilor.

— Un individ va recunoaște orice atunci când îl torturezi. Că e terorist. Că e diavolul. Că știe care sunt numerele câștigătoare de la extragerea loto de mâine, îmi spunea el.

Atunci, alternativa care e? De ce nu? Să mă culc cu el în loc să îl torturez… violența ar fi mai bună, mai puțin grețoasă decât sexul. Dar vom vedea. Voi face tot ce va fi necesar ca să câștig. Ratez stația și sunt nevoită să mă întorc pe jos de la stația următoare. Gândurile mele sunt absorbite de Christian și prietenii lui. Cum putea această gașcă de idioți pe care i-am întâlnit în seara asta să îl răpească pe tatăl meu? Ce îi îndreptățește pe acești fraieri care dau pe gât berea de parcă ar fi apă și își dau unul altuia pumni în boașe să privească măcar înspre tatăl meu? Îmi imaginasem că forța malefică din spatele răpirii tatii este puternică, că este uriașă, sclipitoare și de neînvins, un portavion care joacă șah. Și când colo, o putere care e malefică pentru că e mică și lipsită de minte și multe altele.

Dar asta îi face și mai înspăimântători. Cum i-aș putea învinge? Să-i bat până scuipă tot? Pe drum observ oamenii pe stradă, cerșetori, bețivi și tipi ai căror ochi sclipesc în lumina felinarelor precum tăișurile. Dar în privirile lor nu citesc decât teamă, ca și cum eu aș fi primejdia, eu aș fi cea care i-ar înghesui într-un gang ori pe o alee și le-ar tăia beregata.

Când ajung în apartament, Marina și Lyuba dorm. Închid ușa băii fără zgomot, să nu le trezesc și stau cu capul aplecat deasupra toaletei. Mă forțez să vomit de câteva ori până când îmi dau lacrimile. Dar stomacul mi-e aproape gol și nu reușesc decât să scuip o dâră de salivă. Iau buretele atârnat deasupra căzii și îmi frec pielea palmelor și a antebrațelor, încercând cu disperare să mă curăț de o murdărie pe care nu o văd și al cărei miros nu îl simt.

Pe canapea găsesc un bilet mâzgălit cu litere chirilice. „Trezește-mă când te întorci”. Mă strecor în camera Marinei, mă așez pe marginea patului ei și o ating ușor pe braț. Întoarce capul și clipește spre mine.

— M-ai speriat în seara asta, spune ea. Eram îngrijorată.

— Îmi pare rău, îi răspund.

Vrea să mai spună ceva, dar se răzgândește și mă strânge de mână.

CINCISPREZECE

Scotocesc prin bucătărie să încropesc un mic dejun copios pentru mine și colegele mele de apartament. Găsesc niște ceai negru, miere, iaurt, un cofraj de ouă și o jumătate de pâine de secară, densă și insipidă, care, conform etichetei, ar fi esențială pentru atingerea unei „*überlegene Darmgesundheit*”. Unei „sănătăți digestive de invidiat”. Combin cum pot mai bine ingredientele și prezint rezultatul final pe masa din bucătărie.

Lyuba mă privește cu ochi bănuitori prin fumul țigării și mănâncă doar pâinea de secară.

— Ceaiul e slab, spune ea și se ridică.

Câteva minute mai târziu iese pe ușă, chipurile o așteaptă o „mironosiță bogată” într-un apartament din Charlottenburg pentru o lecție de pian. Marina ia farfuria lui Lyuba și o golește.

— Mă mir că ai venit acasă.

Mă ridic și încep să strâng masa.

— Nu voiam să mă culc cu el.

— Nu e vorba de culcat, boboaco. Mă mir că încă trăiești.

Aduce farfuria la chiuvetă și înșfacă un prosop de șters vasele.

— Mi-ai spus că vrei să cauți pe cineva. E unul dintre ei, gangsterii ăia? E vorba de vreun soi de răzbunare?

Spăl tigaia cu un burete, apoi râcâi oul ars cu unghiile.

— Nu e răzbunare.

Marina trântește două farfurii uscate pe un raft, cu un zgomot infernal care mă face să sar speriată.

— Ți-am spus să nu îți aduci rahatul în casa mea. Lyuba crede că nici măcar nu ești rusoaică. Știai asta? Spune că minți.

— Armavir e la mare distanță de Moscova.

— Asta i-am spus și eu. Dar e paranoică. Cască prea mult gura la Putin, vede spioni peste tot. Dar, Sofia, după toată drama asta cu mafioții – dacă vrei să mai stai aici și în noaptea asta, trebuie să îmi spui ce naiba cauți.

Închid robinetul și mă întorc spre ea.

— Îl caut pe tatăl meu. A fugit de acasă și cred că s-a încurcat cu bandiții ăia de la club.

Cred că e minimul de informație pe care îl va accepta.

— Deci asta era, răspunde Marina dându-și ochii peste cap. Marele mister al Sofiei se dovedește a fi o mare bășină sentimentală, concluzionează atârnând prosopul deasupra chiuvetei. Papa a avut motivele lui să fugă. Mai bine să îl lași cu noii lui prieteni. Amândoi veți fi mai fericiți așa.

Deschid gura să îi spun că nu e chiar așa, dar a plecat deja și o clipă mai târziu aud ușa de la dormitor închizându-se. Telefonul îmi vibrează în buzunar. Un SMS de la Christian: *was gent ab baby*. Mă sprijin de masa din bucătărie, cu ochii la ecran, degetele șovăind deasupra tastelor. Ce aș vrea să îi răspund este: ce să fac, baby, mă gândesc cum să te torturez. Ce răspund de fapt este: *Nicht viel. Du*? – Nu mare lucru. Tu?

Îmi răspunde imediat într-o germană abreviată și colocvială pe care cu chiu, cu vai o descifrez. Când reușesc să îi dau de cap, aflu că în seara asta e o petrecere într-un loc numit Neukölln și eu merg cu el.

•

Mă întâlnesc cu Christian în fața stației de metrou de la Hermannstrasse. Afară s-a lăsat deja noaptea, dar intrarea în fast-food-ul de la colț e puternic luminată cu neoane fosforescente. Christian stă rezemat de zid, mâncând niște cârnăciori înmuiați din câte se pare în ketchup, împungându-i cu o scobitoare și înfulecându-i zgomotos. Geaca de piele e de un roșu țipător, iar adidașii albi, proaspăt scoși din cutie, îi strălucesc.

— Îți plac crenvurștii? mă întreabă plescăind, întinzându-mi farfuria de carton. Îți aduc o scobitoare. Sau o poți folosi pe a mea.

Scutur din cap și încerc să schițez un zâmbet. În seara asta sunt Sofia, îmi spun în gând, drăguță și timidă, tăcută și misterioasă.

Mă privește din cap până în picioare.

— Ai lăsat rochia acasă?

Sunt îmbrăcată în blugi, cu ghetele mele Doc Martin și geaca din piele primită de la Yael peste un tricou negru.

— M-am gândit că în seara asta e ceva degajat.

— Da-da, sigur. Adică, arăți senzațional! Ai arăta senzațional și cu un sac pe tine.

O spune cu toată sinceritatea, o sfială adolescentină colorându-i obrajii. Tipul e, în ciuda ketchupului de pe obraz, chiar frumos, parcă face parte dintr-o trupă de băieți pe care i-aș fi ascultat când aveam doisprezece ani. Nu solistul, ci timidul trupei, care face milioane de fete să suspine cu gândul la el. Aruncă restul de cârnăciori într-un coș de gunoi și se șterge la gură cu un șervețel.

— Ai mai fost la Neukölln până acum? mă întreabă. Pe vremuri era mai dur acolo, acum e totul foarte pașnic, o mulțime de artiști și rahaturi din astea.

Mergem unul lângă celălalt de-a lungul unei străzi flancate pe o parte cu blocuri vechi de apartamente și de cealaltă parte, cu un gard viu, înalt în spatele căruia trece calea ferată. Nu îmi

dau seama dacă e un cartier rău ori un cartier căzut în paragină și prost luminat.

— A cui e petrecerea? întreb.

— E în apartamentul șefului meu, răspunde el încurcat, dar nu-ți face griji. I-am spus că ești fată super OK. Este ca un fel de… E pentru tovarășii mei care au murit. Noi îi zicem „o sărbătoare a vieții”.

O petrecere-parastas. În apartamentul șefului. Stomacul mi se contractă de teamă. Unde a dispărut toată stăpânirea de sine și bravada de aseară din metrou?

— Deci… un fel de comemorare.

— Da. Ceva mai cu ștaif. De asta m-am gândit că o rochie ar fi mers mai bine. Dar nu contează.

— Povestește-mi despre șeful tău. E de treabă?

— Paulus? Foarte de treabă. Și apartamentul lui… o să vezi.

Trage scurt aer în piept, clătinând din cap.

— Două corpuri separate, unul deasupra celuilalt. Și a instalat o scară, să poți trece dintr-unul în altul. Cu bar din lemn de mahon. Jacuzzi pe acoperiș. O plasmă de nu știu, doi metri lățime.

— Foarte tare.

— Poate în câțiva ani o să am și eu așa un cuibușor.

Își pocnește palmele încântat de perspectivă.

— Poate până atunci or să se facă televizoare late de trei metri!

— Și tu cu ce te ocupi, Christian? întreb pe un ton cât mai degajat. Nu ai apucat să-mi povestești aseară.

Vocea îi coboară cu o jumătate de octavă când adoptă subit atitudinea de om mare.

— Mă ocup de diverse tranzacții. Cumpărăm lucruri, vindem lucruri. Computere. Whisky. Componente de mașină. Orice. Din vest în est, din nord în sud. În toată Europa.

— Și eu care credeam că te ocupi de ceva mai… periculos.

Îi arunc o privire furișă și un zâmbet.

— Îmi place să mă joc cu focul.

— Ah, poate fi și periculos! sare el, temându-se că m-a dezamăgit. Poate actele vamale nu sunt acolo câteodată. Poate lipsește o ștampilă de import.

— Sună palpitant. Toate formularele alea, te poți tăia cu hârtia.

Chipul îi capătă o expresie rușinată.

— Sunt mai multe lucruri decât atât. Oamenii. Tovarășii mei. Nu e bine să te pui rău cu ei.

— Mmm, rostesc cu un ton sceptic. Măi să fie…

Se trage înapoi și vocea devine ușor defensivă.

— Geaca asta m-a costat cinci sute de euro, înțelegi? Ediție limitată. Crede-mă, Sofia, nu obții ce îți dorești în viață dacă ești un pămpălău prost.

— *Genau*, îi răspund.

Exact.

•

Sărbătoarea vieții se ține într-o clădire acoperită cu graffitti, tocmai la capătul străzii. Muzică house și ferestre bubuind, bărbați râzând și strigând unul la altul. Christian mă conduce de mână pe scări, pe lângă cupluri care se sărută și fumează iarbă. Tipii sunt cu toții versiuni ceva mai mature ale lui Christian, iar fetele în rochii scurte sunt versiuni mai bine îmbrăcate ale mele. Își face intrarea la petrecere cu un strigăt triumfal, întâmpinat de câteva țipete drept răspuns. Un grup numeros e strâns în jurul televizorului enorm despre care mi-a povestit Christian, delectându-se cu un joc de acțiune într-o lume post-apocaliptică.

Ne strecurăm spre bucătăria aflată undeva în partea din spate a apartamentului și Christian îmi întinde o sticlă de bere și un shot de votcă. Nu văd o cale de a mă eschiva, așa că la naiba cu vigilența tactică. Ciocnim paharele și îl dau pe al meu pe gât dintr-o înghițitură, un fel de lichior dulce și gros care îmi rămâne pe buze ca un lipici.

Christian mă ia de mână, mă întoarce și își lipește trupul de spatele meu. Buzele lui, la fel de cleioase ca ale mele, încep să îmi exploreze gâtul. Încerc să mă desprind, însă nu vrea să-mi dea drumul.

— Hei! strig plesnindu-l peste cap. *Nicht doch*!

Unul din tovarășii lui din seara trecută de la Rau Klub se apropie cu un zâmbet larg și îi trage un pumn zdravăn în umăr.

— Unde dracu' ți-ai lăsat manierele? Ți-a zis să-ți iei labele de pe ea!

Dar Christian izbucnește în hohote la ceea ce este, evident, o glumă. Încep să se îmbrâncească sau poate să se lupte pe bune, dar important e că eu mă pot elibera. Mă strecor prin mulțimea agitată care urlă asurzitor, în căutarea unui loc mai liniștit. Găsesc un colț unde două femei în rochii scurte fumează și vorbesc în rusește.

Una din ele, cam de douăzeci de ani, cu tenul palid, și părul blond platinat gesticulează spre mine cu țigara.

— Russki?

Încuviințez din cap.

— Doamne, nu încă una de-a noastră!… Tu a cui ești?

— A lui, spun, arătând cu degetul spre Christian. Ăla cu geaca roșie.

— Ah, Christian e doar un copil, spune cealaltă.

E cu câțiva ani mai în vârstă și cu un păr negru prins în vârful capului într-o coafură complicată și se clatină ușor înainte și înapoi, deja beată; se prezintă drept Veronika.

— Eu sunt cu Paulus. Dar poți să-l iei tu, dacă vrei.

Încep să râdă și încerc să le țin isonul.

— Care dintre ei e Paulus?

Veronika îmi arată un bărbat care stă în picioare într-un colț. Undeva aproape de patruzeci de ani, țeasta complet rasă și un tricou de bună calitate, strâns pe un trup musculos și foarte suplu. Bea votcă cu Christian și încă alți doi tineri. Mai toarnă un rând. Și încă unul.

— Când beau și se droghează îi apucă poftele, îmi explică Veronika abia mestecând cuvintele. Șmecheria e să te ascunzi dedesubt până când trece efectul cocainei și adorm la un joc pe televizor.

În dreptul unei ferestre deschise în celălalt capăt al camerei se adună un grup de bărbați. Un tip bine lucrat, îmbrăcat cu un maiou, scoate un răcnet, în timp ce ridică un butoi de bere deasupra capului. Se aud strigăte de încurajare. Incantații. Deodată butoiul își ia zborul pe fereastră. Se aude o bubuitură. Și alarma unei mașini. Țipete isterice de râs.

Blonda strivește țigara sub pantof și mă apucă de braț.

— E timpul să dispărem.

Ne furișăm discret prin mulțime spre o spirală de trepte din centrul camerei. Alte câteva femei își întorc privirea spre noi și Veronika le face semn din cap să se facă nevăzute.

Tipa blondă e în față și eu vin în urma ei cu Veronika ținându-se strâns de mâna mea; tocurile tropăie nesigure pe scări.

— Băieții cunosc regulile, spune ea. Zona asta e doar pentru mine și șefu'. E privată. Accesul interzis.

•

Nivelul inferior e mult mai liniștit. Canapele din piele albă, o măsuță de sticlă, un tablou abstract de prost gust într-o ramă aurie înzorzonată stă atârnat pe un perete. Cineva scoate o sticlă de votcă. Altcineva scoate o oglinjoară și un tub de plastic transparent, plin cu pudră albă.

Lângă mine și cele două rusoaice sunt două nemțoaice și o australiancă. Continuă o conversație începută la etaj, din care prind câteva frânturi. Probleme de sex. Dileme în privința cumpărăturilor. Clinici care nu raportează la poliție vânătăile de la ochi.

Lângă mine, Veronika soarbe dintr-un pahar de votcă. În timp ce îl reumple, îmi șoptește în rusește:

— Christian se poartă frumos cu tine? Am început să beau pe la prânz, deci acum îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Ah, da, răspund. E un cavaler.

— Păi, e tânăr. Uită-te în jur. Să vezi ce porc o s-ajungă, spune ea sorbind o altă înghițitură. Afacerile astea ale lor. Îi înrăiesc. Și după ce s-a întâmplat la Paris, au înnebunit cu toții.

Paris. Cât de beată e și cât de mult să o trag de limbă?

— Christian mi-a povestit, îi spun. Gunther și Lukas, ce pierdere!

— Pierdere? Pe naiba. Erau niște idioți și niște ucigași, la fel ca fiecare dintre monștrii de la etaj.

Își așază o mână pe umărul meu și cealaltă pe picior. Suntem prietene de suferință.

— Oricum, m-am săturat să vorbesc despre asta. Cel puțin Paulus nu mă poate învinui pentru rahatul ăla. Nu are cum. Ar trebui să îl las dracului de gangster.

Zâmbesc și o bat ușor pe braț, conspirativ.

— Vorba mătușii mele: o femeie are nevoie de un bărbat cum are nevoie de o eșarfă de mătase. E frumoasă când o ai, dar când o pierzi, nu suferi prea mult, corect?

— Foarte tare! Bărbații nu ascultă niciodată. Parcă sunt născuți fără urechi. I-am spus lui Paulus că de fiecare dată când acceptă joburi de la strigoiul ăla de Boris sau Bandar sau Buh… ceva, pe urmă îi pare rău. Dar de fiecare dată. Prea multă bătaie de cap și prea puțini bani. Și rahatul de la Paris.

Veronika trage oglinjoara și cocaina sub nasul ei și face două linii subțiri cu legitimația de la o sală de sport a cuiva.

— Vrei? Te ține în formă.

— Nu, răspund. Mulțumesc.

— Silueta asta a ta n-o să dureze o veșnicie, să știi.

Se apleacă din talie, trăgând prima linie, apoi și pe a doua. Când se ridică, nările îi sunt roșii și pe chip are un zâmbet cu gura până la urechi. Îmi apucă mana și o așază pe piept.

— Simte-mi inima! O simți? Bate ca a unui cal de curse.

Chiar așa e.

— Te simți bine? Poate ar trebui să… o iei mai ușor.

Veronika rămâne o clipă privindu-mă cu o expresie care aduce cu furia. Dar pe urmă slobozește un hohot răgușit.

— Ah, fetiță naivă! Fă-ți un bine și scapă de aici! Scapă înainte să ajungi ca mine!

Pe trepte se aud pași grei. Ridic privirea și îl văd pe Paulus coborând. Se oprește la jumătatea scărilor privind țintă spre Veronika.

— Ce căutați toate aici jos? Hai sus! Acum! Valea!

Femeile se ridică și Veronika face o mică reverență spre Paulus.

— Cum dorești, *Liebling*.

Le urmez până la jumătatea scărilor, apoi mă opresc. Petrecerea e mai gălăgioasă acum, în plin avânt. Nici măcar nu vor observa că nu sunt acolo. Mă furișez înapoi pe scări în apartamentul lui Paulus și arunc o privire în jur.

•

O locuință tipică pentru un gangster cu gusturi îndoielnice. Prea multă piele, prea multă sticlă, numai rahaturi urâte la prețuri exorbitante. Cât timp am la dispoziție până va coborî cineva să mă caute? Zece minute? Două? Trec pe lângă bucătărie și mă îndrept spre coridor. Într-o parte dormitorul, un birou imens și un dulap enorm. Dincolo e baia, toată cu marmură. Și găsesc o ușă încuiată. Mă opresc, ciulind din nou urechile. Bocănitul a o sută de picioare, țipete de râs, un strigăt și ceva lovindu-se cu putere de podea.

Paulus, unde ții cheile? În buzunar, firește, dar poate… mă îndrept spre sufragerie. Încerc să nu fac vreun zgomot, deschid dulapul, scotocind printre sacouri și haine, dar nu găsesc nimic. La naiba! Poate Paulus s-a schimbat înainte de petrecere. Poate cheile sunt în pantalonii pe care i-o fi lăsat în baie pe jos.

Dar podeaua băii e goală, cum e și blatul biroului. În dulapul din dormitor și în noptiere nu găsesc decât un roman rusesc, ceva mărunțiș și câteva chitanțe. Teama curge prin mine acum ca un narcotic, dar mai încerc o dată. În disperare de cauză, caut în coșul de rufe: tricouri, șosete, chiloți. Ale Veronikăi și ale lui. Scârbos din cale-afară. Caut într-o sacoșă de cumpărături: o cămașă de noapte de mătase, cu eticheta încă atașată. Caut sub pat: o singură cutie de curier.

O trag afară. E deja deschisă. Înăuntru nu găsesc nicio etichetă de livrare sau formular vamal. Doar o cutie frumoasă din lemn, împachetată în folie cu bule. Arată ca o cutie de trabucuri, dar când ridic capacul, dau cu ochii de ceva cu totul diferit.

Un pistol placat cu aur, așezat într-un suport de catifea. Dau într-o parte capacul să îl privesc mai bine. E de un prost gust strigător la cer și e exact genul de lucruri pe care te-ai aștepta ca un tip precum Paulus să le colecționeze. Pe o plăcuță din metal de pe capac scrie:

Česká Zbrojovka Uherský Brod
Fabricat în Cehia
Ediție limitată 64/100

Cardul de pe pistol însă nu e de prost gust. E făcut din hârtie groasă cu muchiile neregulate, precum pânza la atingere. Pe interior, cu cerneală albastră e scris:

Ca întotdeauna, o plăcere să fac afaceri cu tine.

Cu admirație, prietenul tău BK.

Pentru o clipă privesc inițialele. Ce spusese Veronika? Criminalul ăla de Boris, Bandar sau Buh-ceva.

Timpul a expirat, îmi spun în gând. E momentul să o întind de aici, înapoi la petrecere. Așez pachetul exact așa cum era și strecor cutia înapoi sub pat, apoi mă îndrept spre capătul holului, unde se află sufrageria. Nu mai am cum să caut cheia de la ușa încuiată, e prea riscant să fiu în zona asta privată, după cum spunea Veronika. Accesul interzis.

Când intru în living-room, rămân țintuită locului. Christian stă lângă scări. Mă privește intens, cu ochii îngustați de furie.

— Ce mama dracului faci aici?

Înghite-ți groaza, Gwendolyn! *Fii Sofia*! Mă apropii de el, îmi așez mâinile pe pieptul lui și îi zâmbesc sexy.

— Te așteptam.

Îmi smulge mâinile de încheieturi, strângându-le cu putere.

— Nu ai ce căuta aici. Știi asta.

Un genunchi în stomac și două degete în orbitele ochilor. L-aș orbi. Dar nu o fac.

— Christian, dă-mi drumul, mă rănești, îi răspund. Voiam să vii să mă găsești ca să putem fi singuri.

Mușchii feței i se relaxează și nu mai știe ce să spună. Apoi își slăbește strânsoarea. Se aud alți pași pe scări, de data asta grăbiți. Îmi încolăcesc brațele în jurul lui și îl trag spre mine. Îmi lipesc buzele de ale lui și îmi strecor limba printre dinții săi. Îi simt trupul încordându-se de surpriză. Deodată îl zboară de lângă mine cu o mișcare violentă. Paul își plimbă privirea de la mine la Christian și înapoi.

— Curvuliță fără minte, îmi spune. Hoață de cartier.

Apoi se întoarce spre Christian.

— Și tu. Ori ești băgat în asta, ori ești prea prost să-ți dai seama ce face.

Christian încearcă să bâiguie ceva, dar nu reușește. Paulus mă înșfacă de haină și mă împinge cu toată forța în perete.

— Ce cauți tu aici? Ai venit să furi sau să montezi microfoane? Lucrezi pentru poliție?

— Paulus! strigă Christian.

— Gura!

— Paulus! strigă din nou Christian, făcând un pas în față, adolescentul timid, făcând un efort să fie curajos. Eu sunt de vină. Eu am invitat-o aici. Voiam… voiam să fim singuri.

— Prostii, replică Paulus. Veronika mi-a spus că nu a urcat împreună cu celelalte.

Christian trage brusc aer în piept, frecându-și buzele cu mâna.

— Cu tot respectul, Paulus, dar Veronika e beată și drogată. Fără supărare. Ai văzut cu ochii tăi. Ea, continuă arătând spre mine, mi-a promis că, în sfârșit, se culcă cu mine în noaptea asta. Dar n-am mai avut răbdare. Așa că i-am spus că ne putem furișa aici.

Privirea îmi e pironită pe obrazul lui Paulus care nu îl scapă din ochi pe Christian. Îi simt deodată mâna relaxându-se și îmi dă drumul.

— Copii tâmpiți, șuieră printre dinți.

— Îmi pare rău, rostește Christian.

Paulus mă înșfacă de ceafă și mă împinge în sus pe scări. Mă agăț de bară și reușesc să nu cad.

— Tu, îmi spune împingând un deget tremurând spre gâtul meu, cară-te din casa mea!

Se întoarce spre Christian:

— Și tu stai dracului aici!

ȘAISPREZECE

Cu telefonul în priză la încărcat și firul întins la maxim, stau întinsă pe canapeaua Marinei, cu ochii pironiți în ecranul telefonului, la cele trei mesaje pe care i le-am trimis lui Christian, rămase fără răspuns.

Bist du OK?
Bist du OK?
???

Pe primul l-am scris în metrou înapoi spre apartamentul Marinei, pe al doilea o oră mai târziu și pe al treilea la încă o oră după aceea, întrebându-mă în tot acest timp ce metode de tortură îi aplică Paulus. Problema este că am nevoie de Christian. El era omul meu de legătură. Pe urmă, eu am făcut-o de oaie, compromițându-ne pe amândoi. Iar fără el, nu mai am acces în cercul indivizilor care l-au răpit pe tata.

Și în vreme ce „gângania monstruoasă" din interiorul meu se perpelește și scrâșnește din dinți la pierderea strategică, inima mea, cea umană, suspină după băiat, măcar puțin. E un golan, un bețivan bleg și prost crescut, dar a fost curajos atunci când situația a cerut-o. Mi-a luat apărarea. Și asta contează cât de cât, corect?

Într-un târziu, reușesc să adorm în reprize chinuite, dar mă trezesc la fiecare câteva minute când mi se pare că simt vibrațiile telefonului de pe pieptul meu. Mă trezesc în zori și măsor camera în lung și în lat, apoi îi trimit un alt mesaj trist și disperat lui Christian. *Bist du OK*?

Mă spăl pe dinți și fac un duș, cu telefonul cu sonorul la maxim pe marginea chiuvetei. Dar nu primesc niciun răspuns. În timp ce mă pieptăn și mă îmbrac, le aud pe Lyuba și pe Marina mișcându-se prin bucătărie. Cu toate astea, când deschid ușa, văd o a treia persoană stând între ele. Are o barbă roșcovană scurtă și un pântece lunguieț. Lyuba arată spre mine cu degetul și tipul își ridică reverele gecii de blugi, bătând cu vârful cizmei de cowboy în podea.

Câteva minute ne privim în ochi fără să scoatem o vorbă. Apoi, el se întoarce spre Marina și o plesnește cu putere peste obraz. Fata scoate un țipăt ascuțit, dar lipsit de dramatism, al cuiva obișnuit cu asemenea gesturi. O privesc cum se dă înapoi, ghemuindu-se lângă ușa de la bucătărie, obișnuita ei stăpânire de sine fiind acum stinsă.

Bărbatul pășește spre mine și eu fac un pas în spate în sufragerie, păstrând între noi o distanță de câțiva metri. E mai

bine să fiu într-un spațiu deschis dacă se va întâmpla ce cred eu că se va întâmpla.

— Eu sunt Leo, îmi spune el în rusește. Și tu zici că te cheamă Sofia, corect?

— Așa este.

Leo încuviințează din cap și face un pas mai aproape. De data asta, rămân acolo unde mă aflu.

— Taxa de protecție e de trei sute pe săptămână. Ceea ce e destul de rezonabil, nu-i așa, Marina?

Marina ridică privirea, cu obrazul roșu de la palma lui Leo.

— Da, Leo.

— Cum ai zis?

— Da, Leo, repetă Marina. E foarte rezonabil.

Leo îngustează privirea.

— Dar pentru tine, că plătești mai târziu, cu penalități, ar veni o mie. Ce zici?

Mușchii mi se încordează, siguri pe ei și pregătiți. Orice rămășiță de teamă se ascunde într-un colț al minții, în spatele poftei de a-l pedepsi pe acest om, în spatele gândului că sunt capabilă să o fac. Înclin capul într-o parte:

— Leo, acum eu o să-mi iau lucrurile. Apoi o să ies pe ușă.

Vocea îmi sună sigură, chiar impertinentă, un ton pe care nu l-am mai auzit până acum. Și îmi place.

— Cât despre bani, sunt ai mei. Îmi aparțin. Asta înseamnă că nu am de gând să ți-i dau.

Fac un pas într-o parte, îmi iau rucsacul și îndes în el telefonul, încărcătorul și celelalte câteva lucruri pe care le aveam împrăștiate prin cameră. Leo mă urmărește cu o privire curioasă. Până acum nu i-a mai vorbit nimeni astfel.

Mă îndrept spre ușă, rămân cu fața la Leo, întorcându-mă atunci când se întoarce el, fără să îmi las vreo clipă spatele descoperit. Deodată face prima mutare; încearcă neîndemânatic să îmi apuce brațul stâng. Reflexele pe care Yael le-a impregnat prin bătaie mușchilor mei se trezesc. Îi prind mâna și o răsucesc într-o parte. Brațul său a devenit acum un mâner al propriului trup, cu care îl manipulez în poziția care îmi convine – abdomenul în față și într-o parte. Genunchiul îmi zboară spre boașele lui cu forța unei bâte de baseball. Când se îndoaie de la mijloc îl prind de tâmple, înfigându-mi unghiile în părul și scalpul lui, ținându-l strâns.

Încă două lovituri de genunchi, de data asta în față și la a doua lovitură aud ceva pârâind. Îi dau drumul și se dă câțiva pași în spate, apoi cade în genunchi. Ridică spre mine ochii în care sclipește umilința. Asta se întâmplă, Leo, atunci când încerci să iei cu japca ceva ce nu îți aparține.

Marina are dreptate când spune că Leo e un tip de treabă. Mi-a luat probabil patru secunde să îl pun la pământ și asta mi se pare pur și simplu inacceptabil. Așa că mă pivotez pe piciorul drept și mi-l arcuiesc pe stângul în aer. Vârfurile ghetelor întâlnesc tâmpla lui Leo și îi aruncă într-o parte capul. Trupul i se răsucește pe jumătate și se prăbușește cu toată greutatea la pământ.

Leo zace lipsit de cunoștință sau aproape de leșin, așa încât nu protestează când îi iau pistolul din buzunarul hainei, împreună cu un teanc de euro. Teancul e format din rulouri mai mici de bancnote prinse cu agrafe pentru hârtie, câte unul pentru fiecare fată din traseul lui de dimineață. Leo mă privește tâmp, poate înțelege ce i se întâmplă sau poate nu. Nasul e acum de două ori mai mare decât ar trebui și are culoarea unei vinete.

Mă cuprinde un val de exaltare și îmi simt buzele tresărind într-un zâmbet ireverențios. În spatele meu, o aud pe Lyuba țipând și pe Marina strigându-l pe Leo.

Privirea mi se lipește de pistolul din mână. E micuț, însă e greu pentru dimensiunile lui. Într-o parte are un mecanism de glisare ce poate fi acționat cu degetul mare. Mișcându-l, văd un buton portocaliu încastrat în metal. Siguranța?

Leo se mișcă, pipăind cu degetele butucănoase în buzunare, căutând pistolul. Îl cobor până sub nasul lui și trag cocoșul până când păcăne armat. Așa am văzut că fac personajele în filme, ca să atragă atenția inamicului și bag de seamă că funcționează. Leo ridică palmele în față, tremurând, cu degetele răsfirate, predându-se. O voce din mine îmi spune să plec acum și să las lucrurile așa cum sunt. Însă Yael m-a învățat că o veritabilă zeiță a războiului întotdeauna duce la bun sfârșit ce a început.

Lyuba și Marina se reped spre el pe lângă mine. Îmi imaginez că ele vor continua să îl bată, să se răzbune. Însă Lyuba, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, ia capul lui Leo în poala ei și îl leagănă, umezindu-și degetele cu salivă ca să-i șteargă sângele de pe față. Marina se întoarce spre mine, roșie de furie.

— Nenorocită proastă! Ți-am spus că nu am nevoie de jihadul tău!

Vine spre mine, fără teamă că aș putea-o ataca, fără teamă în fața pistolului. Îmi smulge fișicul de bancnote din mână.

— Am lucrat patru ani ca să ajung aici!

— Pe mine nu mă poate șantaja, Marina, îi spun. Și acum, nu te poate șantaja nici pe tine. Asta e șansa ta. Să scapi de Leo.

— Întotdeauna va exista un Leo! Vor fi zece până mâine. Oriunde mă duc – Paris, Chicago, oriunde naiba mă duc – întotdeauna dau de un Leo!

Își bagă mâinile în păr și oftează prelung.

— Chiar nu știi deloc cum e lumea asta? Ai de gând să rămâi cu noi și să ne aperi și de ceilalți Leo?

Clipesc spre ea cu gura căscată de șoc.

— Îmi pare rău. Am crezut… că vă ajut.

— Acum poți să pleci. De fapt, ar fi bine să pleci. Dar ce-o să se întâmple cu Marina când tu vei pleca, Sofia? Pune-ți întrebarea asta.

Mă scutură de umeri cu putere și mă dau în spate să nu cad.

— Vrei să fii eroină, Sofia? Lasă lumea asta pe care nu o înțelegi așa cum este. Scapă-ți fundul. Și lasă-mă pe mine să am grijă de al meu.

Se apleacă, îmi adună rucsacul de jos și mi-l aruncă în brațe. Îl prind, dar rămân țintuită locului.

— Acum pleacă și du-ți războiul în casa altcuiva, îmi spune Marina arătând spre ușă.

•

Triff mich scrie în SMS-ul de la Christian. „Hai să ne întâlnim”.

Urmat de adresa unui restaurant turcesc într-un cartier numit Pankow.

Stabilim să ne vedem în trei ore.

Soarele sclipește pe fiecare suprafață în mici fragmente de șrapnel fotonic, rănindu-mi ochii. Este prima zi caldă pe care mi-o amintesc în ultimele luni. În metroul care se îndreaptă spre centrul Berlinului, mă sprijin de spătarul banchetei și savurez soarele scăldându-mi obrajii prin fereastra murdară, uscându-mi lacrimile. Planul meu acum este să îmi cumpăr o pereche de pantaloni noi, care să nu aibă pe genunchi sângele lui Leo. Apoi să găsesc un hotel ieftin unde să îl pot duce pe Christian. Nu vreau un hotel pretențios unde pot verifica pașapoartele rusoaicelor cu prea mult zel.

Îmi pare rău, Marina. Îmi pare atât de rău. Dar imaginea lui Leo umflat și plin de sânge mi-a dat un sentiment de bucurie și mândrie. Am făcut ce trebuia. Sunt ferm convinsă. Eu sunt cea care i-a dat o lecție. Eu, cea puternică șrapnel, eroina acestei întâmplări. Acum, Marina, va trebui să îi tai beregata lui Leo, să închei ce am început eu… sau nu. Oricum ar fi, tu ai rămas în urmă să cureți sângele. Eu nu m-am deranjat nici măcar să iau un mop. Te rog să mă ierți! Te rog să iei banii lui Leo și să fugi cât mai departe.

Pistolul lui Leo e în buzunarul meu. De fiecare dată când îl ating, mi se oprește respirația. Oh, câte aventuri ne așteaptă…

•

Totul e pregătit. Port pantaloni noi și curați, camera e închiriată și Christian este în cafeneaua turcească atunci când ajung. Mă strecor prin încăperea plină de turci, sirieni și nord-africani strânși în jurul măsuțelor din cupru, sorbind ceai tare în cești de sticlă cu mânere din argint filigranat. Câțiva bărbați în spate stau tolăniți pe canapele joase cu perne roșii, fumând dintr-o narghilea pe care o trec de la unul la celălalt. Fumul miroase a mere și mă duce cu gândul la toamnă.

Christian mă vede și se ridică, mișcându-se cu greutate când îmi trage scaunul să mă așez. Are un ochi vânăt, umflat, dar nu foarte rău. Deși sunt sigură că trupul îi e plin de contuzii.

— Îmi pare rău pentru seara trecută, îmi spune timid.

— Ție îți pare rău? Christian, mie îmi pare rău. A fost greșeala mea.

— Nu a fost nimic grav, îmi spune el fluturând mâna, cu un gest mândru.

Înghite un nod în gât, zâmbindu-mi stingherit.

— Mi-a fost teamă că nu o să vrei să mai dai ochii cu mine.

— Aseară m-ai salvat, spun așezându-mi mâna peste a lui. Nu știu ce aș fi făcut dacă nu mi-ai fi luat apărarea.

— Știi, Paulus mi-a spus că ies din schemă dacă ne mai vedem. Așa că trebuie să fim discreți, OK?

Deci de asta a ales o cafenea turcească.

— Bineînțeles.

Se ivește chelnerul și Christian comandă pentru amândoi ceai și baclava.

— Destul cu prostiile lui Paulus. Să vorbim despre tine, îmi spune el după ce chelnerul se face nevăzut. De unde ești?

Îi îndrug detaliile din dosarul Sofiei pe care le-am memorat la Paris. Cum a fost să cresc în orășelul meu din Rusia. Viața cu prea puțină mâncare și prea multă violență. Tata care bea votcă și nu a găsit de lucru vreme de doi ani. Mama care a murit de pneumonie.

— Îmi lipsesc pădurile de mesteceni și macaralele, îi povestesc, gândindu-mă că astea ar fi genul de detalii dintr-o viață rusească.

Încuviințează din cap, înghițindu-mi fiecare vorbă.

— Nu diferă foarte mult Rusia și Germania din care vin eu.

— Ah, da? întreabă Sofia curioasă, când sosesc ceaiul și baclavaua.

Îmi povestește despre orașul său natal în apropiere de granița cu Polonia, în centrul fostei Germanii de Est. Tatăl l-a părăsit când avea șase ani, iar mama doi ani mai târziu. Bunica lui, o acriturâ comunistă, l-a crescut inoculându-i încrederea în

puterea crescândă a sărăciei. Încălțămintea îi era prea mică și mâncau cartofi la fiecare masă în timpul iernii.

Ciugulesc politicoasă din baclavaua așezată pe o farfurioară în fața noastră. Pentru Christian, viața ca gangster de doi bani a fost mult mai bună decât cea dinainte. Gecile din piele ediție limitată și televizoarele late de trei metri vor bate întotdeauna cartofii de la cină.

Când ridic ochii, îl văd uitându-se la mine, cu o privire galeșă, foarte aproape. E timpul să trec la treabă. E timpul să aflu mai multe.

— Mi-a plăcut de tipa aia, Veronika. Am vorbit o mulțime. Mi-a povestit despre Gunther și Lukas.

Dar lui Christian nu îi arde de Gunther și Lukas. Scaunul scârțâie pe podea când și-l trage mai aproape de al meu.

— Acum știi, nu-i așa? Despre noi. Despre ce fac eu. Cu ce ne ocupăm.

— Dar asta îmi place la tine. Lumea nu îți oferă nicio șansă, dar tu îți faci singur șansa. Ești un tip curajos.

Mă aplec spre el, atingându-i tandru buzele cu ale mele. Un sărut delicat, foarte dulce, care durează câteva secunde bune înainte să îi șoptesc:

— Destul de incitant ce s-a întâmplat.

— Ce anume? îmi șoptește el.

Îl sărut din nou, murmurând:

— La Paris. Veronika a spus că Paulus a terminat un american.

Îmi dau seama imediat că am mers prea departe. Christian se dă brusc în spate, se șterge la gură uitându-se în jur.

— Mda, a fost… o treabă, doar o misiune. Un rahat pentru un ceh, rostește înghițind agitat. Nu știu… nu e ceva despre care să vorbim acum, OK?

Îl întrerup cu un alt sărut. De data asta mai lung, mângâindu-l. *Un rahat pentru un ceh*. În jurul nostru, oamenii își întorc capul, curioși.

Christian mă împinge ușurel.

— Iisuse, nu e locul potrivit…

— Atunci să plecăm în locul potrivit, spun împingând scaunul în spate.

Mergem unul lângă altul de-a lungul unui bulevard larg, ținându-ne de mână în timp ce îl conduc spre motel. Cotim stânga într-o stradă comercială cu magazine de telefoane mobile și restaurante arăbești care duce spre stația de metrou la câteva străzi depărtare.

Cu coada ochiului zăresc imaginea noastră în vitrina unei florării, dar mai zăresc și reflexia unei alte persoane. La câțiva pași în spatele nostru e un tip cu alură sportivă și ochelari de

soare Oakley. Părul blond e tuns scurt și poartă blugi și o geacă de piele. Nimic neobișnuit. Absolut normal. Și totuși… E întotdeauna la câțiva pași în urma noastră.

— Trebuie să fim precauți, îmi spune Christian.

— Da, trebuie.

— Stai departe de aici?

— La două stații, răspund.

Mai spune ceva, dar nu aud. Atenția mea e îndreptată spre fiecare vitrină de magazin pe lângă care trecem și spre tipul cu alură sportivă și ochelari de soare. Nu vezi adesea ochelari Oakley în Europa. În aceeași clipă mai miros ceva, pe partea cealaltă a străzi. Un alt tip sportiv cu părul tuns scurt, castaniu de data aceasta. Fără ochelari de soare, dar îmbrăcat în același stil, geacă de piele și blugi, ca un fel de uniformă. Traversează strada și pășește alături de geamănul lui. Fără să îi adreseze vreo vorbă. Doi indivizi oarecare. Cât se poate de firesc.

— Suntem urmăriți, spun strângându-i mâna lui Christian.

Îi simt trupul crispându-se lângă mine și aruncă o privire furișă peste umăr.

— Îi recunoști?

— Nu, răspunde el.

— Prieteni de-ai lui Paulus?

— Nu, răspunde Christian din nou. Cred că ar fi mai bine să pleci. Tot înainte, apoi la dreapta. După două străzi vei ieși într-un bulevard.

Dar am nevoie de informațiile pe care le deține Christian.

— Nu. Rămân cu tine.

Oricum, e prea târziu să protesteze. Cei doi bărbați sunt foarte aproape de noi, cu un pas în urma noastră. Cel blond, în spatele lui Christian, scutură încheietura mâinii și un baston din metal iese dintr-un mâner. Îl aud șuierând prin aer spre ceafa lui Christian. Îl împing într-o parte și se lovește de mușchiul umărului.

Cel de-al doilea bărbat își încolăcește un braț în jurul gâtului meu și când încerc să îi aplic un cot în coaste, mă prinde de braț, apoi își strecoară mâna spre încheietura mea. Mă trântește la pământ, înfigându-și genunchiul în spatele meu. Nimic din ce m-a învățat Yael nu îmi este de vreun folos.

Christian se luptă cu tipul blond, însă fără prea mult succes. Atacatorul lui pare foarte bine antrenat și îi aplică lovituri grele de box în maxilar și piept. Deodată, Christian se prăbușește. Atacatorul său îngenunchează deasupra lui și îl izbește de câteva ori cu capul de asfalt.

Un Volvo SUV masiv se strecoară pe lângă curbă și cineva deschide portiera din spate. Atacatorul meu încearcă să mă arunce în mașină, dar mă smulg din strânsoarea lui. Chiar în

momentul în care mă ridic, se rotește, lovind în lateral cu piciorul. Talpa adidasului mă lovește în plexul solar și mă aplec în față, rămasă fără suflare. Vederea mi se întunecă, în vreme ce mă dau împiedicat în spate. Încerc să îmi recapăt respirația, dar nu simt decât o durere sufocantă în vreme ce plămânii mei se luptă pentru aer.

Ambii bărbați vin spre mine și încerc să mă îndepărtez de ei. Cu un ultim efort, bâjbâi în buzunare până dau de pistolul lui Leo. Cei doi bărbați se apropie cu brațele întinse, gata să mă înșface. Trag siguranța armei și o îndrept spre un punct dintre cei doi. Pistolul sare în mâna mea când ia foc cu un pocnet asurzitor.

Punctul dintre tipi se dovedește a fi o porțiune din portiera Volvo-ului, pe suprafața căreia își face apariția o gaură micuță. Trag din nou, de patru ori la rând într-o rafală. Se aud țipete îngrozite. Oameni aleargă în toate direcțiile, mai puțin înspre noi. Deodată cei doi tipi se aruncă pe bancheta din spate a mașinii și SUV-ul pleacă în trombă cu cinci găuri de gloanțe într-o parte și portiera din spate încă deschisă. Câteva secunde mai târziu se face nevăzut și sunetul motorului este înlocuit de țiuitul sirenelor.

•

Am fugit înainte ca poliția să ajungă la locul confruntării, aruncând arma într-un coș de gunoi la câteva sute de metri mai departe. Dar nu eram atât de inconștientă, încât să las singura sursă de informații să îmi scape printre degete, presupunând că mai era în viață. Am dat ocol străzii și m-am întors, rămânând în spatele mulțimii adunate pentru spectacol, sperând că nimeni nu mă va recunoaște, și am scăpat neobservată. O ambulanță fusese chemată și am urmărit cum îl luau pe Christian, reținând numele spitalului, scris pe laterale. A plecat cu sirenele șuierând și girofarurile scăpărând. Ar face oare asta, mă întrebam, dacă ar fi deja mort? Apoi poliția a început să închidă perimetrul și să ia declarații, așa că m-am îndepărtat pe furiș.

Depăn scena de câteva ori în minte și mă întreb cine erau atacatorii și care din noi doi era adevărata lor țintă. Vreme de cinci ceasuri dau târcoale spitalului al cărui nume era scris pe ambulanță. Planul îmi este dat peste cap și nu doar din cauza lui Christian care, dacă o mai fi în viață, e acum la adăpost într-un salon de spital. Și mai e și o mașină de poliție parcată pe aleea de evacuare din fața intrării principale a spitalului. Pe lângă un Sedan alb Wolkswagen. Care arată banal. Până când realizez că are numere neobișnuite și o antenă radio bizară. Doar detectivi ai poliției sau altcineva?

Intrând în al cincilea ceas de veghe mă hotărăsc în ultimă instanță să fac unica mutare care mi-a mai rămas. Pătrund în spital prin salonul de urgențe și găsesc ușa din hol care duce spre celelalte încăperi ale spitalului. La ghișeul de triaj întreb de Christian și asistenta îmi spune că i s-a făcut internarea. La al patrulea etaj, salonul douăzeci și doi.

Aparatele la care e conectat Christian zumzăie și ciripesc într-un ritm uniform, mecanic. Fiecare ciripit îmi spune „Trăiește!", „Trăiește!" Amândoi ochii îi sunt vineți, un obraz e desfigurat și bărbia îi e mutată într-o parte. Dar nu respiră artificial, iar graficul bătăilor inimii sale de pe monitor are constanța reconfortantă a unei probleme de matematică a cărei rezolvare e aceeași de fiecare dată.

La ușă se aude o bătaie ușoară și o infirmieră își face apariția. Părul rar și castaniu îi ajunge aproape de umerii halatului verzui, cu ecusonul pe care scrie URSULA.

— Va fi bine? o întreb.

Scutură din umerii, apoi notează ceva pe o foaie.

— Care e starea lui?

— Faci parte din familie?

Încuviințez din cap.

— Contuzie, fractură la maxilar, patru coaste rupte, rostește ea, parcă citind o listă de cumpărături.

— Poliția a aflat cine a făcut-o?

— Poliția caută doi bărbați rasa caucaziană și un Volvo. Dar mai era o victimă, o femeie, pe care, de asemenea, o caută.

— O femeie?

Infirmiera mă privește îndelung.

— O americancă. Fugară, din câte spuneau.

Îmi feresc ochii, dar îi simt încă privirea ațintită asupra mea. Cum au aflat?

— Când credeți că s-ar putea trezi? întreb, îngroșându-mi cât mai mult accentul rusesc.

— În orice moment. Doar că următoarea lună va fi o continuă durere de cap, dar să zică mersi că a scăpat cu viață.

Ursula îmi întinde o mică telecomandă cu un singur buton.

— Dacă ești aici când se trezește, îi poți da asta. E perfuzia cu morfină. Apeși butonul și ești fericit.

— Și dacă se supradozează?

— Are un număr limitat de doze pe oră. E suficient cât să îi ia durerea cu mâna și să-l facă să plutească ușor ca un fulg, dar nu mai mult.

Ursula se îndreaptă spre ușă, apoi se oprește.

— Fă-mi un serviciu și spune-i asistentei de gardă când se trezește.

— Sigur.

— Polițiștii așteaptă în cofetăria de jos, să stea de vorbă cu el.

O urmăresc cu privirea în timp ce iese. Femeia știe cine sunt. Cred. Sau își va da seama repede.

Trag perdelele peste ferestrele care dau spre coridor, apoi mă întorc spre Christian care se odihnește lipsit de ajutor în pat. Arată mai tânăr dormind, parcă ar fi un copil și nu un ucigaș de douăzeci de ani. În jurul frunții e strâns cu un bandaj de sub care iese obrazul umflat ca o gogoașă.

— Christian, trezește-te, îi șoptesc în germană, fără a mă mai osteni cu accentul Sofiei.

Nicio mișcare. Așez o mână pe umărul lui, una din singurele porțiuni ale trupului său care nu sunt bandajate și îl scutur cu grijă.

— Trebuie să te trezești, Christian.

Tresare ușor și scutură slab capul, parcă refuză ceva într-un vis. Îl apuc de umăr și strâng, înfigându-mi unghiile în carnea lui cu toată forța de care sunt capabilă. Trupul i se scutură și pleoapele i se zbat ridicându-se, iar bipul metronomic al monitorului se întețește. Privirea i se oprește asupra mea și încearcă să îmi zâmbească pe sub obrazul umflat.

— Te doare, Christian? întreb blând și rar, parcă i-aș vorbi unui copil de grădiniță.

Înclină fruntea ușor.

— Vrei să te ajut să nu mai simți durerea, Christian?

O altă scuturare a capului abia simțită.

Iau telecomanda perfuziei cu morfină și apăs butonul. Durează doar câteva secunde până când obrazul i se relaxează și privirea i se încețoșează moale.

— Unde este americanul, Christian? șoptesc.

Pupilele i se micșorează, concentrându-se asupra mea. Pe chipul lui se așterne confuzia.

— Ce american? reușește să îngaime, atât de slab, încât abia ghicesc cuvintele.

— Americanul pe care l-a răpit Paulus în Paris.

Aud tempo-ul respirației lui intensificându-se și ochii încep să se rotească derutați prin cameră.

— Lucruri necurate, Sofia.

Simt sângele înghețându-mi în vine.

— Ce lucruri necurate, Christian?

Gura i se deschide și i se închide fără un sunet, precum a unui pește pe uscat.

— Facem lucruri necurate, șoptește el. La depozit.

Ușor, îmi spun în gând. Ușor.

— Americanul e acolo, Christian? La depozit? Americanul e la depozit?

— L-am văzut.

— Pe cine ai văzut?

— Pe american.

— La depozit? L-ai văzut pe american acolo?

Rămâne cu ochii ațintiți în tavan, plutind într-un soi de nor narcotic.

— Sofia e spion? întreabă el rar, cu chipul ușor schimonosit.

O lacrimă i se formează într-un colț al ochiului stâng și se desprinde, alunecând pe tâmplă în jos.

— Transmite-i lui Paulus că îmi pare rău că Sofia e spion. El știa că ea e spion. A spus că e iscoadă. Sofia iscoada.

Sunt în fața unei decizii delicate: să apăs butonul de morfină din nou și să risc să îl pierd în vise ori să nu îl apăs și să risc să se închidă cu totul în fața mea. Apăs din nou. Chipul i se relaxează și privirea îi redevine tulbure și docilă. E pe punctul de a-și pierde cunoștința. Încep să îl pălmuiesc, mai întâi ușor, apoi cu tot mai multă forță. Ochii abia se focalizează.

— Nu acum, Christian. Nu adormi acum. Unde e depozitul?

— Spune-i lui Paulus că îmi pare rău.

— Paulus ți-a transmis că te iartă dacă îmi răspunzi.

Christian își apleacă privirea într-o parte. E limpede că se luptă cu morfina, încercând să își dea seama unde i-a dispărut discernământul. Îmi așez mâna pe bandajele care îi înfășoară pieptul, acolo unde îi sunt coastele rupte și apăs cu putere. Trupul îi tresare involuntar și ochii privesc limpede iar. Încearcă să îmi împingă mâna într-o parte, dar e mult prea slăbit și amețit.

— Unde este depozitul, Christian?

Chipul i se schimonosește de durere și apăs cu mai multă putere.

— Pe Adlergestell, se strâmbă el.

— Unde pe Adlergestell? E o intersecție.

— Iisuse, doare!

— Răspunde-mi sau jur pe sufletul mamei mele că îți fac felul în patul ăsta, Christian.

— Dorpfeldstrasse.

Știu că e prea amețit și că mai multe nu voi afla de la el. Ridic mâna și chipul i se relaxează.

— Sofia iscoada ar trebui să fie cu băgare de seamă, spune el învăluit în pâcla drogurilor și a durerii pe care trebuie să o mai simtă.

— Facem lucruri necurate la depozit.

— Noapte bună, Christian, spun și apăs de trei ori butonul de la telecomandă.

ȘAPTESPREZECE

Călătoria până la Adlergestell și Dorpfeldstrasse durează o mie de ani. Un metrou, un autobuz, un alt metrou și în tot acest timp îmi fac tot felul de scenarii în minte, repetând un dialog imaginar cu tata, când îl voi găsi, ce voi spune eu și ce va spune el. Nici nu vreau să mă gândesc cum va arăta sau cum îl voi elibera, sau cum vom scăpa. Nu poți face un plan până când nu ai toate datele. Din moment ce eu nu am alte date cu excepția unui loc vag, mă voi concentra asupra scenariului pe care îl repet pentru momentul în care se vor lămuri lucrurile, pentru că, să fim realiști, probabil că totul se va dovedi doar un scenariu inventat de mine.

Facem lucruri necurate la depozit.

Cobor la stația Adlershof. Cartierul e plin de restaurante proaste și chelboși dubioși. Un bărbat palid, în pantaloni de trening și maiou, cu o țigară atârnând dintr-un colț al buzelor împinge un cărucior. Un asiatic cu un șorț de măcelar plin de sânge reazemă un zid bând bere dintr-o sticlă. În spatele unui șir de copaci și a unui gard de plasă, aud ritmul sacadat al unui tren de navetă. În interior, o lumină galbenă, capete lipite de ferestre, legănându-se adormite, îndreptându-se spre orășelele mai prospere de dincolo de hotarele Berlinului.

Un bătrân scheletic cu o barbă cenușie, ca un Santa Claus după foamete, trece pe lângă mine călare pe o bicicletă, șerpuind într-o parte și în cealaltă a trotuarului ca un bețiv. Din radioul rablagit prins cu niște bandă adezivă de apărătoarea din spate răsună cântece populare nemțești vechi: tromboane, tube, o tobă, muzică pentru propria lui paradă.

Aici sunt mai mult blocuri de apartamente. Nimic care să poată fi descris drept depozit. La un moment dat însă, dau cu ochii de el. O clădire înghesuită cu un singur etaj care arată ca o benzinărie abandonată e ascunsă adânc într-o parcare goală, un punct pe care nici nu l-ai observa, dacă nu l-ai căuta. Un semn care spune ceva vag despre un service auto și componente auto la mâna a doua e prins în cuie deasupra ușii, dar acesta e singurul indiciu al scopului clădirii. Inițial trec pe lângă el, pândind cu coada ochiului dacă nu văd pe cineva înăuntru. Nu pare să fie sau cel puțin eu nu văd.

Lipit de clădire e un garaj și un gard din lemn mai înalt decât mine ce pare să se întindă de jur-împrejurul complexului. Gardul se învecinează într-o parte cu peretele lipsit de ferestre al unui bloc mic de apartamente și în cealaltă cu niște copaci crescuți sălbatic. Pășesc de-a lungul aleii, călcând peste cioburi, cauciucuri aruncate și gunoaie, până când îmi dau

seama că gardul din lemn mai înconjoară o clădire ascunsă în spatele magazinului de piese auto. Este mult mai mare și cărămida a devenit din cauza smogului și a fumului un cafeniu întunecat în cel puțin un secol de când e construită. Ferestre mici și rotunde se zăresc la al doilea etaj, unele dintre ele acoperite cu placaj.

Mă ridic șovăitor într-unul din copaci, încercând să arunc o privire peste gard. Sub mine, componente de mașini dezmembrate stau aranjate în grămezi ordonate, parbrize aici, portiere mai încolo. Clădirea mai veche dă spre curtea interioară prin trei uși mari și arcuite, încuiate pe afară cu lacăte și lanțuri. Dacă există vreo clădire în acest cartier care să semene cu un depozit unde Christian și tovarășii săi fac lucruri necurate, atunci asta este.

Și din spate întregul complex pare pustiu. Întunericul amurgului care coboară oferă o ascunzătoare bună. Îmi legăn picioarele peste gard și cad lângă o duzină de capote de mașină stivuite ordonat. Sub tălpile ghetelor simt fragmente de sticlă spărgându-se. Rămân nemișcată și aștept cu tot trupul încordat să văd dacă apare vreun maidanez cum sunt peste tot în curțile depozitelor, dar nu aud nimic, doar zgomotul traficului și oftatul propriei mele respirații. Lacătele și lanțurile care leagă ușile masive ale depozitului sunt solide și noi – niște chestii grele și strălucitoare, făcute să reziste. Dar privirea îmi este atrasă de ușile din lemn vechi și mânerele ruginite de fier, genul de lucruri pentru care un bancher din New York ar putea plăti șase mii de dolari și pe care le-ar folosi pe post de masă în salon.

Caut prin curte câteva minute până găsesc ce îmi trebuie: o rangă de fier lungă cam de un metru, pe care o strecor prin spatele lanțului de la a treia ușă boltită și o învârtesc ca pe un turnichet, strângând lanțul de clanțele ruginite. Metalul este mai rezistent decât aș fi crezut și trebuie să împing cu tot trupul, dar după câteva minute, bag de seamă că mânerele încep să se aplece în interior unul spre altul. Pe măsură ce răsucesc, încep să iasă la iveală, milimetru cu milimetru, cuie strălucitoare îngropate adânc în lemn, vreme de un secol sau mai mult. Simt fiecare mușchi al trupului, de la antebrațe până la fese, încordat de efort. Cuiele de fier scârțâie și gem la fiecare întorsătură a barei până într-un final când se aude un pocnet slab și mânerul ușii din stânga cedează sub presiunea mea și eliberează ușa.

Pentru o fracțiune de secundă văd în fața ochilor zâmbetul lui Yael și simt mândria ei de profesoară transmițându-se precum un semnal radio de oriunde se află acum – Paris sau Tel Aviv sau iad.

•

Deschid ușa doar câțiva centimetri și arunc o privire înăuntru. O sofa veche din stofă în carouri cafeniu cu auriu, o măsuță de cafea din cauciucuri și blăni de lemn, acoperită cu sticle de bere și o masă de bucătărie Formica mai în spate, pe care se ridică un teanc de cutii de iPaduri aparent încă sigilate. Prin aerul închis se simte mirosul de marijuana, tutun și bere. Mă furișez în depozit și închid ușa în urma mea.

Prin ferestrele mici și murdare cocoțate sus pe zid intră o lumină slabă. Scot lanterna de la breloc și o rotesc prin cameră. Peste tot zac cutii de fast-food, peste care se plimbă colonii întregi de gândaci. De-a lungul pereților sunt stive înalte până la tavan de cutii pe care e scris Johnnie Walker, Marlboro, Apple, Gucci. Îndrept raza lanternei printr-o ușă deschisă în încăperea alăturată și zăresc și mai multe cutii, o grămadă. Valoarea lor – marfă veritabilă sau de contrabandă – nu e de ordinul miilor, ci al milioanelor de euro.

Pășesc cu grijă peste gunoiul de pe podea, încercând să fac cât mai puțin zgomot, până când găsesc o scară ce leagă parterul atât de primul etaj, cât și de subsol. Aleg la întâmplare, cum mi-o fi norocul: unde ar ține un prizonier închis, la etaj sau la subsol? Cobor scările, măturând cu lumina lanternei peste mucuri strivite de țigări, ambalaje de mâncare și o capcană de șoareci închisă în jurul unui schelet mic.

La capătul scărilor e o ușă din lemn și, dincolo de ea, mai multe cutii.

Pășesc cu băgare de seamă, ciulind urechile. Tavanul e scund, cu bârne din lemn traversând deasupra capului. În spațiile dintre bârne sunt cabluri electrice deșirate și de-a lungul pereților se văd șerpuind câteva conducte.

Apoi zăresc ce căutam, în colțul cel mai îndepărtat al celei mai ascunse încăperi. La început am impresia că este un congelator industrial uriaș, în stilul camerelor frigorifice pe care le au în restaurante, doar că acesta are carcasa făcută din bucăți disparate de metal, tăiate pătrat sau dreptunghiular, ruginite și sudate laolaltă. O ușă, de asemenea din petice de metal, atârnă deschisă dintr-o balama robustă ce se întinde pe toată latura, în timp ce o pereche de zăvoare și un cârlig masiv, acolo unde ar intra un lacăt, sunt atașate pe latura opusă a ușii. Judecând după construcția și mărimea zăvoarelor, orice ar fi așezat în cameră trebuie să rămână acolo. Mă opresc și pun o mână pe ușă: m-am înșelat, aici nu pare a fi o cameră frigorifică, ci mai degrabă o cameră de gazare.

Trag ușor, agățându-mă cumva de ideea că îl voi găsi pe tata înăuntru, așteptând. Bineînțeles că mă înșel. Pereții și tavanul celulei sunt capitonați în întregime cu perne vechi de canapele,

prinse în bolțuri. Tema estetică este moartea prin sufocare. Sufocarea strigătelor, moartea speranței. Chiar lângă intrarea în cameră zăresc un întrerupător și îl aprind. Un bec într-o colivie agățată chiar în centrul tavanului. Încăperea îmi provoacă o stare de rău, dar mă forțez să țin ochii deschiși și să privesc rece și detașată. Să observ și să trag concluzii, îmi spun în gând. Să aflu tot ce pot afla.

Fapt: două inele de metal – oțel matizat în partea de sus și sclipitor în partea de jos – sunt prinse în cuie de podeaua de ciment, la o distanță aproximativă de un metru unul de celălalt. Concluzia: faptul că metalul este sclipitor în partea inferioară sugerează că cineva a fost legat cu lanțuri de acele inele și a tras de ele în mod constant, vreme îndelungată.

Fapt: Singurul spațiu de pe pereți neacoperit de perne este deschiderea unei mici aerisiri în apropierea tavanului unde o țeavă din PVC cu un diametru de câțiva centimetri trece prin perete. Concluzia: Cu excepția acestei guri de aerisire, camera este complet ermetică.

Fapt: În centrul podelei din ciment se află o țeavă de metal pentru scurgere în jurul căreia, inițial, mi se pare că este adunată rugină. Dar după ce zgârii cu unghia îmi dau seama că nu este rugină, ci sânge. Concluzia: prizonierul a fost torturat și/sau ucis în această cameră.

Sunt convinsă că tatăl meu a fost aici. Mai simt încă mirosul lui sau așa cred, sau așa mi se pare. Mirosul este amestecat cu miasma groazei și a suferinței și îmi jur pe viața tatii și pe amintirea mamei că îl voi ucide pe cel care a făcut asta.

Dar sunt prea afectată, prea tulburată ca să mai gândesc lucid. Îmi șterg lacrimile și ies din celulă. Încep să inspectez camera alăturată, ridic teancurile de hârtii așezate peste un șir de lăzi, scanez documentele apoi le las să cadă, scanez altele și le las să cadă. Sunt documente de transport pentru containere de genți, chitanțe pentru pizza și bere, o revistă pornografică japoneză, un manual de utilizare a unui cuptor cu microunde.

Dar pe măsură ce teancurile de hârtii se împuținează, încep să observ lăzile de dedesubt. Sunt făcute din scânduri nevopsite, care încă miros a rășină. Pe fiecare din ele stă inscripționat:

Česká Zbrojovka Uherský Brod
CZ 805 Bren 5.56x45
Made in Czech Republic

Încerc să îmi dau seama unde am mai întâlnit adresa asta. Apoi îmi amintesc: este numele producătorului pistolului auriu pe care l-am găsit în dormitorul lui Paulus – fabricat în

Republica Cehă, ediție limitată, cel de-al patruzeci și șaselea dintr-o sută. Îmi amintesc și nota care îl însoțea: „O expresie a recunoștinței după încheierea unei afaceri”, semnat BK. Boris, sau Bandar, sau Buh-ceva.

Mai zăresc încă nouă cutii cu aceeași inscripție – Bren e un tip de armă, nu? Și două cu inscripția Semtex – de asemenea produse în Republica Cehă. După o viață petrecută printre funcționari guvernamentali, știu al naibii de bine ce este Semtex. Este un exploziv plastic, alegerea cea mai la îndemână pentru echipele de demolare, soldați și teroriști de oriunde în lume. Pe lângă iPad-uri, poșetele Gucci și cartușele de Marlboro, Paulus și-a ascuns aici și arsenalul. Deasupra capului meu, bârnele scârțâie și sunt atât de adâncită în gânduri, încât le aud abia când își reiau zgomotul. Îngheț, cu urechile ciulite ca ale unui câine. Un pas. Apoi încă unul. Cineva este aici.

Închid lanterna și arunc o privire în jurul camerei căutând o ieșire, dar nu văd decât scările. La etajul de deasupra, pașii sunt discreți, ai cuiva care încearcă să nu facă zgomot. Sunt rari și bine chibzuiți; încearcă să își amintească și să evite zonele în care podeaua scârțâie.

Din capul scărilor, vocea unui bărbat se aude vorbind în engleză cu un accent german:

— Gwendolyn Bloom, ieși la iveală, te rog!

Paulus nu are nevoie de ajutor ca să navigheze prin subsol pe întuneric. Cunoaște locul ca pe propriul buzunar și pășește cu ușurință prin labirintul de gunoaie și lăzi. Pășește spre singura lumină vizibilă, becul slab ce arde în celulă a cărei ușă este larg deschisă, invitându-l înăuntru. *Apropie-te*, spune lumina. *Hai, mai aproape*!

Pare stăpân pe sine și relaxat, ducând peste brațul drept o geacă elegantă din piele, cu pistolul încă în teacă sub brațul stâng. Se oprește cam la un metru de intrarea în celulă și își așază grijuliu haina peste lăzile cu mitraliere. Mă strigă din nou, cu mâinile în șolduri. Tonul amenințător este foarte bine ascuns. Se oprește, ascultându-mă, apoi face doi pași înainte, oprindu-se la doar câțiva centimetri de ușa celulei. Mă întreb dacă îi trece prin minte că aș fi plecat deja sau se întreabă dacă măcar am fost acolo. Paulus se apleacă în față, vârându-și capul în celulă. Lumina becului sclipește în scalpul perfect ras când întoarce capul dintr-o parte în alta a încăperii.

Exact în acea secundă îl lovesc cu perfectă precizie în spate cu ambele picioare, aruncându-l în față, în celulă. Se prăbușește la podea, pistolul îi sare din toc și zboară pe ciment, în colțul îndepărtat al camerei.

Dau drumul conductei de cupru de care mă agățasem și mă reped spre ușă. Încearcă să sară la mine, dar îi trântesc ușa în față și împing lacătul chiar în clipa în care greutatea lui lovește ușa. Aud un sunet, ca un claxon de mașină în depărtare și realizez că este strigătul lui de furie, abia auzit din camera antifonată prin orificiul îngust al țevii de aerisire.

Dantela groasă a pânzelor de păianjen îmi acoperă încă hainele, fața și mâinile din ascunzătoarea dintre grinzile tavanului. Am stat suspendată cu gleznele încolăcite pe o conductă și mâinile agățate de o alta, cu întregul trup lipit de plafon. Când Paulus coborâse scările, mă cățărasem pe un dulap vechi și mă pitisem în spațiul înghesuit, speriată că țevile vor ceda sau picioarele mă vor trăda, sau că Paulus îmi va auzi respirația. Dar în clipa în care bărbatul intrase în cameră și se apropiase de celulă, rămăsesem încremenită ca o statuie.

Trag un scaun jerpelit de lemn de lângă celulă și mă cocoț pe el să fiu cât mai aproape de țeava de aerisire.

La început nu se aude nimic, apoi un râs slab.

— Ai idee ce e o notificare galbenă? întreabă el în engleză. Este o înștiințare emisă de Interpol când cineva e dat dispărut. Cum ar fi o adolescentă de cetățenie americană pe nume Gwendolyn Bloom.

Îl ignor. E doar teoria lui. Dar nu are cum să știe cu siguranță.

— Cine e fata? întreb cu accentul puternic al Sofiei.

— Deci nu ești tu? Eh, atunci dacă te întâlnești cu ea, să îi spui că notificarea este acum roșie. „Căutată pentru relații în legătură cu o crimă", scrie.

— Pe cine a omorât? întreabă Sofia.

— Pe Christian Leitzke.

Vocea i se stinge și aud păcănitul unei brichete, iar o clipă mai târziu fumul unei țigări răzbate prin conducta de ventilație.

— Îmi pare rău, nu știai? A fost găsit sufocat cu o pernă în patul de spital acum o oră. Un prieten de-al meu l-a văzut și m-a sunat imediat.

Închid ochii. Bietul Christian. Bietul nenorocit îndrăgostit. Îmi pare rău pentru tine, Christian. Nu mai are niciun rost să ne prefacem.

— Ai făcut-o cu mâna ta, Paulus? întreb în engleză, auzindu-mi vocea pentru prima dată de la sosirea la Berlin.

— Deci cu Gwendolyn Bloom stau de vorbă!

— De ce l-ai omorât pe Christian, Paulus?

— Dacă l-aș fi ucis eu, ar fi fost pentru că ți-a spus adresa clădirii ăsteia. Dar poliția e de altă părere. Au arătat o fotografie cu tine unei infirmiere, care le-a spus că ești mai

slabă și coafura e alta, dar nu are nicio îndoială că erai tu. Apropo, felicitări.

— Pentru ce?

— Că ai mai dat jos niște kilograme.

Încearcă să mă enerveze, să îmi pierd cumpătul de furie. Dar nu îi voi da satisfacție. L-am prins la înghesuială și fiecare mutare pe care o fac acum trebuie gândită bine. Parcă aud în urechi ticăitul ceasului care măsoară această ultimă șansă pe care o am ca să ajung undeva, vie sau moartă.

— Ce i-ai făcut?

— Lui Christian?

— Americanului.

Paulus tace, căzut pe gânduri.

— E rudă cu tine, așa-i? Aveți același nume de familie.

— Da, răspund.

— Unchi? Tată? Cred că e tatăl tău. Cine ar vrea să își răzbune unchiul?

— Nu caut răzbunare, vreau doar să îl găsesc.

— Să îl găsești? întreabă Paulus râzând încetișor. Atunci mi-e teamă că am o altă veste proastă pentru tine.

Strâng pleoapele și mușc cu putere podul palmei, ca să nu încep să țip.

— Sfârșitul lui a fost urât, continuă Paulus. *Schmuddelig*. Cum se spune în engleză?

Sângeros. Mizerabil. Oribil.

— Cum s-a întâmplat? întreb, cu obrajii uzi.

— Am făcut-o cu mâna mea. Cu un pumnal. Chiar aici, în camera asta. Cât despre cadavru, l-am dus spre est. Până la o mlaștină din apropierea graniței cu Polonia.

Trebuie să mă sprijin de perete și să mă apuc cu mâinile de muchia celulei, ca să nu mă prăbușesc.

— Știi, mi-a vorbit de voi. Chiar înainte să îl ucid, strigă Paulus, fără îndoială savurând momentul. Mă implora: „Te rog nu mă ucide", îmi spunea. „Am soție și copii acasă". Asta zicea. Urla. Plângea ca o fetiță.

Pleoapele mi se deschid deodată și repet în gând cuvintele lui Paulus.

— Ce a spus, exact? întreb. Repetă-mi cu exactitate!

— Ce spun toți, „Te rog, nu o face", din astea, mă implora.

— Și pe urmă?

— „Am soție și copii".

Soție. Copii. Plural.

— Ești sigur?

— *Genau*, răspunde el. Exact așa mi-a spus. Cum aș putea uita, când era atât de sincer în durerea lui.

Încerc să îmi concentrez atenția pe textura peretelui de oțel al celulei, să îmi potolesc respirația. Paulus a mințit. Sau poate că nu. Trebuie să fiu cât mai rațională ca să merg pe acest fir și să văd încotro duce. Dar și Paulus are strategia lui – să îmi spună povești, să mă facă să vorbesc, să mă țină aici până când apar prietenii lui.

Mă aplec spre gura de aerisire:

— Acum trebuie să te omor, corect? Nu așa funcționează de obicei lucrurile?

Se aude din nou râsul acela stăpân pe sine.

— Cu ce? Eu sunt cel cu pistolul și, chiar dacă ai avea și tu unul, între noi e un perete de doi centimetri de oțel. Și oricum, nu ai stofă de ucigaș. Ai țâțe, dar nu ai coaie.

Gândul îmi zboară la lăzile cu mitraliere. Aș putea măcar să deschid vreuna. Oare vin încărcate cu gloanțe sau cartușele se vând separat? Dar nu mai contează, pentru că am o altă idee.

— Celula asta a voastră e construită solid, spun. Deci dacă înfund țeava de aerisire, cât timp crezi că vei avea oxigen?

Rămâne tăcut o clipă, cântărind perspectiva de a muri sufocat, calculând volumul celulei, ritmul respirației, împărțindu-le pe toate la numărul de ore.

— Cel puțin o zi sau două, răspunde în cele din urmă.

— Vezi, mă gândeam că e doar o chestiune de ore, dar eu nu sunt decât o Mädchen cu țâțe și matematica e foarte grea pentru noi. De aceea m-am gândit să arunc și niște foc în ecuație. Clădire veche, lemnul vechi și unsuros, o grămadă de rahaturi care pot arde. Te superi dacă îmi arunci și mie bricheta prin țeava de aerisire?

— Prietenii mei trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

— Prietenii tăi țin la tine îndeajuns de mult, încât să te salveze dintr-o clădire incendiată?

Ridic de pe lăzi geaca de piele și încep să scotocesc prin buzunare, scoțând un portmoneu și un briceag pliabil impresionant care ajung în buzunarul meu. Apoi găsesc un pachet de gume, chei de mașină și, în cele din urmă, găsesc ce căutam.

— Nu îmi mai trebuie bricheta, am găsit niște chibrituri.

Înșfac o bucată de hârtie, un document de transport și o răsucesc, făcând din ea o torță.

— *Auf wiedersehen*, Paulus.

Aprind capătul hârtiei și îndes torța în țeava de aerisire. Se aude un țipăt înfundat, un sunet ascuțit, îngrozitor. Arunc la podea torța și o calc în picioare.

— Ce ai spus?

— Am mințit! strigă Paulus. Când am spus că l-am ucis! Trăiește! Sau cel puțin așa cred.

Rămân țintuită locului. Pe chip mi se așterne un rânjet prostesc lăbărțat și crispat și îmi sprijin fruntea de peretele celulei. Dar la o adică, era de așteptat că va spune asta. Ce soluție ar mai avea acum? Încerc să îmi mențin vocea calmă.

— Ce ați făcut cu el?

— L-am dat la schimb, răspunde el imediat. Pentru niște arme și alte lucruri.

Arunc o privire în jur spre lăzi.

— Ce fel de arme? Ce alte lucruri?

Pentru câteva momente se lasă tăcerea, apoi vorbește:

— De ce îmi pui întrebarea asta?

— Paulus, răspunde-mi sau îți dau foc.

— Brens. Și un exploziv care se cheamă Semtex.

Asta e. Nota. Pistolul. Cuvintele lui Christian – ceva pentru un oarecare ceh. Toate se leagă acum.

— Mulțumesc, Paulus!

— Poftim? Nu te aud prea bine.

Mă ridic pe vârfuri și repet ce am spus, mai aproape de țeava de aerisire.

— Încă o dată, te rog. Te aud foarte slab. Vorbește direct în țeavă, dacă nu te superi.

În clipa în care pășesc în fața găurii de aerisire, o explozie de aer fierbinte și vuietul aerului îmi biciuiește obrazul stâng. Mă dezechilibrez pe scaun și cad cu putere pe spate. Mirosul înecăcios de cordită și sulf al prafului de pușcă îmi arde nările.

Mă ridic tremurând, pipăindu-mi fața și îmi dau seama că glonțul nu m-a atins. A trecut la câțiva milimetri pe lângă țeasta mea. Mă ridic în picioare și apuc din nou geaca de piele.

Un fuior de fum se ridică din capătul conductei de aerisire ca dintr-o țigară în timp ce mă cocoț din nou pe scaun. Paulus mă înjură în germană, fotze una, schlampe alta. Acum probabil că are urechile înfundate după ce a tras cu pistolul într-un spațiu atât de unic. Nu mă deranjez să îi spun rămas bun în timp ce înfund țeava cât de bine pot cu geaca din piele.

•

Cutiile de sticlă ale gării Hauptbahnhof strălucesc dinăuntru, arătând mai degrabă ca o radiografie a unei gări de tren. E transparentă, cu excepția unui schelet din oțel. Restul este translucid și văd oameni circulând prin ea precum celulele în sânge.

Sunt calmă când intru, pășind la fel de repede ca ceilalți călători – ia uitați-vă, Polizei, cât de banal și de necriminală arăt. Înăuntru domnește genul de anarhie calmă care se găsește probabil doar în Germania, toată lumea grăbindu-se politicos și sobru. Încerc să mă comport ca ceilalți, mișcându-mă repede, dar nu în grabă, fără să zâmbesc, dar și fără să mă încrunt.

La casa de bilete, o coadă ordonată: o femeie musulmană cu un băiețel în fața mea, un puști de colegiu cu o acnee teribilă în spatele meu. Doi polițiști cu mitraliere la subraț trec tacticos pe lângă noi, cercetându-ne chipurile. Încerc să nu îmi feresc privirea, gândindu-mă că aș arăta suspect dacă aș face-o, dar cedez în cele din urmă.

Cu optzeci de euro îmi cumpăr un bilet pentru următorul tren spre Praga, care pleacă în douăzeci de minute de la linia 14. După ce pleacă trenul, tot ce am de făcut este să stau în banca mea aproximativ patru ore până când traversăm granița cu Cehia și voi fi în siguranță, mai în siguranță decât sunt aici.

Dar mai sunt încă douăzeci de minute. Și în seara asta, gara e tărâmul polițiștilor. Sunt peste tot. Niște tipi supărați, îmbrăcați în niște salopete bleumarin cu mitraliere și câini, dar și tipi la patru ace cu costume și legitimații atârnate la gâturi. Nu cred că o adolescentă căutată în legătură cu o crimă ar putea alarma întregul oraș, dar sunt aproape sigură că îmi cunosc numele și mi-au văzut fotografia.

În toaletă miroase groaznic, dar măcar aici nu mă vede nimeni. Mă închid într-o cabină și scotocesc în portmoneul lui Paulus. Înăuntru găsesc un prezervativ, un card de identitate și un fișic de aproape o mie de euro.

Știu că voi regreta că nu l-am omorât pe Paulus. Yael mi-ar fi cerut să îl omor, fără îndoială. M-ar fi pus să ard întregul depozit din temelii, fără să stau pe gânduri. Și eu mi-aș fi dorit să dau foc depozitului. Mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva. Chiar am fost pe punctul de a acționa. Însă Paulus mă ghicise: nu am stofă de ucigașă. Nu pentru că nu aș putea, nu pentru că acel ceva din interiorul meu nu mi-ar da voie, ci pentru că aceasta e singura barieră pe care nu am traversat-o în abisul spre care mă îndrept. Și voi păstra neatins acel colțișor al eului meu de șaptesprezece ani, acel fragment infim de Gwendolyn Bloom, atât cât voi fi capabilă.

După cincisprezece minute ies din cabina de toaletă și mă îndrept spre linia 14. Păstrez doar banii și cuțitul lui Paulus, restul lucrurilor ajung într-un coș de gunoi întâlnit pe drum.

Polițiștii mișună până și în cele mai ascunse cotloane ale gării, măsurând fiecare pasager pe platforme, cu câinii lor care adulmecă fiecare bagaj. Oare au mirosul meu?

Trenul foșnește și se apropie ca un înger salvator; rămân discret locului până când îngerul scoate un fluierat mecanic și ușile se deschid. Urc cu câteva secunde înainte ca ușile să se închidă. Se aude un scârțâit de frâne, un alt fluier și un anunț înfundat. Apoi începem să ne mișcăm.

Găsesc un compartiment gol la clasa a II-a și mă așez pe un scaun de lângă fereastră. Afară, platforma rămâne în urma

noastră, polițiștii se îndreaptă spre scări și câțiva întârziați își flutură brațele în aer, supărați că au întârziat.

Deși sunt singură în compartiment, ridic brațul ascunzându-mi zâmbetul în vreme ce mă relaxez, ridicându-mi picioarele pe scaunul din fața mea. Peronul se transformă într-un tunel întunecat, care se transformă într-un cartier mărginaș sărăcăcios, care se transformă într-un cartier rezidențial, care devine în cele din urmă ogoare și gospodării izolate.

Am reușit să scap.

OPTSPREZECE

PRAGA

Dorm puțin, somnul greu și dulce al victoriei. La câteva minute după ce am părăsit gara Berlinului, un controlor m-a întrebat de bilet, dar de atunci nu m-a mai deranjat nimeni. Și astfel, după victorie vine răsplata. În acest caz, un vis. Unul din acele momente când știi că visezi încă de la bun început și îți amuțești vocea care îți spune că nimic nu e real, în speranța că visul nu se va termina niciodată.

Sunt într-un tren aidoma acestuia, traversând ținuturi la fel ca ținuturile care se perindă prin fereastră. Dintr-un difuzor hodorogit se aud stațiile: Queensboro Plaza, Thirty Ninth Avenue, Thirty-Sixth Avenue.

Trenul din New York, șerpuind și legănându-se printr-o versiune a Queens-ului înlocuit de un peisaj rural nemțesc. La stația de la Broadway cu Thirty-First Street în micul meu compartiment își face apariția Terrance.

— E liber? întreabă arătând spre locul de lângă mine.

E îmbrăcat cu aceleași haine, blugi kaki și puloverul cu guler întors, pe care le purta în ziua când l-am întâlnit în magazinul de discuri. Deschid gura să îi spun că sunt eu, Gwendolyn, dar nu reușesc să scot niciun sunet.

Nu pare să mă recunoască și la început mă cuprinde panica, dar pe urmă înțeleg. Cum m-ar putea recunoaște? Nu mai sunt aceeași fată pe care o știa în New York. Tocmai când îmi revine vocea, Terrance își pune căștile pe urechi. Dar pentru că e un vis, aud muzica. Este o piesă frumoasă, lentă și tristă, de Miles Davis. La început doar o trompetă și o tobă desfundată, apoi intră un pian discret și un saxofon.

La un moment dat nu mai suntem în tren, ci în spatele ferestrelor aburite ale barului din Waldorf Astoria, cele pe care le-am văzut doar de afară, de pe trotuar. Saxofonul se retrage în planul secundar, făcând loc trompetei și acompaniind-o, precum o conversație în doi: civilizată, caldă; saxofonul încuviințează din cap spre trompetă, înțeleg, înțeleg.

Suntem așezați pe o banchetă capitonată elegant, singuri în mijlocul unei mulțimi de bogătași. E târziu. Sunt obosită și mă sprijin de el. Miroase a apă de colonie și a normalitate.

Se apropie de noi un ospătar cu papion, cămașă albă și vestă.

— Dresda, rostește el și mă trezesc.

Intrăm în gara din Dresda și câțiva oameni trec prin tren, cercetând cu privirea fiecare compartiment, căutând un loc

unde să se odihnească sau să stea de vorbă, sau cu oameni drăguți, sau cu oameni interesanți la o primă vedere. Îmi iau o atitudine îmbufnată și îmi întind și mai mult picioarele, încercând să par cât mai ostilă și mai antipatică; pare să funcționeze. Un tip firav cu un păr castaniu prins într-o coadă nespălată se oprește în pragul ușii, studiindu-mi chipul înainte de a pleca mai departe. Pare să caute pe cineva anume și eu nu sunt persoana respectivă.

Trenul pufăie și se pune din nou în mișcare, casele și clădirile acoperite cu graffitti ale cartierelor sărace ale Dresdei alunecă pe fereastră. Am auzit că orașul era superb înainte de Al Doilea Război Mondial, precum Florența din Italia, doar că în Germania. Frumos, medieval, unic. Dar cu câteva luni înainte de sfârșitul războiului, yankeii și englezii au bombardat întregul oraș, l-au ars din temelii, au ars de vii mii de soldați, muncitori, mame și copii. Am citit despre asta o dată într-o carte de Kurt Vonnegut.

Scot telefonul și îi trimit un SMS lui Terrance: *În tren, am adormit. Te-am visat.*

Exact douăzeci și șapte de secunde mai târziu vine răspunsul: *Pe bune*? *Cum*?

Cânta Miles Davis, îi scriu înapoi. *Eram la Waldorf. La bar*.

De data asta, răspunsul vine mai greu. În New York e trecut de amiază. Mi-l imaginez stând în clasă, scriind răspunsul pe furiș sub bancă. *Mă gândesc de multe ori la tine.*

Zâmbesc și clipesc de câteva ori. *Și eu la fel*.

Oricând ai nevoie de mine sunt aici.

În mod straniu, îl cred. Este o variabilă absolută în mintea mea, o axiomă, că deși abia îl cunosc pe Terrance, îmi spune adevărul. Și pe urmă, parcă citindu-mi gândurile, vine un alt text:

Pot veni cu tine. Să te ajut. Mă urc în avion și sunt acolo mâine.

Deși sunt singură în compartiment, îmi acopăr obrajii cu mâinile, ca nimeni să nu îmi vadă expresia chipului, pe care o țin doar pentru mine, în care se oglindesc deopotrivă chinul și recunoștința.

Mulțumesc. Poate mai târziu. Nu acum.

Deși sincer îl vreau cu disperare lângă mine, știu că nu are ce căuta aici. Știu că ceea ce va urma va fi infinit mai greu decât ce a fost până acum și un adolescent din Upper East Side nu ar rezista niciun minut. Ajutorul pe care mi l-ar putea oferi – prin talentele sale cibernetice, resursele și bunătatea lui – ar fi irosit aici.

Încep să tastez ceva, dar răspunsul este prea lung și prea sincer. Este genul de răspuns pe care nu îl rostești decât între

patru ochi. Îl șterg. Am un noroc dat naibii, să fiu nevoită să plec la război când tot ce vreau acum e să fug în lume cu băiatul ăsta frumos și să ne hrănim numai cu fructe sălbatice și dragoste.

•

Trenul aleargă pe lângă casele de la periferia Dresdei, prinzând viteză, până când nu se mai disting contururile. Ne apropiem de graniță acum. Vom ajunge în Praga într-o oră. Controlorul trece din nou prin tren și aud păcănitul capsatorului, în timp ce își face drum printre pasagerii care tocmai s-au urcat.

Îmi iau rucsacul și mă îndrept spre toaletă, unde mă spăl pe față, să scap de transpirația de la Berlin.

Se aude o bătaie în ușă, politicoasă, curioasă.

— *Einen Moment*, răspund.

Un alt ciocănit, de data aceasta mai insistent.

— *Einen Moment*!

Și încă unul, ca să mă enerveze la culme.

Smucesc ușa într-o parte și dau cu ochii de tipul cu părul prins în coadă, care s-a urcat la Dresda. Pe obrazul lui se vede o barbă nerasă de câteva zile și în mână ține un pistol.

— Dă-te în spate, spune el în engleză.

Încerc să îi trântesc ușa în nas, dar o deschide cu umărul.

— Treci dracului la perete, îmi mârâie el printre dinți, apucându-mă cu o mână de reverul hainei și cu cealaltă împingându-mi pistolul sub nas.

Se strânge să intre în toaleta înghesuită și trântește ușa în spatele lui. Engleza omului nu e nativă, dar accentul nu e nemțesc. Cu toate astea, am o presimțire că e un cadou din partea lui Paulus, ceea ce înseamnă că Paulus a scăpat cumva. Nu i-a fost foarte greu să ghicească următoarea mea destinație, deci a sunat un prieten care s-a urcat în tren la Dresda. Ar fi trebuit să îl ard de viu pe nemernic.

— Uite cum facem, spune tipul. Curând vom trece granița cu Cehia. La prima oprire, noi doi ne vom da jos din tren. Discret, fără să facem scandal. Ne-am înțeles?

Mâna stângă îmi pipăie toate buzunarele, bâjbâind după arme. Cuțitul de la Paulus… unde o fi? În rucsac. Lângă chiuvetă.

Luminile de deasupra oglinzii pâlpâie în ritmul trenului, care încetinește. Simt că ne aplecăm spre partea din spate a încăperii, deci probabil urcăm o pantă. Prietenul meu cu pistol își mută greutatea, sprijinindu-se pe picioare.

— Cu cât te plătește Paulus? îl întreb.

— Ce?

— Cu cât te plătește Paulus? Poate îți dau eu mai mult.

— Cine e Paulus?

Încerc să evaluez situația cu calm și să mă gândesc la ce m-ar sfătui Yael să fac. Cum am făcut-o de atâtea ori în timpul instruirii mele, par să fiu într-o poziție de dezavantaj absolut. Adversarul are un pistol; eu nu am nimic. Cu ochii pe rucsac, înclin capul.

— Te deranjează dacă scot ceva de acolo?

— Nu.

— Nu, în sensul nu te deranjează sau nu – nu pot scoate nimic de acolo?

Mijește ochii spre mine, derutat.

— Nu… nu poți!

— Am nevoie de un tampon, spun în engleză, apoi cu accent nemțesc, tam-pohn.

Într-un final înțelege ideea și face o grimasă.

— Așteaptă!

— Nu funcționează pe așteptate. Am nevoie de el repede. Acum. Altfel, va fi neplăcut pentru amândoi.

Ridică rucsacul și începe să scotocească prin el.

— Ai grijă să nu nimerești vreunul folosit.

Clipește neînțelegând, făcând mental un inventar al noțiunilor sale despre femei și tampoane. Deodată îmi trântește rucsacul în brațe și îmi împinge pistolul mai sub nas.

— Ia-l, îmi spune. Dar să nu încerci vreo prostie.

Iau rucsacul greu cu haine, cosmetice și toate celelalte lucruri, și îi zâmbesc docilă, liniștindu-l. Nu ne dezlipim privirile unul de la celălalt, în timp ce eu scotocesc prin geantă și găsesc ce căutam, cuțitul lui Paulus.

— Mulțumesc!

În clipa în care se întinde să apuce rucsacul, i-l arunc în față cu putere. Mâna cu pistolul se îndreaptă spre mine, dar înșfac arma și o învârt, răsucindu-i în spate degetul de pe trăgaci. Strigătul de durere mă lasă aproape fără auz.

Cumva se răsucește în spațiul înghesuit să pună forță în brațul stâng cu care mă lovește într-o parte, chiar în clipa în care mă întorc spre ușă. Pistolul îmi cade din mână și aterizează lângă toaletă. Încerc să îl lovesc cu briceagul, dar se ferește agil și îmi trimite un genunchi în stomac. Reușesc să deschid ușa, înșfac rucsacul și mă reped în hol, dar e imediat în urma mea, ca o umbră. Încerc din nou să îi aplic o lovitură de cuțit, dar se ferește și mă apucă din spate, înconjurându-mi gâtul cu un braț, în timp ce brațul celălalt, cu degetul rupt, mă apucă de încheietura dreaptă. Îmi răsucește mâna, astfel încât vârful cuțitului e îndreptat spre pieptul meu și începe munca asiduă de a apropia tăișul, milimetru cu milimetru de mine.

Lupt din răsputeri să rezist, însă brațul care se strânge în jurul gâtului meu nu îmi dă voie să respir.

Trenul huruie și scârțâie la o curbă. Afară, văd luminile câtorva case trecând în fugă. Prindem din nou viteză, ne îndreptăm spre ceea ce cred că e o rută dreaptă.

Cuțitul a ajuns acum la doar câțiva centimetri de pieptul meu. Am rămas fără oxigen și fără putere. Cu un ultim efort, arunc cotul drept spre coastele bărbatului, acolo unde ar trebui să fie rinichiul și îl lovesc cu vârful ghetelor peste degetele picioarelor. Tresare și pentru o fracțiune de secundă slăbește presiunea asupra gâtului și brațului meu, suficient de mult cât să îmi permită să mă eliberez. Mă răsucesc și îl lovesc în burtă cu călcâiul, lăsându-l fără suflare în timp ce se ghemuiește la pământ.

O iau la fugă pe coridor spre partea din față a vagonului, trăgând cu disperare de ușa care e blocată; sunt prea panicată să îmi dau seama cum funcționează. Arunc o privire peste umăr și îl zăresc pe prietenul meu apropiindu-se. Și-a scos pistolul și îl îndreaptă spre mine cu brațul stâng întins.

— Aruncă briceagul, îmi poruncește.

Privesc spre cuțitul pe care îl țin degeaba în mână și în urechi îmi răsună cuvintele lui Yael din timpul antrenamentului: fugi *de* cuțit, dar fugi *spre* armă.

Pe perete lângă mine zăresc un inel din metal pe care scrie în cehă, germană și engleză SEMNAL DE ALARMĂ. Deschid nișa și apuc inelul roșu, trăgând cu toată forța.

Forța și viteza răspunsului mă șochează. Aerul se umple de un scârțâit teribil de oțel călcând pe fier, când roțile se blochează pe șine și totul pare să se aplece în față. Sunt presată de ușa vagonului și îl văd pe ticălos repezindu-se spre mine cu viteza pe care o avea trenul cu o clipă în urmă.

Se izbește cu forța unui camion și cuțitul din mâna mea pătrunde adânc în pieptul lui. Deodată, trupul îi alunecă la podea cu ultima emoție, surpriza totală, întipărită pe chip. Prin geamurile ușilor dintre vagoane, zăresc doi vameși cehi alergând spre mine.

Pliez lama alunecoasă de sânge și o strecor în buzunar, apoi deschid ușile trenului. Aerul răcoros al nopții îmi lovește obrajii, invitându-mă în noapte.

Cad cu toată forța, de la mai bine de un metru, pe pământ într-un tufiș. Mă ridic și încep să alerg și să mă rostogolesc pe o pantă spre orașul de la picioarele mele. Silueta unui polițist apare în ușa trenului și un fascicul de lanternă mătură coama acoperită de vegetație a dealului. Apoi se aruncă în urma mea și, lipind lanterna de patul pistolului ridicat, caută înainte și înapoi printre tufe. Îmi țin respirația și rămân complet

nemișcată când lumina trece la câțiva centimetri în fața mea. Deodată lumina se stinge și vameșul urcă din nou în tren. De ce nu vin pe urmele mele? Nu e jurisdicția lor? Așteaptă întăriri? Le e teamă de întuneric? Nu știu, dar profit de orice clipă de avans, pentru că sunt absolut convinsă că nu va mai dura mult până când întreaga poliție va năvăli pe urmele mele precum niște ape ieșite din albie.

•

Mă ghemuiesc lângă un garaj, abia trăgându-mi sufletul cu un gâfâit asurzitor. Mâinile, brațele și întregul trup mi se scutură violent, convulsiv, cuprinse de un șoc în care se combină cel puțin două specii de frică: teama de polițiști și teama că voi revedea mereu în minte crima pe care tocmai am comis-o. Sângele care îmi acoperă mâinile și hainele e întunecat precum cerneala de pe pieptul lui Hamid. Când încerc să îl șterg, se întinde precum vaselina. Cât de ușor se petrecuse totul, cât de relaxată întinsesem brațul și trăsesem semnalul de alarmă. Prima lege a mișcării lui Newton făcuse restul: un obiect în mișcare are tendința să rămână în mișcare. Lecția de fizică a zilei.

Deodată convulsiile încetează și ceața care îmi învăluia mintea se risipește făcând loc din nou raționamentului rece. Trebuie să evaluez situația, să formulez un plan și să îl pun în aplicare.

Pășesc în tăcere de-a lungul muchiei unui deal, acolo unde se întâlnește cu un șir de garaje și curți. În nări îmi persistă mirosul unui râu care trebuie să fie în apropiere, miasma discretă de pește și plante intrate în putrefacție. De aici pare un orășel liniștit. Mă uit prin ferestrele din spate ale căsuțelor ordonate, unde familiile cuminți sunt deja acasă la sfârșitul zilei.

O mamă, un tată și o fiică de vreo șase ani iau cina la o masă. O femeie se uită la televizor așezată pe o canapea, în timp ce bărbatul de lângă ea citește o carte prin ochelarii cocoțați în vârful nasului. Trei adolescenți joacă ceva la o consolă, în timp ce mama unuia dintre ei frunzărește un teanc de facturi în camera alăturată. Ce ar crede, familiile astea cuminți, știind că o criminală acoperită încă în sângele victimei sale trece pe lângă casa lor, privindu-le pe fereastră?

Curba dealului se îndepărtează de linia de tren și eu o urmez, evitând strada, de-a lungul aleii înghesuite și murdare din spatele garajelor. Asta trebuie să fie aleea adolescenților și a iubiților clandestini și e, din fericire cufundată în beznă și aproape invizibilă. Nu durează mult până găsesc ce caut: un șir de patru case în linie la capătul unei străzi, ai căror ocupanți fie nu au ajuns încă de la muncă, fie sunt plecați din oraș. O aleg

pe cea de a treia și trag cu ochiul prin fereastra din spate, căutând un semn de viață. O pisică neagră tolănită pe o canapea, maiestuoasă precum o regină, mă privește cu niște ochi plictisiți. Cască, se ridică și se îndreaptă grațios spre un șir de patru castronașe cu mâncare așezate pe podea.

Patru holuri. Asta ar putea însemna că stăpânii ei sunt plecați. Bat ușor în ușa din spate, pentru orice eventualitate, urmărind pe fereastră vreo mișcare, dar totul este încremenit.

Tăișul briceagului meu pătrunde în mica deschizătură dintre ușă și toc, acolo unde e închizătoarea. Răsucesc mânerul briceagului și aud lemnul protestând, însă la a treia încercare, cedează cu un trosnet înfundat.

Închid ușa în urma mea și pisica, acum curioasă, vine mai aproape și face un opt printre picioarele mele. O scarpin pe cap și arunc o privire în jur. Pe lângă cele patru castroane cu mâncare, găsesc o tavă de plăcinte plină cu apă și un teanc de plicuri de corespondență sub fanta de poștă din ușa din față.

Se pare că doi adolescenți băieți împart o cameră la al doilea etaj și dorm în paturi supraetajate. Poze din reviste cu mașini și fete în bikini și un poster cu JayZ sunt lipite de perete. Dulapul lor e plin de comori. Înhață un tricou și o pereche de blugi din dulapul celui mai mic și o jachetă verde precum cea militară a mamei, pe care am lăsat-o în Paris când am fugit.

Într-o baie înghesuită și fără ferestre, aprind lumina. Sângele de pe mâini, brațe, antebrațe, piept, burtă și față a început să se usuce, căpătând o nuanță maronie simpatică. Mă dezbrac și îmi strâng toate hainele, mai puțin ghetele, într-un ghem pe care îl arunc într-o pungă de gunoi. Apoi încep să mă șterg zdravăn pe corp cu un pumn de prosoape, să îndepărtez sângele. Singurele pe care le găsesc sunt brodate cu niște cerbi și oameni de zăpadă minusculi, cele rezervate de obicei musafirilor de Crăciun. Îmi pare rău pentru ele, n-aș fi vrut să le stric oamenilor prosoapele bune pentru oaspeți.

În dulapul de sub chiuvetă găsesc o mașină de tuns și mă pun pe lucru, până rămân cam cu un centimetru de păr, atât de scurt, încât mi se vede scalpul. E o deghizare eficientă, deși cam primitivă; cu hainele băieților, arăt precum un adolescent, măcar de la câțiva metri distanță. Sper că va fi suficient ca să trec pe stradă fără ca polițiștii să întoarcă privirile după mine.

Strâng părul căzut și șterg sângele din chiuvetă cu un prosop de hârtie și soluție de curățat din dulap. Pe urmă îmi spăl urmele, curățând tot ce am atins. Îmi spun în gând că o fac ca să șterg orice indiciu al prezenței mele aici, dar este mai mult decât atât. Nu vreau ca familia asta să se simtă pângărită. Ei aparțin unei lumi mai curate decât a mea, iar murdăria ar putea fi contagioasă.

•

Mă îndrept spre nordul orășelului, socotind că polițiștii se vor concentra pe punctele sudice, mai apropiate de Praga. La o parcare de tiruri, la câțiva kilometri depărtare, un șofer polonez pe nume Witold acceptă să mă ducă până la Praga cu zece euro. Ne târguim într-o nemțească elementară, singura punte lingvistică pe care o avem la îndemână. Pe toată durata călătoriei de un ceas până la Praga este de o politețe exemplară. Singurul lui păcat este că răcnește din toată inima piesele lui Led Zepelin și Aerosmith de la radio. Dar chiar și pentru asta își cere scuze și îmi oferă drept consolare o jumătate de sandviș cu cârnați.

Witold mă lasă chiar lângă malul vestic al râului Vltava, aproape de un pod care, spune el, mă va duce direct în Centrul Vechi.

— *Das Prag, das du din vorgestellt hast*, îmi spune el.

Praga pe care ți-o imaginezi. Când cobor îmi zâmbește, urându-mi noroc și sfătuindu-mă să fiu cu băgare de seamă. Este primul om normal pe care l-am cunoscut în ultimele câteva luni și mi-ar plăcea să îl pot însoți mai departe, până acolo unde spune că are de mers.

Un troleu înfășurat în reclame la Samsung traversează târșâit podul, cu neoanele pâlpâind înăuntru. De undeva se aude zăngănitul baritonal al unui clopot de biserică, de unsprezece, douăsprezece ori. Este miezul nopții la Praga și podurile sunt încă pline de perechi de tineri, cumva încă îndrăgostiți după o lună întreagă. Un tip mă întreabă dacă nu vreau să cumpăr iarbă, coca sau heroină, orice poftesc. Un altul zace întins cu fața în jos, ținând în mâna întinsă o pălărie în care sunt aruncate câteva monede.

Vizavi e o cafenea și prin ferestre, în lumina gălbuie din interior, văd chelneri îmbrăcați ca pe vremuri, cu papioane și șorțuri, servind farfurii din care se ridică abur și pahare înalte de bere unei mulțimi îmbrăcate frumos. De unde or fi venit cu toții – de la operă? De la teatru? Ideea de mâncare este – prin necesitatea circumstanțelor – pe planul secund al gândurilor mele. Dar cumva îmi este foame, nu neapărat de o farfurie cu rață și găluște, cât de compania delicioasă a oamenilor cu bun simț. Pentru scurtă vreme, o foarte scurtă vreme, sunt tentată să intru, dar nu pot risca să fiu văzută. Se pare că am ajuns deja celebră, sunt căutată pentru două crime comise în două țări și imaginea mea a apărut la toate televiziunile.

Girofarurile unei mașini de poliție blochează o parte a străzii din față. Probabil o misiune de rutină, dar acum trebuie să evit orice întâlnire cu poliția, deci cotesc pe o străduță lăturalnică, unde mă fac nevăzută și mă trezesc în urmă cu câteva sute de

ani. Aleea este din piatră cubică, așezată în șiruri înguste, paralele, pe care căruțele și mai târziu automobilele le-au tocit. Pașii mei răsună între zidurile clădirilor medievale de o parte și de alta, ascunși din când în când de torsul unui scuter. Strada se desparte și eu merg pe cea din stânga, care nu face altceva decât să mă aducă în punctul din care am plecat. O iau pe aleea din dreapta care, la rândul ei, se desparte iarăși și iarăși. Totul pare lipsit de logică, o anarhie complicată, ca și cum orașul întreg ar fi răsărit din pământ precum o pădure, o frumusețe organică și haotică.

Deodată, în fața ochilor mei se deschide o piață care îmi taie respirația. Witold avea dreptate. Iat-o, Praga din imaginația mea. Este o poveste de lumină de chihlimbar și piatră netezită de timp și de mâinile a milioane și milioane de vizitatori care au atins-o, admirându-i frumusețea. Am un noroc chior să o vizitez tocmai în aceste împrejurări nefaste. Invidiez grupurile de turiști care se plimbă anesteziați din cafenele în cafenele, familiile care își fac poze la fiecare colț de stradă, chiar și băieții care sorb berea și strigă porcării fetelor care trec.

Cumva reușesc să mă rup de miraj și să mă concentrez pe prioritățile practice, dintre care prima este un loc în care să mă ascund la noapte. Un hotel sau o pensiune nici nu intră în discuție dacă poliția are numele meu și cred că îl are. Voi fi cu ochii în patru pentru o versiune cehă a Marinei, dar nu pot să mă bazez pe noroc în două orașe la rând.

Mă îndepărtez puțin de mulțimi și descopăr o străduță lăturalnică răsucită, cu o clădire într-o parte și un zid înalt cam de trei metri de cealaltă parte. Nu am idee ce se află dincolo de zid. Un parc sau o curte, ori un loc discret, fără drogați sau nebuni. Arunc o privire în jur și bag de seamă că sunt singură pe stradă, apoi mă apuc de cadrul unui felinar ieșind din zid și mă ridic. Din vârful zidului, pare un parc privat, ca o versiune mai mică a parcului Gramercy din New York, însă nu e foarte vizibil în bezna nopții. Neștiind ce e dedesubt, cobor cu grijă, încercând să fac cât mai puțin zgomot.

Picioarele ating ceva tare, dar atunci când îmi așez întreaga greutate, se mișcă. Bâjbâi cu vârful picioarelor în jur, până când îmi cedează palmele și cad la pământ. Orbecăind, simt pietre înguste țâșnind din pământ, unele lângă altele precum niște dinți încălecați.

Am ajuns într-un cimitir.

Închid ochii, încercând să îmi alung teama copilărească și îi deschid din nou. E un loc ca oricare altul, îmi spun în gând, și mai ales este un loc ferit. Locul e înțesat cu morminte, ca un fel de grădină morbidă lăsată în voia sorții. Îmi fac loc printre ele spre o potecă luminată de razele lunii. Lespezile, după cum

văd acum, sunt cele mai multe în ebraică și, după înscrisuri, par vechi de secole. Terenul e ușor în pantă și înghesuit cu cadavre, așezați câte cinci, opt sau zece într-un mormânt.

Doar pentru o clipă sunt tentată să sar zidul înapoi. Dar realitatea este că nu voi găsi nicăieri un loc mai primitor decât acesta pentru la noapte și am griji mai reale decât fantomele. Găsesc un loc între două șiruri de morminte, atât de strâmt, încât sunt nevoită să mă așez pe o parte. Lespezile încă păstrează căldura de peste zi și se simt ca un pat aproape moale. „Fii binevenit în această noapte, călătorule!" par să spună.

Trag geaca mai strâns în jurul meu și adorm printre cei care nu mai sunt.

Petrec o noapte liniștită și fără vise, asemenea celor care se odihnesc aici. Pământul e moale și îmbrățișarea mormintelor e strânsă, îngăduindu-mi somnul cel mai adânc și mai odihnitor pe care l-am avut de la Paris încoace. Mă trezesc în razele soarelui și vârful unei lopeți bate ușor în talpa ghetelor. Pe măsură ce vederea mi se limpezește, bag de seamă că lopata e ținută de un bătrân cu părul alb, îmbrăcat într-o salopetă albastră de muncitor.

Începe să îmi vorbească în ceea ce cred că e cehă, apoi rar în engleză.

— Fără bețivi aici, OK? Întoarce-te de unde ai ieșit.

— Am nevoie doar de un loc unde să dorm, rostesc rar, arătându-i palmele desfăcute, să vadă că nu sunt un pericol pentru el. Mi-au furat banii și pașaportul. Înțelegeți? Furați?

— Ești din Anglia? America?

— Da, răspund. Adică nu. Vorbesc engleza. Puțin.

Nici nu mai știu ce ar trebui să spun că sunt.

Mă privește ca și cum ar vrea să citească dincolo de hainele și tunsoarea de puștan.

— Ești fată, spune, mai mult pentru el decât pentru mine.

— Nu vreau să fac nimănui nimic, domnule.

— Dacă banii și pașaportul ți-au fost furate, aș putea anunța poliția să te ajute.

— Nu! răspund prea repede, apoi încerc un zâmbet forțat. Nu, mulțumesc. Îi sun eu. Mai târziu.

Ridurile adânci din jurul gurii bărbatului se ridică, urmând o decizie.

— Poate vrei niște mâncare?

— Mulțumesc, dar nu e nevoie.

— Ceva pentru micul dejun, apoi pleci.

Bătrânul e îngrijitorul cimitirului și locuiește într-un apartament micuț deasupra muzeului, atașat de cimitir. Astăzi e

sâmbătă, îmi explică el, ziua Sabatului, deci nu va fi niciun vizitator.

Mă așez la o masă mică, în timp ce bărbatul taie niște brânză și niște pâine pe un bufet din lemn. Pe masă, lângă mine, se află un vechi televizor la care sunt știrile dimineții. Nu înțeleg ce spune reporterul, dar văd un cadru cu trenul meu din seara de dinainte și polițiști cu câini, ocupați să cerceteze dealul de pe care am fugit. *Nu te întoarce acum*, îi spun în gând bătrânului. *Așteaptă buletinul meteo*. În cadru apar doi oameni care cară o targă cu un trup acoperit de o folie din plastic negru.

Bătrânul pune pe masă în fața mea o farfurie cu niște bucăți groase de cașcaval și câteva felii de pâine de secară. Se așază, apoi își așază un șervețel sub gulerul salopetei și face un sandviș.

— Ai auzit de asta, poate? întreabă el înclinând capul spre televizor. Un bărbat mort în trenul de la Berlin.

— Am aflat… cine a făcut-o?

— Cine a comis crima? Chiar dacă știu, nu spun, ridică el din umeri.

Mă relaxez puțin, ușurată. Poate chiar nu știu cine a făcut-o. Sau poate nu vor să spună. Oricare ar fi răspunsul, pentru moment sunt în siguranță.

— Cu pașaportul tău, reia el discuția. Ar fi mai ușor dacă aș suna eu poliția pentru tine. Nu știi limba cehă.

— Sunteți amabil, dar nu mulțumesc, zâmbesc politicos.

Cutele din jurul ochilor se adâncesc în timp ce mestecă. O fi suspiciune sau altceva? Deodată zâmbește, arătându-și dinții strâmbi și gălbejiți, doi dintre ei îmbrăcați în aur.

— Ești evreică?

— Părinții mei erau.

— Evreii știu că uneori e mai bine să nu amesteci poliția. Noi nu avem cu poliția o istorie prea fericită.

— Mă descurc singură, spun.

— În Praga sunt mulți oameni răi, spune îngrijitorul, folosind ceea ce cred că e pronunția în cehă a Pragăi. Răufăcători, care lovesc, fură, înțelegi?

Gesticulează larg, parcă vrea să cuprindă toată lumea.

— Dar cel mai răi sunt cu femeile singure.

— Mulțumesc pentru avertisment.

— Știu pe cineva. Hedvika. Stă în Praga 10, Vreovice – destul de aproape. Are un local. Poate vrei să te duci. Cere puțini bani. Ai bani?

— Am.

Bătrânul răsfoiește printr-un teanc de hârtii până găsește un plic ferfenițit și un creion.

— Poate Hedvika te ajută. Nu pune prea multe întrebări. Pentru ea, dacă nu ai pașaport, nu e nicio problemă.

Din câte observ, bătrânul nu e străin de această lume în care te descurci mai bine fără poliție. Din povestirea lui, pare exact locul de care am nevoie: o cameră în locuința unei bătrâne, ieftină și ferită de poliție.

Când terminăm de mâncat, spăl vasele, singura răsplată pe care o pot oferi în schimbul micului dejun și a amabilității lui. Când plec, îi strâng mâna politicos.

— Vă mulțumesc!

Înclină capul.

— Fii cu băgare de seamă în Praga!

NOUĂSPREZECE

De la un chioșc de tutun cumpăr un bilet de tranzit împreună cu trei noi cartele de telefon. Instrucțiile bătrânului îngrijitor sunt destul de ușor de urmărit și în curând ajung într-un cartier cu blocuri micuțe în Praga 10, vechi, dar bine întreținute.

Femeia, Hedvika, este matusalemică și are trupul sferic al unui om de zăpadă. În capotul spălăcit – care e o corcitură între o rochie și o cămașă de noapte – îmi prezintă clădirea cu trei etaje în care ține o pensiune. O vechitură, dar frecată și curățată de strălucește. Aici – îmi explică în germană – o limbă comună adoptată de cei din această parte a Europei – este bucătăria. Toată lumea poate folosi frigiderul, dar furatul este motiv serios de evacuare. Aici salonul, fumatul este interzis, televizorul se folosește cu sonorul discret. Aici este camera ta, nu ai voie cu musafiri peste noapte, se plătește în avans în fiecare zi de luni înainte de prânz. Ajungem până la urmă la o înțelegere: două mii cinci sute de coroane sau o sută de euro pe săptămână, oricare variantă este bună. Plătesc pentru prima săptămână și mă lasă singură în cameră. Nici nu m-a întrebat cum mă cheamă.

În cameră nu e foarte mult spațiu, nici multă mobilă. De fapt, aduce destul de mult cu o celulă de pușcărie. Un pat de o singură persoană, un scaun din lemn, o masă din lemn și un dulăpior cu trei sertare pentru haine. Baia e în capătul holului și voi fi nevoită să o împart cu bărbații, după cum spune Hedvika, deci să nu uit să încui ușa și să nu îmi las lenjeria la voia întâmplării.

Niște tipi cu înfățișare vietnameză, siriană sau mexicană murmură salutări când trec pe lângă mine în hol. Probabil muncitori ilegali. Dar e greu de spus. Sunt doar niște oameni care au nevoie de o cameră, fără pașaport, fără probleme.

Sunt epuizată și aș vrea să dorm, dar nu îmi dau voie. Am prea multe de făcut. Am fost convinsă că tata e în Praga, dar dovezile sunt doar circumstanțiale. Câteva fărâme de conversație cu Veronika și Christian. O notă adresată lui Paulus, semnată BK. Niște lăzi cu arme. Afirmațiile unui bărbat convins că îl voi ucide dacă nu îmi spune ce doresc să aud. După doar câteva minute neproductive de făcut ordine în gânduri, camera înghesuită începe să mi se pară claustrofobică și decid să ies la plimbare să îmi limpezesc mintea.

Un cer ca un câmp de bătălie plutește deasupra orașului, așezând un scut de oțel între oraș și soare. E posibil să plouă sau cerul să se prăbușească deasupra noastră – greu de spus ce se va întâmpla. Am poftă de ceva, dar nu știu prea bine ce îmi

doresc: o rază de soare sau un pahar cu suc de portocale, sau, pur și simplu, o floare.

Deodată îmi iese în cale un părculeț cu un teren de joacă într-un colț. O fetiță într-o rochie roz atârnă cu capul în jos de o bară în timp ce o femeie mai în vârstă, bunica probabil, citește dintr-o carte pe o bancă. Este o priveliște îndeajuns de veselă pentru gustul meu în acest moment. Mă așez pe marginea unui zid scund din apropiere și le privesc. Fetița spune ceva în cehă, apoi repetă mai tare. *Uită-te la mine*, cred că spune. Bunica își ridică privirea și zâmbește, încuviințează din cap, apoi aruncă o privire în direcția mea. Se preface că se întoarce spre carte, dar îmi dau seama că e atentă la mine. După un minut, se ridică, o ia pe fetiță și pleacă din parc, aruncând o privire peste umăr în direcția mea când se îndepărtează de-a lungul trotuarului. O singură picătură, trimisă drept solie a furtunii care se apropie, aterizează pe genunchiul blugilor mei murdari, lăsând o urmă întunecată. O alta îmi cade pe cap și se prelinge prin ce a mai rămas din părul meu și pe gât în jos. Închid ochii și îmi vin în minte Tompkins Square Park și Terrance în acea după-amiază chiar înainte ca toate să se ducă naibii.

Scot telefonul, instalez noul SIM și formez numărul lui. În soneria telefonului său e un foșnet care accentuează orele și oceanul care ne despart.

Abia îl aud, parcă ar fi la capătul unui tunel.

— Alo?

— Eu sunt, îi șoptesc.

Pârâitul distanței, al semnalelor călătorind prin norii de furtună, prin spațiu, prin sateliți și înapoi pe pământ.

— Și… eu, îmi răspunde el.

— Știm cine suntem.

— Totuși. E periculos să vorbim.

— Îmi pun alt SIM când terminăm.

— Ai găsit… reușit?

— Nu încă. Dar sunt aproape. Mă rog, mai aproape decât eram înainte.

— Pot să te ajut?

— Da, răspund. Poți intra online acum?

— În douăzeci de minute?

— Bun. Ca de obicei, Tor proxy.

— De asta ai sunat?

— Și de asta.

— Și celălalt motiv?

Închid ochii și îmi simt pleoapele arzând și un nod în gât. Pentru mine înseamnă totul că o altă ființă omenească e alături

de mine, ascultându-mă, chiar dacă e la mii de kilometri depărtare.

— Așa, ca să aud pe cineva normal.

— Ești OK?

— Da, mint.

Se conectează la Serverele Tor.
Anonymousprox.altnet01.Rhymer (Japonia)
CaravanServ.hamd08.SamizdatGambol (Serbia)
MacherKurland.glick04.Storytime (Canada)
BigMacMcGarey.Alerform03.Gambol (Iordania)
«Felicitări! Acum sunteți conectat la Chatul Anonim!»
«Intrați în Modul Privat/Securizat»
«Utilizatorul Anonim Roșu este acum conectat»

Utilizatorul Anonim Roșu: mersi pentru ajutor

Utilizatorul Anonim Tocilarul: nicio pb, m-am bucurat să îți aud vocea

Utilizatorul Anonim Roșu: am nevoie de talentul tău extraordinar de hacker

Utilizatorul Anonim Tocilarul: talentul nu e chiar extraordinar, dar pot încerca

Utilizatorul Anonim Roșu: nu am prea multe informații

Utilizatorul Anonim Roșu: un tip ceh cu inițialele bk

Utilizatorul Anonim Roșu: trimite arme și bombe în Germania

Utilizatorul Anonim Tocilarul: teroriști???

Utilizatorul Anonim Roșu: nu

Utilizatorul Anonim Roșu: poate, nu știu

Utilizatorul Anonim Roșu: traficanți de arme cred

Utilizatorul Anonim Tocilarul: ce altceva?

Utilizatorul Anonim Roșu: asta-i

Utilizatorul Anonim Roșu: tot ce am

Utilizatorul Anonim Tocilarul: pe bune?

Utilizatorul Anonim Roșu: DA!!!

Utilizatorul Anonim Roșu: scuze. și pentru mine e frustrant

Utilizatorul Anonim Tocilarul: cinci

Utilizatorul Anonim Roșu:???

Utilizatorul Anonim Tocilarul: minute

Utilizatorul Anonim Roșu: mai ești?

Utilizatorul Anonim Roșu: mai ești?

Utilizatorul Anonim Roșu: MAI EȘTI?

Utilizatorul Anonim Tocilarul: un minut

Utilizatorul Anonim Roșu: OK scuze

Utilizatorul Anonim Roșu: ?????????

Utilizatorul Anonim Tocilarul: rahat merge greu

Utilizatorul Anonim Tocilarul: mulți oameni cu inițială bk
Utilizatorul Anonim Tocilarul: dar unul e criminal serios
Utilizatorul Anonim Tocilarul: numele e Bohdan Kladive
Utilizatorul Anonim Tocilarul: pardon Bohdan Kladivo, nu cu e la sfârșit
Utilizatorul Anonim Roșu: nu se poate
Utilizatorul Anonim Roșu: ești sigur?
Utilizatorul Anonim Tocilarul: cazier din 1992
Utilizatorul Anonim Tocilarul: traficul de arme
Utilizatorul Anonim Tocilarul: traficul de oameni sunt alea grele
Utilizatorul Anonim Tocilarul: mare șef acum
Utilizatorul Anonim Tocilarul: la nivelul lui pablo escobar
Utilizatorul Anonim Roșu: serios? De unde știi?
Utilizatorul Anonim Tocilarul: baza de date a interpolului
Utilizatorul Anonim Roșu: nu pot să cred
Utilizatorul Anonim Roșu: cum ai intrat în baza lor de date?
Utilizatorul Anonim Tocilarul: ;)
Utilizatorul Anonim Tocilarul: glumeam, datele sunt publice
Utilizatorul Anonim Tocilarul: într-un fel
Utilizatorul Anonim Tocilarul: trebuie doar să știi unde să cauți
Utilizatorul Anonim Roșu: totuși, ești un genu!!!!
Utilizatorul Anonim Roșu: geniu
Utilizatorul Anonim Tocilarul: merci, dar nu a fost mare chestie
Utilizatorul Anonim Roșu: unde locuiește kladivo?
Utilizatorul Anonim Tocilarul: ??
Utilizatorul Anonim Tocilarul: e super periculos
Utilizatorul Anonim Tocilarul: nici să nu te gândești
Utilizatorul Anonim Roșu: tb să dau de el
Utilizatorul Anonim Roșu: te rog
Utilizatorul Anonim Roșu: TE ROG!
Utilizatorul Anonim Tocilarul: nu are adresă
Utilizatorul Anonim Tocilarul: probabil e în continuă mișcare
Utilizatorul Anonim Roșu: ce oraș
Utilizatorul Anonim Roșu: măcar orașul
Utilizatorul Anonim Tocilarul: Praga1

Trec pe un browser normal, nesecurizat și îl caut pe Bohdan Kladivo pe Google. Link-uri peste link-uri cu diverse articole apar pe ecran. În Praga sunt mulți criminali.

Articolele din presa cehă se concentrează asupra afacerilor locale ale lui Kladivo. Amestecul lui în cazinourile din Praga. Legăturile lui cu judecătorii, ofițerii de poliție și figuri

proeminente ale guvernului ceh. Deschid un articol senzațional dintr-un tabloid praghez, a cărui traducere sună: Judecător găsit decapitat în Karlovy Vary. Un reportaj sinistru, cu poze cu tot. Un alt articol speculează implicarea profundă în caracatița crimei de stradă din Praga și prezintă un profil al unui hoț de buzunare care a refuzat să-i plătească taxa lui Kladivo și a sfârșit cu brațul drept tăiat cu o drujbă.

Închid ochii. Ideea că tata este în mâinile unor indivizi de această teap… dar alung gândul. Nu mă voi gândi la asta. Mă voi concentra asupra unei soluții. Apoi cercetez mai adânc decât articolele din presa cehă. Găsesc ceva din New York Times care face legătura dintre Kladivo și traficul de arme în Sudan, Irak și Siria. În The Guardian găsesc o diagramă înfățișând rutele zborurilor cu încărcătura misterioasă a lui Kladivo – din Rusia spre Siria, apoi din Siria în Moldova și din Moldova în China – conținutul containerelor: necunoscut.

Deschid următorul articol, de data asta din Der Spiegel, care pretinde că organizația lui Kladivo alege femei și copii din Europa de Est și Rusia pentru licitații exorbitante, în care victimele sunt vândute clienților din lumea întreagă. *Fleisebkurator*, îl cataloga articolul. Vânzătorul de carne s-ar traduce. Sau stăpânul cărnii.

Simt cum mi se ridică părul pe spate când ajung la articolul din The Economist apărut doar în urmă cu câteva zile despre cum Kladivo transformă natura crimei organizate în Europa – creând noi canale de furnizare, inovând sisteme vechi de zeci de ani – abia la câteva săptămâni după moartea fostului său șef, capul crimelor, sârbul Viktor Zoric. Bărbatul pe care îl văzusem pe ecranul laptopului tatii. Bărbatul cu gaura de glonț în frunte, mare cât o monedă.

— Lucruri foarte grave, spusese tata când îl întrebasem ce a făcut Zoric. Cele mai grave.

•

Mă întorc în camera mea închiriată. Acum știu că sunt în orașul care trebuie și pe urmele omului potrivit, deci trebuie să găsesc un loc și o modalitate să dau de el. Crâmpeie de chipuri și de conversații îmi trec prin minte. Hedvika îmi spune că trebuie plătită chiria în fiecare luni, în coroane sau euro, oricum e bine. Îngrijitorul, care în timp ce servește micul dejun, mă avertizează în legătură cu criminalii din Praga, periculoși mai ales pentru femei. Când trec pe lângă un magazin, un bărbat în vârstă iese abia ținându-se pe picioare, cu o mână pătată întinsă, cerându-mi ceva cu o voce stinsă. Sunt pe punctul de a-l trimite la plimbare când mă răzgândesc. Dar cum karma e o nenorocită, nu găsesc în buzunare decât niște bucățele de hârtie, o cutie cu chibrituri și teancul de cărți

de joc pe care l-am luat din New York. Bag mâna în buzunarul blugilor și găsesc câțiva bănuți pe care îi întind bătrânului.

Teancul de cărți de joc.

Îl scot din buzunar și îl învârtesc în mâini.

•

Frumusețea centrului vechi din Praga atrage turiști și turiștii atrag hoții. Îi vezi oriunde în lume, oriunde se strâng turiști. Sunt o resursă naturală, zmeură sălbatică, gata să fie culeasă.

Din locul meu, de pe marginea de piatră a fântânii, văd aproape întreaga piață a Centrului Vechi cu corturile de bere și standurile cu suveniruri la prețuri exagerate, și mulțimi de turiști trecând înainte și înapoi, mirându-se, minunându-se și zâmbind larg în poze. Văd hoții de buzunare și șarlatanii mișunând printre ei. Toți „suspecții obișnuiți" sunt aici, toate categoriile de șarlatani care par să depășească barierele culturale și lingvistice – rest insuficient, schimbarea banilor, camera foto stricată – trucuri pe care le-am văzut de nenumărate ori peste tot în lume. Ce nu văd însă, este un stand cu cărți de joc.

Cât despre polițiști, sunt peste tot, însă par să ignore farsorii. În cele trei ore pe care le petrec observând piața Centrului Vechi nu văd pe absolut nimeni arestat. Văd câte un turist supărat vorbind cu un polițist care îi întinde o foaie volantă pe care turistul o aruncă pe jos de enervare, înainte să se îndepărteze. Ridic foaia și citesc instrucții în diverse limbi străine despre cum să completezi o reclamație online.

Îmi așez cutia între două corturi de bere și încep să amestec cărțile. Trei cărți îndoite pe lung, ca să fie mai ușor de ridicat – dama de cupă, valetul de treflă și valetul de romb. Le schimb pozițiile, mut dama la stânga, la dreapta și la mijloc.

Ce mi-ar mai trebui, dar nu am, este un complice, un partener care să pretindă că joacă și câștigă. Dacă victima mea va alege cartea bună, voi fi nevoită să recurg la trucul consacrat, folosit de hoții pe cont propriu din toată lumea: să strig că vine poliția, apoi să îmi strâng jucăriile și să o iau la fugă.

Primele victime își fac iute apariția, un trio de băieți care vorbesc germana și poartă tricouri cu echipa de fotbal a Münchenului. Abia se țin pe picioare, cu beri în mână, în timp ce urmăresc jocul.

— Urmăriți dama, urlu spre ei. *Folgen Sie der Dame*.

Se dau mai aproape și unul dintre ei îndrăznește să întindă un deget, bătând ușor în cartea cea mai din stânga, întorc cartea și ce să vezi, dama! Amestec din nou, le mut înainte și înapoi, le învârtesc și le răsucesc, băiatul bate din nou cu degetul în cea din mijloc. Și câștigă.

— *Zeigen Sie mir Ihr Geld*, spun, continuând să amestec cărțile. Arată-mi banii!

Scoate o bancnotă de douăzeci de euro și câștigă și a treia oară. Îi întind o bancnotă de douăzeci peste cutie.

Hai să mergem, îi spun prietenii. Dar e atins de microbul lăcomiei și băiatul scoate alți bani. Dublu sau nimic, îl provoc și el încuviințează. Iau dama, întorc valetul de treflă și amestec din nou cărțile. Bate cu degetul în cartea din dreapta și o întorc. Valetul de frunză. Îmi azvârle patruzeci peste masă, iritat de victoria mea, dar intrigat și dornic să-și dovedească lui însuși, și tovarășilor săi, că nu e un fraier. Mai scoate încă două bancnote de câte douăzeci în vreme ce eu amestec cărțile. Trântește palma peste cea din stânga. Valetul de treflă. Ghinion.

Un cuplu de americani – cu adidași albi, șepci de baseball – soțul într-un tricou NASCART – se furișează să arunce o privire. La runda lor de încălzire femeia alege cartea corectă. Le spun într-o engleză stâlcită să pună banii pe masă.

— Ah, știu și eu…, șovăie femeia, vocalele rotunde și molatice de Texas plutesc în aer, delicate ca niște baloane.

— Păcat, îi răspund. Aveți fler la asta.

Bărbatul scoate din buzunar o bancnotă de zece euro. Care se transformă într-una de douăzeci după prima înfrângere și într-una de cincizeci după a doua. Chipul i se îmbujorează și pufnește scurt, parcă i-aș fi tras un pumn în stomac. Apoi pleacă supărați, scuturându-și capetele.

După o oră, am câștigat peste o sută de euro. După două ore, trei sute patruzeci. Îmi pare rău că sunt nevoită să îi păcălesc pe bieții turiști, dar banii mai îndulcesc din gustul amar. Când să ies din piață, doi tipi îmbrăcați în treninguri Puma identice mi se alătură. Sunt tineri și destul de chipeși, mai ales cel înalt, cu un gât de halterofil gros cât capul lui. Spune ceva în cehă, apucându-mi brațul chiar deasupra cotului și strângând cu putere. Îl privesc cu o expresie tâmpă; mai face o încercare, de data asta într-o engleză aproape lipsită de accent.

— De la râu până la Narodni e teritoriul nostru, înțelegi?

Emană un aer de bătăuș din curtea școlii și mă îmbrâncește în zidul unei biserici vechi și frumoase din marginea pieței.

— Cât ai făcut astăzi, puștiule?

— Nu sunt puști, răspund într-o engleză încărcată de accentul rusesc al Sofiei. Și nu e treaba ta cât am făcut eu.

Îmi ridică obrazul cu degetul și îmi studiază chipul.

— Ei nu mai spune! Libor, ia uite ce avem aici. O fată!

Celălalt – Libor, evident – rânjește și face o remarcă în cehă.

— Mie mi se spune Emil, rostește cel înalt. Ai auzit de mine?

— Nu.

— Toată zona asta îmi aparține. Îi aparține lui Emil. Deci uite care e treaba: îmi dai banii și stai în banca ta, ne-am înțeles?

— Vrei să spui că zona îi aparține lui Bohdan Kladivo? întreb.

Cei doi fac schimb de priviri.

— Dacă ai treabă cu noi, ai treabă cu el, spune Libor în timp ce Emil întinde brațul spre geaca mea și începe să îmi scotocească prin buzunare.

Cu o mână îl prind pe Emil de încheietura brațului, în vreme ce îl lovesc în interiorul umărului cu cealaltă. Bărbatul cade într-o parte și îi răsucesc brațul la spate, țintuindu-l la pământ. Libor începe să strige când îmi înfig degetele în părul gelat al lui Emil și îl lovesc cu fruntea de piatra cubică doar o dată, nu foarte tare. Încerc doar să îl fac să înțeleagă.

Deodată, Libor mă înșfacă și mă trage deoparte. Emil sare în picioare, un firicel de sânge scurgându-i-se de la muchia scalpului pe frunte și de-a lungul nasului. Dă să bage mâna în bluza de trening, când Libor ridică palma și îi spune ceva despre poliție.

Emil îmi dă un pumn în stomac.

DOUĂZECI

Ieșim din Praga1 și ne îndreptăm spre sud de-a lungul râului, în break-ul BMW al lui Emil. Libor stă alături de mine pe bancheta din spate, împungându-mă în coaste cu un pistol mic într-o mână, în timp ce mâna cealaltă mă pipăie pe spate, pe umăr, pe fund, pe coapsă. Îmi fac o notă mentală să îi tai lui Libor mâna curioasă cândva în viitor, în cazul în care mai trăiesc până atunci.

Dacă articolele despre implicarea lui Kladivo în toate sferele crimei de stradă sunt corecte, nu am nicio îndoială că din om în om de-a lungul rețelei, voi ajunge la el. Micul meu truc a fost doar o metodă de a bate la ușa lui Kladivo.

Afară, Praga și-a schimbat înfățișarea, am intrat într-o zonă suburbană. După doar zece minute, ieșim de pe strada principală și intrăm pe aleea din spate, a unei structuri care se ridică printre blocuri scunde cu apartamente și magazine. Un conac impresionant se sprijină de malul râului – trei etaje de piatră cenușie cu o înfățișare vetustă de cel puțin un secol. Întregul loc e parcă în vremea Imperiului Austro-ungar. Ne oprim în fața unei uși simple, care cândva trebuie să fi fost intrarea servitorilor. Emil și Libor mă îmbrâncesc pe scări până pătrundem într-o bucătărie – ca a unui restaurant – scăldată în lumină.

Ospătarii la papioane și veste ne ignoră în mod evident prezența, ca și cum nu ar fi nimic deosebit să vadă doi bărbați îmbrăcați în treninguri Puma și o femeie aproape cheală trecând prin bucătăria lor. Emil deschide o altă ușă, conducându-mă în următoarea încăpere.

Este prima dată când pășesc într-un cazino, până acum le-am văzut doar în filme. Impresia mea că aceste cazinouri ar fi niște încăperi zgomotoase, pline cu lumini strălucitoare și bătrâni cu borsete la brâu este evident greșită. Acesta e un cazino în stil James Bond, cu candelabre de cristal, bărbați în smochinguri și cravate, și femei în rochii elegante. Nu am văzut niciun afiș publicitar în fața clădirii, deci după toate aparențele, oamenii – cei aleși – pur și simplu știu de existența lui. Aud râsete, clinchetele jetoanelor, fâsâitul cărților de joc, păcănitul roții de ruletă. Șovăim în fața ușii o clipă, ca niște spărgători de petreceri prinși în flagrant, făcând față asaltului privirilor încruntate ale clienților care se uită la noi din scaunele lor. Un bărbat cu un piept uriaș și păr rar și negru se îndreaptă spre noi cu pas grăbit. Combinația dintre sacoul lui și mersul iute îl face să pară un pinguin agitat. Mârâind printre dinți, ne trimite înapoi în bucătărie.

Are un schimb de replici repezite în cehă cu Emil în vreme ce ne împinge în hol, printr-o ușă care dă, după cum era de așteptat, într-o cameră mult mai puțin elegantă. Acolo sunt vreo șase bărbați, variațiuni ale aceleiași teme de bătăuși în treninguri, pierzând vremea pe acolo, ca și cum ar fi clubul lor. Stau tolăniți pe canapele și fotolii din piele dărâmate, prea jerpelite ca să fie păstrate în cazinouri.

Bărbatul în smoking face câțiva pași în jurul unui birou vechi, din lemn, acoperit cu dosare, scrumiere și căni de cafea, și se lasă să cadă într-un fotoliu care geme sub greutatea lui.

Discută aprins cu Emil într-o cehă repezită. Ideea pare să fie că bărbatul în smoking e furios că Emil m-a adus aici, în timp ce Emil încearcă să explice situația. Ceilalți tipi din cameră cască gura curioși, dar nu se bagă.

Șeful pocnește din degete de două ori și arată spre mine:

— Nume! îmi spune în engleză.

— Sofia, răspund.

— Eu sunt Miroslav Beran, dar toată lumea mă strigă „Bossul”. Știi de ce mă strigă toată lumea Bossul, Sofia?

— Pentru că ești șeful lor?

— Exact! exclamă cu entuziasmul prefăcut al escrocilor cronici. Spune-mi, te rog, de unde ești? Din Armenia? Ești țigancă?

— Rusoaică.

— Colegul meu aici de față, Emil, spune că te ocupai cu jocuri de noroc în Praga1, zice obosit. *Sofi stikovaný* este cuvântul pe care l-a folosit pentru jocul pe care îl practicai. Sofisticat. Toate jocurile de noroc din Praga1 sunt treaba lui Emil. Înțelegi?

— Da.

— Pentru infracțiunea asta și pentru că l-ai dat cu capul de trotuar, Emil e de părere că ar trebui să fii împușcată, spune Beran Bossul. Emil trebuie să discute cu mine înainte să împuște pe cineva, înțelegi? E o nouă regulă a noastră după niște evenimente. Așa-i, Emil?

Emil mormăie ceva drept protest, dar Bossul ridică un deget și băiatul amuțește.

Scaunul scârțâie când Bossul se ridică și înconjoară biroul venind spre mine, cu brațele încrucișate pe piept.

— Sofia, noi suntem oameni rezonabili. Noi tolerăm buzunăreala și alte mici hoții – fiecare trebuie să câștige o pâine. Dar jocurile de noroc din Praga sunt în concurență directă cu interesele noastre. Știi care e pedeapsa pentru o activitate în competiție directă?

— Nu.

Bossul se apleacă spre mine, îmi atinge ușor obrazul, apoi îmi întoarce capul dintr-o parte în alta, parcă studiind un câine de competiție.

— La prima abatere, tăiem un deget. Asta e pentru bărbați. Pentru femei, tăiem altceva. Dorești detalii?

Îmi răsucesc capul din mâna lui.

— Nu erau jocuri de noroc, răspund. Era o șmecherie.

— Emil spune că era un joc de cărți.

— Se numește Arată Cartea. Pare un joc de cărți, dar nu e. Pentru că nu poți câștiga. Nu cum joc eu.

Bossul spune ceva în cehă și unul din bărbații în trening se repede să scoată un pachet de cărți dintr-un sertar.

— Arată-mi!

Atenția celor din cameră este din nou captivată și gașca se apleacă în față curioasă, în timp ce eu scot valetul de treflă, valetul de frunză și dama de cupă și le îndoi pe lungime. Îl instruiesc pe Boss să urmărească dama și amestec cărțile pe marginea biroului, la început mai încet, permițându-i să urmărească mișcările cu ușurință. La un moment dat, mă opresc și îl invit pe Boss cu o mișcare a capului, să spună unde e cartea.

— Firește că e aici, spune el.

Când întorc dama, zâmbește satisfăcut spre cei din cameră, înconjurat de râsete.

— L-oi fi păcălind tu pe Emil, dar cu mine nu îți merge, spune el, bătându-mă pe umăr.

— Atunci pariază ceva, îl provoc.

— Poftim?

— Dacă ești atât de încrezător, pariază ceva.

O mână trântește pe masă un teanc de euro legat cu un elastic. Urmăresc brațul cu privirea și îl văd pe Emil la capătul lui.

— Eu pariez pe fată, spune Emil. Dacă ea câștigă, pleacă cu banii mei – trei mii de euro. Câștig eu – e a mea.

— Ce înseamnă că „e a ta”, Emil? întreabă Bossul zâmbind. O păstrezi ca animal de companie?

Prietenii lui Emil fluieră încetișor și îi aud șoptind agitați în spatele meu. Dar Bossul pare amuzat de idee și aruncă o privire în cameră să primească aprobarea celorlalți.

Simt frica cum crește în mine, fiecare celulă rațională a trupului meu până în vârful degetelor vrea să o ia la fugă, strigând *scapă de aici*! Bossul încuviințează din cap.

— De acord, spune în aplauze și fluierături.

Tăcerea se lasă deodată când iau cărțile și încep să le învârtesc, trimițând dama în stânga, apoi în dreapta, strecurând-o sub valetul de frunză și aruncând valetul în locul

ei. Emil urmărește concentrat mișcările mele care prind viteză. Acesta nu e un joc de noroc, ci o scamatorie, îmi repet în gând. Deci continui să învârt cărțile, lăsând dama să cadă ca din greșeală cu fața în sus, o întorc și o înlocuiesc pe nevăzute cu valetul. Termin cu o înflorătură a brațului, împrăștiind cărțile pe masă. Concentrarea se citește limpede pe chipul lui Emil și mă studiază cu atenție încercând să prindă vreun indiciu. Dar eu sunt un sfinx impenetrabil.

Prea ușor, gândește el, mă păcălește. Apoi se răzgândește din nou, poate nu mă păcălește și e la fel de ușor precum pare. Ridică privirea spre Beran, dar Bossul este un profesionist al cazinourilor și la fel de impenetrabil ca mine. Emil își întinde arătătorul spre cartea din stânga mea, pe urmă se răzgândește subit și alege cartea din mijloc.

— Asta e alegerea finală? întreb.

Face o pauză, oftând încet, cu mușchii feței contractându-se.

— Da, răspunde într-un final.

Toată lumea – realmente toată lumea – scoate un oftat atunci când întorc cartea. Valetul de treflă. Brațele lui Emil taie aerul și sar de pe scaun, crezând că mă va lovi, dar singurul lucru pe care îl face este o piruetă însoțită de un șir lung de înjurături, întâmpinate de râsetele celorlalți. Arată cu degetul spre mine și strigă furios la Boss în cehă, pledându-și cazul, bănuiesc, dar eu i-am avertizat că e o înșelăciune. Doar că, de data asta, Bossul a fost complicele meu, arătând mulțimii cât de ușor a fost jocul, până când adevărata victimă a picat în plasă.

Bossul îl privește de sus:

— Nu suntem noi *cestný lidé*? Oameni de cuvânt? strigă el, nu doar spre Emil, ci spre toți cei din încăpere, care încuviințează timid din cap.

Scoate o țigară, o aprinde și suflă gânditor fumul.

— Ia-ți banii, Sofia! I-ai câștigat și ești liberă să pleci.

Emil patrulează înainte și înapoi, străpungându-mă cu o privire încărcată de ură. Dumnezeu știe ce mi-ar fi făcut dacă ar fi câștigat. Dumnezeu știe ce îmi mai poate face încă.

Pășesc în față și ridic teancul de bani. Sunt grei și îmi dau o senzație minunată. Nu cred că am mai văzut vreodată atât de mulți bani gheață.

— Care e de obicei taxa ta? îl întreb pe Boss.

— Taxa mea?

— Banii pe care îi obții de pe fiecare joc din Praga1?

— Treizeci la sută.

Extrag nouă sute de euro și îi așez pe masă.

— Vreau să lucrez pentru tine, spun.

Bărbatul ridică sprâncenele și aud câteva râsete batjocoritoare în spate.

— După cum vezi, aici sunt numai bărbați, răspunde el.

— Tocmai ți-am făcut nouă sute de euro în mai puțin de un minut.

Bossul trage adânc aer în piept, umflându-și nările. Se lasă o tăcere îndelungată, în timp ce rămâne pe gânduri și privește în jurul camerei, evaluându-și oamenii. Apoi zâmbește ca un om care se opune mulțimii și ridică din umeri.

— La naiba, de ce nu?

•

La ora nouă, a doua zi dimineață, cazinoul e închis pentru clienți. Se va redeschide după prânz, dar pentru moment băieții în treninguri sunt adunați în bar, cu adidașii cocoțați pe taburetele tapițate cu piele scumpă verde; firimiturile pâinii și brânzei de la micul dejun cad pe mocheta groasă. Când intru, toate conversațiile se sting și capetele se întorc să mă urmărească, în timp ce traversez camera. Un băiat slăbănog, care curăță un pistol dezmembrat cu o perie de sârmă, ridică sprâncenele când mă zărește și dă din cap. Locul ăsta se duce de râpă.

Beran Bossul – în timpul zilei îmbrăcat în blugi și cămașă albă deschisă până la jumătatea pieptului – stă în picioare în spatele barului; bea apă minerală dintr-o sticlă, între îmbucături de cârnați și varză murată. Zâmbește când mă vede, parcă surprins că am apărut.

— Vino cu mine, spune el și îl urmez de-a lungul unui coridor până în birou.

Mă poftește să iau loc. Mă așez politicos, cu spatele drept și mâinile împreunate în poală.

Beran deschide un dulap din metal din spatele camerei și scoate un sac de curățătorie atârnând de un umeraș.

— Voi avea nevoie de pașaportul tău.

Îl scot și îl așez pe birou.

— Iei droguri de vreun fel? Heroină, metamfetamină?

— Nu.

— Serios? Nici măcar un puf de marijuana din când în când?

— Marijuana când eram tânără. M-am lăsat.

Așază sacul de curățătorie pe masă.

— Dezbracă-te!

— Poftim?

— Dezbracă-te! Scoate hainele de pe tine!

În inima mea, știam că se va ajunge la asta. Dacă eram dispusă să mă culc cu Christian, de ce nu ar merge și Beran Bossul? Doar nu traversezi Europa în mocirlă și aștepți să ieși la sfârșit curată ca lacrima.

Jacheta și cămașa cad la podea și încerc să nu tremur. O clipă mai târziu cad și pantalonii. Beran ridică privirea și mă studiază cu o expresie indiferentă.

Nu fi bleagă, îmi spun în sinea mea. Scopul scuză mijloacele. Întind brațul la spate spre capsele sutienului cât pe ce să îl desfac.

— Ajunge, spune Beran. Ridică brațele!

Asemenea unui doctor, îmi ia palmele și mi le întoarce, cercetându-mi brațele de la încheieturi până la umăr.

— Ești curată, îmi spune el cu o notă de mirare în voce. Îmi vei scuza impolitețea, dar trebuia să te verific de împunsături de ace și microfoane. Drogații sau informatorii nu lucrează pentru mine.

Ridică sacul, ținându-l de umeraș, și rupe plasticul. E un soi de uniformă: cămașă albă, veston maroniu cu broderie, fustă scurtă tot maronie și un mic papion de aceeași culoare.

— Te rog să te îmbraci cu asta.

Mâinile îmi tremură de ușurare în timp ce pun hainele pe mine, dar nu înțeleg ce voi face cu uniforma. Nu e nicio oglindă în cameră, nu e nevoie să mă văd ca să știu că arăt ridicol.

— E o uniformă de ospătar, domnule?

— Tu vei fi dealer, Sofia. Aici în cazino. Blackjack. Poker. Baccarat.

— Dar nu știu nimic despre jocurile astea.

— Poți număra și te-am văzut cum manevrezi teancul de cărți. Asta te poziționează deja deasupra celorlalți.

— Am crezut că pot lucra…

— Cu băieții? Emil și Libor? Nici nu se pune problema, spune el. Mi-aș aprinde paie-n cap. Singurele femei de aici lucrează în cazino.

Momentul cere câteva cuvinte de recunoștință, deci îi mulțumesc pentru această oportunitate, deși nu este deloc ce aveam în minte.

— Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, răspunde el cu căldură. Eu angajez doar oameni ai străzii talentați. Oameni inteligenți care sunt… care e cuvântul în engleză? Precum copiii fără părinți?

— Orfani? întreb, căutând în memorie.

— Orfani, exact, spune Bossul, deschizându-i ușa biroului pentru mine. Oameni cărora nimeni nu le duce lipsa.

•

Pe ecusonul meu scrie Sofia și uniforma e prea strâmtă – croită așa în mod intenționat, îmi spun celelalte fete, ca să ne scoată în evidență fundul și sânii și să ne împiedice să ascundem jetoanele de la casino.

Profesoara mea, pe nume Rozsa, aruncă trei cărți: dama de romb, optul de treflă și șaptele de frunză.

— Douăzeci și cinci, răspund imediat, apoi repet numărul în rusă, germană și cehă, din care îmi predă Rozsa fragmente pe fugă.

Din câte mi-am dat seama, ceha seamănă destul de bine cu rusa și ajung să cunosc repede cuvintele de bază, cum ar fi numerele. Rozsa este o versiune mai brunetă și mai necizelată a lui Tinker Bell. Aruncă pe masă alte trei cărți: valetul de cupă, asul de treflă și un doi de romb.

— Douăzeci și trei sau treisprezece, răspund.

Asul poate fi considerat unu sau unsprezece, în funcție de situație.

Numărăm din nou până când Rozsa e mulțumită.

— Ai un talent natural, Sofia, îmi spune ea într-o engleză aspră, adunând cărțile cu un gest elegant al încheieturii. Acum ce facem cu fața ta?

— Fața mea?

— Da. Nemachiată și cu părul ăsta, arăți ca un băiat cu sâni. Vino cu mine.

Mă duce la toaletă și împrăștie conținutul poșetei pe blatul chiuvetei.

— Asta, îmi spune ea, ținând în mână un tub de ruj. Știi ce e?

— Firește!

— Dovedește-o!

Ridic capacul și aplic un strat de ruj pe buze. Adevărul este că nu mă machiez aproape niciodată. Urăsc cosmeticele, mai ales rujul, din cauza mirosului și a gustului oribil. Rozsa plescăie din limbă și scutură capul în timp ce îmi smulge rujul din mână.

— Pfff, lasă-mă pe mine! Fă buzele așa!

Îi imit expresia, lățindu-mi buzele, în timp ce Rozsa aplică rujul. Urmat apoi de fard de pleoape și tuș, iar la sfârșit pudră de obraz.

— I-ai cunoscut pe ceilalți dealeri? întreabă Rozsa în timp ce e ocupată cu machiajul meu.

Îi spun că nu și ea îmi povestește despre ei, confirmând ceea ce îmi spusese Beran, că sunt cu toții orfani într-un fel sau altul, adunați de prin colțurile insalubre și întunecate ale Europei. Rozsa îmi face o listă cu cei pe care îi place: Marie și Vika – doi țigani români – sunt preferații ei. Apoi urmează Aida, o musulmană din Croația, și Gert, fiica unor naziști din Germania. Cât despre Ivan, anarhistul ucrainean, la început e retras, dar, pe măsură ce începi să îl cunoști mai bine, e de

treabă. La final, Rozsa îmi povestește despre ea însăși – e unguroaică, vorbește nouă limbi străine și e vrăjitoare.

Ridic sprâncenele auzind această ultimă afirmație și îmi dezvăluie că a visat sosirea mea la cazino, povestindu-mi că în visul ei o femeie cu părul scurt, al cărei nume începe cu litera S, va apărea la cazino într-o zi, foarte curând, aducând un dar de care se vor bucura cu toții.

— Ce fel de dar? întreb.

— Nu mi s-a arătat în vis.

— Și cum s-a încheiat visul tău?

La întrebarea mea începe să zâmbească și îmi dau seama că e pe punctul să spună o minciună.

— Nu îmi amintesc.

Tocmai când vreau să o descos mai mult în legătură cu visul ei, Rozsa mă întoarce deodată cu fața spre oglindă. La mine se uită o femeie pe care nu am mai văzut-o niciodată până acum: cu pomeții obrajilor rozalii de la pudră, ochii mari și sclipitori grație diverselor operațiuni ale lui Rozsa și buzele cărnoase și roșii de la ruj. Arăt ca un soi de premoniție a versiunii mele adulte, o femeie cu cel puțin cinci ani mai matură decât sunt eu în realitate. Noul meu chip este mai drăguț doar în aparență. Înfățișarea mea este o anticipare a femeii care voi fi: mai puternică și mai nemiloasă decât fetița pe care am lăsat-o în urmă, ascunzându-se cu cinism în spatele unui strat de farduri aplicat cu măiestrie.

— Îți place? întreabă Rozsa.

— Păi… nu știu, răspund.

— E o… ah…

Își flutură mâna prin aer, căutând febril cuvântul în engleză.

— *Verkleidung*, spune, găsind în cele din urmă cuvântul german.

— Mască, o ajut.

— Da, asta. Dacă bărbații vor să își vadă femeile frumoase și fericite, atunci noi vom purta această mască și le vom face pe plac, spune ea începând să-și adune fardurile la loc în poșetă. Bărbații sunt stăpâni aici și întotdeauna vor femei drăguțe și bine dispuse. Trebuie să fii cu băgare de seamă.

— Știu. Emil și ceilalți sunt periculoși.

— Pfff, ei sunt mici copii, îmi spune, întorcându-se către mine. De Beran și de ceilalți de deasupra lui trebuie să te temi.

Îmi simt pielea pe gât înfiorându-se. Rozsa e o sursă de informații. E prietenoasă și isteață și a stat în lumea asta mult mai mult decât mine.

— Dar nu Beran e șeful aici? întreb cu naivitate.

— Doar șeful cazinoului și al băieților de pe stradă, răspunde, așezându-și palmele pe umerii mei, înclinând capul.

Știi cine este patronul cazinoului, da?

Trupul întreg mi se crispează – *Rozsa, te rog, spune cu voce tare numele.* Dau din cap.

— Numele lui e numele diavolului, răspunde ea sec. Dar el își spune Kladivo.

•

Chiar în clipa în care Rozsa rostește cuvintele, în mine crește nu teama, ci mândria. Pentru că am găsit diavolul și am venit să îl înfrunt. Cu încredere și calm, servesc prima masă de clienți în cazinoul diavolului.

Strig totalul cărților în patru limbi și un rus corpolent cu barba nerasă, fumând țigară după țigară, câștigă a treia mână la rând. Chem ospătarii, care apar o secundă mai târziu aducând o frapieră din care se ivește gâtul unei sticle de șampanie. Arată precum catargul unui vapor scufundat.

În cele din urmă însă, rusul începe să piardă. Ca de altfel toată lumea. Unii dintre dealeri nu arată nicio emoție atunci când culeg jetoanele pierdute de pe mese, dar Rozsa mi-a spus că bacșișurile sunt mai generoase dacă zâmbești ușor, cu părere de rău. Zâmbesc și într-adevăr ajută.

În această primă noapte și în următoarele douăzeci de nopți, mă întorc în camera mea din casa lui Hedvika cu atât de mulți bani, încât nu știu ce să fac cu ei. Câștig mai mult decât câștiga tata când lucra pentru guvern. Încep să mănânc în cafenele, în loc să-mi cumpăr mâncare la pachet. Îmi iau haine noi, câteva farduri și o pereche de balerini eleganți pentru muncă. În fiecare seară trebuie să îmi amintesc scopul pentru care mă aflu aici, luptându-mă să rezist plăcerii noii mele vieți de femeie cu bani.

Jobul de la cazino este o metodă de a mă apropia de ticăloșii care îl țin prizonier pe tata. Nu e greu să fii cu ochii pe ei, căci vin și pleacă din cazino mereu. În doar câteva zile începe să circule zvonul că sunt lesbiană. Rozsa îmi povestește – din cauza părului scurt, spune ea, și a faptului că l-am bătut pe Emil. Oricum, băieții par să considere că lesbianismul este doar o provocare să încerce cu mai mult aplomb și se luptă între ei care să se culce primul cu mine. Emil pare să lupte mai înfocat, probabil crezând cu logica lui implacabilă că astfel își va recăpăta demnitatea și locul printre frații lui de tâlhării.

Poate vii într-o zi cu mine, păpușă, să vezi ce apartament bengos am. Ai mai condus până acum un Porsche? Toți au aceleași texte ca bietul Christian și câteva replici în engleză învățate de la băieții răi din serialele americane. Fac eforturi supraomenești să nu îi snopesc în bătaie. Înghit în sec și le zâmbesc, îi întreb despre apartamentele lor și le răspund că nu

am mai condus până acum un Porsche. Trebuie să fiu mereu atentă la paharele din care beau.

Printre întrebările nevinovate despre mașinile lor, strecor întrebări nevinovate despre Kladivo. Dar tot ce aflu e că nimeni nu știe aproape nimic despre el și că e mereu ocupat în altă parte, făcându-și apariția în cazino doar pentru câteva momente, înainte de a se face din nou nevăzut la fel de repede.

E destul de greu să îmi păstrez cumpătul. De fiecare dată când dau cu ochii de Beran Bossul sau Emil, Libor sau de ceilalți douăzeci de ticăloși plimbându-se prin cazino, mă întreb dacă au pus mâna pe tata, l-au bătut, i-au tăiat beregata sau au aruncat o lopată de pământ peste cadavrul lui. Pentru că, la momentul oportun, vor primi din partea mea aceeași răsplată.

•

Diavolul pe nume Bohdan Kladivo ajunge cu câteva minute înainte de deschiderea ușilor cazinoului în cea de a douăzeci și doua zi a mea la cazino. Ceilalți îi spun Pan Kladivo – apelativul respectuos, Pan, este o combinație de „domnule” și „stăpâne”.

Este scund și firav, suplețea lui fiind accentuată de un costum foarte scump și foarte mulat pe trup. Părul negru pieptănat pe spate îi încadrează chipul subțire cu trăsături fine, în timp ce ochii ageri studiază lumea pe deasupra ramelor argintii ale ochelarilor. Ceilalți mafioți pe care i-am întâlnit emană forță fizică, inspirându-mi teamă prin temperament și mușchi. Însă Bohdan inspiră inteligență și din prima clipă îmi este teamă de inteligența și raționamentul chirurgical cu care pare înzestrat. Pentru el, sunt convinsă, fiecare problemă este o tumoare pentru care nu există decât o singură soluție, cuțitul.

Bossul face tumbe în jurul lui Pan Kladivo, arătându-i noul candelabru, catifeaua proaspătă de pe mese și fata nouă pe care a găsit-o – adică eu. Zâmbesc timid și înclin capul ușor în semn de respect. Dar Bohdan Kladivo are lucruri mai importante în minte decât candelabrele, catifeaua și noua fată și mătură dezinteresat cu privirea peste noi în timp ce îl scoate pe Boss din sala cazinoului în bucătărie.

— Tipul este, cum se spune în germană, *gestört*, îmi explică Rozsa când ușile bucătăriei se închid. Care e cuvântul în engleză?

— Tulburat.

— Exact așa, tulburat.

— În legătură cu ce?

— Toată lumea are probleme, ridică Rozsa din umeri în timp ce se îndepărtează. Chiar și monștrii.

Vreme de o oră stau în fața mesei goale de *blackjack*. După-amiezile de miercuri sunt pustii și sunt recunoscătoare pentru acest respiro. Mi-ar fi greu să număr cărțile, când mintea e preocupată să imagineze subiectele de discuție dintre Kladivo și Beran în biroul cazinoului. Aș vrea o dovadă că tatăl meu e încă în mâna lor, în viață, dar m-aș mulțumi și cu cel mai mic indiciu.

— Ești liberă? mă întreabă o voce în engleză.

Mă întorc și dau cu ochii de Bohdan Kladivo stând lângă mine, cu mâinile împreunate în față.

— Masa ta, vreau să spun, zâmbește el. E liberă?

Buzele îmi tremură o clipă, însă reușesc în cele din urmă să rostesc:

— Desigur, Pan Kladivo.

Se așază pe taburetul din mijloc și scoate un jeton de cinci mii de euro din buzunar, așezându-l în fața lui.

Cărțile nu îl ajută, un zece și un șase, împotriva alor mele, unsprezece. Bate ușor cu degetul mijlociu în masă și întorc o altă carte, un cinci, totalizând douăzeci și unu pentru el.

Întorc cea de a doua carte – un șapte, în total optsprezece pentru mine.

— Felicitări, spun, adunând cărțile și întinzându-i un alt jeton de cinci mii de euro.

— Tu ești Sofia Timurovna, corect? Am reținut corect patronimicul?

Adică numele de familie, care în rusește e întotdeauna o variațiune a numelui de familie al tatălui.

— Da, așa este.

— Pan Beran spune că ești vedetă aici. Inteligentă și excelentă în mânuirea cărților. De unde ești, din Rusia? întreabă dublând miza.

— Din orașul Armavir, din sud, răspund în timp ce fac cărțile. Nouăsprezece. Ați câștigat din nou.

Își așază jetoanele într-o mică stivă, totalizând douăzeci de mii de euro. Îi servesc un valet și un patru și pentru mine doi optari.

— Rușii sunt niște oameni extraordinari, rostește el. Disciplinați. Loiali. Carte, te rog!

— Înseamnă că nu am cunoscut aceiași ruși, răspund eu, servindu-i un trei, care îi dă un total de șaptesprezece.

Refuză o nouă carte și eu îmi dau un patru, totalizând douăzeci.

— Dealerul câștigă, spun.

Iau teancul de jetoane de douăzeci de mii de euro, la fel ca oricărui alt client.

Bohdan Kladivo mă măsoară o clipă cu privirea. Apoi scoate din buzunar un jeton de o mie de euro și mi-l împinge peste masă.

— Pentru tine. Ești singurul dealer care a îndrăznit să facă asta.

— Ce să facă, Pan Kladivo?

— Să mă lase să pierd.

Las jetonul să cadă în fanta de bacșișuri, ca oricare alt bacșiș și îi mulțumesc. Gestul meu pare să fie de asemenea pe placul său, căci privirea lui mă străpunge până când îmi feresc ochii.

— Ești nouă în Praga. Ți-ai făcut deja un prieten?

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos.

— Nu sunt interesată, îi răspund.

— Da, așa spune și Pan Beran. Lumea speculează că ești lesbiană, dar eu cred că ești înțeleaptă să nu te încurci cu bărbații de aici. Pot fi… brutali.

— Pur și simplu nu mă interesează.

— Nu întreb pentru mine, să știi. Întreb pentru fiul meu, Roman. Cred că temperamentul tău ar fi… să spunem o influență benefică.

Înclin capul și zâmbesc cât mai politicos.

— Îmi pare rău, Pan Kladivo, dar, așa cum am spus, nu sunt interesată.

— O decizie pe care trebuie să o respect, rostește oftând și scoate un carnețel din sacoul costumului. Totuși, dacă te răzgândești, aici ai numărul meu de mobil.

Mâzgălește numărul pe o foaie de hârtie cu un stilou. Vârful peniței sclipește în lumina candelabrelor ca lama unui bisturiu și pe luciul negru al stiloului văd inscripția *Pentru tata, cu drag G*.

DOUĂZECI ȘI UNU

Ceaiul lui Rozsa miroase a lemn dulce și a pământ umed încins de soare. Savurez recunoscătoare căldura lui, deși aroma e groaznică. Ea spune că face bine, deci e firesc să aibă un gust neplăcut. Cumva am reușit să supraviețuiesc întreaga zi, o înșiruire fără noimă de cărți de joc, grămezi de jetoane și teancuri de bani prin perdelele grele de fum de țigară. Rozsa m-a găsit mai târziu în stația de tramvai, cu fața, spune ea, palidă ca a unui mort.

Astfel am ajuns în apartamentul ei, la o cană de ceai și o gustare. Nici nu a vrut să audă când i-am spus că mă simt bine și că aș vrea să mă duc acasă. Ba chiar a făcut cinste cu taxiul până la ea acasă, un apartament înghesuit, deasupra unei cafenele, în marginea vestică a orașului, de-a lungul râului.

Fac eforturi supraomenești să rămân în pielea Sofiei în seara asta, să îmi amintesc să pronunț cuvintele cu accentul ei rusesc și să sorb ceaiul așa cum ar face ea. Aș vrea din tot sufletul să îi mărturisesc lui Rozsa totul, să îi povestesc adevărul, să scap de povara propriei mele povești. Dar sunt nevoită să mint, să îi spun că sunt în starea asta din cauza unei migrene provocate de tot fumul de țigară. În realitate, capul mă doare din cauza șocului și a panicii care m-a cuprins încă din ziua dispariției tatii.

Și stiloul. Dovada pe care o așteptam. Dar acum ce voi face? Am nevoie de sfatul lui Yael, zeița războinică a spionajului israelian. În schimb o am pe Rozsa, spiridușa unguroaică, femeia care se crede vrăjitoare.

— Gustul este de anason și ceva care în ungurește se cheamă *edes gomba*, îmi explică ea. E un leac, dar nu pentru corp, ci pentru partea nevăzută.

— Pentru suflet.

— Suflet. Așa.

Ciugulesc din rața la rotisor cumpărată de la cafeneaua de la parter, dar nu am nicio poftă de carne de animale moarte acum.

Rozsa se agită cum făcea și Lili în New York, umflând pernele în jurul meu ca un cuib, înfășurându-mă mai bine cu pătura. Se pare că unguroaicele se pricep la asta.

— Ce pisică ciudată mai ești și tu, spune ea, așezându-se pe canapea alături de mine, cu o cană de ceai în mână. Acum ești cuminte și tăcută, în secunda următoare zici că îți ia foc coada.

— Chiar îmi ia foc coada, spun în șoaptă, sorbind din ceai.

— Știi, noaptea trecută mă gândeam la tine și nu puteam să adorm. Așa că m-am ridicat din pat și ți-am dat o pasiență cu cărțile mele de tarot.

— Cărți de tarot?

— Da. Crezi în cărți, Sofia?

Nu mai cred în Dumnezeu de când eram copil, drept urmare nu cred nici în cărțile de tarot, tăblițele Ouija sau Zâna Măseluță.

— Nu prea…

— Nu trebuie să crezi în gravitație ca să cazi în nas, răspunde ea zâmbind. Vrei să știi ce am văzut în cărți?

— Sigur, spun ca să îi fac pe plac. Spune-mi!

Se apleacă în față, lipindu-și palmele una de cealaltă.

— Prima carte pe care am întors-o și care vorbește despre trecutul tău era șasele de cupă. Este cartea copilăriei, a inocenței. Dar aceste lucruri au dispărut, aparțin trecutului. A doua carte, cea care vorbește despre prezent, este jokerul.

Râd încet și sorb o înghițitură din ceaiul ei îngrozitor.

— Să nu înțelegi greșit – jokerul nu este prost, răspunde Rozsa. Jokerul este isteț și înțelept.

— Și cea de a treia carte?

Rozsa se dă nițel în spate.

— Cartea morții. Dar când am tras-o, era cu susul în jos.

Altă carte nici nu putea fi.

— Ce înseamnă?

— Nu știu foarte bine, răspunde ea ridicând din umeri. Sunt novice în arta tarotului. Dar bătrânele de la mine din sat spun că dacă e cu susul în jos, cartea morții nu înseamnă întotdeauna moarte.

— Dar ce?

— Este simbolic.

Întinde brațele spre mine, așezându-și câte o palmă pe genunchii mei.

— Poate însemna moartea cuiva. Dar poate însemna, de asemenea, și o schimbare. Sfârșitul a ceva.

Închid strâns pleoapele, apăsând cu palma pe frunte. Mă cuprinde somnul și acea senzație de moleșeală ca de sedative mi se răspândește până în vârful degetelor. Ceaiul de anason și *edes comba* ce naiba o mai fi.

— După cum am spus, nu cred în cărți.

— Știu, răspunde Rozsa. Dar eu cred.

Mă întind pe canapea, cuibărindu-mă în perne și pături.

Camera se învârte nițel, apoi se oprește și începe să se învârtească în cealaltă direcție. Rozsa se strecoară lângă mine, apăsându-și trupul de al meu, încercuindu-mă cu un braț, să nu cad în întuneric în timp ce pământul se învârtește tot mai iute.

Deodată, mă aflu la un bal într-o casă elegantă, purtând o rochie verde și mască albă. Fără îndoială e un vis, dar e limpede precum realitatea. Un foc arde într-un șemineu,

aruncând reflexe portocalii pe chipurile bărbaților adunați în cameră. Nu e nicio femeie prezentă. Duc în brațe o tavă pe care sunt așezate șase cupe aurii ca niște pocaluri din altarele bisericilor. Întind cupele rând pe rând celor șase bărbați: Kladivo, Emil, Beran și încă trei bărbați ale căror chipuri nu le pot vedea. Când se fac nevăzuți cu toții, așez tava pe o masă, deasupra căreia e o oglindă cu ramă aurie. Îmi scot masca și nu îmi văd chipul, ci doar un craniu.

•

Las să treacă o săptămână înainte de a suna, nu vreau să par prea grăbită și dornică. Bohdan propune o cină: el însuși, fiul său, Roman, și Sofia.

Ne întâlnim la un restaurant de lângă castelul Hradcany, sediul guvernului ceh. Fețele de masă sunt albe, pereții sunt îmbrăcați în catifea purpurie și candelabrele răspândesc o lumină aurie. Rozsa mi-a împrumutat pentru seara asta o rochie neagră fără mâneci. E scurtă pentru ea, iar pentru mine este și mai scurtă, detaliu în avantajul meu. Bohdan zâmbește, măsurându-mă din cap până în picioare când ne întâlnim toți trei în foaierul restaurantului.

E limpede că fiul a moștenit eleganța tatălui, dar nu și înfățișarea. Roman e înalt și, pe sub costumul elegant, îi ghicesc alura atletică. Părul castaniu deschis este pieptănat într-o parte și are aerul încrezător în sine al unui agent de bursă de pe Wall Street. Dar când mă ridic de pe canapeaua de catifea și îi salut – cu un sărut pe obraz pentru fiecare – fiul îi adresează tatălui o privire din care ghicesc că nu știa despre această întâlnire aranjată.

Acesta este, îmi spune Bohdan Kladivo când ne așezăm la masă, cel mai rafinat restaurant din toată Praga, poate chiar din întreaga republică. Habar n-am dacă o fi adevărat, căci nu simt gustul pateului de gâscă ori al prepeliței prăjite, sau al sparanghelului cu crema delicată de smântână cu un strop de ienupăr în el, din spusele chelnerului. Bărbații beau vin – un Château de ceva din ’82 – și îmi oferă un pahar. Nu mulțumesc, spune Sofia, preferând apa minerală.

De la prima vedere e limpede că acești gangsteri sunt dintr-o stofă diferită de Emil sau chiar de Miroslav Beran. Aceștia sunt gangsteri care știu lista de vinuri și care furculiță este pentru salată și care pentru friptură. Cu toate astea, nu mă pot împiedica să nu le urmăresc gesturile obișnuite de la cină; înjunghierea cărnii cu furculițele sau sugrumarea gâturilor paharelor cu vin. Degetele lui Bohdan Kladivo sunt lungi și delicate. Mâini de pianist. Ale fiului său sunt mari și late, cu degetele butucănoase, făcute să stranguleze.

— Părinții tăi sunt încă în Rusia, Sofia? întreabă Bohdan.

— Mama mea a murit când aveam șapte ani, răspund zâmbind trist. Și tata când aveam paisprezece.

— O tragedie, concluzionează el. Familia e importantă. Ba chiar am putea spune, indispensabilă. Poate, într-o bună zi, Dumnezeu îți va dărui o familie a ta.

— Poate.

Știu că împing limitele identității Sofiei, flirtând cu ambii bărbați, dar mai ales cu Roman. Bohdan pare încântat de mine. Cât despre fiul său, la el e mai mult de lucru. Inventez istorii despre orășelul Sofiei, Armavir. Povestesc despre dragostea ei pentru cărți și învățătură. Povestesc despre greutățile cu care s-a confruntat și căutarea norocului în Europa, ajunsă la apogeu aici, în această seară. E o asemenea onoare să cinez într-o asemenea companie. Apoi timid propun un toast, în sănătatea lor.

— Mergi la facultate, Sofia? întreabă Bohdan.

— Din păcate, nu.

Flutură o mână prin aer, spulberându-mi părerea de rău:

— Ca mine, deci. Pentru tine și pentru mine, lumea reală este universitatea. Roman, pe de altă parte, gesticulează el spre fiul său, merge la Yale. Ivy League, îi spune în America. A fost chiar și în echipa de canotaj.

— Ești norocos că ai ajuns acolo, îi spun lui Roman.

— E norocos că are un tată care i-a plătit studiile, rânjește Bohdan. Nu-i așa, Roman?

— Foarte norocos, și își ia paharul.

— Acum regele plătește pentru automobilele străine ale prințului și pentru toate petrecerile pe care le dă cu… prietenii apropiați, să zicem.

Un schimb de priviri dure între cei doi bărbați îmi aprinde un beculeț pe care trebuie să îl investighez mai târziu.

— Îți place muzica, Roman? încerc.

Un zâmbet slab, de ușurare. Primul cu care am onoarea din partea lui.

— Îmi place, răspunde el.

— Jazz, intervine Bohdan. Singura muzică pe placul regelui și al prințului. Ce părere ai despre jazz, Sofia?

— Oh, îmi place foarte mult, spun trăgând adânc aer în piept. Și tatii – tatii îi plăcea.

Ochii lui Bohdan se luminează.

— Știi că Praga a fost capitala jazzului în Europa de Est? E adevărat. Desigur, toate concertele se țineau pe ascuns. Comuniștilor nu le plăcea deloc. Era considerată o muzică primejdioasă, decadentă.

Ospătarii își fac apariția și strâng farfuriile, în vreme ce un chelner aduce meniul cu deserturi. Însă Bohdan îl concediază

cu un gest al mâinii și aprinde o țigară. Fumul îl învăluie ca un nor albăstrui.

Mă privește prin rotocoalele de fum, parcă gândindu-se dacă ar trebui acum să îmi pună anumite întrebări și ajungând la concluzia că mai pot aștepta. Apoi se uită la ceasul de la mână și ridică o sprânceană.

— Roman, începe curând un concert la Stará Paní. Ar fi frumos să o iei pe Sofia.

Mușchii gâtului lui Roman zvâcnesc încordați.

— Poate că Sofia are alt program. Poate trebuie să fie la lucru mâine.

— Prostii. E cu fiul șefului, răspunde Bohdan. În afară de asta, nu e bine să refuzi o rusoaică. Am dreptate ori ba, Sofia Timurovna?

— Aveți dreptate, Pan Kladivo.

•

Plecăm curând, Bohdan dispare într-un Mercedes, a cărui portieră din spate i-o ține deschisă un bodyguard. Apoi valetul aduce mașina lui Roman, un Audi elegant și negru precum cărbunele. Urc pe bancheta din spate și Roman se strecoară în spatele volanului.

— Uite, dacă nu vrei să ieși în oraș, nu e nicio problemă, îi spun.

— E-n regulă, spune el pornind mașina. Doar că m-a luat pe nepregătite în seara asta. Tatăl meu… vrea să mă reformeze.

— În ce sens să te reformeze?

— Cine știe?

Trecem râul și ne strecurăm încet printre străduțele vechi ale Pragăi1, abia încăpând prin labirintul îngust, și parcăm în apropiere de piața Centrului Vechi, unde în urmă cu doar câteva săptămâni, păcăleam turiștii. Stará Paní se aude din stradă, un saxofon și o tobă într-un dialog improvizat aprins.

Clubul e ascuns la capătul unei scări din metal. Un club elegant, ca un bar clandestin de pe vremuri, cu o scenă într-un colț și veioze pe fiecare masă, luminând chipurile clienților îmbrăcați elegant. Și trupa este de calitate, un cvartet dintr-un saxofon, un pian, un bas și o tobă.

Ne așezăm pe o canapea într-o zonă micuță de VIP dintr-o parte a salonului. O chelneriță își face apariția, îl salută pe Roman strigându-l pe nume și trece cu privirea peste mine. Roman comandă bere pentru el și apă minerală pentru mine.

Concertul continuă, dar Roman nu ascultă. E atent la telefon, tastând întruna și aruncând priviri nerăbdătoare în jur. Este evident că suntem aici doar pentru a-i face pe plac tatălui său. Mă dau mai aproape de el pe canapea, atingându-l ușor pe coapsă. Dar Roman se ferește discret. Primește un SMS și

începe din nou să tasteze. La un moment dat se apleacă spre mine.

— Îmi pare rău, Sofia, trebuie să plec.

— Este totul în regulă? întreb.

— E… uite ce este, trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Să discutăm niște afaceri.

— Înțeleg.

— Eu nu… nu sunt interesat pentru moment.

Scoate un rulou gros de bancnote, desprinde câteva și mi le întinde.

— Pentru taxi până acasă.

Aruncă alte câteva bancnote pentru băuturi și dispare pe scări. Cu cine se întâlnește? mă întreb. Și în legătură cu ce? Aștept un moment, apoi îl urmez.

Strada este ticsită de turiști îmbrăcați în tricouri, iar Roman, cu sacoul lui elegant, este ușor de reperat. Îl urmăresc de la distanță, lăsând întotdeauna cel puțin o mână de oameni între noi. Pe piatra cubică, e destul de dificil să mergi cu tocuri, deci mă descalț și continui. Pe lângă mine se aud fluierături și invitații. Le ignor și îl urmăresc pe Roman.

Bărbatul cotește pe o străduță îngustă, apoi într-o stradă ceva mai largă și intră pe ușa unui bar. Mă ascund vizavi, într-un colț întunecat lipit de zid, unde lumina lămpii din stradă nu răzbate. Barul arată la fel ca și celelalte. Într-o clădire albă îngustă, veche cam de un secol – destul de nouă după standardele din Praga – un bodyguard într-o vestă de blugi stă pe un taburet în fața intrării.

În timp ce aștept, mă întreb ce se petrece înăuntru. Roman se întâlnește cu adevărata lui prietenă sau cu un partener de afaceri, așa cum a spus? Trece o oră sau poate mai puțin. La un moment dat, se deschide ușa barului și Roman iese abia ținându-se pe picioare, urmat de un alt bărbat. Amândoi sunt beți, clătinându-se puțin în timpul mersului. Râd, atingându-se pe umăr, bucurându-se de o glumă.

Mulțimea s-a mai împuținat pe stradă acum și trebuie să păstrez o distanță mai mare ca să nu mă vadă. Mergem aproape un sfert de oră, când cei doi bărbați se opresc în fața unui bloc de apartamente foarte elegant. Nu aud conversația, însă nu e greu să îmi dau seama despre ce vorbesc.

Roman se uită la ceas și celălalt tip îi face semn spre clădire. Roman dă din cap și între ei se lasă o tăcere timidă, în timpul căreia tipul celălalt își privește vârful pantofilor. Deodată Roman întinde brațul, ridică bărbia celuilalt și îl sărută. Un sărut pasional, care pare să aibă semnificații pentru amândoi.

•

Într-o altă circumstanță, într-o altă viață, mi s-ar părea romantic și emoționant. Dar în contextul de față, cum rămâne cu planul meu?

Sărutul continuă până când trei bărbați îngrozitor de beți încep să fluiere și să strige în engleză:

— *Faggot*! *Faggot*!

Roman și prietenul lui se desprind din îmbrățișare, încercând să-i ignore. Celălalt bărbat îi strânge mâna lui Roman și dispare în clădire, iar el pleacă mai departe, cu pași legănați și nesiguri.

Bețivii se iau după el și îi aud vorbind între ei. În jur de douăzeci și ceva de ani, îmbrăcați în tricouri polo de la Burberry. Din conversația lor gălăgioasă înțeleg că sunt englezi, aflați aici la o petrecere de burlaci, dezamăgiți că „păsăricile pragheze" nu sunt atât de ușor de prins pe cât li s-a povestit.

Din când în când, unul dintre bărbați își continuă agresiunile, strigând obscenități înspre Roman. Însă dacă el îi aude, fie e prea inteligent să își pună mintea cu ei, fie prea beat ca să formuleze o ripostă. Se oprește o clipă lângă zidul unei clădiri, sprijinindu-și fruntea de el.

Bărbații simt slăbiciunea și folosesc ocazia ca să se apropie mai mult de el. Roman cotește pe o stradă îngustă și pustie care iese în piața Centrului Vechi.

Unul dintre englezi azvârle o sticlă de bere, lovindu-l pe Roman cu putere în ceafă. El se întoarce și chiar și în lumina slabă văd furia fierbându-i pe chip. Cu toate astea, bărbații nu sunt intimidați. Unul dintre ei îl apucă de umeri și îl lovește cu capul în nas, dezechilibrându-l. Încep toți trei să-i aplice pumni dezlânați, până când Roman se ghemuiește lângă zid și se prelinge pe trotuar.

Trupul îi e inert și cei trei bărbați rămân o clipă locului, neînțelegând de ce s-a terminat distracția atât de curând. *Lăsați-l în pace*, le spun în gând. *E suficient*. Dar pe urmă unul dintre ei îl lovește aplicându-i un vârf de adidas în stomac, în coaste și în cap. Ceilalți i se alătură.

O iau la fugă ca vântul, îmi las pantofii să cadă pe trotuar și îl prind pe cel mai masiv dintre ei de încheietura mâinii. Îi răsucesc brațul la spate, întorcându-l, în timp ce antebrațul meu îl lovește peste gât, împingându-l cu ceafa de zidul de piatră. Se repede spre mine, dar îi dau un pumn în barbă cu o forță care îi răsucește trupul.

Cel de-al doilea bărbat mă prinde de umăr din spate. Îi aplic o lovitură de cot în stomac, mă întorc și înfig podul palmei sub bărbie, catapultându-l în spate. E incapabil să facă vreo mișcare, dar numai pentru câteva momente. Simt o ceva într-o

parte și mă întorc. Un pumn mare și amețit din partea celui de-al treilea bețivan trece la câțiva centimetri de capul meu. Răspund cu o lovitură iute în abdomen. Se îndoaie de la mijloc, dându-se câțiva pași în spate. Mă îndrept spre el și bag de seamă că ceilalți doi atacatori se retrag, cu brațele ridicate.

Arunc o privire spre Roman. E încă la pământ, în stare de semiconștiență, dar ține în mână un pistol pe care încearcă să îl îndrepte spre ei. Doi dintre bărbați se întorc și o iau la fugă de-a lungul aleii în vreme ce al treilea pornește în direcția opusă.

Roman învârtește pistolul lipsit de vlagă, în căutarea unei ținte. Cu grijă, îmi înfășor palma în jurul armei și împing vârful spre pământ.

— Las-o jos! îi șoptesc.

Sângele îi țâșnește din nas.

— Nenorociții! răsuflă el.

Dar își pierde din nou cunoștința. Îi verific pulsul. E puternic, dar trebuie dus la spital și îmi este imposibil să îl car de una singură până la mașină. Pentru doar o fracțiune de secundă îmi trece prin minte să strig după ajutor, dar un bărbat cu numele de familie Kladivo nu dorește probabil să se trezească la ușă cu poliția, punând întrebări despre ce și cum s-a întâmplat.

Îi scot telefonul din buzunar și reușesc să îi accesez contactele. Caut printre ele până dau de cuvântul *otec* – tată, același cuvânt ca în rusă. Apăs numele și sună.

— Pan Kladivo, sunt Sofia. Roman a fost rănit – atacat. Respiră, dar este inconștient. Vreți să sun la salvare?

O pauză, apoi o voce calmă.

— Nu. Nu chema nicio ambulanță. Unde sunteți?

— În Praga1, în apropiere de Centrul Vechi. O alee îngustă…

— Vezi magazine pe lângă voi? Dă-mi numele!

Îi spun numele unei pizzerii și al unui magazin de vinuri, ambele închise.

— Trimit pe cineva să vă ia. Rămâneți acolo!

— Mulțumesc!

— Sofia?

— Da, Pan Kladivo?

— Erai… erai cu el?

— Nu, Pan Kladivo. Eu am venit mai târziu.

O pauză. În fundal, aud o muzică ambientală și clinchet de pahare. Pan Kladivo o fi la o petrecere.

— Va sosi cineva curând, spune el și închide.

Aștept lângă Roman cinci minute. Respiră adânc și regulat, ceea ce cred că e un semn bun. Apoi zăresc două siluete în

capătul aleii, venind din direcția pieței. Când păşesc în lumina felinarului, îi recunosc pe Emil şi Libor.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întreabă Emil.

— Trei bărbați l-au atacat, răspund.

Rămân în picioare alături de Roman câteva momente, sfătuindu-se în cehă ce să facă. Apoi îl ridică unul de un umăr şi celălalt de alt umăr şi îl târăsc spre piață.

Când dau să mă îndrept în direcția opusă, Emil mă apucă de braț.

— Nu pleci nicăieri. Şeful a spus să te luăm cu noi.

Îi urmez până la BMW-ul lui Emil şi îi ajut să îl urce pe Roman în spate, lângă Libor. Eu urc pe scaunul din dreapta şi ne luăm tălpăşița prin traficul greoi al serii.

— Cine a făcut-o? întreabă Emil când ieşim din oraş, intrând în cartierele rezidențiale.

— Trei englezi, răspund. Nu ştiu de ce s-au luat de Roman.

Emil râde în barbă.

— Eu cred că ştiu.

Rămânem tăcuți tot restul călătoriei. Blocurile de apartamente sunt înlocuite de case mici, apoi de case tot mai mari, pe măsură ce ne îndepărtăm de oraş. Maşina noastră intră pe o alee privată cu indicatoare în cehă, avertizându-i probabil pe cei care intră nepoftiți că nu vor avea o viață prea uşoară.

Ne apropiem de o poartă de fier înfiptă țeapăn într-un zid de piatră. Dincolo de ea se vede un conac enorm, înconjurat de o curte bine întreținută. Un bărbat cu un trening de mafiot se apropie, cu mâna streaşină la ochi din cauza farurilor noastre; în mâna cealaltă ține o mitralieră.

DOUĂZECI ȘI DOI

Roman e așezat pe o masă lungă de lemn în bucătărie, parcă pregătită pentru musafiri. Sub el e o saltea improvizată din pături, iar deasupra lui atârnă un rând de oale și tigăi de cupru. Câțiva oameni din garda personală a lui Bohdan stau în preajmă, așteptând instrucții.

Bohdan, cu mânecile cămășii suflecate și cravata desfăcută, stă în picioare cu mâinile în șolduri, supraveghind un doctor chemat special. Medicul are un aer speriat și plin de respect, ținând mereu privirea în jos.

Mă așez acolo unde îmi spune Bohdan să stau, pe un scaun de lemn tras de lângă perete. De aici, îl văd limpede pe Roman. Abia și-a recăpătat cunoștința și doctorul îi coase o tăietură în obraz. Privirea lui Roman e ațintită asupra mea, încărcată de panică. Doctorul tamponează o picătură de sânge și ne anunță că a terminat.

Bohdan pocnește din degete și rostește un ordin în cehă. Poruncește tuturor să iasă din cameră, din câte se pare, căci toată lumea se conformează, chiar și doctorul. Dau să mă ridic, dar Bohdan îmi pune o mână pe umăr și mă împinge la loc în scaun.

— Tu nu.

Când ușa bucătăriei se închide, Bohdan se întoarce și vine spre mine amenințător.

— Spune tot. Dacă omiți ceva, voi afla.

— Trei bărbați, trei englezi, beți, l-au atacat. Îl hărțuiau, strigându-i… lucruri teribile. L-au înhățat și Roman a încercat să se opună. A luptat ca un… ca un leu.

Bohdan își clatină capul și se întoarce spre Roman.

— Ai auzit, Roman? A spus că erai un leu. Câtă loialitate. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, tu ai rămas regele junglei în ochii ei.

Se apropie de fiul său, aplecându-se mai aproape.

— Erai cu… tipul ăla?

Roman închide pleoapele și rostește ceva în cehă.

— În engleză, ca să audă și Sofia și să înțeleagă, spune Bohdan. Nu fi laș!

— Eram cu… un prieten.

Strigătul lui Bohdan mă face să sar de pe scaun.

— Un prieten? Unul dintre iubiții tăi? Unul dintre amanții tăi?

Umilința pe care o citesc în ochii lui Roman pare mai dureroasă decât rănile fizice.

— *Ano*, șoptește. Da.

Bohdan încuviințează din cap și se sprijină de muchia mesei.

— Tot ce ți-am cerut vreodată a fost să fii cât mai discret în privința bolii tale. Dar nici măcar asta nu poți face. Îți dai seama ce se va întâmpla dacă se află că fiul meu e homosexual?

— Îmi pare rău, tată.

— Și tu? întrebă Bohdan, arătând spre mine. Cum se face că erai acolo?

— După ce ne-am despărțit, m-am dus în alt bar și l-am văzut din întâmplare pe Roman în stradă.

— Și ce ai făcut, ai stat cu limba-n gură și te-ai uitat la ei ca o proastă? Sau ți-a dat prin minte să strigi după ajutor?

Roman îl întrerupe:

— S-a luptat cu ei. Pe mine m-au pus la pământ și ea m-a salvat.

Capul lui Bohdan țâșnește înspre mine și mijește ochii.

— E adevărat?

— Da, Pan Kladivo, răspund încuviințând din cap.

Bohdan se apleacă spre mine atât de aproape, încât nările îmi sunt invadate de parfumul apei de colonie.

— Cum ai învățat să lupți?

— Tatăl meu a fost soldat. Spetsnaz. Considera că o femeie ar trebui să învețe să se apere singură, așa cum trebuie să învețe să coasă și să gătească.

— Roman, e adevărat că femeia luptă ca un soldat în trupele speciale?

— Da, răspunde Roman. Luptă mai bine decât oamenii tăi.

Bohdan oftează, masându-și tâmplele.

— Sofia, voi aranja să te conducă cineva acasă.

— Pot să îl ajut…

Bohdan deschide ușa bucătăriei.

— Nu mai avem nevoie de tine, Sofia.

Unul din oamenii lui în trening, un tip slăbănog cu un păr oxigenat, tuns scurt și un tatuaj cu un diamant pe gât mă ia de braț și mă împinge pe ușă afară, pe bancheta din spate a unui Wolkswagen. Nu îmi adresează niciun cuvânt pe toată durata drumului, nici măcar nu mă întreabă adresa locuinței mele, pe care, din câte se pare, o cunoaște deja.

Întoarsă în camera mea, zac trei ceasuri în pat, incapabilă să adorm, incapabilă să mă gândesc la altceva decât la bătaia pe care a încasat-o Roman și la cum va afecta ea planul meu. Pe la patru dimineața, pleoapele îmi sunt tot mai grele. Și chiar atunci vin să mă ia.

•

Se aude o bătaie puternică și scurtă în ușă, apoi voci și un zăngănit de chei. Înainte să întreb cine este, ușa se deschide și în cadrul ei apare Hedvika, într-un capot de casă matlasat, cu părul prins sub un batic. Doi bărbați stau în spatele ei, unul dintre ei șoferul cu tatuaj și celălalt un tip pe care nu l-am mai văzut până acum. Masiv, undeva spre cincizeci de ani, cu obrajii roșii și o mustață cenușie cu o tentă gălbuie din cauza nicotinei. Biata Hedvika are o înfățișare deopotrivă îngrozită și furioasă.

— Tu vii cu noi, spune cel de-al doilea bărbat, în timp ce începe să deschidă cu furie sertarele și să îmi arunce hainele pe pat. Celălalt tip scoate din buzunar o pungă de gunoi, o desface și se apucă să o umple cu toate lucrurile mele, mai puțin telefonul mobil, pe care îl bagă în buzunar. Îmi pun blugii și un tricou, dar pantofii sunt deja în sacul de gunoi și sunt complet ignorată când cer să mă încalț cu ei.

Când termin, nu mai există nicio urmă de-a mea în cameră, niciun semn că aș fi locuit vreodată acolo. Îl văd pe bărbatul cu mustață numărând niște bancnote și așezându-le în palma lui Hedvika. Pentru deranj și ceva în plus ca să o facă pe neștiutoarea dacă va veni vreodată cineva să întrebe de mine.

Nici nu se pune problema să nu merg cu ei.

— Ăsta e ordinul lui Pan Kladivo.

Pentru o clipă doar, mă simt tentată să o iau la fugă, dar sunt desculță și nu aș apuca să fac nici cinci pași până când unul dintre ei m-ar împușca.

Sunt condusă spre portiera unei dube fără număr. Compartimentul din spate este separat de cel din față printr-un grilaj de metal din tavan până în podea. Cei doi bărbați îmi țin brațele la spate și mă împing pe podeaua dubei. Simt răceala oțelului pe încheieturile mâinilor și aud pocnetul cătușelor închise. Încep să lovesc cu picioarele, dar mă prind de glezne și îmi pun și acolo cătușe. Tipul cu tatuajul se așază cu genunchii pe spatele meu, în timp ce tovarășul lui îmi trage un sac de pânză neagră peste cap.

Ușile dubei se închid și câteva secunde mai târziu ne punem în mișcare. Tipul masiv a rămas cu mine. Îi simt mirosul – o combinație de bere, țigări și transpirație. O masă apăsătoare în beznă. Nu sunt scaune în spate și nu am de ce să mă agăț când virăm într-o parte și mă rostogolesc lovindu-mă de ușile din spate.

— Pașaportul pe care i l-ai arătat lui Miroslav Beran la cazino e fals, răcnește tipul masiv în rusește. Care e numele tău adevărat?

— Sofia Timurovna Kozlovskaya, răspund.

Pentru acest răspuns, primesc o palmă peste ureche.

— Care e numele tău adevărat?

— Sofia Timurovna Kozlovskaya, răspund din nou.

O altă palmă peste cealaltă ureche, de data asta mai puternică.

— Care e numele tău adevărat?

— Sofia Timurovna Kozlovskaya.

Vârful unei ciubote mă lovește într-o coastă și mă dau de-a rostogolul. Mașina începe să accelereze și sub noi șoseaua se simte netedă, parcă am fi intrat pe o autostradă. Șansa mea – și unica – este ca pașaportul pe care mi l-a dat Yael să fie adevărat, după cum a spus chiar ea. Și chiar dacă nu e, trebuie să țin cu dinții de povestea mea până la capăt. Dacă îl au încă pe tata, cu siguranță îl vor ucide dacă le dau numele meu adevărat.

Niște mâini înșfacă bluza cu care sunt îmbrăcată și mă trag în față.

— Am verificat registrele, cățea! urlă bărbatul spre mine. Pașaportul tău zice că ești din Armavir, dar la maternitate nu ești înregistrată.

Din accentul lui e limpede că e rus get-beget, deci îi răspund în rusește, făcând efortul de a pronunța cu un accent perfect.

— Pentru că m-am născut în Novokubansk. În Armavir am crescut.

Mă lovește de peretele dubei.

— Cunosc Armavirul ca pe propriul buzunar. Ia spune, ce culoare are acoperișul Operei?

— Acoperișul e albastru.

— Rahat! În Armavir nu e nicio Operă!

— Acoperișul Operei e albastru, repet.

— I-ai spus lui Pan Kladivo că taică-tău a fost spetsnaz, urlă din nou bărbatul. Noi știm că a fost muncitor într-o uzină.

— După armată, a muncit într-o uzină, îi urlu înapoi. A murit când eram copil.

— Vai, biata curvuliță, mugește el, pocnindu-mă peste urechi. De ce a murit taică-tău?

— De votcă.

Un pumn în rinichiul stâng.

— În ce uzină a lucrat?

— De cauciuc, strig. Uzina lui producea cauciuc.

Un pumn în rinichiul drept.

— Cauciuc pentru ce?

— Pentru vibratoarele mă-tii.

Dar tot jocul ăsta începe să-l plictisească și, după ce mai urlă câteva întrebări și îmi dă niște pumni, se oprește. Respiră greu, șuierând. Deodată se aud scăpăratul unei brichete și mirosul de fum de țigară.

Așteptarea și starea de suspans din timpul interogatoriului, au luat sfârșit, cred. Ceva s-a întâmplat, o greșeală depistată în povestea mea, o informație nou descoperită. Seara care a început într-un restaurant de lângă un castel se va sfârși cu leșul meu plutind într-o mlaștină la marginea orașului. Mi se pare că exagerez cu scenariul, dar sincer nu văd o altă ieșire.

Încă suntem pe autostradă. Prin pereții dubei aud foșnetul cauciucurilor de la camioane și scârțâitul frânelor, în timp ce trecem pe lângă ele. Pierd noțiunea timpului. Interogatoriul și bătaia par să fi durat ore întregi, dar probabil că a fost doar o chestiune de câteva minute. Întreg corpul mă doare și simt că sângerez la încheieturile mâinilor, acolo unde am smucit cătușele în furia mea neputincioasă.

După un interval de timp nedeterminat, marcat doar de sunetele traficului și de pocnetul unei brichete când cel care mă interoghează aprinde o nouă țigară, mașina încetinește și virează scurt la dreapta. Pe drum sunt mai multe gropi decât pe trotuar și sunt aruncată în toate părțile, ca o minge. Drumul durează cam zece minute, apoi încetinim din nou și virăm la dreapta.

Trebuie să ne apropiem de destinație. Simt stomacul contractându-mi-se și mă întreb cum mă vor ucide. Mă vor împușca? Mă vor strânge de gât? Și de ce aici? De ce nu la Praga? Răspunsurile nici nu mai contează. Sunt doar așa, ca să mențină teama în punctul de fierbere. Resemnarea îmi amorțește trupul.

Se spune că în fața morții te vizitează Dumnezeu, dar se pare că nici aici Dumnezeu nu dorește să dea ochii cu mine, deci presupun că suntem chit. E inevitabil și limpede ca lumina zilei.

Chiar și prin pânza neagră pe care o am trasă peste cap, îmi dau seama că șoferul a deschis geamul din dreptul lui. În nări năvălește aerul umed și delicios de pădure pe timpul nopții.

O să mă bată? O să-mi taie beregata? O să mă violeze mai întâi?

Bărbatul de lângă mine îmi scoate dintr-odată sacul de pe cap și mă ridic să văd mai bine în jur. Insectele se învârtesc în lumina farurilor când ne apropiem de o baltă cu noroi lată cât toată strada. Șoferul înjură și roțile din spate patinează când traversăm încet. În fața noastră, o poartă trasă cu lanțuri se dă într-o parte când silueta luminată din spate a paznicului o deschide. Mașina se târăște în mijlocul unei curți luminate de patru lămpi cu sodiu care sclipesc în apa stătută din conurile cenușii de lumină, pline cu fluturi de noapte. Pe laturile curții se aliniază clădiri văruite în verde, acum probabil vreo patruzeci de ani, și lăsate de atunci în paragină. Ne oprim în

fața unei structuri lungi, cu două etaje. În aer plutește o atmosferă oficială, parcă am fi într-o unitate militară.

Oricum, nu suntem singuri. Mai sunt parcate încă vreo șase mașini: două Range Rover-uri, trei BMW-uri Sedan și un Mercedes care arată exact ca cel cu care a plecat Bohdan Kladivo de la restaurant.

Șoferul oprește motorul și înconjoară mașina, deschizând ușile laterale. Mă surprinde cât de ușor mă las scoasă din mașină. După câțiva pași îmi dau seama că strânsoarea este surprinzător de dureroasă, nu pentru că cei doi bărbați m-ar strânge cu putere, ci pentru că abia mă țin pe picioare și merg mai mult târâtă. Trupul meu acceptă ceea ce mintea încă nu vrea să înțeleagă: ăsta e sfârșitul.

•

Noroiul de sub tălpile mele goale e rece și simt mirosul pădurii, umezeala ei, viața ei. Un fluture îmi atinge obrazul și fruntea. Bărbatul care m-a interogat împinge ușa clădirii. Neoanele fosforescente clipesc și bâzâie, aruncând o lumină albăstruie bolnăvicioasă peste podeaua de linoleum. Picioarele mi se târăsc, lăsând urmele murdare de picioare ale cuiva care va muri curând în chinuri. Escorta mea se oprește în fața unei uși de birou deschise, bate politicos în lemnul tocului și silueta lui Bohdan Kladivo se ridică de pe scaun.

Nu mai seamănă cu bărbatul cu care am fost la cină în urmă cu vreo opt ore. În lumina neoanelor, obrazul îi e supt, ca al unui schelet, ca diavolul într-o gravură medievală, așa cum a spus Rozsa. E îmbrăcat în costumul lui croit special, cravata albă prinsă la gât, cu un nod gros precum un piedestal, susținându-i mărul lui Adam.

Bărbatul care m-a interogat spune câteva cuvinte în cehă, la care Bohdan răspunde cu un singur cuvânt, ca și cum torționarul meu tocmai i-a confirmat ceea ce bănuia. Bohdan se apropie de mine, așază o mână pe umărul meu și mă ghidează mai departe de-a lungul coridorului. Cele două escorte ne urmează.

— Știi ce e locul acesta? îmi spune el la ureche, cu un aer secretos și confidențial.

— Nu, abia reușesc să îngaim.

— Noi o numim *tábor* – tabăra noastră. Dar sub comunism era altceva: o închisoare a poliției secrete.

Suntem în vârful unei scări din metal și pașii noștri răsună în timp ce coborâm. Ai mei sunt muți și treptele se simt reci ca gheața pe pielea tălpilor mele.

— Tortură. Execuții. Un glonț în ceafă era calea obișnuită, continuă el. Toate se întâmplau chiar aici, în subsol.

Păşim de-a lungul unui alt coridor paralel cu cel de deasupra, doar că acesta are de-o parte şi de alta uşi din metal, fiecare cu un număr pictat cu o vopsea, acum ştearsă, pe o plăcuţă de la nivelul ochilor.

— După ce te-am trimis acasă, m-am întrebat în sinea mea cine este femeia asta care se bate ca un bărbat, dar e loială ca o mamă?

Mă priveşte cu ochii îngustaţi, încărcaţi de curiozitate.

— Cu siguranţă o femeie ca asta este fie o comoară mai rară decât diamantele, fie un spion trimis să mă păcălească.

— Nu sunt spion, Pan Kladivo.

— Dar poţi ierta paranoia unui bătrân, nu?

Bohdan se opreşte în faţa celulei cu numărul şapte şi îşi plimbă degetul de-a lungul numărului abia vizibil.

— Celula asta a fost a mea. Vreme de cinci luni. În primăvara şi vara lui ’86. Pentru *chuligánství*, mi s-a spus. Huliganism. Pentru că am vândut blugi şi casete cu rock american.

Îmi simt genunchii cedând.

— Nu te-am trădat, Pan Kladivo.

Bohdan aşază palmele pe umerii mei, trage adânc aer în piept, apoi zâmbeşte.

— Ştiu asta acum, Sofia Timurovna. Nu eşti spion.

Mintea mea caută febrilă să descâlcească şirul vorbelor lui Bohdan. M-au înşelat urechile? A vorbit în dodii? Mă crede? Cel care m-a interogat apare în faţa mea, îmi desface cătuşele de la mâini, apoi îngenunchează şi îmi desface gleznele. Un oftat de uşurare îmi scapă printre buze şi Kladivo mă trage spre el, îmbrăţişându-mă strâns.

— Şi te rog să primeşti scuzele mele pentru felul în care te-au tratat în maşină, continuă Kladivo. Trebuie să fim cât mai precauţi. Înţelegi?

— Da, Pan Kladivo, răspund.

Se retrage, punându-mi o mână pe obraz.

— De aceea, Sofia Timurovna, trebuie acum să îţi cer încă o dovadă de loialitate. Încă o dovadă, putem spune, de prietenie.

•

Bohdan Kladivo învârteşte mânerul uşii de la celula cu numărul şapte şi o deschide. Înăuntru văd figura lui Miroslav Beran, cu mânecile sacoului suflecate până la cot. Stă aplecat asupra unui alt bărbat îngenuncheat în centrul celulei, cu mâinile legate la spate, cu chipul contorsionat de groază, parcă implorând milă. După ce îmi mai revin din şoc, îl recunosc. E unul dintre bărbaţii care l-au atacat pe Roman, cel mai mare dintre toţi trei, primul pe care l-am înhăţat.

Într-un colț al celulei zăresc o masă din lemn. Pe ea sunt așezate o pereche de clești o bormașină și o lampă de flambare – sculele care îi vor ajuta în cele ce urmează. Pieptul prizonierului urcă și coboară, cu fiecare respirație laborioasă, la un pas de un atac de cord. Își ridică ochii spre mine și citesc că m-a recunoscut.

Bohdan stă lângă mine în pragul ușii.

— Noroc că șeful poliției pragheze este un bun prieten de-al meu. A făcut investigații prin spitale și l-a găsit pe ăsta pregătindu-se să plece cu câteva copci. Câteva copci nu mi se par o răsplată potrivită pentru bătaia pe care i-au aplicat-o fiului meu, nu-i așa, Sofia Timurovna?

Bărbatul deschide gura, se îneacă, apoi reușește să vorbească.

— Domnișoară, îmi pare rău – uite, eu și cu prietenii ne… simțeam și noi bine, lucrurile au scăpat nițel de sub control – aș putea… aș putea face rost de bani…

Miroslav Beran îl izbește cu pumnul în tâmplă, trimițându-l într-o parte. Cu o batistă albă, scoasă din buzunarul smokingului, Bossul își șterge fruntea de transpirație, apoi se încruntă la sângele de pe monturile degetelor. Pentru că a comis crima de a-l face să sângereze, bărbatul e pedepsit cu un vârf de pantof în coastă. Prizonierul nu mai reușește decât să ofteze drept răspuns.

Bohdan face un pas în față și se ghemuiește în fața prizonierului.

— O recunoști pe această femeie, nu-i așa?

Bărbatul încuviințează din cap.

— Și e adevărat că te-a atacat după ce l-ai bătut pe bărbat?

O nouă înclinare a capului.

— Da, domnule. Ne-a atacat. Nu am mai văzut un asemenea stil de luptă. Amicii mei și cu mine tocmai ne luaserăm la harță puțin cu bărbatul. Dar la un moment a apărut ea și a dat o amploare mult mai mare. Mult mai mare.

Bohdan se ridică și se întoarce spre mine.

— Știi cum am supraviețuit ca prizonier aici, Sofia Timurovna?

— Nu, Pan Kladivo.

— Cu disciplină, răspunde Bohdan. Asta îi lipsește lui Roman. De aceea nici nu poate să-și suprime slăbiciunea. Dar eu văd disciplină în tine, Sofia Timurovna.

— Da, Pan Kladivo. Am disciplină.

Bohdan îi spune lui Beran ceva în cehă și Beran scoate un pistol cu un amortizor de la cureaua pantalonilor. Mi-l întinde cu patul spre mine. Privirea mi se plimbă de la armă la chipul lui Kladivo, care mă privește cu un zâmbet abia schițat și

sprâncenele arcuite expectativ. Iau arma. Este grea și a fost folosită de multe ori. Muchiile ascuțite din jurul trăgaciului sunt lustruite de câte ori a fost scos din toc și ținut în palmă.

— Arată-mi, Sofia Timurovna! Arată-mi cât de disciplinată ești!

Mintea mea refuză să accepte sensul cuvintelor sale, refuză să dea ordin mâinii mele. Dar ceea ce a crescut în mine încă de la New York, și mai puternic la Paris, și mai violent la Berlin, acum mă umple cu totul, mă cucerește și îmi dictează. Se pare că nu are nicio problemă să execute ordinul care i s-a dat. Calculele deja au fost făcute: ca să-l găsesc pe tatăl meu, trebuie să mă apropii de Kladivo. Ca să mă apropii de Kladivo trebuie să dau dovadă de loialitate. Pentru a-mi dovedi loialitatea, trebuie să îi ucid pe cei care sunt împotriva lui. Asta înseamnă că:

În urechi îmi răsună zgomotul unui ciocan care lovește metalul. Pe peretele și pe podeaua din spatele prizonierului se desface deodată un evantai de picături roșii, urmat de un sunet slab ca de sonerie și simt ceva arzând lângă talpă. Mă uit în jos și văd cartușul din metal căzut lângă picior, cu fumul încă ridicându-se din el. Pistolul este încă în mâna mea. Din gura lui iese fum.

DOUĂZECI ȘI TREI

Soarele se ivește la răsărit, colorând cerul purpuriu în nuanțe de portocaliu care apoi se preschimbă într-un galben strălucitor. Alunecăm de-a lungul autostrăzii care duce la Praga, atât de lin și drept pe bancheta din spate a limuzinei Mercedes a lui Bohdan Kladivo, încât ai spune că zburăm. Pielea cu care sunt tapițate scaunele are culoarea și textura untului. Mă agăț cu toată forța de ele ca să-mi ascund tremurul mâinilor, deși sunt convinsă că unghiile mele vor lăsa urme pentru totdeauna. Bohdan deschide o trapă între scaune, un mic frigider, și îmi oferă o sticlă de apă. Nu vreau. Îmi vine să vomit.

— Un bărbat întotdeauna își dorește un fiu și Dumnezeu mi-a dăruit un fiu, rostește Bohdan cu voce joasă. Dar poate că ar fi trebuit să îmi doresc o fiică.

Mă întreb cum de nu citește ura din ochii mei.

— Ce ai făcut tu acolo, continuă Bohdan. A arătat – cuvântul în cehă este *Sila*. Înseamnă tărie de caracter. Înseamnă și putere. Autoritate.

Incapabilă să mă uit în ochii lui, privesc pe fereastră.

— Înțeleg ce trebuie să simți, Sofia Timurovna. Dar o femeie care încearcă să se ridice în această lume trebuie să fie mai nemiloasă decât bărbații.

Trebuie să mă concentrez, să îi arăt că scena de mai devreme nu a însemnat nimic pentru mine, să îi dovedesc că voi fi capabilă și în viitor de astfel de gesturi.

— Aveți dreptate, Pan Kladivo.

Orașul se ivește în depărtare, cu blocuri roșii și cenușii, turnuri din sticlă și oțel, și turlele castelului Hradcany. Mă întreb dacă ceilalți doi bărbați care l-au atacat pe Roman aleargă pe străzi, căutându-și prietenul.

Bohdan mă bate ușor pe mână, părintește.

— Locul tău de muncă de la cazino este, ca să spunem așa, nepotrivit.

— Poftim?

— Talentele tale sunt irosite acolo. Deci de acum vei lucra pentru mine. Nu mai numeri cărți de joc. Ți se pare o idee bună?

— Da, Pan Kladivo. E bine pentru mine.

— Poți fi un exemplu de disciplină pentru oamenii mei. De asemenea, ai fi o parteneră potrivită pentru Roman. Cine știe, și-ar putea schimba obiceiurile pentru tine.

— O parteneră potrivită?

— Companioană și poate, într-o bună zi, iubită. Dar numai Domnul știe căile inimii. Nu eu. Te voi răsplăti generos, firește.

— Mă plătești ca să fiu prietena lui?

Kladivo ridică din umeri.

— În ochii lumii, da. Nu sunt atât de dinozaur, încât să nu pot accepta că fiul meu e poponar. Din partea ta, aștept doar să fii un exemplu pentru el, un partener care îi va tempera pornirile și îi va arăta ce înseamnă disciplina.

— Pot să deschid fereastra? Să iau o gură de aer?

Kladivo încuviințează și apăs butonul; geamul coboară. Aerul e rece și miroase a motorină.

— În această lume modernă, o femeie nu trebuie să se mulțumească doar cu ce are, dacă aspiră să facă munca unui bărbat, continuă Kladivo. Ești pregătită pentru asta, Sofia? Să înveți să faci ce fac eu?

Mai degrabă aș muri. Dar firește că zâmbesc, atât cât sunt capabilă, și răspund:

— Da, Pan Kladivo. Asta îmi doresc.

Oftează mulțumit.

— Deci este exact cum am crezut. Dar amintește-ți ce ți-am spus despre femeile care încearcă să se ridice în această lume.

— Că trebuie să fie mai nemiloase decât bărbații, răspund și mă lupt să mă întorc spre el. Atunci așa voi fi, Pan Kladivo. Și vă mulțumesc. Pentru această oportunitate.

Ieșim de pe autostradă și ne facem drum printre străzile pavate cu piatră cubică dintr-un cartier elegant chiar la vest de râu. Conacele impunătoare se învecinează cu vilele noi și opulente, de dinainte și de după perioada comunistă, ca și cum cea de a doua parte a secolului XX nici n-a existat vreodată. Mercedesul oprește în fața unui bloc de apartamente cu ferestre împărțite de niște grinzi viu colorate, dispuse în forme geometrice neobișnuite. Sclipește ca o piatră prețioasă șlefuită, în lumina dimineții.

— Ce este aici? întreb.

— Apartamentul lui Roman, răspunde Kladivo. Acum și al tău.

Kladivo mă conduce de braț spre ușa apartamentului. În spatele nostru, ușierul rămâne respectuos în picioare, cu privirile ațintite în pământ, ținând în mână punga de gunoi cu lucrurile mele. Bohdan se dă într-o parte și ușa se deschide pentru mine.

— Doriți… să intrați? întreb.

Kladivo dă din cap o dată.

— A fost o noapte cu peripeții, deci aș prefera să mă odihnesc. Roman se va întoarce curând.

Tăcerea dinăuntru îmi amintește de liniștea din apartamentul lui Terrance, un refugiu luxos deasupra lumii. În living, două canapele joase de culoarea smântânii dispuse pe laturile unui covor Bokhara de culoarea sângelui. O colecție de artă de bun gust în hol și un frigider de vinuri bine aprovizionat în bucătărie.

Găsesc baia și încep să umplu cada cu apă fierbinte. Îmi ia un minut întreg doar să îmi dau seama cum să deschid robinetul. Totul este numai marmură albă și suprafețe strălucitoare. Cu adevărat superb. Ca într-o revistă de decorațiuni interioare. Asemenea reviste există, din câte îmi amintesc dintr-o viață de mult trecută. În lumea asta, în care trăiesc, tălpile mele sunt murdare de sângele turistului englez al cărui cap l-am spulberat.

Cada e mare și se umple greu. Gândul îmi fuge la tata și la condițiile în care trebuie să îl țină Kladivo. El nu are parte de baie, oriunde ar fi. Dar când mă așez pe marginea căzii, îmi dau seama că s-ar putea să știu exact unde se află.

Dacă e încă în mâinile lui Kladivo, există o șansă să fie ținut la închisoarea de unde tocmai m-am întors. Și dacă nu? E o închisoare gata amenajată, ferită și sigură. Am fost oare la doar câțiva pași de el fără să știu?

Opresc robinetele, apoi mă dezbrac și mă bag în cadă. Apa e prea fierbinte, îmi arde pielea, dar asta este și ideea. Să mă curăț.

Să îmi curăț durerea. Îmi poruncesc să plâng sau măcar să mă simt vinovată, pentru bărbatul pe care l-am ucis, doar ca să îmi demonstrez mie însămi că mai am o fărâmă de emoție omenească în mine. Dar nu funcționează. Oricum, dacă te apuci să ataci un gangster în mijlocul străzii, să îl strigi poponar și să încerci să îl omori în bătaie, la ce te poți aștepta? Bietul prost a intrat de bunăvoie în asta. Putea să treacă mai departe de doi bărbați sărutându-se și să mai ia o bere cu prietenii lui. Putea, dar nu a făcut-o, și acum un tip cu părul oxigenat și tatuat cu un diamant pe gât îi aruncă leșul într-o groapă în pământ. Asta e justificarea mea pentru crima pe care am comis-o. Ăsta e raționamentul prin care mă împiedic să iau aparatul de ras al lui Roman și să îmi tai venele.

Dar trebuie să învăț o lecție. Am trecut primul test, un examen fulger al identității Sofiei și un interogatoriu sumar. Dar cu siguranță vor mai fi și alte teste și Sofia nu le va face față. Nu în fața metodei pe care un bărbat precum Bohdan Kladivo o poate folosi asupra mea. Am trecut mult de nivelul învățăturilor lui Yael și nu voi suporta un interogatoriu cu cleștele, bormașina sau cu lampa cu gaz. Am nevoie de o opțiune. Și de o cale să mă sustrag.

Scot dopul de scurgere și ies din cadă. Am atâtea de făcut înainte să vină Roman acasă.

Toate lucrurile mele sunt în punga de gunoi, chiar și banii. Mă îmbrac repede și sunt pe punctul de a ieși, când mă opresc în fața ferestrei. O Skoda papuc stă parcată pe partea cealaltă a străzii și doi bărbați tineri în jachete de piele se sprijină de ea, fumând cu privirile ațintite spre intrarea în clădirea lui Roman. Fără să vorbească între ei, fără să își verifice telefoanele, stând pur și simplu cu țigara în gură și ochii pironiți. Asta e normal, zic în sinea mea. Acum sunt proprietatea lui Pan Kladivo, cumpărată, plătită și depozitată în cel mai frumos dulap din Praga. Or fi acolo ca să mă protejeze sau să mă captureze? Nici nu contează de fapt.

Trec din cameră în cameră, inspectând ferestrele pentru o posibilă alternativă de evadare. Dar ferestrele se deschid doar câțiva centimetri și, chiar dacă aș reuși să mă strecor prin ele, sunt la etajul al cincilea și pe scări sunt doisprezece rânduri de trepte până la subsol. Merg de-a lungul coridorului spre ghena de gunoi, unde toboganele de la fiecare etaj se răstoarnă într-un compactor. Exact așa cum bănuiam, există o ușă care dă afară și care, dacă m-am orientat bine, dă într-o alee paralelă cu strada.

Logica mea este corectă și aleea e goală. Găsesc o bucată de hârtie pe jos, o împăturesc și o strecor în ușă, să o împiedice să se închidă în urma mea.

Apoi ridic gluga jachetei și dispar după colț.

•

Pereții intrării la metrou sunt acoperiți cu graffitti. Adolescenți plictisiți, cu mințile aburite de droguri zac pe băncile stației, cu ochii mari și înfundați în orbitele scheletice și cu trupurile ascunse sub tricourile cu trei numere mai mari.

Trec pe lângă ei și ies în stradă. Magazine dărăpănate, cu rable parcate în fața lor. O babă, care pare bătrână de când lumea, se oprește și își așază basmaua cu buline pe cap; mă ceartă că arăt ca un băiat. Femeile trebuie să își poarte cu mândrie părul lung, spune ea.

Trec prin fața unei măcelării și a unei mici brutării, un service auto și o agenție de voiaj. Dar prăvălia pe care o caut eu este ascunsă mai în spate, între un magazin care vinde instrumente muzicale și un salon de bronzare artificială. Pe semnul din față e scris în rusește: PROVIZII RESTAURANT. Grilajul din fața magazinului este ridicat asemenea unuia pentru garaj și pășesc înăuntru, prefăcându-mă că mă uit printre rafturi. Castroane din metale, site și scrumiere din plastic stivuite în coloane strâmbe care se ridică până la tavan. O muscă bâzâie în jurul unui bec golaș; își părăsește postul ca

să-mi dea ocol câteva scunde, înainte să dispară pe ușa magazinului. Iau câteva lucruri și mă îndrept spre casă, unde văd un tip obez cu obrazul cenușiu care stă pe un taburet.

Las lucrurile să cadă pe tejghea și tipul începe să le socotească într-un calculator de buzunar. La un moment dat, mă aplec spre el și îi spun în rusește:

— Șeful meu mă trimite aici, pentru că avem o problemă cu niște șobolani.

Bărbatul mă măsoară cu privirea prin lentilele murdare ale ochelarilor.

— Pentru capcane și otravă, raftul șapte.

— Mda, pe alea le-am văzut. Chestia e că problema e gravă cu șobolanii ăștia. Șeful mă trimite special la magazinul dumneavoastră, pentru că spune că aveți marfă bună.

— Marfă bună?

Înclin capul în direcția ușii din spatele lui, unde cred că e depozitul.

— Marfă bună, spun. Cum aveam acasă.

Omul își așază palmele pe tejghea și, cu un efort considerabil, se ridică în picioare. Dispare în cealaltă cameră și apare câteva minute mai târziu cu o cutiuță de carton.

— Făcută în Coreea de Nord, spune el.

— Cea mai bună?

— Rolls-Royce nu alta!

Iau cutia și o învârt în mâini. Toată cutia e galbenă și arată ca o etichetă uriașă de avertizare cu un craniu și două oase așezate cruce, alături de un text îngroșat și subliniat în coreeană.

— Nu manevrați tabletele cu mâinile goale, îmi spune el. Nici măcar cutia nu o manevrați cu mâinile goale.

O las să cadă pe tejghea.

— Acționează repede?

Tipul pufnește într-un râs scurt.

— Un minut. Poate două.

— Doare?

— Păi sunt șobolani, nu înțeleg durerea, spune el, studiindu-mă. Dar dacă n-o fi așa, nu mai pot eu.

•

Printre spioni, pastila cu otravă este o tradiție străveche. Naziștii la ușă? Mușcă zdravăn și vei fi mort înainte să apuce să pună mâna pe tine. Calea obișnuită este cianura, dar și o capsulă de otravă de șoareci, fabricată în Coreea de Nord își face treaba repede și bine. Cel puțin eu pe asta contez. Cheia sunt cele două ingrediente interzise aproape în toată lumea, mai puțin în Coreea de Nord: cianura și taliul. Sunt pentru otrava de șoareci ce sunt ceapa și usturoiul pentru mâncarea

oamenilor. Sau asta spun cunoscătorii de pe internet. Mi-a luat zece minute ca să aflu și mi-a mai luat încă zece să le pot obține în Praga. În oricare magazin rusesc din lume găsești o selecție vastă de mărfuri în depozitul din spate, de la caviar și votcă până la otravă de șoareci. Doar că trebuie să știi cum să întrebi.

Intru în apartament la fel cum am ieșit, evitând ușa din stradă și pe oamenii lui Bohdan Kladivo. În baie, scot tubul de strugurel și îi arunc conținutul, apoi îndes două capsule de otravă în tub și pun capacul peste ele. Acum am o ieșire. Alternativă la clești și lampa de flambare. Dacă se ajunge la asta. Și când. Chiar în clipa în care strecor tubul în buzunarul blugilor, aud ușa apartamentului deschizându-se. Încerc să zâmbesc, deschid ușa băii și dau cu ochii de Roman.

Fața îi e încă umflată, mâna tot bandajată și șchiopătează. Stau în hol, urmărindu-l cu privirea în timp ce își așază telefonul și portofelul pe o masă de lângă intrare și își cercetează chipul într-o oglindă. Mă ignoră când îl salut și, când mă duc să îi iau sacoul de pe umeri, face o grimasă. E doar o unealtă, va trebui să îmi amintesc mereu asta. Să nu îmi fie milă de el și să nu îmi pese de soarta lui.

— Cum te simți? întreb.

— Am o nouă și foarte importantă misiune din partea tatălui meu, spune el.

— Care este? răspund veselă.

— Trebuie să te iau la cumpărături.

— Ce vrei să spui?

— Rochii noi. Pantofi noi. Totul nou. Tata spune că trebuie să arăți ca o adevărată femeie Kladivo și eu am misiunea să te ajut. „Se știe că poponarii se pricep la asta”, mi-a zis.

Vocea lui Roman e încărcată de durere. Încă mai poartă cămașa de noaptea trecută, luptându-se să își deschidă nasturii.

— Nu mă atinge, spune el dându-mi mâinile la o parte.

Deschide încet și restul de nasturi, scuturând cămașa de pe el. Are abdomenul musculos și tonifiat, înfășurat într-un bandaj lat.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Coaste rupte.

Roman privește în jos spre podea, cu gura strânsă de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie.

— Cât ai văzut aseară?

— Doar atacul.

— Nu mă minți!

— Am văzut suficient. Dar să știi că pe mine nu mă interesează.

Încuviințează din cap și își schimbă privirea.

— Păi, acum s-a terminat.

— Roman, de ce nu… de ce nu pleci?

Îi ridic cămașa, încercând să îi văd expresia.

— Din Praga. Din Europa. Să te duci undeva…

Privirea îi sclipește ascuțit în lumină.

— Nu sunt un poponar, mârâie printre dinți. Aici e viața mea. Și, apropo, să-mi mulțumești.

— Pentru ce?

— Pentru că ți-am salvat fundul. Dacă nu i-aș fi spus tatii că ai încercat să mă ajuți, ai fi și tu moartă.

Smulge cămașa din mâinile mele și face un pas mai aproape, amenințător.

— Și acum tatăl meu crede că ești mai șmecheră decât o curvuliță de doi bani. Dar vom vedea, Sofia. Vom vedea cine ești.

— Bine, Roman, spun, lăsând privirea în jos. Acum odihnește-te! Îți aduc niște ceai.

•

Pentru ca nu cumva oamenii de pe stradă să intre și să pună mâinile murdare pe obiectele expuse, magazinul din Strada Pařížská – la doar o aruncătură de băț de cimitirul în care mi-am petrecut prima noapte în Praga – se deschide doar dacă suni la interfon. Vânzătoarea, Claudette îmi vorbește în engleză în timp ce-mi arată rochiile. Menține întotdeauna o atitudine politicoasă, dar în privirea ei citesc dezgustul. Nu e prima dată când transformă o fătucă de pe stradă în amanta sau chiar uneori soția respectabilă a cuiva.

În privirea ei citesc soarta acelor femei. Și nu acceptă retururi. În cabina de probă, întârzii câteva secunde mai mult decât este necesar, privind fără să îmi cred ochilor imaginea din oglindă. Părul meu natural negru – vopsit de atâtea ori, încât parcă nu l-am mai văzut de ani de zile – a crescut puțin de când l-am tuns și acum e pieptănat cu cărare într-o parte. Un chip furios conturat de linii drepte, și un trup țeapăn, mai musculos și mai dur decât atunci când mă antrenam cu Yael. Stratul de piele translucidă acoperă stratul de oțel de dedesubt și e întins la limită, dând senzația că sunt făcută din piatră. Un nou stil de frumusețe al acestei străine: frumusețea prin forță fizică, frumusețea furioasă. E înspăimântător și minunat și, pentru prima dată în viața mea, îmi place ce văd în oglindă.

Ies din cabina de probă și îi arăt lui Roman rochiile una după alta. El se preface că e încântat, fluierând de fiecare dată când ies din spatele draperiei și făcând remarci deocheate. În cele din urmă, când nu mai poate suporta plictiseala, declară evenimentul încheiat.

— Care îți place mai mult? îl întreb.

— Care îți place ție, îngeraș, răspunde el, amestecând cuvintele.

Încă din seara în care a fost bătut, mănâncă analgezice pe pâine și își injectează morfina prescrisă de doctori. Mă întreb dacă e încă drogat. Sau drogat din nou. Își administrează cocktailul la fiecare câteva ore, deci mi-e greu să spun cât de amețit este.

— Cea verde smarald, cu paiete, răspund.

— Perfect, spune el, fluturând nepăsător din mână.

Rochia costă cât o mașină. E cel mai scump lucru pe care l-am avut vreodată, de douăzeci de ori mai mult. Roman plătește cu bani gheață, dar are probleme să numere bancnotele și trebuie să îl ajut.

Afară, în stradă, cei doi bodyguarzi își calcă țigările în picioare și pornesc la zece pași în urma noastră. Sunt aceiași tipi din fața blocului lui Roman și au fost cu noi toată ziua. Arunc o privire în direcția lor peste umăr.

— Nu putem scăpa de ei? întreb.

Roman ignoră întrebarea mea.

— Mergem în Das Herz în seara asta. Vei avea nevoie de haine de club.

— „Inima”? întreb, traducând cuvântul din germană.

— Nu, Das Herz este o persoană. Un DJ. Mixează în seara asta și noi trebuie să fim acolo. Tata spune mereu că oamenii nu respectă un rege pe care nu îl văd. Face parte din fișa postului.

— Dar celelalte detalii? Acelea care nu sunt publice? Tatăl tău vrea să învăț.

— Și vei învăța, în curând.

Telefonul lui Roman sună în buzunarul interior al sacoului. Urmează o conversație în cehă, apoi închide.

— S-a terminat. Așa cum ți-am spus. Jason îl chema. Îi plăcea să i se spună „Jimmy”.

— Cui?

— Poponarului pe care l-ai văzut. Care a ieșit după mine din bar.

În glasul lui se citește o nuanță de dispreț.

— Te-ai… v-ați despărțit?

— E mort, răspunde Roman. Împușcat. În apartamentul lui, în timp ce lua micul dejun.

Simt broboane de sudoare pe tot corpul și privirea mi se întunecă de greață.

— Tatăl tău a ordonat să fie ucis?

— Nu, răspunde Roman. Eu.

•

Toată lumea din Praga, până în treizeci de ani, a venit la spectacolul lui Das Herz în clubul Fume. La sud de Praga1 în ruinele semidemolate ale unui spital din era comunistă.

Roman și cu mine suntem așezați în zona VIP la etajul al treilea, chiar la marginea unei porțiuni de podea prăbușită. Tronăm deasupra petrecerii care se dezlănțuie sub tălpile noastre, între zidurile căscate și zimțate ale fundației, asemenea fălcilor unei creaturi fabuloase. Oameni frumoși dansează sub razele lunii și ale stroboscoapelor limbii creaturii, inconștienți că urmează să fie înghițiți de vii. Das Herz stă în picioare pe o platformă, în spatele unui pupitru cu o încâlcitură complicată de pick-upuri și laptopuri Mac, cu niște căști pe urechi și scuturând brațele în aer.

Suntem aici ca să fim văzuți printre cei mai în vogă. Printre oamenii care înseamnă ceva. Das Herz tocmai a ieșit săptămâna trecută de la dezalcoolizare din Helsinki și acesta este primul show din ultimele nouă luni. Reporterii au venit și vor scrie pe Twitter cum a fost prezent chiar și Roman Kladivo, gangsterul și moștenitorul celei mai mari familii mafiote din Mitteleuropa, însoțit de noua lui prietenă.

În frapiera de la picioarele noastre e o șampanie Cristal, trimisă de un rapper american, pe care toată lumea, în afară de mine, pare să îl cunoască. Pe masa din fața noastră e cocaină, trasă pe nas de gașca de prieteni în treninguri ai lui Roman. Unul dintre ei își arată noul tatuaj – un diavol roz-portocaliu, călare pe o motocicletă. Un altul își arată noul Glock de 9 mm – un pistol frumos din compozit de plastic, cu un spațiu de cincisprezece cartușe.

— Ce-ai pățit? îl întreabă un oarecare tip important pe Roman, văzându-i ochiul umflat și bandajul de pe mână.

— Un accident de mașină, răspunde Roman. M-am dat peste cap cu Lambo pe 18.

Lambo e prescurtarea de la Lamborghini pentru cei care folosesc denumirea de multe ori și vor să salveze timp.

Încă mai are analgezice și morfină în sânge. Combinația cu șampania, whiskeyul și berea îl face deosebit de sociabil în această seară, bucuros să își arate noua prietenă și poziția de rege heterosexual al scenei cluburilor din Praga.

Le zâmbesc tuturor celor care vin să ne salute și râd cu generozitate la glumele lor. Accept caviarul trimis de un star pop venit din Japonia. Îl sărut pe obraz pe fiul unui sultan din Dubai.

Din fericire, sărbătoarea nu durează mult. După doar o jumătate de oră, apare Emil, acoperit de sudoare și furios.

— De ce nu răspunzi dracului la telefon? îi strigă lui Roman în engleză, peste muzica infernală.

— Relaxează-te! Ia un praf! Dă-mi voie să-ți iau ceva. Unde naiba a dispărut chelnerița? Servika!

— Ți-am trimis vreo cinci, șase SMS-uri, spune Emil. Roman, avem probleme!

— Întotdeauna avem probleme, răspunde Roman. Servika!

— Libor a fost săltat de poliție. Marfă de contrabandă, au zis.

— Păi scoate-l pe cauțiune dimineață, răspunde Roman, cu o urmă de iritare.

Emil aruncă o privire în direcția mea.

— Libor și cu mine avem o treabă în seara asta. Un transport pe care trebuie să îl preluăm și să îl ducem la *tábor*.

Tábor – cuvântul pe care Kladivo l-a folosit pentru închisoarea poliției secrete.

— Lăsați-mă să vă ajut, spun.

— Uite ce, ești prietena șefului, dar fără supărare…, începe Emil, ridicând din umeri.

— Luați-o, spune Roman. Luați-o pe Sofia!

— Roman, serios…, râde Emil, nevenindu-i să creadă.

— Tata spune că Sofia trebuie să învețe cum merg lucrurile, spune Roman, strângându-l pe Emil de umăr.

— Și ce dacă?

— Păi, învățați-o! ordonă Roman cu un rânjet malefic pe chip.

DOUĂZECI ȘI PATRU

E miezul nopții și o ploaie ușoară a început să cadă peste strada Sokolovská. Porțiunea asta este aproape adormită, cu jaluzelele magazinelor coborâte și perdelele trase peste ferestrele apartamentelor. Undeva arde un foc de lemne. În aer plutește un parfum plăcut și intim și mi-ar plăcea să fiu acolo, citind Kafka, învelită cu o pătură călduroasă ori făcând ce fac oamenii normali în Praga, în fața unui șemineu. În schimb, eu beau cafea dintr-un pahar de hârtie, o chestie turcească și groasă precum mâlul, pe care am cumpărat-o la ultimul stand de kebab în urmă cu două străzi.

De aici ar trebui să mă culeagă Emil după ce va lua camioneta și eu mă voi întoarce acasă și îmi voi schimba hainele de club. În capătul celălalt al străzii, zăresc o dubă pătrățoasă dând colțul, cu farurile lovind pavajul la un metru în față; se îndreaptă țintă spre mine.

Încetinește, oprindu-se în fața mea, și urc pe bancheta din dreapta. Chipul lui Emil mă privește cu ciudă. Furia de a lucra cu o femeie, în special cu mine, arată și mai primejdioasă în lumina albastră a bordului. Accelerează de-a lungul străzii și virează la stânga. În câteva momente ne aflăm pe autostradă, îndreptându-ne spre nord.

— Acum ce-i veni lui Roman să te azvârle la golanii de pe stradă? întreabă Emil. Am crezut că nu suntem de capul tău.

— În engleză se spune că nu sunteți „de nasul meu”, răcnesc peste o rafală infernală de rap ceh din difuzoare.

— De unde știi tu? Parcă erai rusoaică.

— Pot să dau muzica mai încet?

— Ăsta-s eu. E albumul meu. Am numele MC VRah. Înseamnă, cum ar veni, gangster asasin. Știi că am fost rapper pe vremuri?

Îl ignor și dau muzica mai încet.

— Ce trebuie să luăm?

— Niște marfă, asta-i tot ce am voie să spun.

Trece iute pe banda din stânga, depășește în viteză o coloană de camioane, pânza colorată cu care sunt învelite remorcile flutură asemenea catargelor în lumina lămpilor.

În spațiul dintre scaune e un rucsac.

— Ce e aici? întreb, ridicând rucsacul în poală.

— Plata pentru marfă, răspunde el.

Trag fermoarul și scot trei pungi din plastic transparent pline cu niște cristale de un galben palid transparent, precum bomboanele din zahăr topit. Fiecare cântărește cam un kilogram.

— Droguri? întreb.

— Tu tocmai ai ieșit dintr-o peșteră? Sunt cristale de metamfetamină. Cele mai faine. Importate din Oklahoma. Ăsta e pe teritoriul Statelor Unite, adaugă el umflându-se în pene.

Habar nu am cât valorează trei kilograme, dar trebuie să fie destul de mult. Luând în considerare faptul că am luat o camionetă și nu o mașină mică, înseamnă că încărcătura e substanțială.

— Era să uit, spune el, bâjbâind prin geacă, de unde scoate un pistol și mi-l așază în poală. Pentru orice eventualitate.

— Ce eventualitate?

— O să-ți dai seama atunci.

Mergem multă vreme fără să scoatem o vorbă, singurele sunete sunt cele de pe autostradă și din difuzoare, un sunet electronic spart de tobe, acompaniind vocea lui McGangster-Asasinul. La un moment dat, Emil încetinește, trecând pe banda din dreapta, care se separă de restul autostrăzii și trecem pe sub un indicator pe care scrie NĚMECKO. Germania.

•

Ieșim din Republica Cehă undeva după ora 2:00 dimineața. Nu mai există o graniță propriu-zisă, ci doar niște rămășițe: gherete cu vameși și bariere permanent ridicate. Uniunea Europeană a ușurat comerțul și turismul, dar și libera circulație a infractorilor. Oameni ca Emil și, acum, din câte se pare, ca mine.

La câțiva kilometri după graniță ieșim de pe autostradă și trecem printr-un sătuc în care toate casele sunt învăluite în beznă. Încetinește și virează pe ultima stradă înainte de capătul satului și începutul ogoarelor. E o alee care dă într-o rampă de încărcare din spatele unui magazin mic.

Acolo ne așteaptă un tip în blugi și geacă de piele, rezemând peretele cu un genunchi îndoit. Când ne vede, aruncă țigara într-o baltă ca un James Dean german și vine spre noi.

— *Was geht ab*, frate? întreabă Emil prin parbrizul coborât.

Urmează o încrucișare de brațe foarte complicată care sfârșește într-o îmbrățișare frățească și palme pe spate.

James Dean mă observă și înclină capul spre mine.

— Cine-i fătuca? întreabă în engleză.

— Sofia. E nouă. Șeful crede că e o idee bună să băgăm și fete, explică Emil.

Tipul mă privește cu atenție de sus până jos.

— Mie mi se spune Fischer.

Întoarce capul spre Emil.

— Tipii dinăuntru sunt gangsteri pur sânge, să nu îți treacă vreo prostie prin cap, ok?

Grilajul rampei începe să se ridice. Gangsterii pur sânge arată destul de impresionat, cu geci de motocicliști, răspurtate și peticite și ghete din piele, care bat nervos pământul. Dar Emil nu pare impresionat și coboară relaxat din camionetă.

— Vino cu mine! îmi spune.

Eu, Fischer și Emil, urcăm pe rampă și intrăm în spatele magazinului. Grilajul coboară în urma noastră, cu un clinchet de lanțuri și scârțâitul unor roți de metal. Fischer ni-i prezintă, numai nume rusești.

Șeful lor, Max, stă în picioare, în spatele unei bănci de lemn și ne zâmbește cu toată sinceritatea cu care zâmbește un hingher unui câine. Are un smoc de păr rar și blond și pe geaca lui sunt cusute niște petice: un liliac cu o grenadă în gheare și un craniu cu două ciocane încrucișate sub el.

— Ai adus? întreabă el în engleză, arătând spre rucsacul din mâna lui Emil.

Emil scoate cele trei pungi și le așază pe masă. Unul dintre ei, cel mai scund, deschide una și scoate cu o pensetă o mostră. O așază într-un tub de test și se retrage la o măsuță unde și-a amenajat cu mic laborator. Toți ochii sunt ațintiți asupra lui și tensiunea plutește în aer. Bag mâna în buzunar, pipăi pistolul.

În cele din urmă, chimistul se întoarce și vorbește cu voce tare în rusă, ca să audă ceilalți.

Mă aplec spre Emil și îi traduc:

— Extrem de pură. Aproximativ nouăzeci la sută.

Max își întinde brațele și rânjește:

— Trei kilograme din cea mai bună calitate.

— Așa cum am promis, răspunde Emil. Păi, acum marfa pentru noi?

Max încuviințează din cap spre oamenii lui și doi dintre ei ies din magazin.

— Zece unități, cum am convenit?

— Corect. Zece unități, confirmă Emil.

De undeva, din adâncurile magazinului, răzbat strigătele a doi bărbați, urmate de niște țipete ascuțite. Deodată, de după colț apare un grup de fete. Cea mai mică are probabil în jur de paisprezece ani, cea mai mare, probabil vreo șaptesprezece. Simt că mă apucă transpirațiile și un val de greață îmi inundă stomacul. Asta este „marfa” și astea sunt „unitățile”.

Sunt legate de mâini cu cătușe din plastic și mânate spre noi cu bețe. Bărbații le lovesc la întâmplare, doar din plăcerea de a le răni.

— Hei, ce mama dracului, fără urme de bătaie! strigă Emil, apoi se întoarce spre mine. Spune-le!

Strig în rusește cuvintele lui Emil.

Fetele sunt aduse aproape de noi. Zece fete, cu umerii strânși, tremurând de teamă și de frig. Fiecare dintre ele este de o frumusețe uluitoare, tulburătoare. Genul de frumusețe pe care orice femeie și-o dorește și de care orice părinte se teme. Câteva dintre ele mă privesc cu ochii mari, în care ura și-a găsit loc alături de groază. S-au obișnuit să aștepte un astfel de tratament din partea bărbaților, dar pentru mine vor rezerva un loc special în inima lor.

Îmi simt pumnii și maxilarele strângându-se. Să scot pistolul și să le eliberez. *În numele fărâmei de caritate care trebuie să mai fi rămas în sufletul tău, Gwendolyn, fă ceea ce trebuie*. Dar nu o fac. Nu pot face nimic, îmi spun în sinea mea. Am un pistol cu ce? Zece gloanțe? Chiar dacă aș fi un trăgător extraordinar, aș fi moartă înainte să dobor doi ruși. Asta îmi spun în gând ca să nu acționez. Pentru că sunt lașă și egoistă.

Max pășește în jurul mesei alături de Emil.

— Fain, nu? Roșcata e din Petersburg. M-am gândit să vă iau mai mult pe ea, dar nu. V-o dau așa, ca un… *podarok*? întreabă uitându-se spre mine.

— Cadou, răspund. Dar.

— Da, cadou. Și poate mai facem afaceri împreună, ok?

Emil întinde brațul și apucă încheieturile încătușate ale roșcatei.

— Nu are nicio urmă.

— Așa cum ați cerut, răspunde Max ridicând din umeri. Toate sunt de calitate premium.

Emil trece la o altă fată, care se ferește când se simte atinsă pe părul negru.

— Celelalte de unde sunt? întreabă el.

— Polonia, România, Rusia, Albania. Habar n-am. Voi cereți, noi vă livrăm cea mai bună marfă.

— Și sunt curate? întreabă Emil.

— De boli? zice Max mijind ochii. Le-a controlat un doctor. Curate ca săpunul, continuă bătându-l pe Emil pe umăr. Dacă le găsiți cu SIDA, sifilis sau orice, mă sunați. Vă recompensăm, nicio problemă.

Emil întinde mâna și Max i-o scutură. Toată treaba foarte civilizată.

Cineva ridică grilajul și Emil mă trimite să deschid ușile din spatele camionetei. Stau pe platformă, ajutându-le să urce, apucându-le de brațele subțirele și trăgându-le. Două sau trei fete încep să plângă. Una chiar încearcă să opună rezistență, până când Emil îi pune pistolul la tâmplă, trăgându-i capul în spate de păr și toată agitația încetează.

Întind brațul spre roșcată, dar mă refuză și urcă de una singură. Deodată mă scuipă în față și îmi spune în rusește:

cățeaua diavolului.

•

Cu geamurile coborâte, Emil cântă împreună cu Lil Wayne la radio, bătând cu palma ritmul pe tabla exterioară a portierei lui.

— Încetează, spun.

— Ce? urlă peste muzică.

Apăs cu pumnul în butonul radioului și muzica se oprește.

— Încetează să mai bați în portieră și, pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai cânți.

Rânjetul lui Emil sclipește în luminile de pe bord.

— Vezi, de aia Roman nu ar trebui să trimită niciodată o femeie să facă treaba asta. Dar fetele din spate nu sunt decât niște curvulițe.

— Și care e diferența dintre ele și mine?

— Tu stai pe scaunul din față, răspunde el ridicând din umeri.

Închid ochii, incapabilă să mai suport furia care clocotește pe dinăuntru, gata să îmi ardă pielea. Mâna e în buzunar, strânsă în jurul patului pistolului. Degetul găsește trăgaciul. Gata, misiunea de a-l găsi pe tata se va sfârși în noaptea asta. Zece vieți pentru una, poate două. O alegere ușoară, nu-i așa? Nicio moralitate inventată de zei nu ar putea cere altceva. I-aș zbura creierii și aș prelua comanda volanului.

— Le ducem la cum îi spune, *tábor*? întreb.

— Da, răspunde el.

— Și acolo ce se întâmplă cu ele?

Emil rămâne o clipă pe gânduri în timp ce își aprinde o țigară. Fumul se strecoară în fuioare pe fereastră.

— La *tábor*, cum ar veni, le ținem. Pricepi?

— Acolo le ții ca să ce? Să le violați?

— Sofia, răspunde el făcând o grimasă, fetele astea sunt curve. Dacă sunt prostituate, nu se cheamă viol.

Trag siguranța pistolului cu degetul mare și scot pistolul încet din buzunar, ținându-l ascuns lângă coapsă. Dar mai întâi, vreau o confesiune. Nu e îndeajuns că va muri, trebuie să știe de ce moare.

— Și sunt violate acolo, Emil?

— Ești nebună? Pan Kladivo ne-ar tăia pușele și le-ar arunca la câini. Doar le păstrăm. Până la licitație.

Vorbește de licitația despre care am citit pe site-ul de știri nemțesc. *Fleischkurator*. Vânzătorul de carne. Doar câțiva centimetri între noi. Va trebui să acționez cu viteză, să trag imediat cum ridic pistolul.

— O dată la câteva luni, continuă Emil. Se dă o petrecere mare la cazino. Doar fete alese pe sprânceană, ca astea.

Se oprește o clipă, studiindu-mi fața și pare surprins de expresia mea.

— Te înfurie? Treaba asta cu fetele?

— Pe tine nu te înfurie, Emil?

E o întrebare capcană, căci o cântărește cu grijă.

— Poate, răspunde într-un final.

— De ce poate?

— Când stai și te gândești… fetele astea sunt prea tinere. Poate roșcata aia voia să devină învățătoare sau mai știu eu ce, acasă, în Petersburg, și acum noi facem din ea o prostituată.

Mijește ochii la șoseaua care se întinde în fața noastră, adâncit în speculații filosofice.

— De aia nici nu mă gândesc la asta.

Bineînțeles că nu te gândești. Și mulțumesc, Emil, că mi-ai făcut munca atât de ușoară. Arunc o privire furișă spre pistol, strângându-l mai bine în mână. Acum!

— Ca moșul ăla pe care-l țin acolo, spune deodată Emil. Cine e el? Și ce rău i-a făcut vreodată lui Pan Kladivo? Nu e treaba mea, deci nici la el nu mă gândesc.

Îmi simt sângele înghețând în vene.

— Moșul?

— Da, tipul ăla bătrân. Nu bătrân-bătrân, dar cărunt sau, mă rog, acum e cărunt. În *tábor*. În ultima celulă.

Strecor pistolul la loc în buzunar.

— Ah, ăla! spun.

•

Ieșim de pe autostradă, iar la prima lumină a zorilor, ne zguduim pe o șosea cu două benzi, plină de gropi, apoi pe un drum cu piatră, flancat și de o parte, și de cealaltă de copaci. Apoi văd porțile taberei.

Parcăm în mijlocul curții și Emil oprește motorul. Când iese din mașină îmi scot pe furiș iPhone-ul din buzunar, pornesc aplicația de GPS și aștept să îmi găsească locația. Dar nu apare nimic. Nu avem deloc semnal.

— Vii sau ce mai aștepți? strigă Emil de afară. Curvele astea nu se descarcă singure.

— Vin acum, strig, băgând telefonul la loc în buzunar.

Paznicul de la poartă plus alți cinci din clădirea principală se adună în spatele camionetei când ridic ușile. Fetele sunt strânse ghem în cel mai îndepărtat colț al remorcii. Cea mai mare stă în picioare în fața celorlalte, cu brațele întinse să le protejeze.

Unul dintre paznici, un tip mic și îndesat, cu o înfățișare de adolescent, începe să strige cu tupeu, bătând cu patul kalașnikovului în podeaua camionului:

— Mișcați mai repede afară, cățelelor! *Ubiraytes*! *Raus*!

Fetele tresar la violența ordinului, dar nu se mișcă din loc. Emil le strigă tuturor să urce să le ia. Îmi silesc ochii să privească în altă parte, în timp ce fiecare dintre paznici înhață câte două fete de braț și le târăște afară. Îndesatul le împunge cu vârful mitralierei, împingându-le spre clădire.

În bucătărie, Emil se servește cu cafea cât timp gardienii le duc pe fete în celule. Când se întorc și se așază să mănânce saleuri pentru micul dejun, stau mai într-o parte, rezemându-mă de dulap. Emil și ceilalți discută aprins, din câte înțeleg, despre calitățile noilor venite. Cu două arme Kalașnikov pe masă, lângă mâncare, și fiecare cu câte un pistol, nu am nicio șansă acum.

Camera e blindată și miroase a mizerie și a untură de prăjeală. Pe lângă mobila ieftină și veche, mai este și o canapea deșelată și un televizor cu plasmă pe care rulează rezumatul unui meci de fotbal din seara trecută. Deodată, într-un colț, zăresc un birou și o stație radio de emisie-recepție antică. Apropiindu-mă, văd că e veche de cel puțin cinci decenii. Butoane, frecvențe și un fir ce urcă până în tavan, unde se face nevăzut.

— Nu atinge! strigă cineva.

Mă întorc spre masă și văd că toate privirile sunt îndreptate spre mine.

— De ce nu?

— Aici nu bate niciun semnal de telefonie mobilă și nici linie normală de telefon, răspunde pușiul îndesat. Radioul e singurul mijloc de comunicare cu Praga. Doar prin cod. Întotdeauna.

Un singur mijloc de comunicare. Deci nu poți suna după ajutor, dacă pică radioul.

— Femeile de la subsol când mănâncă?

— Când spunem noi, răspunde unul dintre bărbați.

— Ce-ar fi să spuneți acum? Ar trebui să mănânce și ele ceva.

La masă se aud murmure și câteva râsete, apoi îndesatul se ridică și scoate dintr-un dulap o cutie cu biscuiți americani cu cereale.

— Câte unul pentru fiecare. Nu mai mult, că se îngrașă.

•

Pașii mei răsună pe treptele de metal, în timp ce refac drumul pe care l-am parcurs cu Bohdan Kladivo. Fiecare pas sporește sentimentul de groază care îmi clocotește în stomac, fiecare pas îmi răcește sângele în vene. Nu știu ce ar fi mai rău, să îl găsesc pe tata aici sau să constat că nu mai este. Biscuiții din cutie zăngăne, lovindu-se unii de alții, și trebuie să îmi forțez mâinile să nu mai tremure.

Coridorul de la capătul scărilor este pustiu și exact așa cum mi-l amintesc, cu celule numerotate de-a lungul zidului, fiecare cu o mică ușiță, acoperind o ferestruică și o fantă lungă și îngustă în partea de jos.

Deschid ferestruica primei uși. Cutia cu biscuiți aproape îmi cade din mâini când îmi duc instinctiv o mână la gură, ca să-mi ascund strigătul. Fetele din camionetă au fost despuiate cu totul și două dintre ele s-au ghemuit pe patul îngust, în vreme ce alte două zac pe podea în aceeași poziție – brațele goale înfășurate în jurul picioarelor goale, îndoite la pieptul dezgolit. Pentru prima dată le văd limpede. Tremură și privesc țintă în față. Una singură întoarce capul și mă privește prin deschizătură. Pe chipul ei se citește groaza, care încet se transformă într-o tristețe disperată. Știe ce urmează. A auzit poveștile care circulă. Cred că are în jur de cincisprezece ani.

Strecor biscuiții prin fanta de sub ușă. În cea de-a doua celulă sunt celelalte șase fete într-o stare mai mult sau mai puțin asemănătoare. Cea mai mare dintre ele, cea care a încercat să le protejeze în camion, le înconjoară cu brațele, ascunzându-și propria frică să le încurajeze pe ele. Îmi amintește de Marina. Din nou, repet gestul meu jalnic de alinare și le strecor niște biscuiți prin fantă.

Or mai fi și altele? Deschid a treia celulă și o găsesc goală, însă păturile sunt răscolite în forme contorsionate pe podea, amprente și urme de scuipat pe ferestruica din ușă, acolo unde cineva a încercat să se uite din cealaltă parte. Asta e singura dovadă pe care femeile care au fost ținute în această celulă au lăsat-o în urmă, urme discrete de viață și disperare. Cine știe unde au sfârșit sau dacă mai sunt în viață.

Cercetez și a patra celulă, și a cincea, și a șasea. Toate par să fi fost locuite până de curând, deși nu găsesc în asta nicio consolare. Cu ochii închiși și fruntea apăsată pe piatra rece a zidului, îmi imaginez ce soartă trebuie să fi avut prizonierii recenți. Acum îmi dau seama că locul acesta, tabăra aceasta, nu este deloc o închisoare. Este un țarc de lângă abatorul unde vietățile sunt transformate în carne.

Simt cum amețeala se transformă în ură și ura în furie și jur pe propria mea viață că îi voi face pe bărbații de sus și pe cei doi Kladivo, tată și fiu, să plătească.

Mă îndrept spre ultima celulă și deschid ferestruica. Înăuntru e o singură siluetă, a unui bărbat dezbrăcat până la brâu, întins pe patul de campanie. Are capul întors spre perete, dar zăresc o barbă stufoasă, de un castaniu bătând spre argintiu. Părul îi e lung și dezordonat, netuns de luni întregi. Arată precum un prizonier de război dintr-un manual de istorie, victima unei atrocități. Bărbatul se întoarce pe spate și

privește tavanul. I se văd coastele ieșite în afară, ca ale unui schelet.

Deodată zărește ferestruica deschisă și privește cu ochii mijiți să vadă cine e. În ciuda bărbii care îi acoperă obrazul și a kilogramelor pe care le-a pierdut, în ciuda pielii care odinioară era albă și acum e cenușie, îl recunosc pe tatăl meu.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Lumina bate din spate, căci nu pare să mi se vadă chipul său, cel puțin, nu pare să mă recunoască. Palmele se lipesc de buze, acoperind un țipăt mut. Trăiește! Dar e atât de slăbit…

Deodată se aud pași pe scări. Închid fereastra și ochii, încercând să mă liniștesc.

— Ai terminat?

E Emil, din celălalt capăt al coridorului.

— Da.

— Grăbește-te! Vreau să mă întorc în oraș.

— O secundă.

Când sunt sigură că Emil a plecat, scot pistolul din buzunar și îl cântăresc în mână. Aș putea să îi împușc pe toți înainte ca vreunul din ei să pună mâna pe un kalașnikov? Nici nu încape îndoială. Firește că nu.

Mă întorc spre fereastra celulei unde e închis tata. Sunt pe punctul să o deschid și să mă așez în fața lui ca să vadă cine sunt; dar logica preia controlul impulsurilor mele. Logica mea spune: *Nu, gândește-te*! *Nu ai de unde să știi care va fi reacția lui. Nu ai cum să-l strigi prin ușa celulei, fără ca cei de sus să te audă. Nu are rost să riști totul acum, când ești pe ultima sută de metri.*

Plec de lângă ușă și urc scările înapoi.

— Sunt gata, îi spun lui Emil.

— De ce plângi?

— Du-te dracului! Hai să mergem!

Urcându-mă în mașină, le promit în gând fetelor și tatii că mă voi întoarce. Aceeași promisiune le-o fac lui Emil și celorlalți bărbați.

•

Stau în picioare, lângă patul lui Roman, cu propriul său pistol îndreptat spre tâmpla lui. E întins pe spate, sforăind ca un prost, cu pieptul săltând regulat sub bandajele care îi înfășoară coastele. Bunul simț îmi dictează să-l ucid. N-am nicio îndoială că în acest moment creierii lui se vor împrăștia peste tot, păsărelele vor cânta triluri fericite și un cor al victimelor clanului Kladivo mă va asurzi cu imnurile lor de recunoștință și ușurare.

Dar nu voi apăsa pe trăgaci. Nu o voi face, pentru că asta nu-l va elibera pe tatăl meu, nici pe femeile din celule. El nu este singurul soldat din această oaste a nelegiuiților. Roman nici măcar nu e singurul pe care îl cheamă Kladivo. Dar o să apăs pe trăgaci în curând, și acest gând este suficient ca să-mi dea curaj să trec la următorul pas. Așez pistolul înapoi în tocul

de gleznă, pe care îl pun printre sticlele de colonie, perfect aranjate pe etajera din toaletă. Apoi îi iau de pe podea hainele cu care a fost îmbrăcat seara trecută. Îi așez sacoul pe umerașul din lemn de cedru și îl atârn de clanța ușii. Îi strâng ghemotoc cămașa care miroase a lichior și o pun în coșul de rufe murdare.

Ia uite, Roman, ce grijă are prietena ta de tine!

Mă întorc în living și iau sticla de vin pe care am deschis-o când m-am întors în apartament la șapte și jumătate dimineața. E bun vinul, de o culoare burgundie, cu gust de struguri prea copți și de pământ. Dar acum nu contează gustul. Ci efectul. Să șterg din minte ce am văzut și să scap de imaginea siluetelor tremurânde ale bietelor fete îngrozite.

— Am crezut că nu bei.

Mă întorc și îl văd pe Roman în picioare, la capătul holului, îmbrăcat în halat de baie.

— Astăzi mi s-a părut o zi potrivită să încep, răspund, conștientă că rostesc cuvintele cu o oarecare dificultate.

— Cum a fost noaptea trecută? întreabă el, încuviințând din cap. Ai luat marfa cu Emil?

— Nu știam că marfa era un grup de fete.

— Aș vrea niște cafea, răspunde el, ridicând indiferent din umeri.

— Poftim?

Îmi face semn din cap spre bucătărie.

— Aș bea niște cafea. Du-te și fă-mi-o!

În timp ce mă îndrept spre bucătărie, îl privesc. Un monstru educat la Yale, îmbrăcat într-un halat de baie scump.

Roman vine în urma mea, explicându-mi cum să-i folosesc espressorul. Butonul ăsta, nu celălalt. Umple cu apă până aici, nu până acolo.

— E din Italia, deci poartă-te cu grijă cu el, îmi spune, savurând momentul, dându-mi instrucții de doi bani.

Se reazemă de perete, privindu-și concubina-menajeră cuminte. Termin și îi împing ceașca de espresso pe blatul bucătăriei.

— Or să fie vândute la licitație, corect? Fetele din tabără.

— Întotdeauna folosesc o farfurie, răspunde el, gesticulând cu ceașca. Atunci când îmi beau cafeaua.

Găsesc farfurii într-un dulap și scot una.

Mă studiază o vreme cu privirea, își soarbe cafeaua, apoi mă studiază din nou.

— Cine ți-a spus despre licitație? Emil?

— Da.

— Păi, tot voiai să înveți mersul afacerilor noastre. Astea sunt… afacerile noastre.

— Erau doar niște… copii, mă bâlbâi, căutând cuvintele. Copii, Roman.

— Asta e viața. Unii oameni valorează mai mult decât alții.

Așază ceașca și farfuria pe blat, apoi își afundă mâinile în buzunarele halatului.

— Apropo, bună cafea! Aparatul are toane, dar tu ai nimerit-o.

— Mă bucur.

Se lasă o clipă tăcerea.

Deodată, Roman mă înșfacă de cămașă, izbindu-mă de perete. Trage un cuțit din suportul de pe dulap și ridică vârful spre ochii mei. Lama nu tremură. Stă fără emoție în aer.

— Tu știi ce aveau fetele alea acasă, în satele de unde au plecat? Niciun rahat. Noi le îmbrăcăm în rochii Versace și le ducem la coafor.

Omoară-l acum! *Omoară-l*! *Răsucește-i încheietura mâinii*! *Aplică-i un genunchi în stomac*! *Bagă-i lama cuțitului în gât*! Dar îmi ridic mâinile în aer, într-o capitulare amară.

— Am înțeles, Roman. Te rog!

Tăișul mai întârzie o secundă cu vârful lamei la câțiva milimetri de piele. În spatele cuțitului, chipul furios al lui Roman, arată că e gata să atace. Apoi dă drumul cămășii, trăgându-mi pe nesimțite o palmă care mă trimite în salt la podea.

Simt o picătură umedă pe buză și un strop de sânge se scurge pe podeaua de marmură. Roșu pe alb. E urmată de o a doua și o a treia, o mică ploaie, precum urmele de gloanțe într-o țintă. *Lovește-l peste picioare.*

Roman așază cuțitul pe blatul bucătăriei și îngenunchează lângă mine.

— Pe tatăl meu l-ai păcălit. Crede că ești cine știe ce cățea cu sânge-n vene. Dar eu mă întreb, Sofia, chiar mă întreb dacă ești îndeajuns de tare pentru lumea asta. Îndeajuns de dură, încât să faci ce trebuie.

Rămân nemișcată o clipă, cu privirea țintă la sângele de pe podea.

— Sunt îndeajuns de tare, răspund.

— Pentru ce?

— Îndeajuns de tare să fac ce am de făcut.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Aș dori să le mulțumesc lui Bohdan Kladivo și fiului său, Roman. Aș mai dori să le mulțumesc lui Emil, lui Libor și celor trei englezi și tipului din trenul din Berlin spre Praga. De asemenea, doresc să le mulțumesc lui Paulus și lui Christian. Și cum l-aș putea uita pe porcul de pe aleea din spatele barului din Paris? Cum se chema? Capra costelivă? Capra dolofană? Cine își mai amintește? Oricum, aș vrea să le mulțumesc acestor oameni. Pentru lecțiile pe care mi le-au oferit. Pentru că mi-au hrănit acel ceva din mine, cruzimea, care crește tot mai puternică și mai nemiloasă cu fiecare zi.

Este marți, dimineața zilei în care va avea loc licitația. Întâmplător, este și ziua mea. Astăzi împlinesc optsprezece ani – sau mai bine spun Gwendolyn Bloom îi împlinește, acea versiune cuminte, aproape bătrânicioasă, pe care cruzimea a devorat-o. Ziua în care împlinești optsprezece ani este ziua în care devii om mare și iei cu tine în lumea adulților tot ce ai învățat până acum. Tot ce ai trăit până acum a fost doar un preludiu, o repetiție înainte de marea premieră.

Deși în seara asta va avea loc o petrecere cu mare tam-tam, unde Roman va purta smoking și eu, rochia verde smarald cu paiete, nu va fi sărbătorită ziua mea de naștere. Această petrecere va fi dată în cinstea bărbaților care vor zbura în avioanele lor private din toate colțurile lumii, bărbați atât de bogați, încât banii lor le permit să transcendă moralitatea și să cumpere o altă ființă omenească.

Și aceste tranzacții vor fi acompaniate de o ceremonie nemaivăzută prin care își vor câștiga aceste drepturi. Cazinoul este închis, astfel încât scena să poată fi decorată cu – Roman, dă-mi puțin lista – crudités pregătite dis-de-dimineață de bucătarul șef de la Ritz-Carlton și sticle de scotch Macallan, vechi de cincizeci și cinci de ani, și râuri de șampanie Armand de Brignac. Bohdan și Roman își petrec ziua întreținându-și clienții, în vreme ce majoritatea seniorilor se ocupă de supravegherea armatei închiriate. Ei pregătesc fetele care sunt deja la etajul al treilea al cazinoului, îngrijindu-se de machiajul, coafura și rochiile pe care le vor purta.

Dar cei mai de jos nu sunt implicați în acțiunile din seara asta. Emil și Libor trebuie să încheie o altă afacere, în altă parte. Pe ajutorul lor contez eu, deși ei încă habar nu au.

— Aerisește-mi smokingul și pune-l pe umeraș în baie, îmi spune Roman înainte de a pleca. Și papionul s-a cam uzat. Ia-mi unul nou de la Pařížská – din rejansă, nu satin – și caută-mi butonii.

— Bine, spun și îl urmăresc închizând ușa în urma lui.

Ziua mea este la fel de încărcată ca a celorlalți. După ce îi scot smokingul din sacul de plastic de la curățătorie, scotocesc în sertare să îi găsesc butonii și mă opresc la magazin să îi cumpăr un nou papion; cruzimea și cu mine ne pregătim să aruncăm lumea în aer.

Clădirea în care locuiește Libor, dintr-un cartier lipsit de farmec de la periferia arondismentului 8, nu e rea deloc. Bine întreținută și cu flori la fiecare balcon. Țiglele de teracotă strălucesc aprins chiar și în lumina cenușie a dimineții.

Mă ascund într-un tumult de oameni care intră și ies dintr-o mică băcănie de vizavi de clădirea în fața căreia bag de seamă că este încă parcată mașina lui. Mă strecor pe o alee discretă, scot un telefon nou și formez 112, varianta europeană a lui 911. Operatoarea răspunde în cehă, firește, dar cum eu nu vorbesc cehă, îi povestesc în rusă, știind că voi fi înregistrată. La început mi-e puțin teamă, pentru că nu am mai jucat niciodată teatru. Voi fi convingătoare? Povestea mea o să sune veridic? Dar adevărul este că am jucat teatru încă de când am pus piciorul în Europa.

Un bărbat pe nume Libor Kren m-a bătut, povestesc. M-a amenințat cu un pistol. Este drogat cu metamfetamina care e depozitată peste tot în apartamentul lui. Cinci, poate chiar șase kilograme. Un mare traficant de droguri, Libor. Ah, mi-e atât de frică! Acum sunt ascunsă în baie. Adresa este 556 Na Strázi, Praga 8. Vă rog să vă grăbiți! Mă tem pentru viața mea. Ah, m-a găsit…

Închid telefonul, scot SIM-ul și îl strivesc cu tocul ghetei. La exact șase minute și patruzeci și trei de secunde după apelul meu, privesc de peste stradă cum două mașini de poliție și o dubă a forțelor speciale ajung în același timp. Două minute mai târziu, Libor și fratele lui de droguri sunt scoși din clădire cu mâinile legate la spate. Libor are o vânătaie proaspătă la ochi și șchiopătează vizibil.

A trecut mai puțin de o săptămână de la ultima arestare a lui Libor – din noaptea în care trebuia să plece cu Emil – și nu am nicio îndoială că de data asta tratamentul va fi mai dur. Tânăra care se ascundea în baie nu va fi găsită, cum nu vor fi găsite nici cele cinci sau șase kilograme de metamfetamină, în schimb vor găsi cu siguranță ceva droguri și câteva arme. Chiar și cu cei mai buni avocați din Praga va sta după gratii cel puțin o zi, două. Și nu am nevoie de mai multe.

Iau următorul metrou spre Praga1 și ajung la cazino o jumătate de oră mai târziu. Încă nu s-a aflat de arestarea lui Libor, dar rămân prin preajmă, prefăcându-mă că îi ajut pe cei de acolo pentru petrecerea de diseară. Când îmi ajung la urechi

înjurăturile lui Emil, știu că vestea s-a răspândit. Astăzi era ziua în care aveau de ridicat un transport de ceva fără legătură cu licitația, dar tot foarte important. Absența lui Libor creează anumite neplăceri și Emil va fi nevoit să improvizeze. Spre norocul lui, eu sunt aici.

Îl trag deoparte pe hol și mă ofer fără nicio tragere de inimă. Cât de departe e? întreb. Nu foarte departe, răspunde Emil. Ne întoarcem înainte de căderea serii? Da, avem timp berechet, răspunde el. Hai să mergem!

•

De data asta nu avem camionetă sau dubă. Avem doar o Skoda rablagită cu Emil la volan. Fără numere de înmatriculare, doar o adeverință de înregistrare temporară emisă de poliția din Bratislava, Slovacia, pusă la geamul din spate. Sunt convinsă că ne îndreptăm spre tabără când Emil intră pe autostradă în direcția Brno, un oraș aflat la aproximativ două ore la sud-est de Praga.

— Ce e în Brno? întreb.

— Ce trebuie să ridicăm, răspunde el, tonul dându-mi limpede de înțeles că nu îmi va furniza alte detalii.

— Care trebuie dus la tabără, corect?

— De ce mă întrebi? zice, privindu-mă suspicios.

— Eram doar curioasă.

— Da, răspunde el. De ce zâmbești?

Mi-l imaginez pe tata în celulă, cu privirea ațintită spre ușă, deznădăjduit, fără să știe că sfârșitul odiseei lui e doar la câteva ore depărtare.

— Zâmbeam?

De data asta este vorba despre o tranzacție de bani, îmi povestește mai târziu Emil, trăgându-și rucsacul de pe bancheta din spate. Mă uit înăuntru și văd cărămizi de bancnote de 500 de euro învelite în folie de plastic: 450.000 euro în total. Surprinzător cât de mic și ușor e coletul.

Cu o jumătate de oră înainte de a ajunge la Brno, ieșim de pe autostradă pe o stradă pustie, între două fabrici închise; furnalele sunt adormite, parcările pustii. Ne oprim într-o parte a străzii și așteptăm. La fel ca data trecută, Emil îmi întinde un pistol.

— Crezi că vor fi probleme?

— Niciodată nu poți ști.

Suntem acolo de doar cinci minute, când o camionetă își face apariția de după colț, în capătul îndepărtat al străzii. Arată ca o camionetă pe care oamenii o închiriază când se mută, dar nu e scris nimic pe ea, nu are niciun logo, doar numere de înregistrare. Înăuntru, mașina trebuie să fie încărcată cu ceva

foarte greu, căci spatele mașinii se zdruncină, lovindu-se de gropile de pe drum. Se oprește la zece metri în fața noastră.

Emil coboară din mașina noastră.

— Rămâi aici și ține pistolul pregătit, îmi spune el. Când îți fac semn cu mâna, aduci rucsacul cu bani.

Doi tipi se dau jos din camionetă. Părul lor negru este aranjat cu meticulozitate și poartă niște costume prost croite. Unul dintre ei are sub braț un kalașnikov grosolan.

Emil se apropie de ei și urmează o scurtă conversație, la finalul căreia un bărbat cu umeri largi și o cravată portocalie rânjește cu gura până la urechi. Emil se întoarce și flutură brațul spre mine. Ies din mașină și mă duc la ei, cu rucsacul în mână.

De oriunde ar veni acești bărbați, nu se înțeleg cu Emil decât în engleză.

— E prietena ta? întreabă tipul cu cravată portocalie.

Emil ia rucsacul din mâna mea și îl aruncă spre el.

— E asociata mea, Nikko.

— Poate vreau să fie asociata mea, spune el, așezând rucsacul pe bancheta din dreapta și aruncându-mi o privire plină de subînțelesuri.

Simt cum mă crispez, prinzând mai strâns arma în buzunar.

— Hai să încheiem afacerea, spune Emil.

Nikko deschide rucsacul și frunzărește bancnotele, în timp ce tipul cu kalașnikov stă de pază.

— Totul e bine, spune Nikko după un moment. Poftiți, prieteni, să vedeți marfa!

Emil și cu mine îl urmăm spre ușile din spate ale mașinii, cu tipul înarmat la câțiva pași în urma noastră. Ridică grilajul și dezvăluie niște lăzi verzi, imprimate cu litere chinezești, stocate pe jumătate din remorcă.

— Douăzeci de lăzi, grenade antitanc PF-89, optzeci de milimetri standard, spune el, plimbându-și mâna peste una dintre lăzi, de parcă ar fi capota unei mașini scumpe.

— Deschide-le! spune Emil.

Nikko ia o rangă din interiorul remorcii și deschide capacul. Înăuntru, cinci grenade sunt ținute în loc de niște suporți din lemn. Fusiforme, au un aer ieftin, făcute din plastic și metal ștanțat, dar știm că sunt ucigătoare.

În vreme ce Emil inspectează marfa, eu fac calcule în gând. Cinci grenade într-o cutie ori douăzeci de cutii înseamnă o sută de grenade în total. Dacă fiecare ucide în medie zece oameni, ca să avem o cifră rotundă, înseamnă teoretic o mie de morți.

Bună treabă, Gwendolyn. Poți fi mândră de tine.

— Număr de înregistrare slovac, curat, spune Nikko, întinzându-i lui Emil cheile mașinii. Nu ar trebui să aveți

probleme.

•

Camioneta pe care ne-au dat-o este mai înceată și mai ramolită decât mașina pe care le-am dat-o la schimb, dar până la ora patru după-amiază suntem la o oră depărtare de tabără. Din cauza încărcăturii pe care o transportăm, Emil a ales străzile mai lăturalnice.

— Nu vrem să ne oprească poliția cu chestii din astea în spate, îmi explică el.

— Cine erau tipii ăia?

— Nikko. Ia grenadele de la Ministerul Apărării Bulgar. Pe celălalt tip nu îl cunosc.

— Și cui le vinde Pan Kladivo?

— Sunt prea periculoase să le vândă cuiva din Europa, spune el ridicând din umeri. Dar atâta timp cât nu sunt îndreptate spre mine, mă doare fix în cot.

Mă întorc la harta de hârtie deschisă în poală și navighez, în timp ce Emil îmi spune că va folosi banii pe care îi va face din această afacere pentru o canapea de piele și o proteză de șold pentru mama lui.

— E greu de condus camioneta? întreb.

— Nu e la fel greu ca mașinile mari, răspunde el. Dacă poți conduce o mașină, poți conduce și asta.

Nu am mai condus deloc de când ne-am mutat la New York. Dar am făcut un curs de condus pentru copiii de diplomați la Moscova. În fiecare weekend, tata și cu mine mergeam cu break-ul lui Volvo în cartierele de la marginea orașului unde exersam.

— Pot încerca și eu?

— Să conduci camioneta? exclamă Emil. În niciun caz!

Până la urmă, reușesc să îl conving și, când facem schimbul, câțiva kilometri mai departe, Emil se strâmbă inconfortabil de fiecare dată când apăs prost ambreiajul sau uit să schimb vitezele. Abia după o vreme își descleștează pumnul de pe mânerul portierei și se mai relaxează. Avea dreptate: este ca și cum ai conduce o mașină, doar că mai mare și mai puțin agilă.

— Mergi în seara asta la licitație? mă întreabă, în vreme ce mașina se zguduie de-a lungul unui drum pustiu și murdar.

— Eu nu sunt de vânzare, deci nu.

— Nici eu nu merg, spune el cu ciudă. Oamenii de stradă nu sunt bineveniți. Pan Kladivo se teme că o să râgâim sau o să spunem vreo prostie de față cu prietenii lui miliardari. Un rasist.

— Dacă femeile sunt deja la cazino, cine mai e la tabără?

— Cei șase paznici care sunt de obicei acolo, pentru că încă îl mai avem… știi tu pe cine.

— Nu știu.

— Pe moșul ăla. Din celulă. Nu contează, spune el dând din cap. Îmi faci și mie o favoare?

— Ce favoare? întreb, strângând volanul cu putere.

— Află de la Roman cu cât se vinde roșcata. Cea din Petersburg, continuă el bătând cu degetele în marginea ferestrei. Într-o zi o să am un milion de euro și o s-o cumpăr. Sau cine știe, poate nu pe ea. Una ca ea. Dar cu țâțe mai mari.

Și cu asta, a sosit timpul să acționez.

Trag mașina într-o parte a străzii și deschid portiera.

— E ceva cu roata, spun și cobor din camionetă.

Ocolesc mașina până în partea dreaptă, rămân lângă roata din spate și îl strig pe Emil.

— Uite, îi spun arătând spre roată, când ajunge lângă mine.

— Nu are nimic, spune el, mijind ochii.

— Ia uită-te mai bine!

Se ghemuiește pe vine și bate cu pumnul în cauciuc.

— N-are nici pe dracu'.

Dar când se întoarce, dă nas în nas cu pistolul pe care mi l-a dat mai devreme. Buzele îi tresar să spună ceva, dar îl împușc chiar deasupra ochiului drept.

Un stol de păsări se ridică speriate din copacii din jurul nostru și pentru o clipă, se înalță prin văzduh asemenea unor îngeri supărați. Apoi se fac nevăzute și rămân doar cu trupul lui Emil.

•

Paznicul de la intrarea în tabără deschide poarta fără să stea pe gânduri. Mă recunoaște și, din viteza cu care intru și din țipătul claxonului, înțelege că este o urgență.

Trag camioneta în centrul curții, o scot din viteze și sar din ea.

— Emil a fost împușcat, strig spre paznicul de la poartă. Nu sta acolo ca tâmpitul, du-te și adu ajutoare!

Gardianul o ia la fugă spre ușă și alți patru paznici vin din clădirea principală alergând spre mine. E trupa obișnuită, aceiași bărbați care erau la datorie și data trecută când am fost aici. Ridic grilajul din spate al remorcii.

— E greu, am nevoie de toți să îl cărăm.

Toți cinci urcă și se îngrămădesc în jurul trupului, neștiind ce să facă mai întâi. Apoi se ghemuiesc lângă el și încep să îl împungă, ca și cum ar fi suficient dacă ar reuși să îl trezească. Apuc trapa grilajului și îl trag cu putere în jos, apoi pun piedica, închizându-i înăuntru.

Strigătele sunt camuflate de pereții camionetei, dar înțelesul lor este limpede ca lumina zilei. La început sunt strigăte confuze, făcând loc ordinelor care se transformă în urlete

furioase. În câteva secunde încep să se audă bătăi în ușă și lacătul se mișcă la încercările lor de a ridica grilajul.

Pe drumul de întoarcere, acesta a fost unicul meu plan; dar pe când urcam trupul lui Emil în remorcă, mi-a trecut prin minte că ar trebui să profit de ocazia care mi s-a ivit și să fac lumea puțin mai bună.

Cu acest gând, bag mâna în cabina camionetei și trag o grenadă pe care am scos-o din lăzi. E surprinzător de ușoară când iei în considerare catastrofa pe care o poate provoca, dar tocmai asta e și ideea, nu? Ușoară, încât și un copil să o poată detona. Înot prin noroi până în capătul îndepărtat al curții, ridic lansatorul pe umăr și țintesc spre centrul camionetei. Trag cu degetul mare mecanismul de acționare simplu, asemănător cu al unui pistol.

Din camionetă se aud alte strigăte și pocnetul gloanțelor lovind tabla. Unul dintre ei a avut prezența de spirit să ia un pistol și acum încearcă să împuște lacătul prin ușă.

Șuieratul grenadei țâșnind din lansator mă ia pe nepregătite. Mintea mea nu poate concepe cum ceva atât de puternic și de înfricoșător, încât mă ia cu amețeală, poate fi declanșat la o simplă apăsare a unui trăgaci. E un gând ce ar merita aprofundat, dacă doar ideea ar fi trăit mai mult de o fracțiune de secundă. Dar gândul moare în bubuitul care urmează șuieratului și în avalanșa alb-portocalie de flăcări ce se rostogolesc afară din camioneta făcută praf; îmi simt trupul ridicat și îmi trece deodată prin minte că probabil am calculat prost distanța la care ar trebui să mă aflu. Întregul corp îmi este proiectat în spate și mi se pare că moartea asta doare mai puțin decât mi-aș fi imaginat.

Câteva secunde îmi pierd cunoștința. Apoi deschid ochii și văd cerul deasupra mea, un cer de plumb, orb și lipsit de viață. Simt o durere surdă în urma impactului, deși nu îmi amintesc explozia în sine. Ceva e în neregulă cu vederea mea în timp ce mă ridic, lumea parcă îmi pare mai clară, liniile mai aspre. Camioneta este acum un schelet în flăcări, care păstrează doar o amintire a formei originale și totul mi se pare deodată foarte frumos. Bărbații din interior sunt morți și singurul meu regret este că i-a luat pe nepregătite. Îmi cercetez corpul, să depistez vreo rană, dar singurele urme pe care le văd sunt de noroi.

Abandonez lansatorul și, trăgând pistolul din buzunar, pornesc spre închisoare. Doar cinci paznici au urcat în camionetă, nu șase, câți a spus Emil că păzesc tabăra de obicei. Asta înseamnă că unul dintre ei este încă aici și trebuie să fiu pregătită.

Holul de la intrare este pustiu, la fel și bucătăria. Răstorn la pământ stația radio – singurul mijloc de comunicare dintre

tabără și Praga – și smulg firele din spate. Apoi scotocesc în sertare până dau de o legătură de chei grele de fier pentru celulele de dedesubt. Mi le îndes în buzunar și mă servesc cu un kalașnikov frumos, cu un aer nemilos, lăsat de cineva pe masă. În cele din urmă, caut prin buzunarele hainelor care atârnă pe spătarele scaunelor și scot cheile de mașină pentru vehiculele de afară.

Cu butonul de siguranță tras, mă strecor din bucătărie spre scări, le cobor în grabă și cercetez coridorul cu celule. Nici aici nu dau de cel de-al șaselea paznic. Deschid ferestruicile de la toate ușile celulelor, mai puțin de la ultima, și văd că sunt goale.

Ajung în dreptul celulei în care e închis tatăl meu și deschid cu grijă fereastra, nedorind să descopăr că, după tot ce am făcut, a fost mutat de aici. Dar e acolo, în picioare, pășind neliniștit și privind îngrijorat spre ușă. A auzit, fără îndoială, explozia și a simțit clădirea cutremurându-se. La sunetul cheilor în broască, se lipește de peretele cel mai îndepărtat al celulei, cu teroarea întipărită pe chip.

Răsucesc mânerul lacătului și deschid ușa. Singurele lucruri pe care le vede sunt hainele pline de noroi și kalașnikovul. Nu că m-ar recunoaște altfel. Fetița pe care a lăsat-o la New York era blândă și timorată. Femeia care sunt acum nu are nimic de-a face cu ea.

Își ridică brațele în față, așteptând împușcătura. Este primul lucru pe care l-ar face paznicii dacă tabăra ar fi atacată. Dar când glonțul nu vine, îmi aruncă o privire furișă din spatele degetelor. Deodată chipul i se înmoaie – vizibil chiar prin barba stufoasă care îi acoperă obrazul – și înclină capul într-o parte. Mijește ochii spre mine și un oftat slab îi scapă printre buze.

— Tată, spun.

Dar cuvântul acesta e o ghicitoare, precum un cuvânt într-o limbă străină pe care își amintește să o fi auzit, însă al cărei sens l-a uitat.

— Cine ești? întreabă șoptit.

— Tată, eu sunt, răspund, cât de blând pot. Eu sunt, Gwendolyn.

Brațele îi tremură o clipă în aer, apoi îi cad pe lângă trup ca și cum ceea ce le susținea ar fi fost deodată tras. Își clatină capul într-o parte și în cealaltă, refuzând să creadă că prezența mea este mai mult decât o halucinație.

Fac un pas mic în față, dar se retrage îngrozit.

— Ți-am spus tot ce știu, mă imploră. Ți-am spus unde sunt codurile de acces. Ți-am spus.

— Sunt eu, Gwendolyn, tată!

Se întoarce, apăsându-și obrazul de perete.

— Nu mai am nimic, suspină el. Aveți totul.

Ridic o mână și o îndrept șovăitor spre el, dar când îi ating umărul, se ferește. Apoi îl ating din nou, mai ferm de data asta, cu o mână pe umăr și cu cealaltă pe braț. Se trage înapoi și simt cum tremură din toate încheieturile.

— Tată! Tată, sunt eu. Ascultă-mă!

Buzele umflate și crăpate încep să se miște de parcă ar încerca să facă ceva. Închide ochii, apoi îi deschide din nou. Deodată ridică o palmă transpirată și o apasă pe obrazul meu.

Acum e rândul meu să închid ochii, strângând pleoapele sub care se adună lacrimile. Îmi cuprinde capul cu brațele lui slabe și îi simt respirația pe scalp când zice:

— Gwen, tu ești. Gwen, fetița mea!

— Am venit să te scot de aici!

— Cum ai… Cum ai ajuns aici?

— Am făcut niște lucruri îngrozitoare, tată.

Mă ține strâns. Întreaga poveste a lucrurilor pe care am fost nevoită să le fac apare, fără îndoială, în imaginația lui, într-o explozie de lumină și căldură.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Avem o înțelegere tacită să nu ne punem întrebări. El nu mă întreabă nimic și eu nu îl întreb, până când nu suntem la o depărtare considerabilă de închisoare. Cel de-al șaselea paznic trebuie să fie pe undeva și amândoi suntem îndeajuns de inteligenți, încât să știm că lucrurile încă nu s-au sfârșit. Deși pare să nu fi mâncat de câteva săptămâni, este într-o formă îndeajuns de bună, încât să se miște cu repeziciune. Astfel, insistă să preia Kalașnikovul din mâinile mele ca un tată bun, ascultând probabil de un fel de instinct care îi spune că m-aș putea răni cu mitraliera. Deși nu ar trebui să mă mai mire nimic, constat cu surprindere că pare foarte familiarizat cu arma. O verifică, o armează cu chipul serios al unui soldat experimentat, apoi înclină capul spre ușa deschisă a celulei. Îl urmez îndeaproape cu pistolul scos, pregătită, în timp ce urcăm treptele și cercetăm întregul parter.

Dar expresia serioasă dispare când ieșim din clădire și zărește carcasa camionetei, care încă arde. Observ că este profund întristat. Fiicele nu ar trebui să fie nevoite să își apere tații și nu ar trebui să ucidă oameni pentru asta.

Dintre mașinile aliniate în curte, trei au fost grav avariate de explozie și pentru celelalte nu avem cheile. Din cele două opțiuni rămase – un break Fiat și o Toyota de teren – alegem Toyota.

Concentrată asupra cheilor, aud deodată un șuierat, ca și cum o viespe furioasă ar tăia aerul din spatele cefei. Mă întorc spre tata și observ pe chipul lui o expresie uluită și un cerc roșu lărgindu-se pe umărul stâng. Mintea mea e prea înceată să proceseze ce se întâmplă, dar a lui nu e. Ridică mitraliera cu brațul drept și eliberează o rafală de gloanțe care împunge aerul cu un muget.

Privirea mi se mută spre ținta lui și îl văd pe paznicul mic și îndesat, cu alură de adolescent, care împungea cu arma femeile atunci când le-am scos din mașină; cel care mi-a ordonat să le dau un singur biscuit cu cereale, ca să nu se îngrașe. Îl recunosc chiar în clipa în care scapă mitraliera din mână. Se prăbușește în noroi cu fața în jos, cu gura căscată și brațele lipsite de viață pe lângă trup.

Când mă întorc spre tata, îl văd rezemându-se de mașina de teren, alb la față, cu palma apăsată peste umăr. Geme încet când îl ajut să urce pe bancheta din dreapta.

— E doar un umăr, Gwendolyn, mai am unul, spune printre dinți.

Răscolesc prin portbagaj în căutarea unei truse de prim ajutor, dar ce pot găsesc este un maiou alb, cât de cât curat. Îl împăturesc și îl apăs peste rană, apoi îl prind într-un soi de bandaj cu o rolă de bandă adezivă.

— Trebuie să plecăm, Gwendolyn, spune el făcând o grimasă de durere. Ar putea fi și alții.

Și are dreptate. Pentru moment, bandajul improvizat este singurul ajutor pe care i-l pot oferi. Bag Land Cruiser-ul în viteză și pornim printre porți, mașina guițând ca un porc de-a lungul potecii cu pietriș. Când ieșim în strada principală care duce spre autostradă, văd că e crispat de durere.

— Unde mergem, Gwen?

— La ambasadă. Ne pot ajuta acolo.

— Nu. Nu la ambasadă.

— Dar Kladivo… nu poate pune mâna pe tine.

Întinde mâna, apucându-mă de braț.

— Gwen, Bohdan Kladivo e CIA. E omul lor în Europa.

Cuvintele mă lovesc ca un uragan și am nevoie de câteva momente înainte să pot articula un răspuns.

— Imposibil. Kladivo e un monstru, tată. Face trafic de oameni – am văzut femei, fete…

Dar el știe deja asta, a aflat pe propria piele.

— Și celor din CIA prea puțin le pasă, Gwen.

— Dar dacă el e CIA, de ce te ținea prizonier?

— Pentru bani, Gwen. Întotdeauna e vorba despre bani. Așa funcționează lumea. Vechiul lui șef, Zoric – a lăsat în urmă conturi anonime. Kladivo și cineva din CIA aveau de gând să le fure. Eu am aflat.

Chipul îi e crispat de durere și se sprijină de spătarul banchetei.

— Doare, nu glumă.

— Am conturile, tată, le-am găsit în cartea pe care ai lăsat-o la Bela. El mi-a dat-o.

Face o grimasă, de data asta nu de durere.

— Spune-mi că glumești, Gwen.

— Am găsit și camera de depozit în Queens, am decodat cifrul, știu totul.

Întregul chip îi este acoperit de o mască de transpirație.

— Deșteptul de Bela, rostește enervat. Alea nu erau pentru tine. Niciodată nu trebuia… Gwen, ai un telefon?

Îl scot din buzunar și i-l întind.

Formează un număr și lipește aparatul de ureche.

— Da, domnul Angler la telefon, rostește după un moment. Transmiteți-i, vă rog, domnului Martin că astăzi plec din oraș, dar înainte să plec, aș dori un tur complet al apartamentului său.

Încearcă să păstreze un ton normal al vocii, dar este limpede că durerea e agonizantă. Vreme de aproape un minut se lasă tăcerea.

— Corect, turul complet, confirmă el. Și mă va însoți fiica mea.

Închide și lasă telefonul să cadă pe podeaua mașinii.

— Ce-a fost asta? Cu cine ai vorbit?

— Cu niște prieteni. Singurii prieteni care mi-au mai rămas, răspunde el, lăsându-se pe spate, cu pleoapele tot mai grele. Îmi pare rău, scumpa mea. Pentru ceea ce va urma, îmi pare rău.

— Tată, trezește-te. Pentru ce îți pare rău? Ce va urma?

— Nu la ambasadă, Gwen.

Vocea îi e tot mai stinsă, folosindu-și ultimele puteri înainte de a-și pierde cunoștința.

— Mergi spre Praga.

•

Pe drum îi verific pulsul la fiecare două minute. E slab și instabil. Undeva, la marginea orașului trag pe dreapta și mă asigur că bandajele sunt la locul lor, însă este limpede că trebuie dus la spital. Cu toți paznicii uciși și stația radio distrusă, sunt șanse minime ca Bohdan Kladivo să afle ce s-a întâmplat, dar nici nu risc să îl internez pe tata într-un spital oarecare și să îl las descoperit.

Găsesc telefonul la picioarele lui și formez ultimul număr apelat. Sună de trei ori, de patru, și răspunde o voce masculină.

— Da, domnule Angler.

Are un accent vag, imposibil de localizat… estul Franței, vestul Rusiei.

— Sunt fiica domnului Angler. Tatăl meu v-a spus că dorește să facă turul apartamentului domnului… nu îmi amintesc al cui.

— Desigur, răspunde vocea. Dumnealui are o problemă?

— Domnul Angler are nevoie de un doctor. A fost împușcat în umăr.

— Este conștient?

— Nu.

Timp de un moment se lasă tăcerea. În fundal aud păcănitul tastelor de computer.

— Sunteți în siguranță în acest moment?

Arunc o privire în jur. Suntem într-un cartier pustiu de antrepozite și magazine industriale.

— Da. Nu. Sau, mai bine spus, în momentul de față nu trage nimeni asupra noastră.

— Rămâneți acolo unde vă aflați. Cineva o să ajungă la dumneavoastră în cinci minute, spune vocea.

— Să vă dau adresa?

— O avem, domnișoară. La revedere!

Nu am idee cine sau ce vine spre noi, însă tatăl meu avea încredere în ei, deci sunt nevoită să am și eu. Cu toate astea, îmi las pistolul la îndemână în poală și urmăresc pe fereastră să văd dacă vine ceva sau cineva.

Îmi pare rău, a spus el, pentru ceea ce va urma. Dar oricare ar fi fost planurile tatii, va trebui să se descurce fără mine. Eu am alte planuri pentru ziua de astăzi și sunt doar pe jumătate realizate. Urmează să fac ceva prostesc. Mai mult, suicidal. Eul meu rațional spune să o las baltă, să plec și să las în urmă totul. Dar conștiința îmi dictează altceva. Așadar, am hotărât să îmi urmez conștiința, să mor acționând sau să mor încercând.

Am venit la Praga din datorie față de tatăl meu, dar voi sta din datoria morală pe care mi-am asumat-o față de acele fete în momentul în care le-am lăsat în mâinile lui Bohdan Kladivo. Am obligația de a le elibera, indiferent cum. Un microbuz alb apare de după colț. Cu geamurile negre și cuvintele CITY TOURS scrise pe ambele laterale. În Praga1, aceste microbuze de turiști sunt des întâlnite, dar la periferie, sunt o raritate.

Încetinește și oprește direct în spatele nostru; șoferul coboară și vine spre noi. Un tip înalt, la vreo patruzeci de ani, cu părul castaniu bătând spre cărunt, cu o geacă albastră pe care scrie tot City Tours. Cobor geamul.

— Acela este domnul Angler, alături de dumneavoastră? întreabă șoferul zâmbind.

Miroase a gumă de mestecat mentolată și accentul lui e pur american.

— Are nevoie de un doctor, spun.

— Așa se pare. Vom avea grijă de el, nu vă faceți griji.

Face un semn spre microbuz și din el coboară un bărbat și o femeie. Sunt îmbrăcați în blugi și geci de piele și poartă cu ei o geantă mare de pânză de sac cu o cruce roșie imprimată. Deschid portiera din dreapta și încep să îl examineze pe tata. În timp ce femeia apasă un stetoscop pe pieptul lui, bărbatul pipăie rana cu degetele înfășurate în mănuși de cauciuc.

— Să îl ducem în mașină, spune femeia.

Încep să protestez, dar șoferul așază o mână încurajatoare pe umărul meu.

— Sunt profesioniști și tatăl dumneavoastră va fi bine, spune el. Apropo, cum vă cheamă?

— Sofia… pardon Gwendolyn.

— Mie puteți să îmi spuneți Sam. V-a explicat tatăl dumneavoastră despre ce este vorba?

— Nu.

— Este o exfiltrație – un cuvânt mare care înseamnă că vă scoatem împreună cu tatăl dumneavoastră de aici.

— Eu nu pot, nu acum, răspund. Mai am de făcut ceva important. Sunt… de fapt, viața unor oameni depinde de mine.

— Plecăm acum sau nu plecăm deloc, mă înțelegeți? Acum opriți motorul.

Pe chipul lui nu se mai citește nici urmă de zâmbet. Fac precum mi se spune și așez cheile în palma întinsă.

— Opt ore, îi spun.

— Poftim?

— Opt ore, repet. Ne întâlnim aici, în același loc, în opt ore.

Sam dă din cap.

— Nu vom fi aici, Gwendolyn.

— Găsiți o soluție, îi spun.

•

Când revin în apartament, Roman a plecat deja după ce s-a schimbat în hainele de gală. În felul ăsta îmi pot desfășura în intimitate abluțiunile – ritualul de purificare a trupului de murdăria sarcinilor pe care le-am îndeplinit și a celor care mă așteaptă. Spăl noroiul și praful de pușcă al tatii cu săpunul cu lavandă al lui Roman, îmi rad picioarele cu aparatul de ras al lui Roman și îmi pieptăn părul cu gelul lui Roman.

Scot din ambalaj rochia verde cu paiete din strada Pařížská. Dumnezeule, este uluitoare. O îmbrac și reușesc cumva să închei fermoarul de la spate, apoi îndrăznesc să mă privesc în oglindă. În imagine nu văd cum arăt, ci mă văd pe mine însămi, așa cum sunt în realitate. O femeie îmbrăcată pentru bătălie, în armură verde. Un dragon ai cărui solzi reflectă lumina și devine o umbră de-a lungul contururilor trupului meu; iar dragonul se întoarce, se studiază în oglindă și se admiră, încântat de ce vede.

Apoi vin accesoriile de care voi avea nevoie în această seară la bal. Mănuși din satin gri ca porumbelul, până la cot, făcute la Paris. Poșetă neagră cu mărgele, confecționată la Milano. Capsule galben-maronii de otravă de șoareci făcute în Coreea de Nord.

Nu cred că voi reuși să ajung la întâlnirea – programată, dar refuzată – cu Sam. După ce cântăresc riscurile cu mare atenție, îmi este clar că probabil nu voi scăpa cu viață. Dar trebuie să îmi spăl niște păcate. Eu le-am dus pe fete în vizuina ursului, dar ce le așteaptă de astăzi înainte va fi și mai rău. Acum soarta lor este responsabilitatea mea – prețul pentru păcatul pe care l-am comis. Dacă reușesc și le eliberez, atunci voi merita să trăiesc. Dacă eșuez și voi fi capturată, atunci nu merit să rămân în viață. În acest caz, voi strivi între dinți o capsulă de otravă. Partea care urmează va fi dureroasă, dar scurtă. Mai

scurtă și mai puțin dureroasă decât tratamentul pe care mi l-ar aplica Bohdan Kladivo.

Mai am ceva de făcut înainte să plec de aici. Mă așez pe canapeaua din sufrageria lui Roman, încrucișându-mi gleznele. Îmi văd reflexia în geam, o siluetă lipsită de trăsături. Îmi ia un moment să-mi adun curajul, dar înainte să încep să mă îndoiesc de hotărârea luată, tastez deja numerele pe telefon și la capătul celălalt se aude sunând. Sună de două ori. De trei ori. De patru ori. Mesageria vocală a lui Terrance.

Amuțesc prostește când aud bipul, nepregătită pentru varianta în care nu ar răspunde. Înghit un nod din gât și acum va fi primul lucru pe care îl va auzi, teama mea înecată, răgușită.

— Bună, spun într-un final, pe un ton plat, ca într-o confesiune. Sunt eu. Mă pregătesc… să ies. Nu știu cum mă întorc. Poate e pentru ultima dată când vorbim deci… uite, vreau să îți mulțumesc pentru tot.

Mă opresc, jenată dintr-un oarecare motiv de ceea ce sunt pe punctul să spun. Încă o dată aud zgomotul static al distanței, al sateliților și al particulelor solare și al spațiului prea vast dintre noi. Dau la o parte jena și continui:

— Vrea să spun că… vreau să îți spun că… știi, eu n-am mai fost până acum îndrăgostită. Nu cu adevărat îndrăgostită. Mă rog, o dată am crezut că sunt, dar… știu că sună stupid, dar…

Deodată telefonul scoate trei piuituri robotice. Apel întrerupt, scrie pe ecran. Când? Mă întreb. În ce moment s-a întrerupt? Care vor fi ultimele cuvinte pe care le va auzi?

Arunc telefonul pe canapea lângă mine. Probabil așa e mai bine. Chiar dacă nu va auzi niciodată mesajul meu, măcar am spus cu voce tare ce simt sau cel puțin o parte. Cât despre cuvintele care mi-ar fi putut ieși din gură dacă nu s-ar fi întrerupt, habar nu am. Dacă i-aș fi spus că-l iubesc, nu aș fi fost complet sinceră. Ce iubesc este lumea în care doi oameni se pot îndrăgosti unul de altul stând pe o bancă într-un parc, temându-se doar de vagabonzii care dorm pe o altă bancă sau de picăturile de ploaie, vorbind despre planurile de viitor care acum, cel puțin pentru unul dintre noi, nu se vor materializa niciodată.

Afară, pe strada de dedesubt, aud sunetul ascuțit al unei sirene de ambulanță, anunțând lumea că se îndreaptă spre o dramă. Verific ora și bag telefonul în poșetă. Dumnezeule, cât de târziu este!

•

Iau un taxi până la cazino, închis în această seară pentru milionarii prăpădiți. În seara asta miliardarii sunt invitații de

seamă, cei care îi plătesc pe milionari și care, pentru propriul lor amuzament colecționează ouă Fabergé, statui grecești sau adolescente din Moldova. Taxiul se strecoară printre șirurile de limuzine parcate la intrarea unde un ușier cu capă și pălărie de gală ține ușa deschisă și îmi spune „Bună seara, domnișoară Sofia!”

Un gardian cu un magnetometru manual îmi face semn să ridic brațele și mă scanează, în timp ce un altul inspectează conținutul poșetei. Firește că tot ce găsește este un telefon și un flacon pe care scrie Ibuprofen și pe care nu îl deschide.

— Sunteți așteptată, domnișoară Sofia? întreabă un bărbat într-un smoking, cu un zâmbet neclintit și dur.

— Sunt invitata lui Pan Kladivo, răspund.

Dar tocmai când sunt pe punctul de a urca treptele spre sala principală, bărbatul ridică palma în fața mea.

— Sunteți sigură că în seara asta? Pentru că la astfel de evenimente sunt invitați doar bărbați.

— Atunci sună-l pe Pan Kladivo și întreabă-l, spun străpungându-l cu privirea. Sunt sigură că ar aprecia foarte mult dacă l-ai deranja doar ca să îți repete ceea ce eu ți-am spus.

Mâna se face nevăzută și tocurile mele pocnesc pe treptele de marmură în timp ce urc grăbită spre sala principală.

Intru prin cele două uși aurii enorme de la mezanin. Muzica simfonică se aude peste conversația celor aproximativ douăzeci de bărbați bând cocktailuri, stând de vorbă și glumind, nerăbdători să testeze cât mai curând noile achiziții din seara asta.

Sunt singura femeie și în momentul în care pășesc în cameră, orice conversație încetează și toate privirile se întorc spre mine. Câțiva par să creadă că sunt una din mărfurile expuse în seara asta, căci îmi mângâie în treacăt umerii sau se apleacă să-mi miroasă parfumul.

Roman mă vede chiar în clipa în care îl văd și eu. Se scuză față de bărbatul cu care discuta și vine cu pași repezi spre mine.

— Sofia! exclamă vesel, în totală contradicție cu expresia ucigătoare de pe chipul lui.

Mă prinde cu putere de umeri.

— Bună seara, Roman, spun fără a-l lăsa să observe că mă rănește.

Se apleacă spre mine și mârâie printre dinți:

— Ce mama naibii cauți aici?

— Tu m-ai întrebat dacă sunt suficient de puternică, încât să fac ce trebuie, Roman, îți amintești? Asta fac acum. Ceea ce trebuie.

— Aici nu ai ce căuta.

Bohdan își face apariția în spatele lui Roman și îmi zâmbește netulburat – politețea întruchipată.

— Sofia Timurovna, ce plăcere să te văd! Și, Roman, nu știam că ți-ai invitat și prietena.

— Nu am invitat-o. Sofia a hotărât să plece.

Mă desprind din îmbrățișarea lui Roman.

— Pan Kladivo, mi-ați cerut să învăț și să vă fiu de folos în afaceri. Am văzut deja o față, mi-ar plăcea să o văd și pe cealaltă.

— Sofia, știi ce se întâmplă aici în seara asta, corect? Unele femei ar putea considera această treabă, cum să spun eu… de *prost gust*. Tu nu ești de aceeași părere?

— Eu le-am adus pe aceste femei la Praga, Pan Kladivo. Aș vrea să văd ce se întâmplă cu ele până la sfârșit, spun pe un ton neînduplecat. În afară de asta, un bărbat înțelept mi-a spus cândva că femeile care încearcă să se ridice în această lume trebuie să fie mai nemiloase decât bărbații.

Auzindu-și propriile cuvinte reproduse, Bohdan zâmbește. Schimbă câteva replici în cehă cu Roman și mă bate ușor cu palma peste obraz.

— Atunci ești binevenită să rămâi, îmi spune el.

•

Tinerele femei sunt introduse în cameră prin ușa bucătăriei la opt și jumătate fix, cu Miroslav Beran conducând procesiunea, mândru ca un maestru de ceremonii. Unii dintre bărbați chicotesc sau își dau coate, înclinând capul în direcția unei blonde ori a fetei cu părul negru ca abanosul. La fel ar reacționa și rechinii, dacă ar avea coarde vocale și coate.

Clienții lui Bohdan Kladivo se plimbă printre nou-venite; discută, le studiază, fără a face vreun efort să-și ascundă curiozitatea de client față în față cu marfa pe care urmează să o cumpere. Un tip cu părul cărunt își plimbă un deget pe obrazul roșcatei. Un arab cântărește în palmă părul unei blonde. Mă așteptam să revăd acele fete – pe care Emil și cu mine le-am împins în camionetă – speriate, zdruncinate de groază și înnebunite de furie, dar tinerele femei care pășesc acum în jurul camerei nu mai sunt aceleași. Au fost transformate în femei manechin, cu zâmbete de manechin, care nu tresar când le atingi. Doar atunci când bărbații se îndepărtează și ele cred că nu sunt văzute, observ cum chipurile lor capătă din nou expresia de groază împietrită.

Clienților li s-au dat carduri cu fotografii și mici biografii ale fetelor, în engleză, rusă, arabă, franceză și chineză. Găsesc un set pe o masă de cocktail.

Irina, din orașul Vitebsk, Belarus. Irina are cincisprezece ani și iubește sportul și filmele. Caută un bărbat puternic, atât financiar, cât și fizic, și se consideră o romantică, dar cu un apetit devorator pentru iubire. Cunoaște belarusa, rusa și germana la nivel elementar, dar este dornică să învețe limba eventualului ei binefăcător.

O găsesc pe Irina în mulțime. Este foarte slabă, cu pieptul plat, îmbrăcată cu o rochie albastră de cocktail și părul blond deschis coafat elegant deasupra capului, cu fardul întins uniform, peste o rană pe care îmi amintesc că o avea deasupra ochiului stâng.

Stau aproape de Bohdan și Roman, din atitudinea mea înțelegându-se fără echivoc că sunt cu ei. Bohdan mă vede studiind cardul Irinei.

— Îl vezi pe tipul care vorbește cu ea acum? E din Arabia Saudită. Întotdeauna se bat pentru blonde, uneori ajung până la un milion de euro, alteori mai mult. Privește!

Și într-adevăr, arabul – într-o robă albă strălucitoare, până la gleznă și un *keffiyeh* roșu în carouri pe cap – se apropie de Bohdan câteva minute mai târziu.

— Șapte sute, spune el, fluturând un pahar cu scotch în aer.

Bohdan râde, așezând o mână pe antebrațul arabului.

— Am deja o ofertă de nouă sute cincizeci, spune el.

— Un milion două sute, spune arabul.

Bohdan face o notă într-un mic carnețel, folosind stiloul pe care i l-am dăruit tatii.

— Vă voi anunța la sfârșitul serii, Excelența Voastră, îi răspunde Bohdan.

Un bărbat cât un urs într-un smoking vine grăbit, apucând umărul lui Bohdan chiar în clipa în care arabul se strecoară pe lângă noi. Are obrajii stacojii și duhnește a lichior.

— Îngerul întunecat, spune el în rusește. Spune-mi că încă nu e luată.

Urmăresc cu privirea degetul întins al rusului, îndreptat spre o fată cam de vârsta mea, cu părul negru căzându-i până aproape de mijloc. Ochii îi sunt tot întunecați, precum doi cărbuni stinși. Stă în picioare într-un colț, cu un pahar cu șampanie în mână și încearcă să nu cadă de pe tocurile înalte cu care au încălțat-o. Răsfoiesc cardurile până dau peste fotografia ei.

Doina, al cărei nume în limba maternă înseamnă cântec trist popular, are șaptesprezece ani. Provine din Constanța – de lângă Marea Neagră – oraș care a fost ocupat mulți ani de Imperiul Otoman. Puteți observa condimentele turcești în sângele ei!

— Nu te impacienta, Serghei Mihailovici, încă poate fi a dumitale, îl liniștește Bohdan.

— Îți ofer o sută cincizeci, răspunde rusul parcă făcând un jurământ grav.

— Mă jignești, Serghei Mihailovici.

Rusul mimează indignarea, mușcându-și pumnul înroșit.

— Două sute și niciun cent mai mult, dealer bătrân.

Bohdan râde, bătându-l pe umeri.

— Oferta dumitale a fost notată.

Dar zâmbetul dispare îndată ce rusul se face nevăzut. Bohdan se apleacă spre mine.

— Ticălosul ăsta zgârcit a fost mereu în fruntea listei Forbes în ultimii cincisprezece ani, pe puțin. Și nu vezi o frumusețe ca asta în fiecare zi, spune el înclinând capul spre Doina. Mă doare sufletul să o văd plecând pentru atât de puțini bani.

Parada ofertelor continuă. Doina din Constanța este urmată de Olesia din Celeabinsk, urmată de Tamara din Belgrad, urmată de Endrita dintr-un orășel din Albania, prea sărac să aibă un nume. Plec după Endrita din salon, pe o terasă în apropierea barului. Aerul nopții este răcoros și îmi zgârie umerii și brațele. Privesc spre oraș, întrebându-mă cum voi reuși să îmi duc la îndeplinire planul, știind că nu va funcționa, știind că fetele vor fi trimise spre Riyadh, sau Moscova, sau Macau, și eu voi muri în zadar. Măcar stelele sclipesc în seara asta. Rămân multă vreme urmărindu-le cu privirea, așteptând un semn pe care știu că nu îl voi primi, așteptând și altceva decât „indiferența lor benignă”. Cea mai tristă consecință a ateismului meu este că știu că nu există rai. Că știu că nu există nici iad. Oamenii precum Bohdan și Roman care vând femei ce vor deveni sclave vor muri la fel ca noi toți. Tot ce pot spera este ca ei să simtă pe pielea lor durerea și groaza înainte de a muri.

— Asta nu e o treabă ușoară, spune Bohdan Kladivo, venind în spatele meu.

Așază smokingul pe umerii mei și aprinde o țigară, trăgând din ea precum un pește care suflă bule de aer. Fumul țigării este parfumat, scump.

— Ce nu e ușor?

Face semn spre cazino și licitația care se desfășoară înăuntru.

— Te vei obișnui după a treia sau a patra.

— Te obișnuiești?

— Te obișnuiești cu banii.

L-aș putea împinge chiar acum peste balustradă. Ar ateriza în parcare sau pe capota vreunei limuzine.

— Viața nu este dreaptă, Sofia Timurovna. Tu știi asta.

— Știu, Pan Kladivo.

— Dacă nu am face-o noi, altcineva ar face-o. Le-ar băga într-un container și le-ar trimite cine știe unde. Asta ar fi o mare risipă. Noi nu facem altceva decât să le ajutăm, să le salvăm chiar, pe cele mai bune dintre ele, pe cele speciale. În felul ăsta nu vor fi violate de douăzeci de bărbați într-o singură seară în vreo văgăună de bordel de la marginea drumului. Cele mai multe dintre fetele pe care le vezi aici în seara asta vor mânca mai bine decât acasă, unele vor avea apă curentă pentru prima dată în viață. Nu vor avea viața unei prostituate de duzină.

— *Le salvăm*?

— Este un mod de exprimare. Poate nu chiar cel mai potrivit.

Pufăie gânditor, privindu-mă cu coada ochiului.

— Ai îndoieli, Sofia Timurovna? Nu ești diavolița pe care mi-am imaginat-o eu, nu?

Trag adânc aer în piept și mă întorc spre el.

— Sunt chiar diavolița pe care v-ați imaginat-o, Pan Kladivo. Acum să mergem înăuntru.

DOUĂZECI ȘI OPT

După petrecere, cei zece câștigători sunt adunați la cel de-al treilea etaj al cazinoului, în salonul privat, unde nu am primit niciodată permisiunea să intru când lucram aici. O încăpere luxoasă, cu canapele de piele moi precum pielea unui bebeluș și capete de animale împăiate pe pereți. În seara asta răsună de râsetele baritonale ale bărbaților. Fețele lor strălucesc în lumina aruncată de flăcările șemineului din piatră. Dar aici este locul unde eu învăț lucruri noi. Acestea sunt specimenele mele de *homo horibilis* și iau notițe detaliate despre comportamentul și interacțiunile lor sociale.

De exemplu, învăț că atunci când cineva cumpără ceva pentru sute de mii de euro, vânzătorul își tratează cu mare delicatețe clientul, cu o curtoazie exemplară, în timp ce așteaptă ca banii să fie transferați. Aflu că până și elvețienilor, care se mândresc atât cu eficiența lor, le ia cam două ore să transfere fondurile între bănci și că, dacă ești un mogul mai prăpădit sau vreun șeic ale cărui bănci sunt în Seychelles sau în Cipru, poate dura și până la patru ore.

Mai învăț că, în ciuda barierelor de limbă, naționalitate și cultură, bărbații care cumpără femei împărtășesc interese comune și nu au nicio problemă să se angreneze în discuții într-un spirit de solidaritate și chiar prietenie sinceră. Un magnat care are afaceri cu gaze naturale în America, mare colecționar de aparate de zbor vechi, se împrietenește la cataramă cu proprietarul chinez al unei rețele de telefonie mobile, iar cumnatul verișorului unui rege saudit ar putea face o mică pasiune pentru un general de armată din Gambia. Toate astea în vreme ce un baron al nichelului rus îi învață pe directorul indian al unei firme de publicitate și pe moștenitorul unei firme de curierat britanice cum să danseze cu o sticlă așezată pe cap.

Dar bogătanii nu sunt niște oameni foarte răbdători și așteaptă cu toții ca transferurile să se efectueze, ca să poată pleca în cealaltă aripă a etajului al treilea, unde îi așteaptă obiectul dorinței lor, în dormitoare pregătite special de gazda din seara aceasta.

În vreme ce conturile sunt reglate și vizele de călătorie pentru femei sunt aranjate prin contacte între zece ministere de afaceri externe, Bohdan și Roman servesc cocktailuri și oferă trabucuri provenind, spun ei, din rezervele personale ale răposatului Saddam Hussein, ai cărui fii erau clienți fideli înainte de ultimele… incidente neplăcute.

Eu sunt mereu cu urechile ciulite și joc rolul învățăcelului și al prietenei ascultătoare.

Americanul mă învață cum să tai un trabuc ca la carte și, în timp ce îmi arată, mă trage în poala lui. Arabul își ține ridicat paharul cu scotch în lumină, arătându-mi cum să afli calitatea băuturii doar studiindu-i culoarea. Rusul mă cere de nevastă și îi răspund că mă voi gândi, dacă lucrurile nu vor merge cu Roman.

— Ești o gazdă încântătoare, Sofia Timurovna, îmi spune Bohdan în șoaptă, luându-mă de braț. Ai făcut bine că ai venit aici în seara asta.

Chipul îi e cu o nuanță mai îmbujorat decât acum câteva ore și vocea mai puțin clară.

— Clienții dumneavoastră par însetați, Pan Kladivo. Dați-mi voie să mai aduc un rând de băuturi!

— Bine, dar nu și pentru mine.

— Ah, dar vor considera că e nepoliticos din partea dumneavoastră, Pan Kladivo. Încă una, spun zâmbind. Ceva special!

Sunt cu toții beți, obosiți și fericiți. În timp ce mă îndrept spre ieșire, americanul îmi trage o palmă peste fund, spre amuzamentul tuturor, inclusiv al meu.

Mă strecor prin ușă și cobor scările până la bar, unde Rozsa pregătește băuturile pentru câștigători, departe de ochii lor. Tot aici mai sunt și bodyguarzii plictisiți ai celor zece fericiți, condamnați la purgatoriul apei minerale și al discuțiilor plictisitoare unii cu alții. Stau prăvăliți pe lângă mese – niște matahale îmbrăcate în costume negre ieftine. Rozsa e speriată de moarte, îngrozită de bărbații din camera asta și de cei din camera de sus. Deși femeilor nu li se permite nici măcar să servească în timpul licitațiilor, toată lumea știe ce urmează după aceea.

— O sticlă cu tequila, spun în șoaptă, stând lângă ea în spatele barului. Ai una?

— Oh, da, răspunde ea. O tequila foarte bună.

Nu este o băutură comună în afara emisferei vestice, deci este o băutură exotică și specială. Toată lumea va gusta o gură, pentru că așa e politicos.

— Lasă sticla, spun, voi turna eu.

— Ești sigură?

— Rozsa, îți amintești cărțile mele de tarot? Despre care mi-ai povestit în noaptea pe care am petrecut-o în apartamentul tău?

Trage o sticlă frumoasă de cristal din raftul cel mai de sus, ridicându-se pe vârfuri.

— Șasele de cupă, jokerul și cartea morții, răspunde ea.

— Rozsa, mai știe cineva că tu lucrezi aici? Prieteni apropiați din Praga sau le-ai spus celor de acasă?

Închide ochii, știind cumva ce va urma.

— Tu ești singura mea prietenă. Cât despre familie, nu mai am pe nimeni de când am făcut doisprezece ani.

Așez sticla pe bar și îi iau mâinile într-ale mele.

— Atunci trebuie să faci două lucruri pentru mine.

— Da, Sofia.

— Primul este să pleci de aici. Părăsește țara. Acum. Și nu te mai întoarce niciodată. Al doilea lucru pe care trebuie să îl faci este ca, la douăzeci de minute după ce ai plecat, să suni la poliție.

Îmi ia mâinile și închide pleoapele.

— Am o idee mai bună. Plecăm amândouă, ieșim de aici. În Franța… sau Anglia. Putem!

Când deschide ochii, zâmbesc spre ea, clătinând din cap. Rozsa trage adânc aer în piept, clipind.

— Deci e așa cum am visat, înainte să apari. Acesta este darul.

— Cred că da.

— Și polițiștilor. Ce să le spun?

— Că a avut loc un masacru.

•

Dinamica în cameră s-a schimbat de când am plecat. Vreo glumă sau poveste le-a captat interesul. Intru cu tava grea de argint pe care sunt treisprezece pahare pline ochi și o ridic în fața mea, însă nimeni nu pare foarte interesat.

Mă așez lângă rus, pe brațul fotoliului, apoi mă aplec spre el și spun:

— Serghei Mihailovici, dumneavoastră sunteți un bărbat care apreciază plăcerile exotice, nu-i așa?

Această întrebare îi captează atenția, deci continui în șoaptă, încât să mă audă doar el.

— În aceste pahare am o tequila care e mai bună decât orice plăcere exotică pe care ați gustat-o vreodată.

Întinde brațul să înhațe paharul, dar trag tava într-o parte.

— Nu atât de repede, domnule. Este pentru toată lumea. Trebuie să o împărțim. Îmi faceți plăcerea să țineți un toast?

Acesta e argumentul convingător, căci nici nu apuc să mă dezmeticesc când umflatul Serghei Mihailovici e în picioare, îndesând câte un pahar în fiecare mână.

— Domnilor! strigă el peste murmurul din sală. Aș dori să propun un toast în cinstea ospitalierilor noștri prieteni, Bohdan și Roman Kladivo.

Dar îl întrerup:

— Serghei Mihailovici, trebuie să toastați în stilul veritabil rusesc. Asta înseamnă să bem paharul până la fund. Nu doar să-l pupăm.

— Așa e toastul rusesc! urlă el entuziasmat. Până la fund!

Toată lumea ridică paharele.

— În sănătatea prietenilor noștri, Bohdan și Roman. Sănătate și viață lungă!

Și așa, toată lumea dă pe gât paharul. Toată lumea în afară de mine. Precum li s-a spus, beau cu toții până la ultima picătură. Numai Bohdan nu se supune poruncii lui Serghei Mihailovici și bea doar jumătate. Mijește ochii spre tequila rămasă în pahar, cu o expresie acră întipărită pe chip. Dar expresia dispare când Serghei Mihailovici își aruncă paharul în foc, făcând pe toată lumea să tresară speriată când flăcările izbucnesc, aruncând scântei pe podea.

— *Na zdarovie*! strigă din toate puterile. Sănătate!

Pentru o clipă se așterne o tăcere incomodă. Apoi Bohdan face un pas în față în spirit de solidaritate față de invitatul său și aruncă propriul pahar în foc. E urmat de american, apoi de generalul de armată din Gambia, apoi de toată lumea. Timp de mai bine de un minut, râsetele răsună în cameră. Știu că ar trebui să plec. Dar ceva mă ține în loc: dacă ai curajul să faci acest gest, atunci ai curajul să privești și sfârșitul.

Iar sfârșitul începe câteva secunde mai târziu, când doza masivă de cianură din otrava de șoareci începe să își facă efectul. Regele telefoniei mobile din China e primul. Se dă mai într-o parte, cu mâinile pe burtă, tremurând din toate încheieturile, cu picioarele depărtate de parcă ar încerca să își păstreze echilibrul. Apoi începe să horcăie și întregul trup i se prăbușește la podea cu gura larg deschisă și cu ochii ieșindu-i din orbite. În acea clipă, toată lumea se întoarce spre el, cuprinsă de aceleași simptome.

Gambianul se prinde de spătarul scaunului și începe să icnească. Americanul se prăbușește în canapea, încercând să își scoată cravata. Chiar și masivul Serghei Mihailovici se bate cu pumnul în piept, râgâind sonor înainte de a se prăbuși în genunchi. Bohdan – strânge cu mâinile marginea biroului, dar nefiresc de stăpân pe sine – privește spre Roman, pe care îl urmărește cum se îndoaie cu mâinile la gât, cu gura căscată. Roman îl privește înapoi pe tatăl său și se prăbușește la podea, cu întregul trup scuturat de spasme, de parcă ar fi electrocutat. Chipul lui Roman are o paloare roșiatică tot mai întunecată pe măsură ce criza continuă.

Bohdan se întoarce și mă străpunge cu privirea din celălalt capăt al camerei. Trupul îi moare, însă mintea încă nu. Încearcă să dezlege misterul – ce și cum în cele din urmă,

cine? Când află răspunsul, își bagă degetele pe gât și vomită. Pășesc peste trupul aproape înțepenit al generalului Gambian ca să ajung la Bohdan, care are mâna în interiorul smokingului, nereușind din păcate să își scoată pistolul. I-l scot eu și îl țin ușor pe lângă corp.

— Sofia Timurovna, spune el. M-ai dezamăgit.

— Aici greșiți, Pan Kladivo, spun zâmbind ușor. Numele meu nu e Sofia Timurovna. E Gwendolyn Bloom.

Chiar și prin pâcla de durere, este capabil să facă legătura. Bag mâna în buzunarul smokingului său, pipăi buzunarul interior și găsesc stiloul. Acum deja nu mai poate să vorbească, otrava îi gonește prin vene, prinzând fiecare celulă pe care o găsește în cale și sugrumând-o. Țin stiloul ridicat în fața ochilor lui. Deodată e cuprins de convulsii și se apleacă în față. Îl prind în brațe și îl țin strâns. Un firicel de salivă caldă mi se scurge pe umărul gol.

— L-am găsit în această după-amiază, Pan Kladivo, îi șoptesc. L-am găsit pe tatăl meu. Acum e liber. Și femeile pe care le-ai vândut vor fi libere în curând.

Îi dau drumul și îl las să se scurgă pe podea. Îl aud horcăind o clipă, apoi respirația i se oprește. Trupul i se zvârcolește într-o încolăcire ca de șarpe, apoi rămâne complet nemișcat.

•

Unsprezece femei se reped pe scările impozante care duc la primul etaj, unde foaierul este iluminat în albastru, ca un ring de discotecă. În fața cazinoului sunt mașinile poliției, o mie de mașini, un milion, și de două ori mai mulți ofițeri. Un echipaj de opt polițiști cu căști negre și măști pe față, adăpostiți în spatele unui zid de pușți, se îndreaptă spre intrare, într-un marș superb coordonat de șaisprezece picioare.

Femeile împing ușile, ridică brațele în aer, cu mine în urma lor. Ofițerii aleargă în întâmpinarea noastră, urlând ordine în cehă. Cineva mă înșfacă din spate. Mă împinge la pământ și îmi prinde încheieturile în cătușe.

Pentru o clipă am senzația că zbor, parcă reușind să sfidez legile gravitației. Este aceeași senzație pe care o am și pe bârnă, cea mai tare senzație din lume. Nu se compară cu nimic. Dar eu nu zbor, ci sunt purtată pe sus. Patru ofițeri mă țin de mâini și de picioare, alergând cu mine spre bancheta din spate a unei mașini de poliție.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Îmi așez palmele pe podea, vârfurile picioarelor pe placa de ciment care ține loc de pat și încep din nou flotările. Unu. Doi. Trei. Patru. În celulă nu există ferestre, cu excepția ferestruicii din ușă, dar nici aceea nu a mai fost deschisă de când m-au adus aici. Într-un colț al tavanului e instalată o cameră de luat vederi într-un glob de sticlă. Presupun că funcționează tot timpul, dar nu am de unde să știu.

Optsprezece. Nouăsprezece. Douăzeci. Douăzeci și unu.

Dorm în reprize de câteva minute. Luminile nu se sting niciodată. Mă ghemuiesc pe platforma de ciment și, cum nu am o pătură cu care să mă învelesc, tremur ca varga în uniforma portocalie, subțire ca foaia de hârtie. Măsor scurgerea timpului numărând mesele care mi se împing prin nișa de sub ușă. Nouă mese, câte trei pe zi, înseamnă că au trecut trei zile.

Nu am mai vorbit cu nimeni din prima noapte de interogatoriu. Sincer, nici nu cred că tipii de la interogatoriu erau cu adevărat polițiști cehi. Engleza lor era prea bună, costumele prea scumpe. Erau tipul de funcționar guvernamental, mai precis al serviciilor de informații. Nu că le-aș fi putut da vreo informație secretă nouă. Nu am recunoscut nimic și le-am spus doar numele meu real, Gwendolyn Bloom. Dar cele douăsprezece cadavre găsite, ale bărbaților otrăviți? Dar închisoarea abandonată din nordul Pragăi, în curtea căreia era o camionetă explodată? Nicio idee. Niciun indiciu.

Șaptezeci și doi. Șaptezeci și trei. Șaptezeci și patru. Șaptezeci și cinci. Mă prăbușesc pe ciment, epuizată, dar în sfârșit încălzită. La ușă se aude un sunet și mă mir cât de repede a trecut timpul de la ultima masă, căci parcă abia am mâncat. Dar pe urmă îmi dau seama că sunetul acesta e diferit. Este sunetul unei chei în broască.

•

Nici duba poliției nu are ferestre. Sunt singura ocupantă a banchetelor din spate, și astea tot neîncălzite, dar le mulțumesc că măcar mi-au dat o pereche de papuci din fetru ieftin. Nu mă păzește niciun polițist, iar peretele care mă desparte de banchetele din față este din metal alb solid.

Călătoria durează cam douăzeci de minute din estimările mele, mai întâi pe drumuri netede, apoi pe străzi cu piatră cubică și trafic îngreunat. Afară aud motoare, claxoane furioase și sirene în depărtare. Trebuie să ne fi întors la Praga. Duba virează deodată la dreapta și aproape imediat se oprește.

Aud glasuri afară, două femei vorbesc cu un bărbat, însă nu disting cuvintele, nici măcar nu îmi pot da seama în ce limbă vorbesc.

Ușile se deschid și lumina cenușie a zilei îmi rănește ochii. Mi se pare că nu am mai văzut lumină naturală de foarte multă vreme. O femeie gardian îmi face semn cu mâna să cobor.

E întunecat și miroase a ploaie; un vânt rece îmi șfichiuiește pielea. O sticlă de bere se rostogolește împinsă de curent. Mai apare o femeie și amândouă mă conduc printr-o ușă de oțel pe care nu scrie nimic, de-a lungul unui coridor lung, la capătul căruia se află un lift. Când ușile liftului se deschid, rămân încremenită. Arată ca un portal spre o altă lume, mult mai plăcută. Tălpile papucilor mei se afundă într-o mochetă roșie luxoasă, iar pereții sunt decorați cu oglinzi. Deasupra întrerupătoarelor de lumină stau semne pe care scrie *Fumatul interzis*. În dreptul celui de-al treilea etaj scrie NIVEL CLUB.

Aici simt o combinație interesantă de mirosuri: dezinfectant, săpun de bună calitate și pui la rotisor. Se aud și sunete: glasuri vorbind deodată, bucătăria agitată a unui restaurant și un aspirator. Liftul urcă printre etaje cu un clinchet plăcut ca într-un hotel. Ne oprim la ultimul etaj, al paisprezecelea și, când ușile se deschid, îmi dau seama că, într-adevăr, suntem într-un hotel.

Cele două femei mă conduc pe un coridor la capătul căruia se află o cameră. Doar că nu este o cameră, ci un apartament, atât de spațios și de elegant, încât are chiar și un pian în salon, și un șemineu în fața căruia sunt două canapele capitonate cu mătase albastră. Un tânăr chipeș, cu părul negru, îmbrăcat în uniformă de ușier cu papion și mănuși albe, face o plecăciune către mine, zâmbind ca și cum e ceva cât se poate de firesc ca oaspeții să vină îmbrăcați în uniforme de pușcăriași și cu lanțuri la picioare.

Cele două femei îmi desfac lanțurile și ies din apartament, închizând ușa în urma lor, lăsându-mă singură și uluită în fața chelnerului care continuă să zâmbească.

— Bine ați venit la Eminence Royale Hotel din Praga, domnișoară. Îmi permiteți să vă prezint apartamentul?

Îngaim că da și băiatul îmi arată butonul șemineului, robinetele căzii și deschide dulapul băii, unde se află masa și fierul de călcat. Cu ocazia asta, bag de seamă că toate hainele pe care le dusesem în apartamentul lui Roman sunt aranjate frumos pe umerașe, spălate și călcate.

— Cine… cine a făcut toate astea? întreb.

— Niște prieteni de-ai dumneavoastră, domnișoară. Asta e tot ce pot spune, pentru că e tot ce știu.

— Există un telefon aici? Trebuie să sun pe cineva.

— Ah, din păcate, au fost scoase telefoanele. Dar oricând doriți ceva, în fața ușii dumneavoastră este în permanență o persoană care vă poate ajuta.

La plecarea ușierului, văd cu ochii mei „persoana care mă poate ajuta”, un bărbat spre patruzeci de ani, cu o expresie înghețată și tunsoare militărească. Stă cu spatele lipit de perete și cu mâinile împreunate deasupra abdomenului, de parcă i-ar fi teamă să nu fie indiscret. E îmbrăcat într-un costum prea mare pentru el și din urechi îi iese un fir răsucit care se pierde sub gulerul sacoului.

Cu alte cuvinte, e tot un fel de paznic, iar asta tot un fel de închisoare. Îl urmăresc pe ușier îndepărtându-se pe coridor și aștept ca bărbatul din fața ușii mele să spună ceva, însă e mut ca o statuie. Închid ușa, mă uit după o cheie, dar după cum era de așteptat, a dispărut, la fel ca telefonul.

În cameră plutește un parfum îmbietor de vanilie și flori, iar asta mă face deodată conștientă de propriul meu miros. Nu am mai făcut o baie, nu m-am mai pieptănat sau măcar să mă fi spălat pe dinți din ziua licitației; o privire în oglinda de deasupra unui buchet de flori îmi confirmă că arăt ca un coșmar. Intru în baie și observ că încuietoarea este încă intactă. Slavă Domnului!

Mă dezbrac și intru sub duș. Apa este o plăcere, la o temperatură ideală, iar parcă aici e mai catifelată. Șamponul face o spumă moale și bogată, la fel și săpunul. Termin și mă îmbrac cu un halat de baie alb, atât de moale și gros de parcă ar fi din blană de hermină. Deodată aud un sunet venind de afară. Nu e un zgomot puternic, ci un clinchet de veselă și o conversație pe un ton scăzut.

Deschid ușa băii și traversez dormitorul până în salon, unde dau cu ochii de un trio de chelneri ocupați să așeze o masă copioasă pentru o singură persoană. Încă un dar misterios. Urmăresc fascinată cum unul dintre chelneri umple un castron cu supă de perișoare și un al doilea ridică un clopot argintiu, dezvăluind un sandviș uriaș și foarte apetisant, cuibărit în niște cartofi prăjiți. După câteva zile de zeamă roz-cenușie care ar fi putut fi ori supă de gulaș ori fulgi de ovăz condimentați, mâncarea face să-mi lase gura apă, deși sunt conștientă că nimic pe lumea asta nu vine fără un preț.

Dar înfulec, devorând tot în câteva minute și la sfârșit clătesc cu o sticlă de Cola pe care chelnerii au lăsat-o în frapieră. Am mâncat prea repede și sunt prea plină, când iată că sosește nota de plată: o bătaie în ușă care nu este o cerere de permisiune, pentru că se deschide o secundă mai târziu, fără să-mi dea răgaz să răspund.

•

Îmi ia un minut să recunosc că bărbatul care intră este Chase Carlisle, dar când îmi pică fisa, mă cuprinde un val sufocant de panică. Instinctiv, îmi strâng mai bine halatul în jurul corpului. E nițel mai gras și mult mai obosit decât mi-l amintesc din New York. Chiar și părul lui castaniu perfect nu mai e la fel de perfect ca înainte, e încărunțit deja pe la tâmple.

— La restaurantul hotelului servesc nu știu ce porcărie de mâncare columbiano-asiatică, începe el cu accentul molcom de sudist. Dar m-am gândit că, după trei zile de mâncare de închisoare cehă, Gwendolyn ar prefera ceva mai consistent.

— Foarte amabil din partea ta, mulțumesc, spun, așa cum orice domnișoară manierată ar face-o.

Carlisle trage un scaun și se trântește în el. Cravata îi e largă la gât și sacoul este șifonat, de parcă ar fi dormit îmbrăcat cu el.

— Unde este, Gwendolyn?

— Cine?

— Tatăl tău.

Privirea îmi rătăcește spre furculița de lângă farfurie și mă întreb cât de repede o pot înșfăca.

— Nu știu.

— L-ai lăsat undeva. După ce l-ai ajutat să evadeze. Unde anume?

— Undeva, la periferia orașului. Ne-am întâlnit cu… prieteni, după spusele tatii.

— Erau cumva ruși sau chinezi, acești „prieteni”?

— Nu păreau nici ruși, nici chinezi.

Carlisle oftează lung și își lasă capul în mâini, masându-și tâmplele.

— Nu ar fi trebuit să se ajungă la asta, înțelegi? Atunci când noi te-am contactat, a fost pentru siguranța ta.

Cuvintele îmi țâșnesc furioase pe buze fără voia mea:

— Când dracu’ m-ați contactat voi pe mine? Când stăteați cu fundul în scaunele voastre în New York, în timp ce eu eram aici, făcând munca voastră, salvându-l pe tatăl meu?

Carlisle culege un rest de cartof din farfuria mea, ca și cum ar fi tentat să îl bage în gură.

— Am încercat să te salvăm în Berlin, spune el cu voce obosită. De gangsterul acela, Christian, îți amintești? Doi bărbați te-au abordat pe stradă. Dar tu ai scos pistolul și ai dat totul peste cap. Am mai încercat și în trenul spre Praga. Atunci chiar ai mers până la capăt. L-ai înjunghiat drept în inimă.

— Avea un pistol!

— După tot ce s-a petrecut la Berlin, nu ți se pare normal? Toate astea puteau fi evitate, dacă i-ai fi lăsat pe specialiști să își facă treaba, rostește el clătinându-și capul.

— Și să nu-l fi omorât pe omul vostru, care face trafic de armament și adolescente?

Sprâncenele lui Carlisle se ridică ușor în semn de surpriză.

— Nu am de gând să te mint, Gwendolyn. E o treabă mizerabilă într-o lume mizerabilă. Da, Bohdan Kladivo era de-al nostru. *Era*.

Se întoarce și își flutură un deget în aer, ca să sublinieze timpul verbal.

— Dar am încheiat colaborarea îndată ce am aflat despre traficul de oameni. Tatăl tău, să-i dea Dumnezeu sănătate, a avut grijă de asta.

— Cine l-a trădat pe tatăl meu? Cine a aranjat?

Își trage degetul peste tabla elegantă de șah de pe masa de lângă fereastră, apoi ridică regina neagră.

— Joci șah?

— Nu prea.

— E interesant. Oamenii întotdeauna spun că politica e precum șahul, dar nu este așa. În politică, toate piesele sunt pioni, iar jucătorii nu sunt pe o tablă de șah.

Dă un bobârnac regelui negru și ridică privirea spre mine.

— Apropo, l-am arestat în Elveția. Tocmai cobora dintr-un avion la Zürich.

— Pe cine ați arestat?

— Joseph Diaz. Diaz și Kladivo aveau de gând să împartă banii lui Viktor Zoric. Tatăl tău era singurul care știa unde să găsească parolele. Cât despre conturile pe care le deschid aceste parole, continuă el oftând obosit, sunt ca monstrul Loch Ness al băncilor elvețiene. Încă nu știm dacă există cu adevărat.

Cobor privirea, concentrată asupra feței de masă, a sticlei goale de Cola, gândindu-mă la orice, numai la Carlisle nu. Joey Diaz a fost întotdeauna ca o rudă pentru mine cât am trăit în străinătate. Ne-am făcut vacanțele împreună, m-am jucat cu copiii lui. Joey Diaz care mi-a spus că tatăl meu nu e un funcționar al guvernului, ci spion CIA.

— De ce te-aș crede?

— În legătură cu ce?

— Cu Joey Diaz, cu orice. De unde știu eu că nu tu ai fost cel care l-a trădat pe tatăl meu?

Râde resemnat, scuturând trist capul.

— Nu știu, Gwendolyn. Privește în jurul tău. Ești cumva închisă în vreo închisoare? Ești cumva legată la mâini cu cătușe?

Îi înțeleg argumentul și nu mai spun nimic.

Se întoarce, cu mâinile în buzunare, un simplu funcționar public, băgat în treburi până peste urechi.

— Și, dacă ți-aș arăta mandatul de arestare emis pe numele lui Joseph Diaz, ar ajuta? Sau miile de sesizări pe care le-am făcut încă de când a dispărut tatăl tău și tu ai luat hotărârea să pleci în căutarea lui?

— Sigur, răspund. Arată-mi-le!

Carlisle își arcuiește sprâncenele.

— Atunci, le vei avea, nu știu când, în seara asta. Cel mai târziu mâine dimineață.

— Deci ce urmează? Mă întorc într-o închisoare?

Se apropie de mine și așază o mână pe umărul meu. Spre surprinderea mea, nici nu clipesc.

— Nu. Te luăm acasă. Așteptăm ca tatăl tău să intre în legătură cu noi. Am făcut o înțelegere cu cehii. Nici nu era greu. Jumătate din guvern voia să îți ofere o medalie că l-ai omorât pe Kladivo. Putem pleca și mâine, îndată ce terminăm declarația.

— Declarația?

Carlisle ridică din umeri.

— Noi te întrebăm ce s-a întâmplat, tu ne spui. O formalitate. Ceva de pus într-un dosar.

•

Femeia are în jur de patruzeci de ani, părul drept și negru prins într-o coadă la ceafă. E îmbrăcată într-un costum bleumarin și în mână ține un toc din piele. Intră în apartament și îmi zâmbește cald, ca și cum i-ar cere frumos unui vecin să îi împrumute mașina de tuns iarba. Carlisle o prezintă drept Dr. Simon, medic psihiatru care, spune el, mă va ajuta în timpul declarației.

— Denumirea guvernamentală pentru o scurtă conversație, spune ea, cu capul aplecat într-o parte. În ultimele câteva zile ai trecut prin câteva peripeții, nu-i așa?

Vorbește foarte prietenos și inofensiv, „peripețiile” parcă ar fi fost un accident de mașină, nu un război provocat de mine însămi. Dar asta e misiunea ei, probabil.

— Mă descurc, răspund.

— Gwendolyn, când ai făcut vaccinul de tuberculoză?

— Nu știu.

Dr. Simon ridică tocul de piele.

— Din păcate, tuberculoza este o boală foarte răspândită în pușcăriile din Cehia și îți recomand cu tărie o doză de vaccin pentru imunizare. Te deranjează? O să doară puțin, dar trece imediat.

Sunt pe punctul de a obiecta, însă mă conformez, ca să nu mai tărăgănez lucrurile. Mă așez pe canapea și ridic mâneca halatului. Dr. Simon se așază alături de mine, își pune o pereche de mănuși de cauciuc și se pregătește să îmi facă

injecția. Degetele ei sunt reci și lipicioase pe piele, în vreme ce mă pipăie și mă strânge de antebraț. Întotdeauna îmi feresc privirea de injecții, dar în mod inexplicabil, de data asta nici măcar nu clipesc de durere atunci când acul îmi perforează pielea. Când dr. Simon apasă butonul seringii, o senzație plăcută mi se împânzește prin braț spre piept, apoi în picioare și în cap, de parcă mi s-ar fi injectat apă răcoroasă. Pune o bucată de pansament peste înțepătură când retrage acul.

— Excelent! exclamă dr. Simon, de parcă aș avea patru ani și ea ar fi medic pediatru.

Se mută pe fotoliu, în timp ce Carlisle se așază în colțul îndepărtat al canapelei. Din unghiul în care stau, abia îl văd.

— Stai confortabil? mă întreabă Dr. Simon.

— Da.

— Atunci să stăm puțin de vorbă.

Își pune picior peste picior și se apleacă înainte, în postura pe care o abordează fiecare medic psihiatru pe care l-am întâlnit la viața mea.

— Pentru început, vreau să ne povestești cum l-ai salvat pe tatăl tău. Din câte am auzit, a fost o adevărată aventură.

Postura ei, tonul vocii mă calcă pe nervi. Și cele trei zile în care nu am știut dacă e zi sau noapte și reprizele de somn de câte zece minute încep să își facă simțite efectele. Privesc spre ceasul de perete din colț. Este 1:17. Îmi spun în sinea mea că voi răspunde la întrebările lor până la fix 1:30 apoi la voi cere un răgaz să mă odihnesc.

Încep cu dimineața licitației: cum am fost cu Emil să cumpărăm grenade, cum l-am împușcat pe Emil. Cum am aruncat camioneta în aer, cum l-am salvat pe tata, cum l-am împușcat pe paznicul rotofei, rana tatii. Mă surprinde cât de multe detalii îmi amintesc. Îi dau toate amănuntele, care îmi revin în minte cu o luciditate incredibilă, ca și cum amintirile mele ar fi fost expuse într-un muzeu prin care mă plimb cu un prieten orb și i le descriu.

— Și când l-ai lăsat pe tatăl tău, cine l-a luat Gwendolyn?

Îi descriu microbuzul de City Tours, îi spun cum arăta bărbatul pe care îl chema Sam și cei doi medici. Iisuse, ce memorie bună am! Strâng halatul în jurul meu și mă afund mai adânc în canapea. Mă simt foarte confortabil aici. Poate că m-am înșelat în privința doctoriței. Începe să-mi placă tot mai mult de ea. E prietenoasă, fără să depășească măsura.

— Deci tipul acela, Sam, unde spunea că îl duce pe tatăl tău?

— Nu mi-a spus, îi răspund clătinând din cap.

— Nimic? Trebuie să fi spus ceva.

— Nu. Am fugit înainte să fi apucat.

— Sam avea vreun accent? întreabă ea.

— American.

— Interesant.

Apoi urmează întrebări în legătură cu cele întâmplate mai târziu în acea seară. Ce otravă am folosit. Cum am procurat-o. Cum am strecurat-o în băutura bărbaților. Ce am simțit privindu-i pe toți prăbușindu-se și murind chiar sub ochii mei. Îi povestesc totul cu calm, descriindu-i ca și cum aș da timpul înapoi și aș fi din nou acolo, croindu-mi drum spre ieșire printre cadavre. Când ridic privirea, o văd aplecată în față, cu chipul îngrijorat, întinzându-mi o cutie cu șervețele.

Abia atunci simt lacrimile uscându-mi-se reci pe obraji și gât. De cât timp plâng? Îmi este jenă să plâng în fața ei, dar nu foarte mult. Doamna doctor nu pare foarte afectată. A mai văzut înainte oameni plângând și înțelege. Îmi dau seama din atitudinea ei.

— Hai să ne întoarcem puțin în urmă, Gwendolyn. La New York. Îți amintești de perioada de la New York?

Mi-e atât de somn. Mă cuibăresc într-un colț al canapelei și închid pleoapele.

— Încă nu e timpul să dormi, Gwendolyn. Mai am doar câteva întrebări, bine?

— Bine, doamnă doctor.

— Am aflat despre depozitul din Queens. Ai fost acolo, așa este? Nu-i nimic. Nu ai făcut nimic greșit.

— Ba da. Am spart o fereastră.

— Ce ai găsit acolo? În cameră?

Îmi simt gâtul uscat, ca și cum aș fi vorbit mult. E prea complicat. Cifrul din carte. Terrance.

— O listă cu numere de conturi, răspund. Aș dori un pahar cu apă.

Se lasă tăcerea. În pauză Carlisle se strecoară afară din cameră și apare un moment mai târziu cu un pahar cu apă și îl așază în fața mea.

— Unde sunt acele numere de conturi, Gwendolyn? întreabă ea, în timp ce beau apa delicioasă, curată și purificatoare.

— Le-am distrus, le-am ars.

— De ce le-ai distrus, Gwendolyn?

Deodată îmi revin în minte cuvintele lui Yael la Paris, în timp ce priveam hârtia arzând în coșul de gunoi. *Să nu uiți niciodată*: *oricine îți cere aceste numere de cont îți este dușman.*

— N… nu îmi amintesc. Îmi pare rău.

— Nu este nimic, Gwendolyn, răspunde ea. Aceea era singura copie?

Deschid gura să îi răspund, să îi spun mai multe despre povestea asta. Despre exemplarul din *1984*, despre cod. Și să o asigur că nu e nicio problemă să obținem din nou numerele de conturi. Dar nu îi spun. Pentru că nu pot. Ceva mă împiedică să formulez cuvintele. Bag mâna sub halat și pipăi punctul dureros, lăsat de vaccinul pe care mi l-a făcut.

În celălalt capăt al camerei, văd ceasul de perete: 5:58. Cobor privirea, concentrându-mă pe materialul halatului de baie. Ce se întâmplă cu mine? De ce nu îi pot răspunde? Dar mintea mea nu vrea să se desprindă de ora de pe orologiu. Parcă voiam să fac ceva la o anumită oră. Un termen limită pe care mi-l impusesem. Și care a trecut. Acum e prea târziu.

Deodată înțeleg. Au trecut aproape patru ore și jumătate de când am spus că nu voi mai răspunde întrebărilor. Patru ore și jumătate? Iisuse Hristoase, când a zburat timpul? A dispărut pur și simplu, parcă aș fi dormit. Înțepătura vaccinului nu-mi dă pace.

Știu că ar trebui să mă înfurii. Dr. Simon mi-a trădat încrederea, mințindu-mă. Teoretic, aș vrea să mă ridic și să îi rup gâtul. Dar să nu ne grăbim. Să nu tragem concluzii pripite în privința intențiilor ei. Doamna doctor îmi va spune adevărul, tot ce trebuie să fac este să întreb. E o femeie de încredere, se vede pe chipul ei.

— Doamnă doctor? Acela nu era un vaccin antituberculoză pe care mi l-ați administrat, așa-i?

— Era ceva care să te ajute să te relaxezi, draga mea. Și să te ajute să-ți amintești.

Mă retrag în forul meu interior și mă întreb unde s-a ascuns furia.

— Domnule Carlisle? întreb calm, încă incapabilă să simt furia care știu că ar trebui să fie aici. Nu e adevărat ce mi-ai spus despre Joey Diaz, așa-i?

Carlisle se ridică de pe canapea, așezându-și pantalonii. Apoi pășește în jurul măsuței de cafea și vine direct în fața mea.

— Poftim?

TREIZECI

Niște mâini aspre mă trag de brațe și de picioare, iar pe piele simt aerul răcoros al nopții. În nări îmi năvălește un miros de piele și de cafea stătută. Apoi aud voci îndepărtate și un motor mare, american, dregându-și glasul cu un tușit înainte de a porni. Cineva mă prinde de scaun cu o centură de siguranță și plecăm.

Se întâmplă ceva urgent, o concluzie pe care mintea mea narcotizată o trage dintr-o suită de indicii: felul în care sunt manipulată, timbrul vocilor în jurul meu, tonul motorului. Toate se petrec în grabă, pe furiș. Trebuie să fiu ascunsă în grabă undeva, în acest moment, în această clipă. Încerc să îmi focalizez mintea și să disec indiciile pe care le am, însă – aici – în pâcla semiconștienței e atât de cald și bine, iar ceva îmi spune că oricum nu vreau să aflu răspunsurile.

Sunt conștientă de faptul că alături de mine stă Carlisle. Îmi dau seama după miros. O apă de colonie scumpă, cu un parfum neobișnuit, lemnos, și o tentă de transpirație de mercenar, care îi face de obicei pe câini să mârâie. Vorbește cu altcineva, poate un marinar, căci aud spunând „toate pânzele sus în patruzeci și cinci de minute”.

Toate pânzele sus. Ne luăm zborul. Ne îndreptăm spre un avion. Fac ochii mari și încerc să procesez datele – cine sunt, cine e cu mine – apoi trag niște concluzii. Sunt pe bancheta din spate a unui SUV gigant. Un Chevrolet, probabil, după emblema de pe volan. Mașinile preferate de ambasadele americane de peste tot în lume. Mai am pe mine doar halatul de baie. Cineva m-a îmbrăcat. Dumnezeule, sper că nu Carlisle.

Mă uit afară și văd că s-a lăsat deja întunericul, în vreme ce trecem prin cartierele de la periferia Pragăi, periferie care se preschimbă iute în câmpuri golașe și pâlcuri de mesteceni în lumina farurilor. Ceasul de la bord arată 11:42 p.m.

Carlisle stă alături de mine, aplecat în față, doar în cămașă, fără să mai încerce să își ascundă pistolul agățat în tocul de umăr. Îți ține brațul petrecut peste tetiera șoferului și privește șoseaua din fața noastră, atent, căutând. Pune telefonul la ureche.

— Găsește-l pe generalul Aliyev! strigă el, ca și cum persoana cu care vorbește ar fi la mare depărtare. Spune-i că suntem în drum spre aerodrom. Teoretic, ajungem la Ashgabat în șapte ore. Ai înțeles? Șapte ore. Nu mă lăsa baltă acum.

Încerc să îmi dau seama unde se află Ashgabatul. Kazahstan. Uzbekistan. *Ceva cu stan*, oricum. Dar ce e acolo? Petrol.

Dictatori. Închisori secrete. Turkmenistan – asta-i. Condus de un dictator iubit de americani, urât de restul lumii, dar mai ales de cetățenii propriei țări. Un dictator pe care americanii îl susțin tocmai pentru asemenea situații în care cineva trebuie să facă treburile murdare. Carlisle încheie apelul și bagă telefonul în buzunarul pantalonilor.

— Ce e în Ashgabat? întreb, pronunțând cât mai clar în pâcla drogurilor.

Se întoarce spre mine, părând surprins că pot vorbi.

— O cafenea încântătoare, au o cafea locală excelentă și o fac cu miere și migdale dulci. E destul de aproape de o bază pe care o avem acolo. Te poți relaxa până când te vrea taică-tău înapoi.

— Ți-am spus tot ce știu, răspund, convinsă că mă poate auzi.

— Dar ce știi tu de fapt, Gwendolyn? întreabă Carlisle, întorcându-se către mine; pieptul lui masiv și burta și mai mare forțează alarmant nasturii cămășii. Că tatăl tău este un erou care a încercat să îl oprească pe Bohdan Kladivo și un alt om corupt al Agenției să fure o sumă mare de bani? Asta ți-a spus?

— Ceva de genul ăsta.

Carlisle își clatină capul, se întoarce cu fața spre drum și oftează.

— Nu crezi că mai există și o altă versiune a acestei povești, Gwendolyn? În afară de un nemaiauzit simț al datoriei, ce poate determina un om să își pună în pericol propria viață? Ba mai mult, pe a propriei fiice?

Lasă întrebările să plutească în aer fără răspuns, în vreme ce părăsim autostrada și cotim la stânga, pe un drum desfundat. Suntem la țară. Totul e pustiu în jur. Ogoarele, golașe și proaspăt desțelenite, sclipesc în razele lunii.

Sugestia lui Carlisle e destul de transparentă. Banii. Banii ar determina pe cineva să își pună viața în primejdie, chiar și pe cea a fiicei sale. Refuz să cred această ipoteză, refuz să mă mai uit spre Carlisle. Știu că tatăl meu este un om cinstit, care niciodată nu m-ar minți și nu m-ar expune primejdiilor. Dar îndată ce gândul prinde consistență în mintea mea, propriile mele amintiri încearcă să demonteze această convingere. Minciunile pe care mi le-a spus despre jobul lui. Primejdiile la care ne-a expus pe mine și pe mama când a acceptat postul în Algeria. Așadar, dacă e un mincinos și un soț și un tată deplorabil, de ce nu ar putea fura bani?

— Nu e adevărat, spun cu voce tare.

Dar este mai mult un răspuns născut din reflex. Așa cum închizi ochii atunci când strănuți. Așa cum te apleci în față atunci când primești un pumn în stomac.

— Așa cred toate fiicele, răspunde Carlisle zâmbind. Dar s-a dat de gol, Gwendolyn. A încercat să fure banii lui Zoric. Joseph Diaz și Bohdan Kladivo au încercat să îi fure înapoi. Hoți furând de la hoți, la asta s-a ajuns în lumea asta.

— Lasă-mă în pace!

Îmi pironesc privirea pe fereastră. Am intrat într-o pădure. Crengile macabre se agață cu încăpățânare de bezna nopții. Dracul să îl ia pe Carlisle. Dracul să îl ia, chiar dacă are dreptate.

— Partea tristă, Gwendolyn, este că tu l-ai salvat și el te-a abandonat din nou, pentru a doua oară.

Privirea lui Carlisle fuge de la mine la drumul care se vede prin parbriz, dar se citește limpede că e mândru de sămânța de îndoială pe care o sădește.

— Firește, tu nu mă crezi. Dar la un moment dat va trebui să accepți faptele.

Mașina cotește, apoi se oprește deodată. Carlisle și cu mine ne uităm înainte să vedem ce se întâmplă. O dubă pe care scrie SKUPINA CEZ sub un logo de firmă e parcată în mijlocul drumului. Conuri de siguranță așezate precum santinelele formează o barieră care ne împiedică să trecem mai departe, în vreme ce un muncitor într-o vestă galbenă fosforescentă, cu o cască de protecție stă în fața noastră, ținând ridicat un semn de stop.

— Ce naiba e asta? întreabă Carlisle.

— Habar n-am, răspunde șoferul. Lucrări la rețeaua de electricitate, se pare.

Un girofar cu lumini galbene se învârte pe acoperișul dubei și două reflectoare așezate pe suporturi aruncă lumina în jos, pe stradă, acolo unde se află alți doi muncitori cu lopeți în mâini. În apropiere se aude un zumzet, probabil o mașină cu aer comprimat.

Șoferul coboară geamul și strigă ceva, însă muncitorul cu indicatorul în mână îi face semn că nu aude. Șoferul strigă din nou și de data asta bărbatul se apropie.

— Încercăm să trecem mai departe, spune șoferul în engleză.

Muncitorul dă din cap, neputincios, luptându-se cu o engleză rudimentară.

— Tot rău drum aici. Nu mers. Nu voie.

Carlisle se apleacă spre scaunul din față, ridicând spre muncitor o legitimație.

— Ăsta este un vehicul diplomatic, înțelegi? Prin lege, ești obligat să ne lași să trecem.

Dar muncitorul zâmbește cu părere de rău și se întoarce la postul lui, blocându-ne.

— Fir-ar să fie! strigă Carlisle furios, pocnind cu palma peste tetiera șoferului. Du-te și spune-le să se dea din calea noastră!

Șoferul nu pare foarte convins, dar oprește mașina și coboară. Îl văd gesticulând în lumina farurilor, arătând cu brațul spre șosea. Bărbatul cu semnul în mână scutură capul, neînduplecat.

Deodată interiorul mașinii noastre e luminat de un girofar albastru. Ne întoarcem și vedem o mașină de poliție care trage în spatele nostru.

— Fir-ar să fie, mârâie Carlisle printre dinți. Fir-ar!

Situația îi este cumva familiară, e ceva cu care s-a mai întâlnit înainte. Privirea mi se îndreaptă instantaneu spre șofer. Bărbatul cu indicatorul în mână și ceilalți doi muncitori se strâng în jurul lui.

Mânerul unei lanterne bate ușor în geamul din dreptul lui Carlisle, politicos, dar autoritar. O femeie polițist, cu părul întunecat și cârlionțat ieșind de sub caschetă și cu geacă din piele care pare nouă. Ține lanterna într-o mână, pe când cealaltă se odihnește pe tocul pistolului de la centură.

— Fir-ar a dracului să fie de treabă, mârâie Carlisle și coboară până la jumătate geamul.

Polițista rostește ceva în cehă pe un ton poruncitor și mută fasciculul lanternei spre fața lui Carlisle. Din nou, Carlisle scoate legitimația lui fermecată, însă polițista nu pare impresionată. Habar nu am ce îi spune, dar din gesturile ei îmi dau seama că îi cere să iasă din mașină. Deodată în minte îmi revin, fără nicio aparentă legătură cu ce se petrece acum, cuvintele lui Carlisle: *la un moment dat, va trebui să decizi care este adevărul.*

Îmi întorc privirea spre șofer și cei trei muncitori. Și acolo se întâmplă ceva neobișnuit. Unul dintre muncitori, cel aflat direct în spatele șoferului, ține în mână un pistol cu amortizor de zgomot.

Dar la un moment dat

Carlisle observă același lucru și strecoară brațul spre tocul de pistol de la umăr. Muncitorul de lângă șofer ridică pistolul și îl îndreaptă spre capul lui. Șoferul habar nu are ce se întâmplă, nu vede pistolul la ceafă. Muncitorul își ia timpul necesar ca să țintească perfect, asigurându-se că glonțul pe care îl va elibera în câteva clipe va zbura acolo unde e nevoie.

Va trebui să decizi

Arma alunecă din tocul lui Carlisle și un deget expert trage siguranța, ridicând arma. Un sunet cunoscut, de ciocan bătând fierul, sunetul unui pistol cu amortizor. Dar nu este al lui Carlisle. Este al muncitorului. Privirea mi se îndreaptă într-

acolo o clipă mai târziu și văd spray-ul de sânge și trupul șoferului prăbușindu-se la pământ.

Ce crezi în inima ta

Carlisle ridică pistolul, luând-o pe polițistă prin surprindere. Dar ea are reflexe bune și ridică propria armă, înainte ca el să poată trage. Fără să mă gândesc, fără să fi primit un ordin, brațul îmi țâșnește în față, parcurgând spațiul dintre mine și pistolul lui Carlisle într-o fracțiune de secundă. Întorc arma și încheietura cedează, luată prin surprindere.

Pistolul este acum în mâna mea.

că este adevărat.

Trag spre Carlisle de opt ori. Trag până când rămân fără gloanțe. Urechile îmi sunt înfundate din cauza bubuiturilor și nu aud geamul spărgându-se sau vocea polițistei care în acest timp mă trage afară din mașină.

Sunt întinsă la pământ, pe jumătate inconștientă, cu privirea ațintită spre chipul polițistei. Mă pipăie, căutând urme de gloanțe și, deși nu îi aud vocea, îi recunosc chipul. Yael.

Muncitorii mă ridică, fiecare de câte o mână și un picior, așa cum au făcut-o și polițiștii din Praga la cazino. Mă duc spre dubă, închid portierele, roțile scârțâie și plecăm.

•

Două ore mai târziu, la câțiva kilometri după trecerea frontierei cu Germania, Gwendolyn Bloom moare în sufrageria unei mici ferme. Unul dintre bărbații din dubă îmi întinde pașaportul pe care l-am abandonat în studioul lui Yael de la Paris. Urmându-i instrucțiile, îl desfac, aruncând în focul din sobă fiecare pagină pe rând. Îmi privesc moartea în tăcere și fără emoție, așteptând ca o pagină să ardă complet înainte de a o arunca pe următoarea. Păstrez pentru sfârșit pagina cu fotografia și numele meu. Durează ceva mai mult, dar până la urmă fotografia lui Gwendolyn Bloom se înnegrește, se strânge și se rostogolește în flăcări, devenind cenușă. Chiar în clipa în care termin de împrăștiat cenușa pașaportului cu vârful înnegrit al cleștelui de fier, Yael – femeia căreia i se spune Yael – intră pe ușa din față.

A venit separat, în mașina de poliție – ca să scape de ea, după cum mi-au spus bărbații – și a abandonat-o undeva la câțiva kilometri înainte de graniță. Uniforma de poliție a dispărut, fiind înlocuită cu o pereche de blugi și un pulover mulat pe trup.

Când intră, alerg spre ea și o cuprind cu brațele într-o îmbrățișare puternică. Miroase a benzină și a foc. Yael mă ține lângă ea o clipă, apoi se desprinde.

— E bine? Tata e bine? întreb fără suflare. Yael, spune-mi, te rog!

Yael le poruncește ceva în ebraică bărbaților care se fac nevăzuți în bucătărie, lăsându-ne singure. Se așază pe canapea în fața focului și bate cu palma lângă ea, invitându-mă să iau loc.

— Va fi bine, spune ea. Fizic, își va reveni.

Mă aplec în față, oftând de ușurare.

— E în Israel?

— E într-o clinică privată în Europa. Cu un nume fals. Asta e tot ce pot spune.

— Deci îl voi putea vedea. În curând!

— În câteva săptămâni, cred, răspunde Yael ridicând din umeri. Rana era mai complicată decât au crezut inițial, dar se recuperează.

Unul dintre bărbați vine din bucătărie cu două căni de ceai pe care le așază pe măsuța din fața noastră și pleacă. Yael ia o cană și soarbe o înghițitură.

— Băieții ți-au dat lucrurile din mașina lui Carlisle? Rucsacul, hainele?

— Da.

— Și ai făcut ce ți-au spus, ai ars pașaportul?

— Da. Al Sofiei nu era acolo.

— Nu e nimic, răspunde Yael dând din cap. Oricum Sofia era moartă.

Privim focul o vreme; reușesc chiar să beau puțin ceai. Aș sta la nesfârșit aici, învăluită în căldura binefăcătoare a focului și a recunoștinței față de Yael.

— Am colaborat cândva. Eu cu tatăl tău, o aud deodată pe Yael. E un om bun.

Închid pleoapele și îmi amintesc despre povestea pe care mi-a spus-o în restaurantul din Paris. Despre bărbatul de care s-a îndrăgostit la Budapesta. Căsătorit, spusese ea. Și dintr-o agenție străină. Când deschid ochii, Yael mă privește și mă întreb dacă mi-a ghicit gândurile.

— Ăsta nu e singurul motiv pentru care l-ai salvat. Ce mi-ai spus odată? Despre interesele aliniate?

— Tatăl tău a fost într-o situație delicată, răspunde ea. Tel Aviv-ul s-a oferit să îl ajute, cu o condiție.

— Ce condiție?

— Informații la schimb, ca să fie ajutat să dispară.

Scoate plicul de ceai din cană, răsucind firul de ață în jurul degetului.

— Pentru o nouă viață în străinătate. Tot ce are de făcut este să ne spună ce știe.

— Despre conturi.

— Despre tot.

Cu alte cuvinte, să devină spion israelian. Păi, guvernul american a fost cel care l-a trădat mai întâi, deci eu n-o să mă apuc să-l denunț. Dar asta nu poate fi unica soluție.

— Ne putem întoarce, speculez eu. Putem spune CIA-ului ce s-a întâmplat și cum Carlisle a fost cel care a încercat să pună mâna pe bani, nu tata.

Yael nu scoate o vorbă și încep să mă întreb dacă m-a auzit. Deodată așază o mână pe brațul meu și zâmbește blând.

— Uneori uit că nu ai decât șaptesprezece ani.

— Optsprezece, spun retrăgându-mi brațul. Tu crezi că tatii i s-a întins o capcană, nu-i așa? Carlisle e cel care l-a trădat și tata nu ar putea fura niciodată, corect?

În privirea ei, de obicei impenetrabilă, citesc acum milă. Dar deodată ridică din umeri.

— Nu contează cu adevărat ce crede fiecare dintre noi. Adevărul este al celui care ține în mână pistolul.

Mă ridic în picioare atât de repede, încât văd negru în fața ochilor și, pentru o clipă, am senzația că îmi voi pierde cunoștința. Yael sare și mă prinde de braț, menținându-mă în picioare.

— Trebuie să mă întorc. Acolo e mătușa mea, Georgina. Și Bela, și Lili. Trebuie să îi văd. Și mai e cineva. Un prieten.

— Terrance? întreabă ea.

— Da, șoptesc, închizând ochii cuprinsă de un soi de jenă. Yael mă prinde în brațe și mă strânge la pieptul ei. Nările îmi sunt din nou invadate de mirosul de benzină și de foc.

— Nu se poate, îmi spune ea.

— Măcar un telefon.

— Nici măcar un telefon. Nimic.

— Pentru câtă vreme?

— Pentru totdeauna!

La început, am senzația că Yael tremură, dar pe urmă îmi dau seama că sunt eu. În ușa care duce spre bucătărie se aude o bătaie ușoară, apoi unul din bărbați intră, întinzându-i lui Yael un plic, pe care mi-l înmânează mie.

Știu ce conține fără să-l deschid. Îmi dau seama după greutatea lui. Și după formă. Îl răstorn și în palmă îmi alunecă un pașaport proaspăt, cald încă.

MULȚUMIRI

Lui Jean și întregii echipe Feiwel & Friends/Macmillan: ați dăruit lumii atâtea cărți minunate, sunt onorat și recunoscător să mă aflu printre autorii publicați de voi.

Editorului meu, Liz Szabla: ideile tale elegante, înțelepciunea și sfaturile înțelegătoare m-au ținut pe drumul cel bun și au îndreptat potecile strâmbe ale narațiunii mele.

Impresarului meu, Tracey Adams: mi-ai prezis viitorul, apoi ai transformat profeția în realitate. Nu mi-aș putea dori un impresar mai bun.

Lui Maya Myers: îți sunt profund recunoscător, nu doar pentru talentul editorial, ci și pentru prietenia pe care mi-ai dăruit-o.

Lui Livy, Julie și Cassie: sunteți cei mai buni cititori pe care mi i-aș putea dori. Vă mulțumesc pentru sinceritatea fără rezerve.

Mamei, tatălui meu, lui Ali, Achilles, Sam și lui Kari: pentru că întotdeauna am crezut unii în alții.

Lui Sonja și Renatei: sunt binecuvântat că sunteți fiicele mele. Pentru voi scriu.

Lui Jana: încă din acea noapte de octombrie la New York, acum mulți, mulți ani, ai văzut în mine ce e mai bun. Tu m-ai învățat totul despre putere, curaj și iubire.

Lui Fred Marfell: i-ai dat un patru meritat adolescentului aiurit de doisprezece ani, apoi i-ai devenit prieten și mentor. Îmi lipsești, prieten drag. Aș vrea să fii aici cu mine.

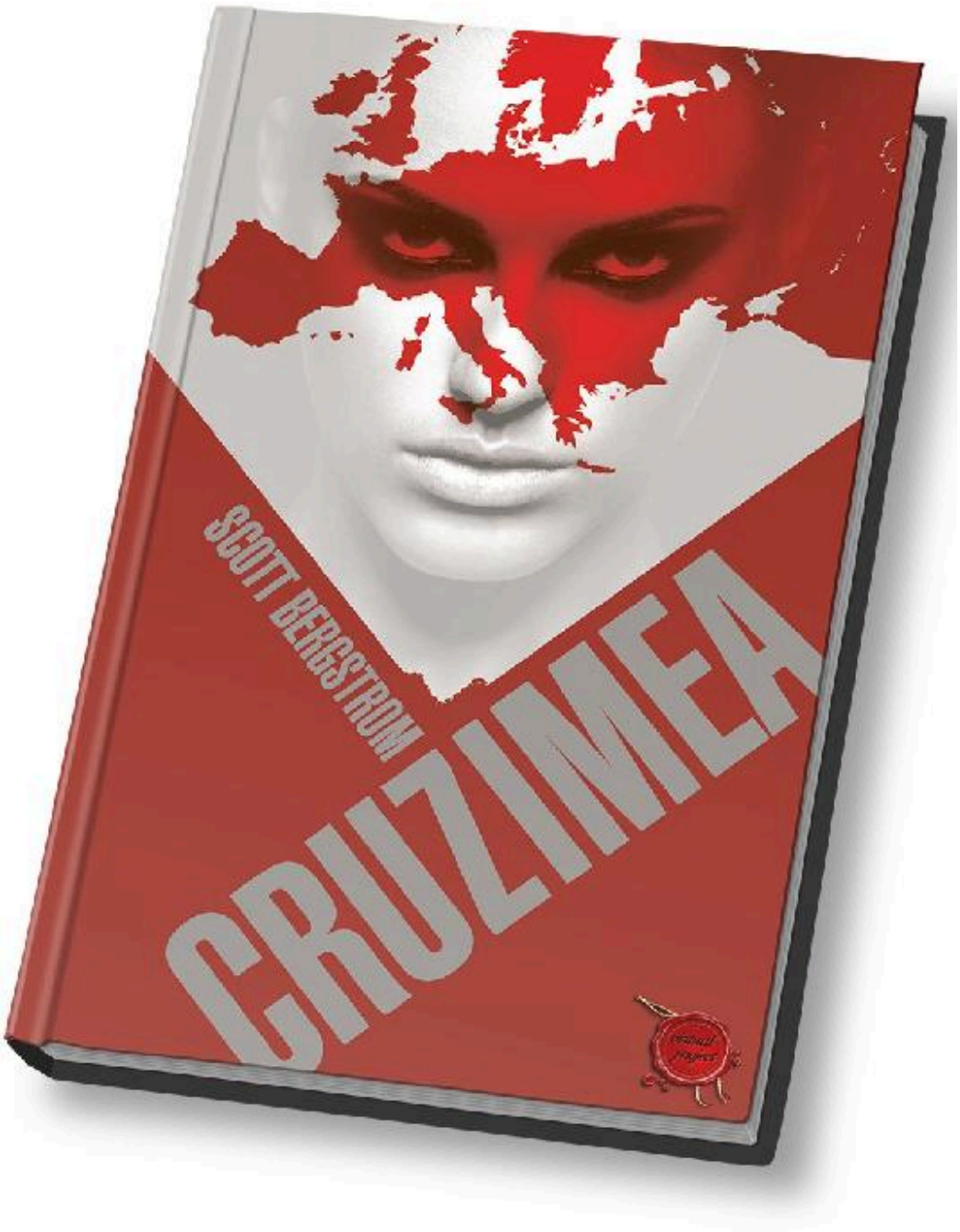
SCOTT BERGSTROM
CRUZIMEA

mastica

[1] Legea Imigrării în Statele Unite, paragraful 212, care prevede că unei persoane i se poate interzice intrarea în S.U.A. dacă se face vinovată de „turpitudine morală” (comportament considerat contrar standardelor de justiție, onestitate și moralitate ale unei comunități).

[2] În original WASP – White Anglo-Saxon Protestant – americani albi de origine anglo-saxonă, termen informal pentru un grup de oameni cu mare putere financiară, politică și socială în Statele Unite, în special înainte de Al Doilea Război Mondial.

[3] Mâncare tradițională indiană, preparată din carne, mirodenii și curry. (n. red.).

[4] Mossad – reprezintă inițialele din ebraică ale instituției de stat israeliene, înființată în 1949, pentru spionaj intern, cunoscută și sub numele de Institutul Central pentru Coordonare. (n. red.).

Table of Contents

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TREIZECI

Table of Contents

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ȘASE
ȘAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ȘAISPREZECE
ȘAPTESPREZECE
OPTSPREZECE
NOUĂSPREZECE
DOUĂZECI
DOUĂZECI ȘI UNU
DOUĂZECI ȘI DOI
DOUĂZECI ȘI TREI
DOUĂZECI ȘI PATRU
DOUĂZECI ȘI CINCI
DOUĂZECI ȘI ȘASE
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
DOUĂZECI ȘI OPT
DOUĂZECI ȘI NOUĂ
TREIZECI

Table of Contents

UNU	3
DOI	14
TREI	24
PATRU	33
CINCI	42
ȘASE	56
ȘAPTE	66
OPT	77
NOUĂ	88
ZECE	98
UNSPREZECE	108
DOISPREZECE	118
TREISPREZECE	120
PAISPREZECE	132
CINCISPREZECE	140
ȘAISPREZECE	149
ȘAPTESPREZECE	160
OPTSPREZECE	171
NOUĂSPREZECE	183
DOUĂZECI	191
DOUĂZECI ȘI UNU	203
DOUĂZECI ȘI DOI	212
DOUĂZECI ȘI TREI	221
DOUĂZECI ȘI PATRU	231
DOUĂZECI ȘI CINCI	240
DOUĂZECI ȘI ȘASE	243
DOUĂZECI ȘI ȘAPTE	252

DOUĂZECI ȘI OPT 263
DOUĂZECI ȘI NOUĂ 268
TREIZECI 277